MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR

volumul 2

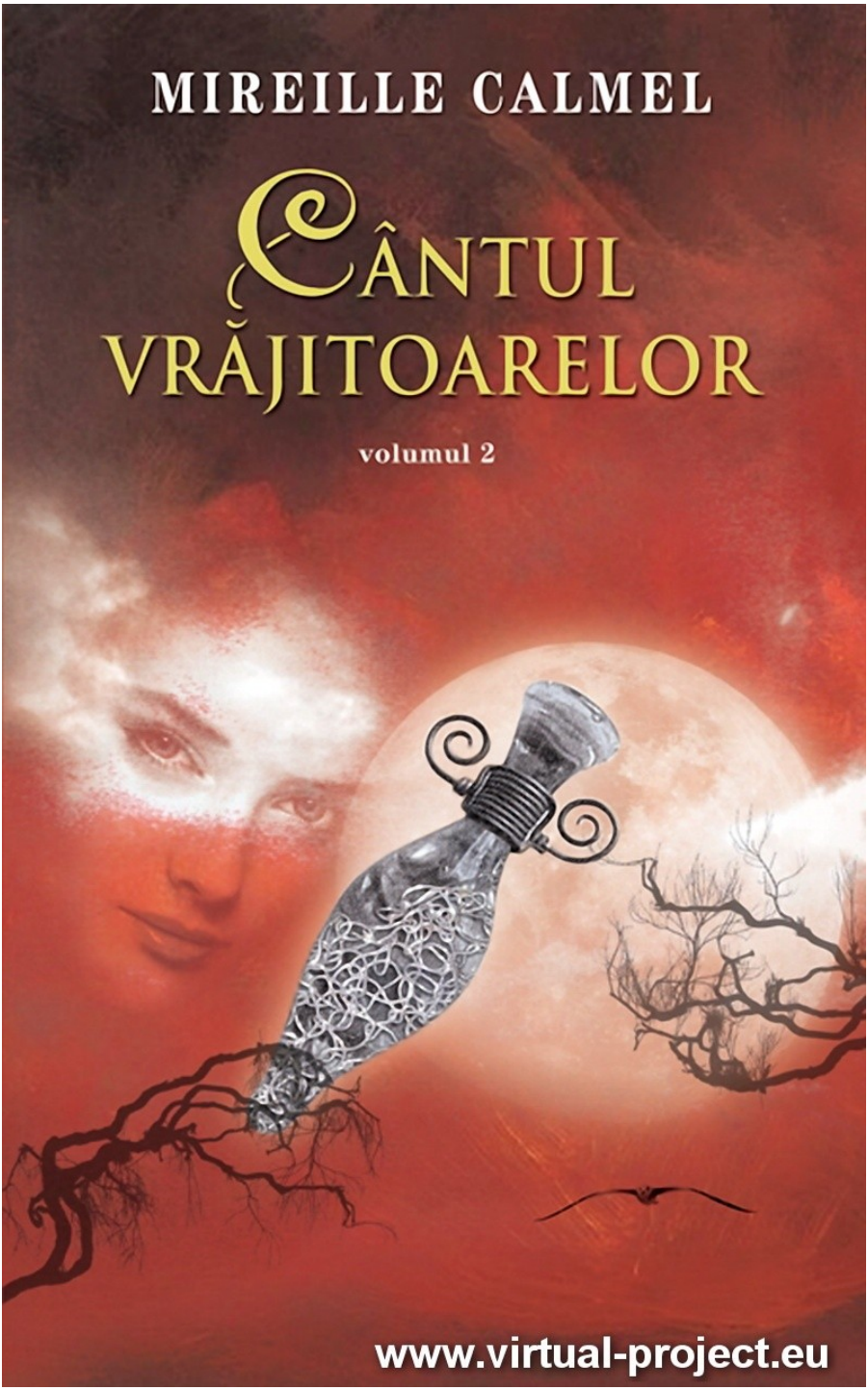

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR

VOLUMUL 2

www.virtual-project.eu

Traducător : Alina Beiu-Desliu

2012

1

Au trecut deja cinci luni! Îţi simţim cu toţii lipsa, prigoria mea. Mai cu seamă de când a venit iarna, iar aici, la Sassenage, viaţa şi-a încetinit ritmul. Tu, care-l cunoşti atât de bine pe jupânul Janisse, îţi poţi închipui văicărelile lui. Nu se poate obişnui cu gândul ăsta. Trebuie să-l scutur tot timpul ca să-l scot din melancolia lui! Dar să lăsăm asta. În ultima ta scrisoare, spui că te bucuri de un loc privilegiat pe lângă tânăra baroană. Îmi pare bine. Ştiu însă şi ce aşteaptă inima ta: veşti despre Mathieu. Încă n-am aflat, nici tatăl lui, nici eu, unde s-a ascuns după plecarea ta. Important este însă că, la puţină vreme după Crăciun, s-a întors şi şi-a reluat, fără să spună o vorbă, locul în faţa cuptorului. Fireşte, nimic nu mai este ca înainte, fiindcă mânuieşte lopata cu mâna stângă şi nu are îndemânarea de pe timpuri, dar totuşi se străduieşte şi îi dă sfaturi fratelui său mai mic. Toţi trei se ocupă în fiecare zi de coacerea pâinii. Mi-aş dori să-ţi pot spune că se gândeşte la tine, dar ar fi o minciună. Adevărul este că mă evită, iar când jupânul Janisse încearcă să facă vreo aluzie la tine, se grăbeşte să plece de acolo. Cât despre firea lui, pe care noi o ştiam veselă, s-a schimbat, devenind mohorâtă după întâmplarea aceea urâtă. Mai zâmbeşte doar atunci când se ia singur peste picior. Veselia lui s-a dus odată cu tine. Dar să nu te învinovăţeşti pentru asta! Lucrurile sunt aşa cum trebuie să fie şi ştim amândouă că va veni timpul. Deocamdată, fă ce te îndeamnă sufletul şi conştiinţa şi ai grijă de tine.

Misiva era semnată de Gersende şi datată 15 februarie 1484. Sosise pe 25 la Bâtie, în Royans.

Algonde împături scrisoarea înainte de a o pune în cufărul unde-şi aşezase, îndată ce sosise, puţinele lucruri personale. Odaia ei, despărţită de cea a lui Philippine de Sassenage printr-o uşă din lemn sculptat, era înzestrată cu toate cele necesare. Inclusiv un mic cabinet pentru toaletă, cum avea şi camera tinerei sale stăpâne, într-un ieşind, deasupra rigolei care se scurgea în râu. Philippine se grăbise să-l umple de rochii elegante, de alifii şi perii, decretând că ţinea să aibă o cameristă prezentabilă oriunde şi oricând. Algonde îşi dădea seama că aceste favoruri, total nepotrivite cu statutul ei de slujnică, avea un singur scop: să-i îndepărteze gândurile de la Mathieu şi să răscumpere vina tinerei ei stăpâne, fiindcă o îndepărtase de el. Nu vorbiseră niciodată despre căsătoria eşuată a lui Algonde sau despre atacul uliului. Decorul se schimbase. Viaţa însăşi se schimbase. Philippine considera că pagina fusese întoarsă. Algonde însă n-ar fi putut spune acelaşi lucru.

Îşi trecu mâna peste pântecele greoi. Luase în greutate. Mânca exagerat de mult şi se străduia apoi să vomite ca să le ascundă adevărul celor din jur până când avea să elimine „lucrul“ acela din trupul ei. Nu mai era mult până atunci. În seara asta era lună plină. Se împlineau şase luni de când i se dăruise baronului de Sassenage, aşa cum îi poruncise Melusine, ca să anihileze veninul năpârcii, care îi acapara trupul. Acum aştepta nerăbdătoare trecerea timpului. Nu-i putea ascunde la nesfârşit adevărul lui Philippine. Până atunci reuşise, cu atât mai uşor cu cât aceasta nu-i cerea nimic în afara prezenţei ei practic permanente. Singura grijă a stăpânei ei fusese să afle dacă o slujnică putea fi înnobilată. Îi pusese această întrebare tatălui ei, care izbucnise în râs. Sidonie îi sugerase s-o prezinte pe Algonde ca atare, dacă ţinea atât de mult la asta. Fata se pomenise subit înconjurată de aura unei legături imaginare de rudenie şi fusese obligată să apară la curtea baronului sub numele Algonde de Sassenage.

— Voi fi demascată la prima ocazie, zisese Algonde, în timp ce-şi punea o rochie somptuoasă, sub privirile încântate ale lui Philippine.

— Crezi că de asta le pasă curtezanilor mei? Rezerva ta va trece drept modestie, atâta tot. Haina îl face pe nobil, iar rochia asta este cum nu se poate mai bogat împodobită.

Algonde se îndoise, până când fusese acostată de fiul unuia dintre vasalii lui Jacques de Sassenage, care se pretinsese vrăjit de graţia ei. De atunci, juca rolul care-i fusese impus fără să crâcnească. Îi era cu atât mai uşor cu cât în vinele ei curgea sânge de zână.

Ieşi din apartament, având grijă să încuie uşa cu cheia. Nu că s-ar fi temut de vreo privire indiscretă, dar nu toată lumea de la castel privea cu ochi buni statutul ei privilegiat. Privirile celorlalte slujnice trădau o gelozie viscerală, care o deranja pe Algonde, însă n-avea ce să facă. Se mulţumea, aşadar, să satisfacă acest capriciu al lui Philippine, aşa cum i se cerea, şi să fie cu ochii-n patru.

Veştile de la maică-sa îi domoliseră întrucâtva neliniştea în privinţa lui Mathieu. Străbătu coridorul lung al etajului doi, ce avea uşi pe ambele părţi. Îşi întrezări imaginea într-una dintre numeroasele oglinzi cu rame meşteşugit sculptate, care-l împodobeau, şi-şi spuse că arăta destul de bine ca să-i placă lui Philippine, cu rochia aceea strălucitoare, în culori vii, şi cu heninul acoperindu-i cosiţa. Coborî cu pas uşor scara dublă din aripa de miazăzi a vastei clădiri octogonale, înconjurate de turnuleţe elegante până la primul etaj.

Deîndată ce împinse uşile salonului de muzică al lui Philippine, sunetele viorilor şi ale oboaielor îi umplură urechile. În faţa ei, tronând pe o platformă în susul a trei trepte din marmură trandafirie, sub un polog cu blazonul familiei sale, Philippine de Sassenage, într-o rochie albă brodată cu fir de aur, îşi prezida curtea alcătuită din nobilimea locală. Domnişoarele ei de onoare, tolănite ca nişte corole din mătase pe trepte sau chiar pe covoarele moi, jucau arşice, zaruri şi şah, sporovăind ca nişte gâşte.

Jongleri, acrobaţi şi menestreli desfătau asistenţa cu giumbuşlucurile lor.

La început, când Philippine o obliga să-şi facă apariţia, Algonde se simţea stângace şi stingherită, temându-se că va fi dată de gol, iar cei din jur îşi vor bate joc de ea. Acum însă era destul de încrezătoare şi de sigură pe ea ca să înainteze cu fruntea sus.

Privirea lui Philippine, aţintită în clipa aceea asupra lui Catherine de Valmont, o fată pe cât de frumoasă, pe atât de delicată, se înălţă escortând-o pe Algonde, care se apropia de ea.

— Iată-te, în sfârşit. Ţi-am simţit lipsa, Algonde!

— Iertare, domniţă Helene. Am primit o scrisoare de la mama mea şi eram nerăbdătoare s-o citesc.

Philippine dădu din cap, cu un surâs distant pe chipul elegant fardat.

— Cum se mai simte draga de Gersende?

— Minunat, o asigură Algonde, aşezându-se pe trepte, la picioarele ei, lângă un tinerel plin de coşuri, care strecură imediat o privire furişă spre pieptul ei, pus în valoare de un şirag de perle.

— Domniţă Algonde, eş-eş-eşti su-sublimă, se bâlbâi el, ca de obicei când era tulburat.

Şi obrazul i se înroşise ca para focului.

— Iar tu, dragă Benoît, eşti foarte indiscret.

— Păi, a-a-astfel de fru-fructe nu-nu…

— … nu-nu-s pentru tine, prietene, frumoasa noastră Algonde este logodită, râse Philippine.

— A-a-adevărat?

Da, din păcate, confirmă Algonde.

Benoît scoase un oftat de regret, apoi îşi luă ochii de la ea, acesta fiind singurul mod de a reîncepe să vorbească normal, pe cât îi permitea defectul pe care-l avea.

Philippine se aşeză mai comod în tronul ei încrustat cu pietre preţioase, pregătindu-se să asculte versurile unui menestrel, iar Algonde rămase printre curteni. Nu-i displăcea tovărăşia lui, fiindcă descoperise că avea spirit, de când i se ceruse să aibă charismă, de când îi fusese

pusă în valoare, şi darul conversaţiei, de când descoperise că numai chestiunile superficiale necesitau ceva argumente. Dar ar fi preferat de o sută de ori să fie alături de Gersende, de jupânul Janisse şi de Mathieu.

Uşa se deschise în timp ce trubadurul făcu o plecăciune în faţa lui Philippine care îi surâdea cu indulgenţă. Versurile lui dulcege nu încântaseră pe nimeni. În timp ce bufonul îl imita în bătaie de joc, se îndreptă spre ieşire, trecând pe lângă cel care tocmai intrase. Chipul lui Philippine se întunecă. Temându-se să nu fie recunoscută, Algonde lăsă capul în jos.

— Messire de Montoison, îl întâmpină fără pic de bucurie domniţa de Sassenage pe nou-venit.

Cavalerul făcu o plecăciune plină de respect.

— Nu puteam trece pe aici fără să te salut, dragă Helene!

— Credeam că te-ai întors lângă sultanul tău…

— Aşa am şi făcut, într-adevăr. Dar o foarte fericită întorsătură a sorţii ne-a adus pe amândoi la Rochechinard, unde ne aflăm de câteva luni.

— Soarta ţi-a servit de minune interesele.

Philibert de Montoison se prefăcu a nu înţelege aluzia care i se părea meschină şi se grăbi să-şi justifice vizita:

— L-am însoţit aici pe marele prior de Auvergne, Guy de Blanchefort, care a fost primit chiar acum de tatăl tău.

— Despre ce sultan este vorba, cavalere? se interesă Catherine de Valmont, ridicându-şi spre el ochii mari, plini de uimire.

— Despre fiul mezin al răposatului sultan turc Mehmed al II-lea, aflat sub protecţia ospitalierilor Ordinului Sfântului Ioan.

— Un turc? Un turc aici, în Franţa? Cum e posibil? răbufni cu indignare tânărul senior de Melle.

— Într-adevăr. Este însă un turc pe care mama lui creştină l-a deprins cu obiceiurile noastre şi care nici nu se gândeşte să le caute ceartă tocmai celor care îi înfrumuseţează exilul…

— Da, messire, dar unui strămoş de-al meu tocmai unul dintre păgânii ăştia blestemaţi i-a retezat capul dintr-o lovitură, insistă Jean de Melle, dându-şi importanţă.

Una dintre domniţe scoase un ţipăt uşor de spaimă şi oroare. Philibert de Montoison însă nu se dădu bătut:

— Cu siguranţă că strămoşul meu, care a fost fără îndoială alături de el în bătălii şi a adus câteva bărbi drept trofeu, l-a răzbunat însutit. Liniştiţi-vă, frumoase doamne, prinţul Djem se ocupă mai degrabă cu versurile decât cu armele. Dacă s-ar întâmpla să-l întâlniţi la vreo petrecere, aleasa lui curtoazie v-ar cuceri pe loc.

Philippine căzu pe gânduri.

— Tatăl meu intenţionează să-l poftească aici?

— Nu ştiu, dar sper s-o facă, dragă Helene, căci eu răspund de paza prinţului. Acesta este, de altfel, şi motivul pentru care n-am putut veni până acum să-ţi prezint omagiile mele. Practic, sunt alături de el tot timpul.

— E regretabil, într-adevăr, dar te iert cu dragă inimă, şi nu mă supăr dacă te întorci chiar acum la el, ca să-l păzeşti.

Philibert de Montoison se încruntă văzându-se expediat într-un mod atât de elegant. Îşi ascunse umilinţa sub un surâs mieros şi ne înclină.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere. Vă doresc o zi frumoasă! La fel şi ţie, dragă Philippine.

Cavalerul plecă aşa cum venise, iar Algonde îşi înălţă capul pe care-l ţinuse aplecat până atunci.

— Un turc? Cum e posibil aşa ceva? insistă micul nobil, ca să se umfle iar în pene.

De când Philippine acceptase să facă împreună cu el câţiva paşi de dans, nu-şi mai încăpea în piele de trufie. Algonde se săturase să-l audă. Se întoarse spre el:

— Şi de ce nu? La câţi cocoşi avem în ograda asta…

O privi o clipă fără să priceapă, cu un aer uluit, iar când auzi hohotele de râs ale lui Philippine se făcu roşu ca racul.

— Co… co… co… începu el să se bâlbâie de furie.

— Vedeţi? Exact cum spuneam! continuă Algonde cu o strâmbătură fatalistă, înălţând mâinile către cer.

Râsetele celor din jur se înteţiră. Tânărul se ridică în picioare, ofensat:

— Există unele lucruri care n-ar trebui să stârnească râsul, doamnă Algonde!

— Aşa este, messire Jean, însă avem subiecte care-mi par mai importante decât prezenţa acestui prinţ în vecinătatea noastră.

— Care anume?

— Felul cum sunt sâcâiţi Pierre şi Anne de Beaujeu în legătură cu tutela care le-a fost acordată asupra tânărului nostru rege sau ciuma care a pătruns în răsăritul ţării, ca să nu mai vorbim de recolta de grâu care a putrezit pe câmp. Vreţi să mai continui?

Tânărul se aşează la loc bodogănind şi Philippine bătu din palme ca să destindă atmosfera îngreunată brusc de înşiruirea nenorocirilor din ţară. În încăpere începu să răsune o melodie cu ritm vioi. Philippine i se adresă băiatului bosumflat:

— Nu mai face mutra asta, dragă Jean, altfel voi începe să cred că ai ceva împotriva noastră.

El o fulgeră cu privirea.

— Invită-mă mai bine la dans…

Mânia băiatului se topi imediat. Se ridică, luându-şi din nou aerul trufaş, şi-i oferi mâna ca să coboare treptele, pe când muzicanţii, întrerupţi de apariţia ospitalierului, înviorau petrecerea. Algonde îi urmărea cu privirea pe cei care dansau în mijlocul sălii, dar gândurile îi zburau departe de toate minciunile acelea.

De când sosise la Bâtie, puterile îi sporiseră mereu, alimentate probabil de veninul lăsat de năpârcă în trupul ei. Acum, Algonde putea să vadă, fără să se mişte de unde era, alte locuri. Nu trebuia să închidă ochii pentru asta, iar cei din jur nu-şi dădeau seama că era absentă. Se concentra asupra unei persoane, şi asta îi era de-ajuns. Pentru moment, toată atenţia ei se îndrepta către marele prior de Auvergne şi, prin intermediul acestuia, către prinţul turc.

Jacques de Sassenage se afla în biroul lui împreună cu Guy de Blanchefort. Şedeau faţă-n faţă cu câte un pahar de rachiu în mână.

— Îţi înţeleg reţinerile, dragă prietene, spuse marele prior de Auvergne, însă nu te lăsa influenţat de amintirea acelui duel de la Saint-Just. Philibert de Montoison e impulsiv, ştiu bine, dar este un om plin de calităţi, de care răspund ca de mine însumi. Doar n-ai vrea ca zestrea lui Philippine să ajungă pe mâna vreunui laş, nu-i aşa?

— Fireşte că nu.

— Atunci, care-i problema? Philibert nu se gândeşte decât la fiica ta, e îndrăgostit până peste urechi de ea. Nu e mai bun decât un ginere care să râvnească doar la avere?

— Ba da. Lasă-mi timp ca să chibzuiesc la asta şi să ne întoarcem la motivul vizitei voastre. Îmi poţi garanta că acest Djem nu va face nimănui necazuri dacă vine să vâneze pe moşiile mele?

Înţelegând că nu avea cum să mai insiste pentru a influenţa hotărârea baronului, Guy de Blanchefort îşi goli paharul, apoi continuă:

— Vino să te convingi personal cât de bine-crescut este.

— Nu s-ar putea mulţumi cu dealurile de pe domeniul Rochechinard, pe care vecinul meu Barachim Allemand vi l-a pus cu atâta amabilitate la dispoziţie?

— Haide, Jacques, amândoi ştim că pădurile cele mai bogate în vânat sunt cele de pe versantul acesta şi din valea de aici. Nici un domeniu din Royan nu se compară cu al tău, nicio petrecere, cu cele organizate de tine. Djem este un om cu calităţi alese, vei uita foarte repede că e musulman, crede-mă!

— Venind de la tine, acest argument chiar că pledează în favoarea lui. Fie. Am să trec mâine pe la Rochechinard ca să-l salut şi să văd ce fel de om este.

— Bună idee. Mai ales că prezenţa lui sub acoperişul tău va înlesni şi apropierea între Philippine şi Philibert. Se vor înţelege ei până la urmă. Şi atunci, dragă prietene, vei recunoaşte câtă dreptate am.

Jacques nu-i răspunse. Conversaţia lor devie spre alte subiecte, care nu aveau legătură cu Algonde. Îşi îndreptă atenţia către Philibert de Montoison, care străbătea coridoarele spre apartamentele lui Sidonie, situate în partea cealaltă a castelului. Se opri în faţa uşii, ca să se anunţe. Fu întâmpinat de Marthe. Algonde îşi goni de îndată imaginea din minte, ca să nu fie reperată. Acum ştia cât de vulnerabilă era şi ea, în clipele acelea, la o eventuală introspecţie a harpiei.

Singurul ei atu era ceea ce aflase la Sassenage, înainte de plecare, şi era ferm hotărâtă să păstreze secretul. Şi, pentru asta, era în stare să joace, la nevoie, orice rol.

2

Lui Djem îi revenise pofta de viaţă. Fireşte că era încă – şi fără speranţă – prizonier, fireşte că seniorul de Montoison nu se dezlipea de el, însă acum putea galopa în voie până-n vârful falezelor celor mai abrupte. În ajun, spre sfârşitul dimineţii, îl lăsase în urmă pe Philibert de Montoison, cu toate că şi acesta era un călăreţ desăvârşit, sărind peste albia unui torent, în timp ce calul ospitalierului se oprise tropăind pe mal. Până când trecuse apa şi Philibert de Montoison, Djem se simţise din nou liber, dând pinteni calului până-l istovise, pe când vântul îi aducea în ureche chemările furioase ale paznicului său. Se aventurase în galop întins până dincolo de hotarele fixate de cavaler, doar pentru plăcerea de a-l contraria. Trăgând adânc în piept aerul înmiresmat, îşi îngăduise zece minute de singurătate, învăluit în ceaţa ce se ridica din vale, ascunzând domeniile baronului Jacques de Sassenage, aflate în faţa lui. Galopul celuilalt cal răsuna tot mai aproape, sincopat, pe granitul potecii. Djem se întorsese fără tragere de inimă, apropiindu-se de Philibert de Montoison care tuna şi fulgera. Anticipând reproşurile, îşi îngăduise luxul de a-l aţinti cu o privire plină de dispreţ.

— Îmi strici plimbarea, făcându-mă să te aştept. Chiar nu eşti în stare să ţii pasul cu mine?

Fără să aştepte vreun răspuns, îşi îmboldise calul şi pornise din nou la galop. Se întorseseră împreună, străbătând umăr la umăr văi şi păduri, sfidând obstacolele şi aruncându-şi reciproc priviri de fiară, până când ajunseseră la poalele fortăreţei Rochechinard, un cuib de vultur durat pe un pisc stâncos şi înconjurat de un zid abrupt. Philibert de Montoison sărise primul de pe cal şi intrase imediat în donjonul care-i găzduia pe el şi oamenii lui. Djem îşi savurase revanşa. De mult aştepta un prilej de

a-l umili. Chiar din noaptea aceea însângerată de la Poet-Laval, de fapt. De când fusese trădat de Mounia.

Djem îşi dusese calul la grajd, apoi ocolise clădirea pătrată ca să se întoarcă la prietenii săi nedespărţiţi, Anwar, Nassouh şi Houchang, în curtea din spatele sălii gărzilor. La câteva zile după ce sosiseră, marele prior de Auvergne, Guy de Blanchefort, oferise câte un cal fiecăruia şi le înapoiase iataganele. Îşi reluaseră de îndată exerciţiile zilnice, ca să se păstreze în formă, şi încrucişau lamele cu atâta violenţă şi îndemânare, de ai fi zis, văzându-i, că sunt duşmani de moarte. La sosirea prinţului lăsaseră armele din mâini, cu sudoarea picurându-le de sub turbane, şi se distraseră aflând de farsa răutăcioasă pe care i-o jucase Djem lui Philibert de Montoison, pe care, de altfel, nu-l mai văzură toată ziua.

După ce luară masa împreună cu ospitalierii, fără să se facă vreo aluzie la ceea ce se întâmplase, Guy de Blanchefort îl invită pe Djem în odaia lui, ca să continue partida de şah începută cu o zi înainte. Prinţul acceptase cu o plăcere neprefăcută. Se simţea tot mai bine în tovărăşia marelui prior de Auvergne.

Se aşezară de o parte şi de cealaltă a tablei de şah, lângă şemineul în care ardeau doi buşteni enormi, şi începură să se înfrunte într-o luptă plăcută pentru amândoi.

După o îndelungă chibzuinţă, netulburată decât de trosnetul cărbunilor din vatră, Djem mută un pion. Era prima piesă pe care-o atingea de când reluaseră partida. Guy de Blanchefort, rezemat comod de spătarul fotoliului său, îl felicită:

— Bună mişcare, dragul meu.

— Nu că mă laud, însă aşa mi se pare şi mie.

— De fapt, ai avea cu ce să te lauzi. Philibert de Montoison nu reuşeşte să-şi vină în fire, aşa că m-a rugat să te pun eu la punct, ca să nu se ia la bătaie cu tine.

Djem, fiind preocupat de jocul de şah, uitase de incident, izbucni în râs, răsucindu-şi, după cum avea obiceiul,

bărbuţa neagră şi ascuţită. Ochii lui albaştri, plini de veselie, îi întâlniră pe cei ai lui Guy de Blanchefort.

— Şi chiar ai de gând să mă cerţi?

— De ce aş face-o? Văd că te-ai distrat, ceea ce mă bucură.

— Atunci ia-l de lângă mine pe dulăul ăsta de pază.

— M-am gândit la asta…

Cu o mişcare vioaie, Guy de Blanchefort mută un nebun şi-i luă lui Djem un pion, după care continuă:

— …dar aş vrea să-i mai suporţi prezenţa încă vreo câteva zile. Philibert o place pe fiica baronului de Sassenage, vecinul nostru. Şi, ca să fiu sincer, dacă s-ar căsători cu ea m-aş bucura, din motive, ca să zic aşa, personale.

— Şi ce legătură are treaba asta cu mine?

— Domniţa refuză să-l vadă de când Philibert s-a duelat cu cineva pentru ea. Speram s-o oblig într-un mod direct, cum ar fi, de exemplu, vizitele tale.

Ochii lui Djem sclipiră şi mai tare.

— Deci te-ai întâlnit cu tatăl.

— Chiar azi. Jacques de Sassenage te va primi pe pământurile lui, dragă Djem, şi cred că va sosi chiar mâine în vizită, împreună cu fiii săi mai mari.

— Ce veste bună! îl voi putea lăsa, aşadar, şi mai mult în urmă pe protejatul tău.

— N-am nimic împotrivă, atât timp cât nu te vei duce… prea departe.

— Ţi-aş duce dorul. Şi apoi, cine ţi-ar mai înveseli captivitatea?

Guy de Blanchefort se încruntă la auzul acelei remarci nelalocul ei. Djem surâse din colţul gurii, înclinându-şi capul într-o parte.

— Oare izolarea ta monastică nu poate fi comparată cu a mea?

Chipul marelui prior se lumină.

— Ba da, sigur că da. Joacă-te, Zizim, din moment ce ai darul de-a o înveseli.

Continuară partida de şah. Până acum, avantajul era de partea lui Djem. Mutarea stângace a lui Guy de Blanchefort înclinase iremediabil balanţa în favoarea prinţului. Acesta îşi înălţă fruntea.

— Şah mat.

Guy de Blanchefort izbucni în râs.

— Nici de data asta nu ţi-ai dezminţit reputaţia. Încep să cred că nu mă voi ridica niciodată la nivelul tău.

— E doar o problemă de logică matematică. Arabii se descurcă excelent în acest domeniu, ai uitat?

— Nu, dar orgoliului meu de creştin îi este greu s-o recunoască. Va trebui totuşi, fiindcă tovărăşia ta mă face să-mi resping mereu prejudecăţile.

— Întreaga lume ar avea de câştigat dacă şi alţii ar face acelaşi lucru, cuteză Djem.

Împinseră la o parte măsuţa şi-şi apropiară fotoliile de vatră ca să-şi încălzească mâinile. Vorbiră despre chestiuni neimportante. Acum se stimau reciproc prea mult pentru a aborda subiecte care ar fi putut stârni certuri. Guy de Blanchefort îl aduse din nou în discuţie pe Jacques de Sassenage, pe care-l aprecia foarte mult. Djem află că reşedinţa de la Bâtie nu era decât unul dintre castelele ilustrului lor vecin şi că moşiile, precum şi influenţa lui se întindeau în mare parte a ţinutului Dauphine. Jacques de Sassenage fusese un apropiat al răposatului rege Ludovic al XI-lea şi se bucură de multă preţuire şi din partea lui Anne de Beaujeu, regenta regatului.

Începând din toamna trecută, călătorise însoţit de cei doi fii, Louis şi Francois – care până atunci îndepliniseră rolul de paji -, de la o moşie la alta, ca să-i iniţieze în administrarea vastelor sale domenii. Abia de o săptămână se întorseseră la Bâtie. Fiul cel mare, Louis, se dovedea înzestrat, după spusele tatălui său, chiar dacă i se părea că sora lui întârzie să se mărite. Baronul însă, de curând recăsătorit cu nepoata lui, al cărei temperament stârnise adesea bârfe, nu era de aceeaşi părere, considerând că averea şi numele său îi permiteau să-i acorde lui Philippine timpul necesar ca să aleagă. Aceasta era singura chestiune în privinţa căreia

aveau păreri opuse, ceea ce nu însemna că se certau, fiindcă, de fapt, Louis nu avea niciun cuvânt de spus în acest sens. Tânăra şi frumoasa Philippine nu ştia nimic despre această nepotrivire de păreri. Ea îşi prezida Curtea şi trăia în atmosfera festivă specifică unei case mari şi bogate, în timp ce Sidonie, doamna de Sassenage, stătea la pat, ca să nu piardă copilul pe care-l aştepta. În afară de curtenii care erau găzduiţi la castel, mulţi alţii veneau fie în vizită, fie ca să ceară vreo favoare şi, bineînţeles, ca să atragă privirile lui Philippine. Nu numai pentru zestrea pe care avea să i-o aducă viitorului ei soţ, ci şi pentru că era, de departe, cea mai atrăgătoare domniţă din Dauphine.

— Acum înţeleg de ce umblă după ea Philibert de Montoison. Nu văd însă care ar fi câştigul tău, făcu Djem după ce Guy de Blanchefort îi zugrăvise în amănunt acest portret.

— Să zicem că mă interesează foarte mult viitorul cavalerului şi mă îndoiesc că va mai putea rămâne în rândurile ospitalierului.

— Din tonul tău presimt că este vorba despre un secret dureros. N-ai vrea să mi-l împărtăşeşti? Voi fi mut ca mormântul…

Guy de Blanchefort surâse. Umorul cu care se referea Djem la propria persoană şi la captivitatea lui îi plăcea. Rafinamentul era una dintre calităţile sale.

— Dacă ţi-aş spune că în tinereţe am iubit-o mai mult decât se cădea pe mama lui Philibert de Montoison şi că ea era deja căsătorită, ai înţelege de ce m-am autoexilat la Rhodos?

Djem dădu afirmativ din cap, invitându-l să continue.

— Fireşte că n-am avut niciodată vreo dovadă. Maică-sa a murit pe când el era copil, iar Philibert îi seamănă mult la trup, deci n-aş putea justifica nici măcar o bănuială. Dar nu contează! Vârsta lui corespunde. Întâmplarea mi l-a scos în cale pe Philibert. Eu l-am învăţat tot ce ştie, dar nu şi umilinţa de care e nevoie ca să te dăruieşti cu trup şi suflet lui Dumnezeu. În lipsa acestei calităţi, nu-mi rămâne decât

să-l ajut să se căsătorească. El nu cunoaşte, bineînţeles, motivul implicării mele.

— Înţeleg. Mă va însoţi în vizitele la castel, aşa cum doreşti. Dar în restul timpului…

— Nu va mai fi în preajma ta, Djem! Mi-ai câştigat încrederea. A venit momentul să ţi-o dovedesc.

— Îţi mulţumesc. Cu voia ta, am să mă retrag. N-aş vrea să fii prea obosit mâine, când îţi vei lua revanşa la şah.

Guy de Blanchefort se ridică şi-l conduse până la uşă.

— Nu somnul m-ar putea ajuta să-mi iau revanşa, ci doar o rugăciune.

— Să te audă Allah! îl salută Djem, ieşind pe coridor.

— Domnul să te aibă în pază! îl binecuvântă sincer Guy de Blanchefort.

În aşternut îl aştepta Almeida, grecoaica, goală, cu un picior îndoit peste cearşaful pe care şi-l trăsese cu pudoare prefăcută până la piept. Cu buzele ei fremătânde şi ochii provocatori, era cea mai senzuală dintre soţiile lui. Îl iubea atât de mult încât suporta greu rivalitatea, strunindu-le într-un mod arbitrar pe celelalte patru femei din harem şi făcând în aşa fel încât cea mai mure parte a timpului pe care-l dedica Djem plăcerilor trupeşti să-i revină ei. Prinţul îi observase manevrele. Ar fi putut-o opri, dar nu se îndura. Din moment ce femeile celelalte se împăcau cu situaţia, îi lăsa Almeidei privilegiul pe care şi-l luase şi se desfăta cu ea de câte ori dorea.

— Ce mult ai întârziat în seara asta, prinţul meu, murmură ea.

Djem se dezbrăcă în faţa şemineului, apoi se urcă în pat, lângă ea.

— Parcă o cerusem pe Catarina, nu?

O durea gâtul şi ardea de febră. M-am temut să nu te molipsească şi pe tine, Zizim, iubitule!

El îi atinse vârful sânului cu limba.

Almeida gemu de plăcere.

— Nu cumva arzi şi tu de febră? N-o să mă molipsesc şi de la tine?

Ea se întinse peste el şi-şi ondulă trupul până când mădularul lui învârtoşat o pătrunse. Cu un suspin de satisfacţie, se aşează călare pe el.

— Ba da. Însă ştiu cum să te vindec, gâfâi ea.

— Mă tem că o să dureze mult. Poate chiar până în zori.

Nemaiputând să vorbească, Almeida se arcui în timp ce şoldurile stăpânului ei zvâcneau languros, desfătându-se, urmărindu-i extazul.

Durerea o făcu pe Algonde să se ridice în aşternut. I se părea că i se rupe ceva în josul pântecelui. Îşi apăsă palmele pe locul dureros, reţinându-şi un ţipăt. După câteva clipe, durerea dispăru. Prin fereastra în formă de ogivă a odăii, privirea ei întâlni luna plină. Venise ceasul pe care-l aştepta. Ca şi cum ar fi vrut s-o asigure că aşa era bine, o nouă contracţie o sfâşie. Se ridică şi privi locul unde şezuse. Cearşaful era uscat. Maică-sa îi spusese că, înainte de naştere, se rupea apa. Chiar dacă lucrul acela din ea nu era pe de-a-ntregul uman, urma să i se rupă şi ei apa în curând. Ca să nu-şi murdărească aşternutul, se duse cu greu în cabinetul de toaletă, puse lumânarea pe un taburet şi se ghemui pe vine deasupra unui lighean. Puse mâna pe o bucată de pânză, o răsuci ca pe o sfoară şi-şi înfipse dinţii în ea. Apoi, dornică să se termine totul cât mai curând, împinse din toate puterile. După trei sferturi de ceas, istovită, dar eliberată, se lăsă moale să alunece pe-o parte.

Însă răgazul nu dură prea mult. Rezemată de perete, Algonde începu să dârdâie de frig, retrăind instantaneu ceea ce simţise imediat după muşcătura năpârcii. O sudoare îngheţată îi acoperi: trupul, iar muşchii coapselor, anchilozaţi din cauza poziţiei în care stătuse, îi zvâcneau. Urmă un spasm atât de violent, încât o proiectă înainte. Vomită un lichid negricios care se scurse printre scândurile podelei. Totul durase doar câteva clipe. Apoi căldura îi reveni în trup. Îşi şterse buzele cu bucata de pânză căzută lângă ea. Pe limbă îi stăruia un iz de nămol. Abia târându-se, ajunse până la găleata cu apă pregătită pentru toaleta

din dimineaţa următoare. Se sprijini cu ambele mâini de marginea ei, îşi cufundă faţa în apă şi-şi deschise gura ca să o cureţe în răcoarea aceea înviorătoare. Inspiră din reflex şi se ridică repede, gata să se sufoce. Să se înece. Tuşi aplecată deasupra găleţii până ce elimină apa din plămâni, apoi se aşeză din nou, răvăşită. Se odihni puţin. Când respira, bronhiile îi şuierau. Se certă singură pentru prostia ei. Uitase că aşa-zisele puteri date de Melusine erau doar o păcăleală care dăinuise datorită acelui lucru din trupul ei? Luă pe deget puţin din substanţa vomitată pe podea. Era vâscoasă şi lipicioasă. Melusine fusese foarte sigură de superioritatea ei din moment ce-şi închipuise că Algonde nu va pune nicio întrebare şi-i va executa orbeşte poruncile. Închise ochii. Nu-i mai rămăsese mult timp. Desigur că şi Marthe pândea naşterea aceasta. Algonde nu trebuia s-o dezamăgească. Trebuia s-o facă să creadă că e pe de-a-ntregul supusă. De-acum înainte, ea era cea care făcea jocurile. Se mai odihni câteva minute, ca să-şi vină în fire, apoi apropie lumânarea de lighean. Un ou mare, negru, zăcea într-o baltă de lichid sângeriu. Îl luă şi-l spălă cu apă curată, fără să se lase distrasă de textura moale şi lucioasă, apoi îl puse pe jos şi curăţă bine ligheanul şi podeaua.

După ce termină de făcut curat, se întoarse în camera ei, o cercetă minuţios, ca să fie sigură că nimeni nu se ascunsese acolo, verifică zăvorul de la uşă şi închise oblonul interior al ferestrei. Abia atunci se duse să scoată din cufărul ei o cutie din lemn de merişor găurită în câteva locuri. Deschise cu un stilet fundul dublu, unde era ascunsă o fiolă micuţă din lut ars. Îi turnă conţinutul într-o cupă, apoi puse acolo şi oul. Învârtindu-l până când absorbi tot lichidul. Reacţia se produse fără întârziere. Conturul oului deveni neregulat, cu unghiuri apărând pe alocuri, de parcă înlăuntrul lui s-ar fi luptat cu îndârjire două forţe opuse. Apoi totul încetă. Oul arăta din nou ca mai înainte. După ce-l aşeză cu grijă în cutie, Algonde îşi scoase cămaşa mânjită, o făcu ghem şi o puse pe podea. Cu fiola în mână, se întinse dezbrăcată pe pat şi îşi masă pubisul cu cele câteva picături rămase.

— *Lystalimel oulvilam pactilifis murenam bectamalum*.

Simţi un spam, doar unul, sub degetele ei prefăcute în mângâiere. Pe buze i se aşternu un zâmbet. Pacea coborâse asupra ei. O lumină blândă îi iradie pântecele, îi cuprinse coapsele, sânii, tot trupul. Spiritul lui Algonde se concentră spre izvorul ei, acolo, în măruntaiele ei stăpânite până atunci de spiritul răului. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Fericire nespusă. Certitudine. Atât de micuţă încă şi atât de puternică. Fiica ei. A ei şi a lui Mathieu. Copilul iubirii lor. Copilul zânelor.

3

Într-o clipă, gândul lui Algonde se întoarse cu cinci luni în urmă, la Sassenage, în bârlogul vrăjitoarei, scăldat în aceeaşi lumină albăstruie care coborâse acum asupra ei.

— Cine eşti? o întrebase Algonde.

— Singura care ştie adevărul. Întregul adevăr. Dar dacă trebuie să te conving de asta…

Îndreptându-şi sub privirile uimite ale lui Algonde spinarea cocârjată, vrăjitoarea se transformase într-o doamnă fără vârstă, de o frumuseţe aproape ireală. Toată fiinţa ei emana bunătate.

— Presine, murmurase Algonde. Mama lui Melusine…

— Ca şi a lui Platine şi a lui Melior. Da, sunt Presine, cea care le-a pedepsit pe toate trei fiindcă l-au zidit de viu pe tatăl lor, regele Elinas al Scoţiei, bărbatul pe care-l iubeam.

Zâna îi întinsese mâna. Algonde o prinsese fără teamă şi fusese învăluită imediat în aceeaşi lumină. Contururile cocioabei se estompaseră. Apăruse un alt decor: un platou înverzit, dominat de piscuri înalte, înzăpezite. Algonde simţise pe obraji mireasma florilor şi adierea caldă a vântului.

— Locul acesta e real?

— La fel de real ca şi noi două, Algonde. Vino!

Algonde o urmase până la culmea unui promontoriu stâncos. În faţa ochilor i se dezvăluise un peisaj de o frumuseţe care-i tăiase răsuflarea.

În inima văii udate de şapte râuri se înălţa un oraş zvelt, alcătuit din turnuri cu forme neobişnuite – unele ca nişte ace, altele cu platforme legate între ele prin pasarele, altele ca nişte domuri de cristal care reflectau lumina, toate de un alb argintiu strălucitor care te făcea să-ţi mijeşti ochii. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Acest oraş este sufletul Ţinuturilor de Sus, Algonde. Fiecare dintre râurile fermecate care curg acolo trecea prin

câte o poartă nevăzută ca să iasă în lumea ta. La început, câţiva oameni, au străbătut din greşeală trecerile acelea, rătăcindu-se în ceaţa creată de o distorsiune temporală.

— Distorsiune temporală? Iartă-mă, Presine, dar…

— Ai dreptate, se scuzase zâna. Toate acestea sunt atât de complexe! Să zicem, ca să fie mai simplu, că există lumi invizibile pentru ochii muritorilor, lumi paralele, atât de apropiate una de alta în timp, încât se pot suprapune uneori.

— Ca un teanc de foi de hârtie?

— Oarecum.

Fata dăduse din cap. Era ciudat, fireşte, dar nu se îndoise nici măcar o clipă de spusele zânei.

— De ce m-ai adus în locul acesta?

— Vezi cumva acolo vreo fiinţă vie?

— Trebuie să fie în palate.

— Palatele sunt goale. Nu există nicio pasăre, niciun animal. Nimic.

Cetatea aceasta e moartă. Imaginea pe care o vezi, Algonde, aparţine memoriei mele.

— Dar pare atât de reală…

— În asta constă magia amintirii. Redă iluzia lucrurilor.

Presine măturase peisajul cu un gest, făcându-l să dispară brusc. Contururile colibei se iviseră din nou.

— Hai să ne aşezăm, bine?

Luaseră loc la masă, una în faţa celeilalte.

— Oraşul alb era îndrumat de puterea Strămoşilor. Această putere se baza pe echilibrul între bine şi rău şi provenea dintr-o sursă de energie pură. Dar ceea ce permitea canalizarea energiei a fost furat. Puţin câte puţin, Strămoşii, care până atunci păruseră nemuritori, au început să-şi piardă puterile şi să dispară. De fiecare dată când unul dintre ei se stingea, anumite porţi se închideau. În scurt timp, au mai rămas numai două: cea prin care se pătrundea pe insula Avalon şi una, mai puţin folosită, în ţinutul Broceliande. Cât despre Strămoşi, singurul care a supravieţuit a fost Merlin. În timpul acesta, în lumea ta,

Melusine era condamnată de soţul ei, iar odaia i-a fost zidită.

— Niciodată n-am avut încredere în ea, scrâşnise Algonde.

— Şi bine-ai făcut. Căci Melusine a refuzat să-şi îndure pedeapsa. La fel ca surorile ei – Melior, închisă şi păzită de uliul şi, şi Plantine, care se afla în Aragon. Mai ales după ce toate trei şi-au dat seama că, deşi crezuseră întotdeauna contrariul, îmbătrâneau. Foarte încet, dar inexorabil.

— Acum înţeleg de ce Melusine arată atât de descompusă… Totuşi, mă asigura că e nemuritoare.

— Minţea, dragă Algonde. Minţea, ca să te poată înşela mai uşor. Adevărul este că nu de nemurire trebuie să se vindece fiicele mele, ci tocmai de vulnerabilitatea lor în faţa morţii. Şi pentru asta nu au decât o singură soluţie: să se elibereze de osândă şi să se întoarcă în Ţinuturile de Sus ca să se regenereze.

— Şi cum o pot face? o întrebase Algonde, simţind cum o cuprinde furia la gândul că fusese păcălită.

— În urmă cu vreo câteva sute de ani, cea care făcea profeţii în Avalon s-a înfăţişat într-o dimineaţă înaintea lui Morgan, regina Ţinuturilor de Sus. Avusese o viziune pe care i-a povestit-o astfel: „*Puterea celor trei va triumfa asupra răului, iar copilul născut păros al lui Helene şi al unui prinţ din Anatolia va cuceri Ţinuturile de Sus*“. La auzul acestor cuvinte, Morgan s-a înfuriat, convinsă că puterea la care se referea profeţia nu putea fi decât puterea adunată laolaltă a celor trei fete ale mele. Şi nu putea concepe să-şi piardă tronul. Mai ales că Merlin refuza să-i facă un copil, care i-ar fi asigurat puterea asupra ambelor lumi, cea a Ţinuturilor de Sus, care era pe moarte, şi a ta. Aşa că le-am eliberat pe cele trei harpii, cu condiţia ca Melior, Plantine şi Melusine să fie ucise. Prima harpie a biruit-o pe Melior, cu toate că ţie ţi s-a spus altceva. Nu însă pe de-a-ntregul, din păcate, fiindcă sufletul ei malefic a supravieţuit încătuşat în uliu. Nu tu controlai pasărea aceea, aşa cum credeai, ci Melior care, pentru a sprijini profeţia, se folosea de gândurile tale, deformându-le.

Presine se ridicase de pe scaun. Clocote promiţătoare începeau să se audă dinspre cazanul atârnat deasupra focului. În timp ce lua capacul ca să amestece supa, zâna continuase:

— Prin urmare, după săvârşirea faptei, prima harpie se întoarse în Avalon ca s-o informeze pe Morgan, fără să ştie că, între timp, moartea o secerase pe regină, iar Merlin, prevăzând întoarcerea lor, le pregătise o capcană. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, harpia a fost închisă la loc sigur şi izolată, ca să nu le poată preveni pe celelalte asupra pericolului ce le aştepta. Dar Merlin, care avea datoria de a apăra Ţinuturile de Sus de lăcomia diabolică a fiicelor mele, nu s-a mulţumit cu atât. A închis – cu bună ştiinţă de data asta – singura poartă pe care ele o cunoşteau, cea din Avalon. Totuşi, n-a renunţat cu totul la ocrotirea Angliei, începută odată cu încoronarea regelui Arthur. Folosind ultima poartă, pe unde poate să treacă fără ştirea nimănui, iniţiază druidese în pădurile din Broceliande şi le plasează, din mamă în fiică, în umbra celor puternici.

— Dar tu? o întrebase Algonde, în timp ce Presine arunca în vas un pumn de sare.

Zâna luase puţină fiertură în lingura lungă din lemn, suflase în el şi gustase din vârful buzelor, apoi îi răspunsese:

— Am plecat din Avalon în acelaşi timp cu harpiile. Nu puteam să admit sensul profeţiei. Înţelege-mă, Algonde! Eu, care eram toată numai iubire, zămislisem nişte monştri. N-am putut suporta gândul că fiicele mele ar reuşi într-o bună zi să scape din temniţele lor şi să transforme Ţinuturile de Sus într-un regat al răului.

Presine acoperise la loc cazanul, apoi se apropiase de fată.

— Am căutat o alternativă la această prezicere. Timp de sute de ani. Când, în sfârşit, am găsit-o, m-am dus în Broceliande, ca să-i spun totul lui Merlin. Amândoi aveam acelaşi interes. Iată de ce mi-a dăruit ceea ce-i refuzase atâta vreme lui Morgan: un fiu.

Algonde se încruntase. Presine nu-i lăsase timp să-şi mai pună întrebări. O mângâiase pe obraz, privind-o cu drag.

— Tatăl tău e rodul unirii noastre.

Inima lui Algonde zvâcnise în piept. Bănuielile mamei ei erau întemeiate.

— Păi, atunci ar trebui să fiu nemuritoare, iar tatăl meu, la fel! pricepuse ea brusc, în timp ce degetele i se împleteau, complice, cu ale zânei.

Ochii lui Presine se umpluseră de tristeţe.

— Dacă tatăl tău n-ar fi trăit şi n-ar fi îmbătrânit ca un muritor, fetele mele şi-ar fi dat seama că sunt aici şi ar fi stricat totul. Aşa că am hotărât să-l lipsesc de acest avantaj. Într-o seară, când venise pentru a nu ştiu câta oară să mă întrebe dacă eram mama lui – ceea ce nu-i puteam dezvălui i-am dat să bea un filtru. Dar poţiunea aceea a avut şi consecinţe pe care nu le prevăzusem. I-am schimbat firea. Ce-a urmat, din păcate, ştii prea bine, încheiase zâna cu voce stinsă.

Între ele se lăsase un moment de tăcere amintindu-şi amândouă întâmplarea. Plină de durere şi vinovăţie. Dar Algonde refuzase să se lase copleşită. Ca să poată lupta mai bine, trebuia să înţeleagă.

— Hai să uităm lucrurile acestea! Povesteşte-mi mai degrabă ce s-a întâmplat cu Plantine, hotărâse ea.

Presine oftase:

— Plantine. Era, fără îndoială, cea mai rea dintre ele. Putea ca şi mine, să-şi schimbe înfăţişarea. Mai ascuţită la minte decât Melior, i-a trezit harpiei care trebuia s-o ucidă speranţa că ar putea împărţi cu ea tronul Ţinuturilor de Sus. Harpia i-a căzut în capcană. Acum e întemniţată în locul fiicei mele, în Aragon.

— Vrei să spui că Plantine este liberă? Unde se află acum? tresărise Algonde.

Chipul lui Presine se înăsprise.

— Cine învinge o harpie îi preia puterile… Precum şi urâţenia.

Algonde se cutremurase, dându-şi brusc seama de adevăr:

— Doamne Isuse! Marthe… Aşadar, Marthe este, de fapt Plantine. Dar cu a treia harpie, cea care urma s-o ucidă pe Melusine, ce s-a întâmplat?

Presine ocolise masa de lemn şi se aşezase din nou pe scaunul ei. Era limpede că-i venea greu să evoce acest episod.

— A fost o lucrătură dibace, crede-mă. Îndată ce a aflat de harpiile care fuseseră eliberate ca să le omoare pe toate trei, Melusine a început să străbată râurile în căutarea unei năpârci înaripate, ştiind că numai muşcătura ei putea veni de hac acestora. Până la urmă a găsit undeva în Orient un astfel de şarpe înaripat, i-a luat un ou, l-a clocit şi a crescut animalul ca s-o apere. Când Plantine, înzestrată cu noile ei puteri, a sosit la Sassenage, a constatat că ultima harpie nu reuşise încă să treacă de năpârcă. Luând înfăţişarea harpiei pe care o învinsese în Aragon, Plantine a căutat-o şi a minţit-o cu iscusinţă, convingând-o că împreună ar putea birui monstrul, scăpând apoi şi de Melusine. Au coborât în criptă, Plantine având grijă să treacă în spatele harpiei. S-a întâmplat exact ceea ce prevăzuse. Năpârca o ucisese pe adevărata şi ultima harpie, iar Plantine a ajuns în anturajul urmaşilor celor care moşteniseră castelul de la ea să vă aştepte pe Helene şi pe tine.

— De ce nu se eliberează şi Melusine, din moment ce Plantine a reuşit s-o facă? se mirase Algonde, pe care toate minciunile acelea o umpleau de amărăciune.

— Plantine n-a putut rupe vraja decât lăsând pe altcineva în locul ei. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Melusine. De ce crezi că ţi-a cerut să consumi o parte din oul negru? Voia ca puterile pe care le-ai primit să devină permanente. Doreşte ca tu s-o înlocuieşti în Furon, Algonde! Ai fi acceptat să te sacrifici dacă ai fi ştiut adevărul?

Algonde fusese cuprinsă de o mânie surdă. Acum, totul era limpede. Melusine o jucase pe degete. Trăsese cu furie un pumn în masă, făcând să se clatine mărunţişurile aflate pe tăblie.

— Poate să aştepte mult şi bine. N-o voi elibera niciodată. Indiferent ce mi-ar face Marthe. Niciodată!

Presine clătinase din cap.

— Nu va fi atât de simplu. Cu toate că par să se fi aliat, Plantine nici nu se gândeşte că împartă cu sora ei tronul Ţinuturilor de Sus. Atâta doar că n-o poate omorî pe Melusine altfel decât cu propriile ei mâini. Or, dacă Plantine a dobândit puterile malefice ale celei de-a doua harpii, s-a ales şi cu slăbiciunile ei. A devenit vulnerabilă la veninul năpârcii. Atât timp cât Melusine e ocrotită de aceasta, nu-i poate face nimic. Plantine trebuie să te lase s-o eliberezi ca să se poată descotorosi apoi de ea. Melusine ştie acest lucru şi nu mă îndoiesc că a luat măsuri, înţelegi acum cât de importantă eşti pentru ele? Numai o femeie din sângele lor putea supravieţui veninului năpârcii şi, datorită acestui fapt, le putea elibera.

— Niciodată! repetase Algonde sărind în picioare.

Presine se apropiase şi-i luase cu afecţiune mâinile îngheţate de ură într-ale ei.

— Trebuie să te aştepţi la tot ce-i mai rău, Algonde! Melusine şi Plantine nu vor avea pic de milă, fiindcă n-au de ales. Oricare-ar fi rezultatul luptei lor, învingătoarea va fi nevoită să găsească un mijloc de-a ajunge în Ţinuturile de Sus, dacă doreşte să-şi redobândească nemurirea şi neasemuita frumuseţe dinainte.

Inima lui Algonde părea cuprinsă de flăcări. Făcuse un pas înapoi şi-i aruncase bunicii ei o privire plină de reproş.

— De ce tu sau Merlin nu le-aţi eliminat, pentru ca apoi profeţia să se îndeplinească?

Presine suspinase.

— Îţi înţeleg mânia, Algonde, dar numai tu puteai să aduci uliul în bătaia săgeţilor, datorită legăturii pe care o aveai cu el. Ştiu bine acest lucru, fiindcă am încercat şi eu să-l dobor, dar nu am reuşit decât să le fac pe fiicele mele să intre în alertă. Năpârca m-ar preface într-o statuie din sare dacă aş pătrunde în criptă. Iar cu Plantine nu îmi mai pot măsura puterile. Cât despre Merlin, el desigur că le-ar fi putut înfrânge pe amândouă, însă lumea aceasta ar fi avut parte de tulburări grave. N-aveam altă soluţie decât să aşteptăm.

— Să aşteptaţi ce? mârâise Algonde care, neavând cum să iasă din capcană, începuse să străbată încăperea cu paşi mari şi furioşi.

Rezemată de spătarul scaunului, Presine o urmărea din priviri, cu un surâs trist în colţul gurii.

— Pe fiica ta, cea pe care a zămislit-o Mathieu şi care se hrăneşte, ca şi tine, cu veninul năpârcii.

Algonde încremenise. Îndreptase o privire uluită către Presine.

— Fiica mea?

Presine încuviinţă clătinând din cap, iar Algonde îşi atinsese
Cu mâinile pântecele uşor bombat. Ştia. Instinctiv, ştia. Mânia îi trecuse brusc. Presine continuase:

— Puterile ei vor fi imense şi sunt sigură că vor reuşi să le înfrângă pe Melusine şi Plantine fără consecinţe funeste pentru lumea ta. Dar mi-aş fi dorit ca Merlin să mai fie alături de noi.! Dar, vai, la puţin timp după naşterea tatălui tău, fântâna de la Barenton a secat. Ultima poartă magică s-a închis, iar Merlin n-a mai dat semne de viaţă. Mai există un străvechi loc de trecere dinspre Ţinuturile de Sus între cele două lumi, pe care doar Strămoşii îl cunoşteau. Dacă Merlin nu l-a folosit înseamnă că s-a întâmplat ceva cumplit care l-a împiedicat s-o facă. Ceva cumplit, care are legătură cu profeţia.

Algonde se încruntase.

— Nu pricep.

Presine se apropiase de o etajeră sprijinită de perete şi luase de pe ea un flacon din sticlă albastră învăluit într-o dantelărie din fire de argint.

— Priveşte, i se adresase lui Algonde, punându-l pe masă. În cetatea din Ţinuturile de Sus, deasupra sursei de energie despre care ţi-am vorbit, se află o masă făcută dintr-un cristal gros, găurită în mijloc. Dosul este şlefuit cu măiestrie, astfel ca razele care ţâşneau de jos să se unească şi să atingă trei asemenea flacoane în formă de piramidă.

— Şi ce conţineau acestea? o întrerupsese Algonde, curioasă.

— Un elixir puternic al vieţii, pe care această magie pură îl întărea şi mai mult. Cu el se hrăneau locuitorii cetăţii. Îţi dai seama cât de preţioase erau flacoanele.

— Iar acesta este…

— Plin? Da.

Algonde fusese mândră că putuse gusta din elixir. Dar Presine nu sfârşise încă.

— În afară de acest prim rol de catalizator, masa de cristal mai avea o funcţie. Partea de jos era şi memoria Ţinuturilor de Sus. Conţinea istoria Strămoşilor începând din negura timpurilor. Ca s-o citeşti, trebuia să desfaci firul de argint de pe flacoanele piramidale şi să-l întinzi pe liniile trasate. Acolo era trecută fiecare poartă, cu punctul ei de ieşire în lumea ta.

— Chiar şi trecerea aceea veche?

— Da. Însă, după cum ţi-am dat a înţelege, atât masa, cât şi flacoanele piramidale au fost furate. Mi-am petrecut secole întregi încercând să le regăsesc pe acestea din urmă. Celelalte două se află la loc sigur. Încă n-am aflat unde a fost ascunsă harta sau măcar dacă n-a fost spartă. Totuşi, sunt încrezătoare, căci profeţia este adevărată. Fiul lui Helene trebuie să domnească în Ţinuturile de Sus. Or, singurul mijloc pe care-l avem pentru a ne mai întoarce acolo este să regăsim harta.

— Fetele tale sunt la curent cu toate lucrurile pe care mi le-ai spus? Ştiu că poarta din Avalon e închisă?

— Nu. Altfel ar fi început să facă şi ele cercetări, ca mine, în loc să aştepte aici.

Cu o dungă de îngrijorare săpată pe frunte, Algonde răsucise între degete flaconul în formă de piramidă. Îi venise în minte o idee uimitoare.

— Puterea celor trei va învinge răul… Puterea celor trei flacoane… Nenorocirea care a lovit Ţinuturile de Sus şi l-a copleşit pe Merlin…

— La aceeaşi concluzie am ajuns şi eu, Algonde. Masa şi cele trei flacoane piramidale trebuie duse înapoi, la locul

lor. Ţinuturile de Sus trebuie să-şi redobândească memoria şi să aibă un rege. De asta am luat legătura cu tine. Ca să te ajut să dejoci planurile fiicelor mele care, la fel ca Morgan pe vremea ei, ca Merlin şi ca mine, au interpretat greşit profeţia.

— Şi cu oul negru cum rămâne?

Presine luase în mână flaconul piramidal.

— N-avea grijă. Îţi voi da din acest elixir care-i va învinge puterile malefice. Astfel, nu numai tu şi fiica ta veţi fi la adăpost de ele, ci şi copilul lui Helene, din moment ce Melusine ţi-a cerut să-l perverteşti şi pe el cu praful făcut din ou. Dar să fii foarte atentă. Plantine – adică Marthe, cum îşi spune acum – nu trebuie să bănuiască nimic. Totul depinde de tine.

Se priviseră în ochi. Algonde respirase adânc. Numai ea putea salva cele două lumi. Şi pe cei pe care-i iubea. În ziua aceea înţelesese că nu mai avea de ales. Era datoare să-şi îndeplinească destinul. Cu orice preţ.

— Ce trebuie să fac? întrebase.

4

Algonde se sculă şi se îmbrăcă gros, apoi, după ce-şi puse pe umeri o mantie îmblănită, luă sub braţ micul sipet din lemn şi descuie uşa. De când plecase de la Sassenage, Marthe nu se mai interesa – cel puţin în aparenţă – de ea. De fapt, harpia stătea în preajma lui Sidonie care, din pricina sarcinii, nu mai ieşea din camera ei. Dacă Algonde nu i-ar fi cunoscut adevăratele intenţii, s-ar fi lăsat înşelată de indiferenţa ei.

Ţinând un sfeşnic în mână, străbătu coridorul până la scara dublă din marmură, cu simţurile încordate. La ora aceea, pretutindeni domnea liniştea. Orice zgomot era uşor de auzit, iar în clădire existau multe cotloane ferite, în care Marthe se putea ascunde s-o pândească. Algonde se opri deodată la jumătatea scărilor. Fără să se întoarcă. Oare visase foşnetul acela de stofe? Inima începuse să-i bată mai repede. Marthe o urmărea. Era sigură. Deşi acum ştia că harpia avea nevoie de ea vie, Algonde se înfioră. Îşi goni teama grăbindu-şi pasul. Trebuia ca harpia să se convingă că îndeplinea instrucţiunile date de Melusine: îngropa oul şi-l lăsa să se usuce timp de trei luni. Se încurajă singură, spunându-şi că o făcea atât pentru propria siguranţă, cât şi pentru cea a lui Mathieu şi a fiicei lor.

Lăsând lumânarea pe o masă, ieşi din castel, îl ocoli prin dreapta, străbătu curtea interioară şi se strecură printre pereţii înalţi ai anexelor. Ar fi câştigat timp, desigur, dacă ar fi luat calul pe care i-l dăruise Philippine, dar ar fi trebuit să-l trezească pe tânărul rândaş ca să-l înşeueze şi s-ar fi aflat despre escapada ei. Or nimeni, în afară de Marthe, nu trebuia să ştie. Printre clădiri şuiera un vânt rece. Algonde strânse la piept sipetul ca să se poată înfăşura mai bine în mantie. Undeva, în stânga, lătră un fi câine, trezindu-i de îndată şi pe ceilalţi ocupanţi ai adăpostului haitei. Cu capul

aplecat sub glugă, Algonde o luă la fugă şi se afundă în parc.

În partea de miazănoapte a primei curţi exterioare, la un sfert de leghe distanţă de castel, se afla o hulubărie părăsită, cu cinci etaje, având circumferinţa aproape cât apartamentul din donjonul de la Sassenage unde locuise Algonde împreună cu Gersende. Nimeni nu mai trecea pe aici. Clădirea era înconjurată de buruienile crescute în voie, iar uşa spartă atârna în balamalele ruginite. Era locul ideal. Algonde se apropie, făcându-şi drum prin tufişuri, cu mantia şi fusta suflecate până la jumătatea pulpelor, şi scăldată în lumina palidă a lunii. Abia când ajunse la picioarele turnului o cuprinse îndoiala. Presine îi spusese că Marthe, la fel ca şi harpia ale cărei puteri şi slăbiciuni le preluase, avea nevoie să se desfete cu fete tinere în nopţile cu lună plină. Oare îşi satisfăcuse deja poftele înainte de a se lua după ea? Ar fi riscat s-o atragă în sabatul ei? Pe Algonde o cuprinse din nou vechea nelinişte din vremea dinainte de a părăsi Sassenage. Cum să se apere dacă s-ar întâmpla aşa ceva?

Refuzând să se lase cuprinsă de panică, intră în clădire. Cu toate că o bună parte din acoperiş rămăsese fără ţigle, înăuntru era prea întuneric ca să-şi poată găsi drumul fără să bâjbâie. Din fericire, Algonde mai fusese pe-acolo. Urcă fără şovăire treptele scării în spirală din mijlocul vastei încăperi. Când ajunse la ultimul nivel, auzi o mişcare jos. Speriată, îşi scoase încălţările şi păşi pe palierul circular. Pasarele largi din lemn dispuse în evantai permiteau accesul în peretele hulubăriei. O pasăre îşi luă zborul la doi paşi de ea, făcând-o să tresară. Îşi înăbuşi un ţipăt, cu toate că lumina ce pătrundea prin acoperişul spart era foarte slabă, grăbi pasul până la gaura pe care o făcuse în zid dislocând una dintre pietre. Ascunse acolo cutia, luă o mână de paie de pe scândura pe care stătea şi astupă repede gaura, apoi se îndepărtă, se încălţă la loc şi se ghemui chiar la marginea pasarelei, încremenită de spaimă la auzul paşilor care urcau treptele. N-avea nicio cale de scăpare. De fapt, ce ştia Presine despre planurile harpiei? Nu erau decât presupuneri. Presupunerile zânei. Îmbrăcată

în negru, cu gluga trasă până la ochii plini de viclenie, Marthe se opri pe palier şi scrută zarea.

„*Pierdută*, îşi spuse Algonde. *Sunt pierdută.*“

Un reflex de supravieţuire o făcu să se ghemuiască şi mai tare. Fără să ezite, Marthe se apropie de zid, smulse cu unghiile încovoiate paiele şi scoase sipetul din ascunzătoare. Algonde era îngrozită. Harpia se afla atât de aproape de ea încât n-avea cum să n-o vadă, să n-o simtă, să n-o atingă. De ce se prefăcea? Marthe deschise cutia şi-i controlă conţinutul, după care o puse la loc. Ghearele ei zgâriară podeaua lângă degetele lui Algonde, apoi astupară cu paie ascunzătoarea. Harpia se răsuci pe călcâie, privi îndelung fiecare pasarelă din jur, apoi începu să coboare scara. Algonde rămase neclintită, pe cât de uşurată, pe-atât de consternată. Ce sens avea toată mascarada asta?

Uşa de la parter scârţâi. Marthe ieşea. Sau aşa voia s-o facă să creadă. Algonde îşi ţinea în continuare respiraţia, în timp ce prin minte îi goneau cele mai nebuneşti presupuneri.

Un şoricel străbătu pasarela şi se apropie de ea, adunând de ici-colo câte o firimitură adusă de vânt. Se ridica pe lăbuţele din spate ca s-o ronţăie, apoi continua să caute, apropiindu-se tot mai mult de Algonde, care, urmărindu-l cu privirea, începea să se liniştească. Şoricelul se lovi cu nasul de piciorul ei, se dădu înapoi, privi în jur, apoi înaintă şi se ciocni din nou de ea. Abia atunci înţelese Algonde: n-o vedea, aşa cum n-o văzuse mai înainte nici harpia. După ce încercă pentru a treia oară să treacă şi nu reuşi, rozătorul se întoarse şi plecă. Algonde se ridică încet şi uluită, îşi ridică braţul în faţa ochilor. Privirea ei trecea prin mânecă şi prin braţ, care deveniseră transparente. Văzu o bufniţă clipind pe o bârnă. Era invizibilă! Se ridică, încântată şi în acelaşi timp neliniştită. Cum era posibil? Scormoni prin amintiri, dar niciuna nu pomenea de această putere. Oare îi fusese dăruită de elixirul vieţii din Ţinuturile de Sus, cu care îşi atinsese pântecele? Sau se datora sângelui vrăjit care-i curgea prin vene? Şi, dacă era aşa, cum de ieşise la iveală? Din pricina spaimei? De fapt, în viaţa ei nu fusese mai

îngrozită decât acum. Oare instinctul de supravieţuire trezise în ea acest dar pe care-l avea?

Culoarea pielii începea să se ivească deja, iar firele ţesăturii se închegau, ceea ce părea să confere temei ultimei sale ipoteze. Cuprinsă de ameţeală, Algonde închise pentru o clipă ochii. Simţi dureri în josul pântecelui. Se întinse pe podeaua plină de găinaţ, epuizată atât de această naştere împotriva naturii, cât şi fi de uimitoarea experienţă prin care trecuse. Esenţialul era însă că-şi atinsese scopul. Oare ce surprize îi mai pregătea originea ei? Dar diavoliţele acelea? Acum, după ce cunoscuse o zână, o zână adevărată, nu mai putea numi altfel caricaturile maleficei care erau Plantine-Marthe şi Melusine. Le va dejuca planurile, era convinsă de asta, dar cât de lungă şi de grea i se părea în clipa aceea calea pe care o avea de străbătut până să reuşească! Atentă să audă şi cea mai slabă mişcare, mai zăbovi, în ciuda frigului, răpusă de osteneală, pe scânduri. Gândul îi zbură spre Sassenage, ca de fiecare dată când avea nevoie de sprijin. La ora aceea, castelul copilăriei ei era cufundat în beznă. Căută chipul lui Mathieu. Se aplecă asupra cârlionţilor negri. Pătura trasă până sub bărbie lăsa la vedere profilul schilodit de uliu. Cicatricea care se întindea de la pleoapa dreaptă până la tâmplă era încă proaspătă, dar nu mai părea atât de oribilă.

În somn, Mathieu părea senin. Ea însă ştia că nu era aşa. Suferea. Ca şi ea. Dacă nu chiar mai mult decât ea. Dorul de Mathieu îi stârni disperarea. De ce ţinuse să afle unde se ascunsese el timp de câteva săptămâni cu cinci luni în urmă, după ce se despărţiseră? De ce nu se mulţumise să aştepte veşti de la el, aşa cum o îndemna instinctul? După ce ajunsese la Bâtie, îl localizase în minte. Îl văzuse în adâncul unei păduri, cu pieptul însângerat, înconjurat de tâlhari. În loc să-l omoare, aşa se temuse timp de o clipă, îl ajutaseră să ajungă la adăpostul lor. Rămăsese acolo până când se vindecase, apoi o anunţase pe căpetenia bandei că nu era încă pregătit să li se alăture pentru totdeauna. Algonde îl recunoscuse pe interlocutorul lui Mathieu. Era Villon, unul dintre foştii lor tovarăşi de joacă de la

Sassenage. Acesta dispăruse într-o primăvară şi toţi îl crezuseră mort. Villon îl lăsase pe Mathieu să plece, cerându-i să îi făgăduiască faptul că nu-i va vinde autorităţilor. Le era dator şi avea să le fie loial, Algonde era sigură de asta. Dar nu putea să schimbe nimic. Doar să accepte gândul că destinele lor nu se puteau uni înainte ca totul să se sfârşească, tocmai în interesul copilului lor încă nenăscut.

Refuză şi de data asta să se lase pradă disperării. Alături de Philippine, uita de necazuri. Domniţa nu se mai putea lipsi de ea. Oare devenise suficient de ataşată de Algonde încât aceasta să-i poată încredinţa ei, şi nu altcuiva, copilul pe care urma să-l nască? Algonde n-avea cum să fie sigură de asta, însă nu găsise niciun mijloc de-a o lega şi mai puternic de ea pe Philippine. Ceea ce trupul ei dorea inima refuza să accepte. Algonde îi aparţinea lui Mathieu, şi simpla idee că ar putea primi dezmierdările altcuiva i se părea o trădare şi mai gravă decât relaţia avută cu baronul Jacques.

Se lăsa dusă de vârtejul neîncetatelor petreceri, de jocul acela care chiar începuse să-i placă. Prinţul turc se afla doar la câteva leghe. Algonde nu trebuia decât să-şi păstreze curajul. Şi răbdarea.

După trei sferturi de ceas, cu muşchii înţepeniţi de frig, Algonde coborî scările, sigură că harpia pornise în căutarea altei victime şi încurajată de această mică izbândă pe care o repurtase datorită magiei.

*

Philippine îi atinse uşor cu degetul buzele lui Algonde. Fata, nu se clinti, cufundată într-un somn adânc care-o prăbuşise în aşternut de îndată ce ajunsese în odaia ei şi se dezbrăcase.

— De ce ţin aşa de mult la tine? se alarmă domniţa de Sassenage aplecându-se să-şi lipească gura de a fetei.

Algonde gemu la atingerea cam prea apăsată, iar Philippine, făcu un pas înapoi. Nu voia s-o trezească. În

niciun caz. Tulburarea aceea care-i răscolea inima şi simţurile o speria. Algonde avea o graţie şi o prestanţă pe care nu le mai văzuse la nimeni în afară, poate, de Sidonie. Începând din acea după-amiază când se duseseră pe malul Furonului unde, dacă n-ar fi apărut Melusine, cu siguranţă s-ar fi sărutat, Philippine o dorea. Din zi în zi, tot mai mult. Era obsedată de ea. Ar fi vrut să-i acorde şi mai multe privilegii, dar se reţinea, se stăpânea. „*E doar o slujnică. Fata asta nu este decât o slujnică, iar tu eşti stăpâna ei. Nimic mai mult. N-o poţi înnobila, n-o poţi ridica la un rang de care nu este demnă.*“ În clipa următoare însă, o vedea apărând în ţinutele elegante pe care o obliga să le poarte şi se convingea de contradictoriu. Philippine se întreba uneori dacă nu cumva ea era sclava. Niciunul dintre bărbaţii de la castel n-o atrăgea la fel de mult. Când Philippine îşi respingea pretendenţii, afirmând cu hotărâre că încă nu se simţea pregătită să se căsătorească, aceştia se îndreptau, invariabil, spre Algonde. Aceasta avea destulă prezenţă de spirit ca să-i descurajeze, dar Philippine era sigură că mulţi dintre ei ar fi fost gata să facă orice pentru a câştiga inima cameristei ei, chiar dacă s-ar fi aflat adevărul în legătură cu aceasta. De câte ori se gândea la asta, simţea că înnebuneşte. Algonde îi aparţinea. O introdusese în lumea ei pentru ca fata să se deprindă cu aceste plăceri şi să nu se mai poată mulţumi cu un altfel de trai.

Da, însă atunci, de ce nu se putea hotărî Philippine să facă patul, deşi se trezise în zori cu trupul arzând de fantasme nesatisfăcute şi, dorind s-o surprindă, pusese să fie descuiată uşa ei dinspre coridor, căci Algonde, nu se ştie de ce, blocase uşa prin care comunicau apartamentele lor?

Tremurând toată de febra aceasta care nu-i mai trecea, tânăra domniţă de Sassenage se întoarse lângă pat şi dădu la o parte aşternutul. Lungită pe spate, cu un picior îndoit într-o parte, Algonde se oferi, fără să ştie, privirii ei lacome. Cu un nod în gât, Philippine luă sfeşnicul şi plimbă lumânarea pe deasupra sânilor grei şi tari, rezistând imboldului de a le simţi netezimea sub vârfurile degetelor, lumină talia – cam prea rotunjită, după cum i se păru. De

vină era mâncarea prea bună de care avea parte Algonde de când venise aici... Dar dorinţa lui Philippine era prea aprinsă ca să mai ţină seama de câteva mici cusururi. Flacăra lumânării trecu mai departe. Proeminenţa pubisului o făcu să ameţească. Gâfâia. Cât timp va mai putea rezista acelei chemări pe care o simţea în cuibul dintre propriile coapse? Nu risca s-o trezească? Îşi vârî mâna liberă între picioare şi ghemui cămaşa cât putu mai sus, între cărnurile umede. Îşi muşcă buzele ca să nu geamă, mângâind cu privirea trupul atât de râvnit pe care continua să şi-l interzică, şovăind pe picioare în lumina lumânării gata să se stingă. Sfeşnicul plin de ceară topită tremură între degetele ei crispate.

Câteva picături se închegară în buricul lui Algonde, care tresări. Buimacă de somn, deschise ochii, umplându-i de dorinţa interzisă a lui Philippine. Se aprinse şi privirea lui Algonde.

Philippine se simţi ruşinată de febra care-o cuprinsese şi pe care n-o mai putea stăpâni, iar faptul că fusese surprinsă o excita şi mai mult. Ajunse la orgasm cu un suspin prelung, dându-şi capul pe spate. Sfeşnicul îi scăpă din mână, iar lumânarea se stinse în cădere.

Fără ca măcar să-şi dea seama ce făcea, în întunericul care o învăluia acum, Algonde luă mâna lui Philippine şi o trase spre ea.

5

Almeida încă nu se trezise. Djem se întinse, cu pleoapele grele din pricină că dormise prea puţin. Ca în copilărie, când fratele său îi povestea, cu o plăcere răutăcioasă, că i se va reteza capul, somnul îi fusese împestriţat de vise întunecate. Se revăzuse mergând călare, în primele zile ale războiului, pe strada principală din Brousse, în Anatolia, cu gâtul inflamat şi plin de puroi, scuipând sânge. În ciuda oricărei prudenţe şi încălcând sfatul medicilor, pornise cu trupul arzând de febră să se alăture armatei sale. Croindu-şi drum până lângă calul lui care înainta încet, la pas, atât de greu îi era lui Djem să se ţină în şa, o bătrână ajunsese aproape de el şi îl apucase de picior. Cu toate că se simţea foarte rău, Djem trăsese de frâu. Femeia îi întinsese un flacon din sticlă albastră, acoperit cu o dantelărie din fire de argint.

— Rezistă, prinţe! Câteva picături din acest elixir vor fi de ajuns ca să te vindece. Ia doar câteva picături. Păstrează cu grijă restul. Te va salva într-o zi de otrava care-ţi va fi administrată.

— Dar cine ar vrea să mă otrăvească, în afară, poate, de tine? O întrebase cu glasul răguşit de durere.

— Fratele tău, Baiazid.

Ochii bătrânei, de acelaşi albastru precum ai lui, îl făcuse să se hotărască. Îşi scosese săculeţul de la brâu.

— Cât vrei, vrăjitoareo?

— Ţi-l dau dacă-mi făgăduieşti ceva. O făgăduială care pe tine nu te va costa nimic, dar pentru mine va fi nepreţuită.

— Te ascult.

— Uită-te la sticluţa asta. Ai mai văzut vreodată alta la fel?

Djem clătinase din cap în semn că nu.

— Păstreaz-o cu grijă asupra ta oriunde te-ai duce, orice-ai face, chiar şi după ce-i vei termina conţinutul. Va veni o

zi când ţi-o voi cere înapoi. În acea zi, dacă mi-o dai, îţi vei primi tronul.

Djem îi făgăduise întocmai. La doar câteva clipe după ce băuse din elixir, gâtul i se dezumflase, febra îi trecuse şi putuse da pinteni calului, lăsând-o în urmă pe bătrână. De atunci, respectându-şi cuvântul, păstra flaconul într-un sipet ascuns în fundul unuia dintre cuferele lui, căci spusele vrăjitoarei se adeveriseră. Baiazid încerca să-l asasineze, iar Djem nu se îndoia că, până la urmă, ar fi reuşit s-o facă.

Tulburat, tânărul prinţ se scărpină în cap. De ce revăzuse în vis această scenă? Nu îşi putea explica acest lucru, dar simţi brusc nevoia să atingă flaconul, ca pentru a-şi dovedi că elixirul avea puterea să-l salveze din nou. Se dădu jos din pat. Almeida gemu prin somn şi se răsuci în aşternut, ocupând tot spaţiul liber. La lumina tăciunilor care pâlpâiau încă în vatră, Djem se duse tiptil până în fundul încăperii. După draperia dublă din catifea pe care fusese imprimat blazonul stăpânului casei se aflau vreo zece cufere mari din piele cu întăriturі de metal. Deasupra lor era o ferestruică. Djem dădu puţin la o parte oblonul interior care-o acoperea. O lumină albă, orbitoare îl făcu să-i mijească ochii. Îşi dădu imediat seama de provenienţa ei. Pesemne că în timpul nopţii ninsese. Fără să mai dea importanţă acestui fapt, ridică încet capacul lăzii pe care o căutase şi se lăsă pe vine. Dădu la o parte cu o mână sigură tunicile somptuoase, caftanele brodate cu fir de aur, turbanele împodobite cu pietre lucioase. Cuprins de nerăbdare, aruncă pe jos lucrurile care-l împiedicau să ajungă la sipet, până când goli cufărul. Pe fundul lui nu era nimic. Cu răsuflarea tăiată, îşi spuse că se înşelase şi goli următorul cufăr, apoi încă unul şi încă unul. În cele din urmă, fu nevoit să recunoască: sipetul în care se afla nepreţuitul elixir dispăruse.

La început îl copleşi mânia. Sări în picioare, se repezi spre Almeida şi începu s-o zgâlţâie atât de tare încât, trezită brusc, femeia ţipă.

O pălmui, apoi o apucă de antebraţe şi o smuci spre el.

— Vorbeşte! Unde l-ai pus? Vorbeşte sau îţi tai capul!

Lividă, grecoaica izbucni în plâns. Eliberându-şi o mână, Djem o lovi din nou, convins de vinovăţia ei. Cine mai avea acces în dormitorul acela, în afară de ea? O trânti cu brutalitate pe pat, scotoci sub saltea şi smuci pumnalul curbat, bătut în diamante, pe care-l ascunsese acolo.

— Ai milă, stăpâne! Nu ştiu nimic, jur! Ai milă! îl imploră Almeida.

Furios la culme, n-o ascultă. Se aşeză călare pe pântecele ei şi-i propti vârful pumnalului sub bărbie.

— Ţi-am spus să vorbeşti! Sipetul pe care mi l-ai furat. Unde l-ai pus?

— Nu eu, prinţe. Să mă trăsnească Allah cel Atotputernic dacă te mint! N-am luat nimic.

Djem îi scrută cu privirea ochii plini de groază. Era prea înspăimântată ca să poată minţi. Răsuflând precipitat, îndepărtă arma de la gâtul ei şi se aşeză pe marginea patului, simţind sub tălpile goale răceala podelei de piatră. În timp ce grecoaica îşi ţinea braţele crispate pe piept, încercând să-şi revină, prin mintea lui Djem începură să treacă tot felul de bănuieli.

În ciuda aspectului său deosebit, flaconul era un fleac faţă de bijuteriile aflate în cufăr. N-avea valoare decât pentru el. Hoţul ştia, prin urmare, de puterea elixirului. Dar nimeni nu aflase de existenţa flaconului în afară de Houchang, care îl însoţea când se întâlnise cu vrăjitoarea. Era oare îndreptăţit să creadă că tovarăşul lui trecuse în tabăra duşmană? La acest gând o durere nespusă îi străpunse inima. Houchang, fratele lui, prietenul lui. Nu-i va tremura mâna când îi va turna otravă în pahar? Djem îi căuta scuze, dar nu găsea niciuna. Dimpotrivă, îi reveniră în minte toate prilejurile în care Houchang îl salvase de la o moarte sigură, uneori riscându-şi propria viaţă. Oare Houchang putea fi un trădător? Se indignă la acest gând. Se întoarse spre Almeida, care rămăsese pironită locului, tremurând. Apucă marginea cuverturii şi i-o trase peste pântece.

— Gata, nu mai ai de ce să te temi.

Femeia se ridică în capul oaselor, convinsă de blândeţea gesturilor lui, se înfăşură în cuvertură şi îngenunche lângă el.

— Vrei să-ţi masez umerii? îl întrebă, încercând să regăsească un ton firesc.

— Vreau să-l găsesc pe vinovat. Poţi face asta pentru mine?

Ea încuviinţă printr-un gest.

— Nu cruţa pe nimeni. Nici pe femeile mele, nici pe tovarăşii mei, nici pe femeile lor. Pe nimeni.

— Ce trebuie să caut, prinţul meu?

El îi descrise cutia şi flaconul, apoi adăugă:

— Când o să dai de el, lasă-l acolo unde este şi vino să mă anunţi. Nimeni nu trebuie să afle, auzi? Nimeni nu trebuie să te observe.

— Am înţeles. Dacă dau greş, merit să mor.

Djem o mângâie pe obraz. Era ciufulită şi răvăşită, însă de un devotament mişcător.

— Nu te mai gândi la aşa ceva. Poate că hoţul l-a distrus sau l-a vândut deja. Dacă nu găseşti nimic, iscodeşte, dar fără să dai de bănuit. Vreau să ştiu. Trebuie să ştiu. E în joc viaţa mea. Lasă-mă acum. Am nevoie să rămân singur.

Ea îşi culese de pe jos tunica, se îmbrăcă şi părăsi odaia cât putu de discret.

Prinţul îşi trecu un deget peste mânerul pumnalului. Oricine ar fi fost vinovatul, avea să se ocupe personal de el. Deocamdată trebuia să-şi ascundă tulburarea şi să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Puse arma la loc sub saltea, în dreptul pernei, şi trecu în micul spaţiu rezervat toaletei de dimineaţă. Frigul îi înfioră trupul. Urină în jgheabul special amenajat în zid, aruncă înăuntru puţină apă, apoi se întoarse în faţa vetrei ca să se încălzească.

Trebuia să se pregătească pentru eventualitatea pierderii iremediabile a elixirului. Pentru o clipă, amintirea discuţiei avute cu Guy de Blanchefort goni gândurile obsedante legate de vinovat. Dacă Jacques de Sassenage era atât de influent cum pretindea marele prior, ar fi fost bine să şi-l facă aliat ca să-i pledeze, cât se poate de discret, cauza pe

lângă regentă. Şi, pentru asta, cel mai bun mijloc era să se folosească de fiica baronului. Va fi nevoit, fireşte, să treacă de fratele ei şi de Philibert de Montoison pentru a se apropia de fată, dar ştia că are destul farmec şi destulă prestanţă ca s-o facă să-l accepte în preajmă fără a lăsa impresia că umblă după ea. Astfel, Guy de Blanchefort n-ar intra la bănuieli. Lui Djem nu-i plăcea deloc ideea că va trăda încrederea şi planurile marelui prior, însă acum nu mai avea de ales. Se consolă spunându-şi că măcar ura pe care-o nutrea împotriva lui Philibert de Montoison va fi satisfăcută de această răzbunare.

În rest, va trebui să se bazeze pe noroc. Oricum, trădătorul îşi dădea, fără îndoială, seama că acest furt nu va trece neobservat. Era chiar atât de sigur pe el sau avea o acoperire atât de bună încât îşi asumase totuşi un asemenea risc? Bănuielile legate de Houchang începură să-l bântuie din nou. Le goni iar, cu aceeaşi violenţă ca mai înainte, apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine. Reacţia lui demonstră acest lucru. Cel mai credincios tovarăş al lui putea fi trădătorul perfect.

Lovi cu pumnul în tăblia şemineului. La urma urmei, nu era mai bine aşa? Dacă tot îl pândea moartea, nu era mai bine să moară de mâna celui care-l salvase de atâtea ori?

„*Nu!*“ urlă în el o voce ieşită din adâncul fiinţei sale.

Nu. Nu voia să moară. Nu aşa.

Houchang ştia acest lucru mai bine ca oricine. Cu spada în mână voia să sfârşească, înconjurat de sânge şi de mirosul câmpului de bătălie. Nu ca un şobolan. Plecă din faţa focului, se întoarse în pat şi scutură clopoţelul aşezat la căpătâi. După câteva clipe, unul dintre slujitorii lui apăru în prag, făcând temeneaua obişnuită.

— Deschide obloanele.

Omul se grăbi spre fereastră.

— Să mi se pregătească baia şi să vină bărbierul, mai porunci Djem.

Dacă urma să moară, o va face ca un viteaz, curat şi proaspăt bărbierit. Servitorul ieşi, iar Djem se apropie de fereastra care dădea spre povârniş. Şterse geamul aburit.

Afară viscolea. Fulgii de zăpadă se învârtejeau atât de repede încât nu puteai zări nimic, în pofida luminii albe. Djem îşi stăpâni un fior. Trebuia să se gândească la viitorul lui. Doar la viitorul lui. La Bâtie. La surâsul acelei Philippine. La satisfacţia de a i-o lua lui Philibert de Montoison. La partidele de vânătoare, la petreceri, la iubire. La toate acestea trebuia să se gândească.

Oftă totuşi, iritat. Atât timp cât ţinea viscolul, gândurile acestea nu reprezentau decât o nouă amăgire în viaţa lui amărâtă. Cu siguranţă că baronul de Sassenage n-avea să vină astăzi ca să-l poftească la vânătoare.

*

Atât timp cât Djem nu era încă invitat la castelul de la Bâtie, lui Philibert de Montoison îi convenea să nu mai trebuiască să-l însoţească pretutindeni. Nu uitase, fireşte, că încheiase o înţelegere cu Baiazid, la palatul din Topkapi, în ziua când ospitalierii negociaseră ţinerea în captivitate a prinţului, dar, pentru moment, Djem nu reprezenta niciun pericol. Eliminarea lui n-ar fi făcut decât să lipsească ordinul de o rentă consistentă, iar Mediterana – de comerţul înfloritor pe care-l permitea dreptul la liberă circulaţie acordat de Baiazid. Philibert de Montoison se angajase să intervină doar dacă era absolut necesar. Iar ura lui faţă de turc nu reprezenta o astfel de necesitate absolută. Deşi tare i-ar fi plăcut să termine odată cu el. Se săturase de obiceiurile prinţului, de uneltirile lui, de provocările sale neîncetate, de felul cum îl jignea. Umilirea la care fusese supus în ajun încă îl ustura, mai ales că îl deranjase şi felul cum îl tratase Philippine. Philibert de Montoison n-avusese somn toată noaptea. Simţurile îi erau aţâţate, inima îi ardea, iar pumnii îl mâncau. În clipa aceea ar fi dat orice ca să poată chefui cu o curvă sau două, sau trei, să bea până ar cădea sub masă, pipăind nişte sâni şi cu sexul băgat adânc sub o fustă. Să regăsească atmosfera primitoare şi perfidă a unei taverne, în loc să suporte ocheadele femeilor lui Djem, ca pe o făgăduială permanentă. Acum, că scăpase

momentan de obligaţiile faţă de sultan, putea să încalece şi să se oprească la prima cârciumă care i-ar fi ieşit în cale.

Perspectiva aceasta îl încurajă să se dea jos din pat ca să deschidă obloanele. Alb, alb pretutindeni, curgând dintr-un cer care nu se mai zărea. Judecând după grosimea stratului de zăpadă depus pe marginea ferestrei, pesemne că drumurile erau impracticabile. Se cutremură de furie şi de frustrare. Să-şi pe treacă iarna la Rochechinard! Întemniţat de forţele naturii în fortăreaţa asta! Până atunci, nu îşi dăduse seama de asta cu adevărat. Îşi duse mâna la prohab şi-şi mângâie prin stofa pantalonilor mădularul încordat, închipuindu-şi o gură care să i-l cuprindă. În afară de musulmanele pe care câinii ăia de turci le păstrau pentru ei, puţinele fete care ar fi putut să-l uşureze erau acum toate în serviciul lui Barachim Allemand. Cavalerul strâmbă din nas. În alte împrejurări, simpla evocare a urâţeniei lor i-ar fi tăiat cheful. Ca să vezi până unde-l adusese abstinenţa! Să se mulţumească doar cu atât, în timp ce Philippine de Sassenage se desfăta cu camerista ei. Nemernica! Doamne, câtă plăcere îi va face s-o posede! N-are decât să ţipe, să se zbată. Nu-i va scăpa. Îşi va potoli cu ea toate poftele nesatisfăcute pe care i le stârnise.

Marthe îl puse la curent cu noutăţile, în ziua când venise să-şi pledeze cauza în faţa lui Sidonie. După spusele cameristei fostei lui iubite, Philippine juca dame cu prietena pe care şi-o inventase: Algonde de Sassenage. Servitoarea ei. Philibert de Montoison îşi amintea de fata drăguţă care-i asculta, plină de curiozitate, istorisirile. În lipsa uneia, ar fi putut s-o supună pe cealaltă dacă i se ivea vreun prilej. Plăcerea ar fi fost de două ori mai mare. La naiba, o slujnică îmbrăcată ca o doamnă şi, în plus, având pe trup mirosul celei de care era îndrăgostit! Îşi apăsă din nou prohabul cu mâna. Doamne! Cât îl mai chinuia fata asta! Nu putea ieşi din odaie în starea asta. Totuşi, era lihnit de foame. Se întoarse la fereastră şi o deschise, în ciuda viscolului. Îşi descheie pantalonii şi, luând un pumn de zăpadă, îl puse peste umflătura aceea care îl stingherea.

După câteva minute, îşi făcu apariţia printre oamenii lui, cu chipul înseninat. Frigul îşi făcuse datoria, reducându-i ardoarea în limite mai modeste. Ceilalţi se aşezaseră deja la masa din sala gărzilor, în jurul lui Hugues Luirieux, locotenentul lui care se ridică în picioare văzându-l.

— Dar-ar ciuma-n tine, prietene, credeam că te-au scufundat piraţii! exclamă Philibert de Montoison, îmbrăţişându-l, căci vechea lor prietenie nu ţinea de rang.

— Pe bunul Dumnezeu, nici gând! Câinii ăştia ocolesc de mult timp pavilionul nostru.

— Dar când ai sosit? Pe asemenea viscol, nu cred că în dimineaţa asta.

— Azi-noapte. M-a apucat pântecăraia în câmp deschis. N-am ştiut cum să ajung mai repede aici şi, pe toţi dracii, era cât pe-aici să mă scap pe mine lângă zid.

— Eu sunt de vină, căpitane, eram de gardă la poartă, dar crivăţul şuiera atât de tare încât n-am auzit că striga cineva afară, recunoscu unul dintre soldaţi, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Nu te învinovăţi, băiete, oricare altul ar fi păţit acelaşi lucru. Nu se vedea nimic. Norocul meu a fost că am zărit o umbră care se apropia de grilaj ca să urineze. Am întins braţul printre zăbrele şi l-am apucat de mantie. Mucosul s-a speriat şi a început să zbiere mai tare ca mine, râse Luirieux, dându-i respectivului un bobârnac peste urechea cam clăpăugă.

Tinerelul râse şi el împreună cu ceilalţi, în timp ce Hugues de Luirieux se întorcea la masă ca să-şi termine micul dejun.

— Ţi-ai întocmit raportul? se interesă Philibert de Montoison, aşezându-se lângă el.

— Încă nu. Voiam să-ţi vorbesc între patru ochi, mai întâi.

Philibert de Montoison se încruntă. Hugues de Luirieux ar fi trebuit să se întoarcă în Franţa de mai bine de două luni. Cunoscându-şi bine locotenentul, Philibert de Montoison era sigur că acesta avusese motive întemeiate să n-o facă. Dădu din cap. Se înţelegeau din priviri. Îşi tăiară, într-o

sincronizare perfectă, câte o felie de pâine pe care o unseră cu miere înainte de a o duce la gură.

„*Fiecare lucru la timpul lui*“, îşi spuse Philibert de Montoison. Până la urmă, poate că ziua aceea avea să se termine mai bine decât începuse.

6

Algonde se trezi. Îşi simţea pântecele greoi şi mintea înceţoşată. Vru să se întindă, însă atinse moliciunea mătăsoasă a altui trup culcat lângă al ei. Inima începu să-i bată mai repede, când întoarse capul spre ceea ce crezuse până atunci că nu fusese decât un vis. Scăldată de o rază albă de lumină ce pătrundea prin obloane, Philippine dormea cu părul răvăşit, cu pătura trasă până la gura-i întredeschisă. Un fior de senzualitate străbătu şoldurile lui Algonde. Închise ochii, încercând să regăsească momentele care precedaseră îmbrăţişările lor, dar memoria ei zdruncinată nu-i oferi decât respiraţia lui Marthe în hulubărie. Oare un încuiase uşa după ce se întorsese din expediţia ei nocturnă? O aşteptase Philippine la întoarcere? Nu reuşea să separeu visul de realitate. Singurul lucru pe care şi-l amintea era plăcerea resimţită de amândouă – una, îmbătată de ceea ce abia descoperise, cealaltă, alinându-şi fierbinţeala cărnii. Algonde se întoarse pe partea cealaltă, ca să se dea jos din pat fără zgomot. Când piciorul pe podea, o mână moale o prinse de braţ şi o voce mârâi înăbuşit:

— Mai stai…

Algonde preferă să n-o asculte şi îi împinse uşor degetele, care rămaseră nemişcate pe cearşaf. Pe jumătate adormită încă, Philippine nu insistă. Focul din vatră se stinsese, iar în cameră domnea un iz înţepător de fum rece. Era frig, dar Algonde nu se sinchisi. Se duse, dezbrăcată cum era, în cabinetul de toaletă, ridică oblonul care acoperea ferestruica, apoi îşi aminti că în cursul nopţii folosise toată rezerva ei de apă ca să cureţe odaia. Necăjită, hotărî să intre în apartamentul lui Philippine. Uşa prin care comunicau camerele lor era încuiată, cu cheia în broască aşa cum o lăsase Algonde, dovadă că Philippine intrase pe uşa dinspre coridor. Această certitudine nu-i

făcea nicio plăcere. La fel şi faptul că cedase ispitei. Ce va mai rămâne viu în ea din plăcerea pe care i-o dăruise Mathieu, dacă Philippine îşi va pune amprenta asupra ei? Era ceva ce nu voia să piardă. Nu voia să trădeze această senzaţie rămasă de la el. Algonde suspină. Era prea târziu pentru regrete.

Străbătu apartamentul lui Philippine, ridicând în trecere obloanele şi lăsând lumina puternică a zilei să inunde odăile, apoi se strecură în sala de baie, unde se afla un hârdău mare din lemn, înconjurat de mai multe găleţi. Îşi vârî mâinile în apă şi-şi umezi trupul. Muşcătura frigului o învioră. Şi ce dacă Philippine o certa? În dimineaţa asta, domniţa de Sassenage va aştepta. Când se simţi mai bine, Algonde se frecă zdravăn cu prosopul, apoi îşi puse una dintre cămăşile lui Philippine. Abia după aceea se apucă de treabă. După câteva minute, flăcările cuprinseră vreascurile uscate care umpleau vatra, sub cazanul în care Algonde turnă apa rămasă, adăugă în ea frunze de melisă. În timp ce apa se încălzea, se întoarse în camera ei ca să se îmbrace.

O găsi pe Philippine treză, rezemată de tăblia patului, cu braţele încrucişate peste sânii semeţi, încruntată, bosumflată.

— Gata, m-ai şi părăsit? Aveai vreo treabă mai urgentă decât să te ocupi de mine? Aici e de-a dreptul ger! izbucni ea.

Algonde nu-i răspunse, se apropie de şemineu, se lăsă pe vine, puse şi aici, cum făcuse în odaia de alături, vreascuri peste cărbunii înnegriţi şi suflă în cenuşa caldă, încercând să aţâţe focul. În timp ce cărbunii începeau să se înroşească, Philippine strănută.

— Poftim! Din cauza ta m-a luat frigul.

— Şi pe mine la fel, dar din cauza ta, dacă nu mă înşel. Înveleşte-te! îi aruncă peste umăr Algonde.

Ochii lui Philippine se aprinseră de furie.

— Ce-i cu tonul ăsta în această dimineaţă? Ai uitat ce-mi datorezi?

Algonde oftă, răscoli cu vătraiul jarul care sfârâi aruncând o jerbă de scântei, apoi se ridică. Înfruntând privirea cu care o fulgera Philippine, se propti la picioarele patului.

— De şase luni te străduieşti să mă duci la pierzanie. Ai reuşit. Sunt pierdută. Nu te apuca să-mi faci reproşuri tocmai acum. Nu te-ai ales decât cu ceea ce meriţi, domniţă… Cu mine.

— Ei bine, nu s-ar zice, se mai răţoi Philippine.

Dar privirea ei îşi pierduse agresivitatea, iar expresia trufaşă de pe chip îi dispăruse. Philippine nu dorea decât să se lase îmblânzită.

— Eşti cea mai capricioasă, cea mai tiranică, cea mai insuportabilă dintre toate doamnele cu care mă obligi să semăn, dar, spre ghinionul meu, eşti şi cea mai frumoasă, cea mai senzuală, cea mai…

— Îngheţată… Vino-ncoace, îi întrerupse Philippine avântul, întinzând mâna spre ea, cu un surâs rugător pe buze.

Algonde dădu din cap. Mai putea face altceva de-acum înainte decât să se supună voinţei stăpânei sale? „*Numai până când Philippine îl va întâlni pe prinţul Djem*“, îşi făcu ea curaj. Iar atunci Algonde va aranja lucrurile în aşa fel încât el să-i ia locul, şi s-o iniţieze pe domniţă în alte jocuri, în alte plăceri.

— Haide… Şi scoate-ţi cămaşa aia care e a mea. Nu-mi amintesc să ţi-o fi împrumutat.

Algonde făcu întocmai şi ocoli patul, strecurându-se sub cuvertură. Picioarele reci ale domniţei de Sassenage le căutară pe ale ei.

— Chiar că tremuri, prostuţo. Afară ninge. Nu ţi-a spus nimeni că iarna te poţi îmbolnăvi de moarte dacă n-ai grijă de tine? Întoarce-te, să te fricţionez pe spate.

Philippine se supuse fără să mai comenteze, oferindu-şi spatele alb şi cambrat. Algonde o înveli cu cearşaful până la ceafă, boneta de noapte îi căzuse – ca şi a ei, de altfel – în timpul zbenguielii lor nocturne şi se ghemui sub cuvertură, apoi începu s-o frece viguros pe spinare.

— Auuuuuu!… Nu asta voiam, îmi sfârteci pielea!

— Nu te mai văicări şi rabdă, altfel te frec şi mai tare.

— Îmi datorezi ascultare. Ajunge! îi porunci Philippine.

În loc să se supună, Algonde se aşează călare pe ea. Philippine se zvârcoli şi încercă s-o lovească. Zadarnic însă.

— Crezi că mă poţi da jos după ce m-ai învăţat atât de bine să călăresc? râse Algonde.

— Voi porunci să fii biciuită, am să te trag de vie în ţeapă, ar să-ţi dau foc! o ameninţă stăpâna ei, cu spinarea încinsă, răsuflând greu.

În cele din urmă, Algonde se lăsă să alunece lângă ea. Luptându-se cu cearşaful cu care era învelită, Philippine îl smulse de pe ea şi se întoarse, ciufulită, cu ochii plini de mânie spre Algonde.

— Vrăjitoareo! Mă arde pielea! Mă sufoc!

— Păi, nu asta voiai, domniţă? râse Algonde, aşezată turceşte pe pat.

Philippine se aruncă asupra ei.

— Nu, nu, nu, se răsti apoi, îmbrâncind-o din pat pe covor, unde se lungi peste ea.

Privirile lor se contopiră. La câţiva paşi de ele, focul din vatră prinse viaţă.

— Pe tine te vreau. Chiar dacă Dumnezeu m-ar pedepsi, Algonde, pe tine te vreau, repetă ea căutându-i buzele.

Algonde întoarse capul.

— Apa ta pentru baie a dat în clocot…

— Şi eu la fel.

— O să stingă focul.

— Şi tu la fel.

— Ai răspuns la toate?

— Ce-ar fi să nu mă mai contrazici?

Algonde cuprinse cu braţele talia fină a stăpânei ei.

— Nu-ţi voi aparţine niciodată, Helene.

— Îmi aparţii deja.

Discuţia muri într-un sărut.

Algonde urmări curbura şoldurilor pe care-şi ţinea degetele, simţind că i se trezeşte şi ei dorinţa. Trecuse prea mult timp. Fusese lipsită de aceste plăceri prea mult timp

ca să poată rezista chemării trupului. Se abandonase deja în voia simţurilor când Philippine, care dădea să se întindă peste coapsele ei desfăcute, se arcui, cu buzele rotunjite de uimire.

— Pântecele tău. S-a mişcat sub mine. Uite, şi acum, făcu ea cu voce gâtuită, întinzând degetul spre unda care străbătea trupul lui Algonde.

Acum că scăpase de oul negru, nu mai avea niciun motiv să se ascundă. Scoase un suspin.

— Iată ce păţeşti când te pierzi printre tufişuri.

Philippine făcu ochii mari.

— Mathieu… îi explică Algonde.

— Vrei să spui că…

— Şi ce dacă? Nu ştii chiar nimic despre lucrurile acestea?

Philippine îşi muşcă buza.

— Din noaptea asta ştiu ceva mai mult, dar în rest, mărturisesc…

Îşi puse cu grijă mâna pe umflătură.

— Te doare?

— Nu. E chiar plăcut.

— De când ai aflat?

— Greu de zis. Am avut bănuieli când mi s-a oprit ciclul, nu toate sarcinile ajung până la termen. Aşteptam să văd cum merge.

Philippine păli, revenindu-şi brusc şi dându-şi seama cât de încurcată era situaţia. Mâna începu să-i tremure.

— Va trebui să-ţi găsim un soţ… Cât mai repede.

— Şi pe cine vei alege? Vreun grăjdar sau vreun mic baron? glumi Algonde, hotărâtă să profite de situaţia fără ieşire în care o pusese tânăra domniţă.

Philippine se ridică şi se îndreptă către şemineu. Era limpede că vestea aceasta îi stinsese ardoarea. Pielea i se zbârlea iarăşi de frig. Luă vătraiul şi începu să scormonească jarul ca să-şi liniştească nervii.

— Copilul acesta nu va avea alt tată decât pe acela care l-a zămislit, Helene, afirmă Algonde pe un ton voit indiferent, aşezându-se pe marginea patului.

— Ai uitat că nu mai vrea să ştie de tine?

— Timpul le va rezolva pe toate. Se va întoarce la mine.

— NU! se înfurie Philippine, întorcându-şi spre ea chipul schimonosit de tulburarea pe care i-o prevestea această perspectivă în pumnul ei încleştat pe mânerul din lemn, vătraiul cu vârful înroşit în foc părea o armă. Algonde se încruntă. Oare până unde era în stare să meargă Philippine ca s-o păstreze? Trebuia să afle.

— Crezi că-ţi foloseşte la ceva să mă însemnezi cu fierul roşu? Nu ţi-am ascuns niciodată că îi aparţin lui, o sfidă ea.

Philippine strânse din dinţi. Pentru o fracţiune de secundă, trăsăturile ei superbe reflectară ceva din sluţenia lui Melusine.

Atavismul Celui Rău, care curgea prin sângele tinerei domniţe de Sassenage, ieşea la iveală sub privirea imperturbabilă a lui Algonde. Cu ochii înnebuniţi de demonii ei, Philippine scoase un urlet furios şi tăbărî asupra fetei, care nu se clinti. Se lăsă trântită pe cearşafuri. Fierul încins îndreptat către burta ei, gata s-o străpungă, se opri la un deget de buricul lui Algonde, transmiţându-i dogoarea sa. Algonde îşi stăpâni teama. Amintirea experienţei din ajun o ajută să se controleze. Nu ştia să-şi stăpânească puterea de a se face nevăzută. Cum s-ar fi putut justifica dacă asta se întâmpla şi acum, aici? Îşi desfăcu larg braţele şi închise ochii. Era datoare să se încreadă în destinul ei.

În faţa acestei atitudini, pe care o luă drept indiferenţă, furia lui Philippine se preschimbă într-o cruzime neînduplecată.

— De ce să te însemnez, când aş putea rezolva lucrurile înlocuind scula lui Mathieu cu vătraiul ăsta?

— Aş muri, desigur. Şi nu cred că asta-ţi doreşti.

— Ai să te măriţi cu bărbatul pe care ţi-l voi alege. Mi se va supune, tu - la fel, şi mă va lăsa să mă desfăt cu tine cât vreau. O să-l iei de soţ. Altfel şi tu, şi copilul ăsta veţi muri, hotărî cu asprime Philippine.

Acum totul era limpede. Mathieu n-avea loc. Nu avusese niciodată. Presine nu greşea: şi Philippine, şi Marthe voiau ca el să dispară. Dacă ar fi urmat-o pe Algonde, cu

siguranţă că, într-un fel sau altul, ar fi fost eliminat. Algonde trebuia deci să se bucure că despărţirea lor îl salvase pe cel pe care-l iubea, cu toate că gândul acesta i se părea îngrozitor şi că îl mai pândeau destule alte primejdii. Ceea ce nu însemna că era dispusă să renunţe la el sau s-o facă pe stăpâna ei să creadă asta. Deschise ochii şi se uită fix la Philippine.

— N-am să mă mărit nici cu un domn, nici cu un grăjdar, replică ea pe un ton hotărât.

Fierul încins coborî şi mai mult. Pielea sfârâi uşor la atingere. Algonde strânse din dinţi ca să nu ţipe, dar nici nu clipi. Mirosul de carne arsă le gâdilă nările. Îmbătată de puterea pe care i-o conferea autoritatea ei, Philippine mai aşteptă câteva clipe înainte te de a ridica vătraiul. O parte din ea prefera s-o vadă pe Algonde mai degrabă murind decât s-o lase să-i scape vreodată; cealaltă parte îşi amintea de bărbaţii care fuseseră la un pas de moarte din pricina ei. O cuprinse din nou vinovăţia, sentiment ce o chinuise şi la Saint-Just. O goni. Nu era acelaşi lucru. Algonde se născuse ca să i se supună.

— Am drept de viaţă şi de moarte asupra ta! se răsti ea, ca, de fapt, să se convingă mai bine pe sine.

Dar se ruşina de ceea ce făcuse, iar masca începea să-i cadă. Algonde îşi dădu seama. Tăria lui Philippine nu era pe măsura ambiţiilor ei. Profită de portiţa oferită.

— Dar ai şi dreptul de a mă iubi pentru ceea ce sunt şi aşa cum sunt, Helene. Nimic nu te opreşte, în afară de orgoliul tău prostesc. Nu ţi-a fost de-ajuns lecţia pe care ai primit-o la mănăstire? Ţi-e greu să-ţi închipui că e posibil să-ţi dai viaţa pentru cineva? Străpunge-mă, trage-mă în ţeapă ca pe uliul acela blestemat şi priveşte cum mă usuc în faţa focului ăstuia, dacă ai chef, dar nu vei câştiga nimic. Mă vei pierde, atâta tot.

— Iar tu? rânji Philippine.

— Eu voi fi eliberată. Ştii cât mă chinuiesc zi şi noapte? Sunt sfâşiată între iubirea pentru el şi cea pe care-o simt faţă de tine. Între dorinţa de a mă întoarce la el şi cea de a rămâne aici, ca un câine credincios cu care te joci. Dacă

mâine m-ai respinge, ce mi-ar mai rămâne, Helene de Sassenage? Ochii, ca să plâng după tine? Ura celorlalte slujnice, care vor dori să se răzbune pentru privilegiile de care mă bucurasem până atunci? Dacă-ţi place să mă chinuieşti cu egoismul celor de rangul tău, n-ai decât, fie, dar nu te aştepta ca eu, în schimb, să mă târăsc la picioarele tale!

Se înfruntară din priviri. Deodată, vătraiul zbură, aruncat cu putere spre perete. Ricoşă, căzu peste cufărul lui Algonde, iar de acolo, cu un zgomot surd, pe podea. Philippine izbucni în plâns, îmbrăţişându-şi camerista.

— N-am vrut. Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Nu înţeleg ce mi întâmplă, de ce sunt atât de rea cu tine, hohoti ea.

Algonde rămase nemişcată. Acum era momentul, chiar în clipa aceea. De-acum înainte, ea o va domina pe domniţa Sassenage. Fiindcă fusese mai puternică decât stăpâna ei. O va domina în permanenţă. De asta îi depindea viitorul.

— Ştii de ce a fugit Mathieu? Nu din pricina rănilor lui, ci fiindcă tatăl tău s-a urcat pe mine aşa cum ai făcut tu mai devreme, iar eu nu l-am respins, deşi mă dezgusta.

Răvăşită, Philippine înălţă capul, cu ochii plini de lacrimi.

— Tatăl meu…

— Crezi că e mai bun decât alţii? A luat ceea ce-i aparţinea. Şi-a exercitat dreptul lui de stăpân. Tu te-ai simţi măgulită dacă un bărbat pe care nu-l iubeşti ţi-ar face aşa ceva? Nu, bineînţeles. Ai striga că te-a violat, iar onoarea ta terfelită ar fi spălată cu sânge. Mathieu a plecat ca să nu-şi dea frâu liber mâniei, să nu încalce legea făcându-mi dreptate. M-a părăsit ca să nu rişte să-şi ucidă stăpânul. Asta e deosebirea dintre noi, Helene! Nu m-am născut într-o familie de neam ales. Nefericirea mea nu se vede. Nu sunt nimic. Absolut nimic. O râmă osândită să se târască fără răgaz în umbra toanelor tale. Aşa stau lucrurile. Ar trebui să te urăsc din pricina asta. În schimb, te iubesc. Dar nimeni şi nimic nu mă va face să tăgăduiesc ce înseamnă Mathieu pentru mine.

În privirea ei era atâta hotărâre şi demnitate, încât Philippine simţi că se purtase ca o ticăloasă. Se uită la urma

roşie de pe burta lui Algonde, iar obrajii i se împurpurară. Lăsă capul în jos învinsă de remuşcări.

— N-am ştiut nimic din toate acestea. E adevărat că în faţa lui Dumnezeu nu e drept să fie aşa. Nu meritai răul pe care ţi l-am făcut eu şi tatăl meu.

Algonde o luă de mână. Degetele lui Philippine erau reci, în ciuda căldurii date de vătrai. Le duse la buze.

— Să uităm totul, bine? Nu putem schimba nimic. Însă de acum înainte, când te vei îndoi de mine, aminteşte-ţi prezicerile lui Melusine. Eu singură îţi voi rămâne credincioasă în cele mai grele împrejurări. Îţi jur că aşa va fi, Helene, dar nu fiindcă e de datoria mea s-o fac. Ţi-o jur din tot sufletul.

Philippine dădu din cap.

— Mă ierţi?

— Dar tu?

— Eu?

— Nu mă voi mărita şi am să păstrez copilul, orice-ar spune lumea, fiindcă vreau să cred că în ziua când tu n-ai să mă mai vrei, Mathieu mă va primi cu braţele deschise. Dacă poţi accepta să-mi laşi speranţa asta, voi fi a ta şi numai a ta, în condiţiile pe care le vei hotărî tu.

Philippine se cuibări lângă şoldul ei, fără să-şi ia ochii de la arsura care tresări uşor.

— Nimeni nu va bârfi nici despre acest copil, nici pe tine, Algonde; cel care-o va face va trebui să-mi dea socoteală.

— Nu-ţi cer atât de mult, domniţă, ci doar ca, atunci când va veni ziua aceea, să ne laşi, pe mine şi pe Mathieu, să ne trăim viaţa aşa cum suntem – nişte oameni neînsemnaţi, pe care nimeni nu-i bagă în seamă.

— Dacă asta-ţi e dorinţa, atunci ai cuvântul meu, Algonde! Flăcările iadului să mă mistuie dacă nu mi-l voi respecta!

Algonde se întoarse pe-o parte ca s-o cuprindă în braţe. Obrajii lor se atinseră. Li se atinseră şi buzele, mai întâi cu gingăşie, apoi cu o ardoare care aproape că le tăie răsuflarea.

7

De şase luni, în viaţa tânărului cavaler Enguerrand de Sassenage evenimentele se ţineau lanţ.

La bordul navei care-l dusese spre Rhodos, făcuse o înţelegere cu locotenentul Hugues de Luirieux şi asigurase protecţia unei egiptence condamnate la moarte de prinţul Djem pentru înaltă trădare. Asasinul, ascuns printre ceilalţi ieniceri, n-avusese de fapt prilejul să acţioneze, fiindcă Mounia nu prea ieşea din cabina pe care i-o repartizase căpitanul. Peste noapte se zăvora înăuntru şi împingea mobilele în dreptul uşii. Oricine ar fi forţat încuietoarea s-ar fi ciocnit de ele. În afară de asta, Enguerrand, pretextând lipsa de spaţiu precum şi firea lui solitară şi taciturnă, îşi instalase o saltea sub scara situată alături, care ducea spre punte, şi dormea acolo iepureşte, atent la orice zgomot suspect. Toate acestea reuşiseră să descurajeze eventualele tentative. În ciuda primelor furtuni ale toamnei, călătoria, care durase două luni, se petrecuse fără vreun incident grav, căci pavilionul cu pătrate albe şi roşii impunea respect.

Pe 12 noiembrie 1483, în cursul după-amiezii, matelotul de cart anunţase că la babord se vedea insula Rhodos. Până atunci Enguerrand evitase orice apropiere de vreunul dintre tovarăşii de călătorie, fie el francez sau turc. Cât despre frumoasa egipteancă, se mulţumea s-o salute înclinându-şi capul dacă se întâmpla să-i iasă în cale. Nimic mai mult. Mounia, la rândul ei, îi arunca doar o privire indiferentă şi plictisită, pentru ca duşmanii ei să nu bănuiască nimic. Hugues de Luirieux insistase mult asupra acestui fapt: prinţul Djem nu trebuia să afle, sub niciun motiv, că Guy de Blanchefort nu-şi ţinuse făgăduiala de a-l lăsa pe ucigaş să acţioneze nestingherit. N-o făcuse din bunătate, ci fiindcă Mounia ceruse să fie botezată, aşa că n-o mai putea sacrifica fără să încalce poruncile Domnului.

Enguerrand picase la momentul oportun pentru a-l scoate pe Hugues de Luirieux din acest impas diplomatic.

Tânărul cavaler de Sassenage era fericit că se întâmplase aşa. Ori de câte ori îl copleşea nostalgia amintindu-şi de Algonde, pe care i-o lăsase din nou lui Mathieu în ajunul căsătoriei lor, şi de Philippine, care ar fi putut, cu rangul şi cu averea ei, să-i legitimeze existenţa de bastard, se gândea la blândeţea din ochii căprui ai Mouniei. Îl îmbătau frumuseţea fermecătoare a femeii, parfumul ei cu un uşor iz de mosc, părul ei negru ca abanosul şi-şi găsea mii de motive de a o ocroti, în afară de cel care-i fusese destăinuit. Ar fi dorit să ştie ce-o determinase să-şi trădeze soţul, în ce împrejurări o făcuse, şi-i găsea, în acelaşi timp, cele mai bune justificări, tocmai fiindcă, deocamdată, viaţa lui nu avea alt scop decât să le considere întemeiate. Iar atunci, amintirile de la Sassenage păleau în inima îndurerată a lui Enguerrand faţă de perspectiva unui viitor plin de isprăvi cavalereşti.

Când ajunseseră la mai puţin de o milă de insula Rhodos, supranumită Paznicul mărilor, înţelesese că asasinul nu va mai avea prilejul să acţioneze. Hugues de Luirieux stătea împreună cu tovarăşii săi la proră, urmărind cu privirea manevrele unei galere sub pavilion genovez. Crezându-se acum în siguranţă, Mounia ieşise pe punte şi, uitând de orice prudenţă, se apropiase de bastingaj ca să admire zbenguielile unui grup de delfini care se aţineau pe lângă navă. Enguerrand se aşezase pe o grămadă de odgoane, rezemat de un catarg, în aşa fel încât să poată să vadă atât grupul ienicerilor care jucau zaruri, cât şi, în partea opusă, pe tânăra aplecată peste bord. O nimica toată ar fi făcut-o să cadă în apă. Dacă-i atrăgea atenţia, ceilalţi şi-ar fi dat seama că o supraveghează. Cu inima bătându-i mai tare la gândul riscului pe care şi-l asuma aşteptând, Enguerrand îşi concentra atenţia asupra turbanelor. Deodată, unul dintre ele se desprinse din grup cu atâta sprinteneală, încât Enguerrand se ridică în picioare. Omul se târa printre colacii de frânghie. Agil şi tăcut ca un şarpe, se topea în peisaj. Dacă instinctul nu l-ar fi avertizat pe Enguerrand, probabil

că nu l-ar fi observat. Cavalerul se apropie de el, dar nu prea mult, ca să nu-i alerteze pe ceilalţi ieniceri care, cu râsete prefăcute, acopereau înaintarea asasinului.

Aşteptând până când zărise sclipirea tăişului curbat în mâna bărbatului ajuns la câţiva paşi de Mounia, apoi sărise de parcă fi fost în joc propria viaţă. Prin tumult răsunase o voce, urlând în arabă un cuvânt pe care Enguerrand îl acoperise scoţând şi el un strigăt. Mounia tresărise şi se întorsese. Avusese prezenţa de spirit s-o ia la fugă din calea omului care se repezea asupra ei. O fracţiune de secundă. După care turcul o ajunsese din urmă, ridicase braţul ca s-o ucidă, aplecând-o pe spate peste bastingaj. Enguerrand îi secerase mâna cu o lovitură de sabie. Pe punte se iscase zarvă. Marinarii îi chemaseră pe ospitalieri, care se grăbiseră să urce pe punte. Enguerrand însă nici nu privise într-acolo. Turcul ştia că e pierdut, certitudine care îl umpluse de o furie turbată. Jeturi de sânge ţâşneau din ciotul membrului amputat. O izbise violent cu el pe Mounia în obraz, ca s-o oblige să-şi descleşteze mâinile de pe bastingaj şi s-o tragă după el în cădere. Ea urlă de groază, gata să leşine, dar nu dădu drumul odgonului care împrejmuia bastingajul. Enguerrand nu ezită. Dacă străpungea cu sabia, risca s-o înjunghie şi pe fată, atât de strâns lipită de el o ţinea turcul. Cavalerul de Sassenage îşi scoase pumnalul din teacă şi-i sări în spate omului, încercând să se agaţe de el cu o mână şi să-i reteze beregata cu cealaltă. Îi crestă orbeşte obrazul, mâinile, în timp ce turcul încerca să scape de el, fără să-i dea drumul Mouniei. În cele din urmă, Enguerrand, reuşi să-şi petreacă picioarele în jurul mijlocului celuilalt, eliberându-şi astfel mâna. Îl apucă de turban şi-l trase pe turc spre el, ca să nu se prăbuşească peste fată, lăsându-l să cadă într-o baltă purpurie. Se terminase. Mounia era salvată. Egipteanca i se aruncase în braţe ca să-i mulţumească, apoi se îndreptase, clătinându-se, către cabina ei, însoţită de Hugues de Luirieux care o sprijinea de umeri. Pe navă domnea tăcerea. Turcii se apropiau de tovarăşul lor care sângera pe

punte, cu membrele încă zvâcnind slab şi cu ochii daţi peste cap.

— I-am văzut pumnalul în mână, n-am avut de ales, zise Enguerrand drept răspuns la privirile lor întunecate de mânie, apoi se întoarse şi plecă.

După ce-şi curăţă armele, mâinile şi faţa, cavalerul de Sassenage coborî sub scara punţii superioare ca să-şi ia din cufăr straie curate. Se schimbă, apoi, rezemat de bastingaj, aşteptă momentul debarcării, ca să poată coborî primul de pe navă, aşa cum îi recomandase Hugues de Luirieux.

În timp ce echipajul se ocupa de manevrele necesare pentru acostare, privirea lui Enguerrand întâlni zidul fortificat care înconjura capitala, străjuit la colţuri de turnuri enorme. În faţă era turnul înalt de la Naillac, care controla accesul în port. Dincolo de el se afla muntele, plat, acoperit de verdele luxuriant al măslinilor. Cerul era înnorat, dar o adiere călduţă de vânt aducea miresme dulci de mirodenii şi flori. Enguerrand fu mândru că reuşise să ducă la bun sfârşit prima sarcină care-i fusese încredinţată.

Cu zâmbetul pe buze şi cu bagajul pe umăr, coborî pasarela şi porni pe aleea largă care ducea din port până în inima oraşului. De o parte şi de alta a drumului se aflau numeroase hanuri, amintindu-i călătorului că întregul negoţ al Mării Mediterane - mirodenii, ţesături, până şi construirea de nave şi galere – trecea pe acolo. Enguerrand se opri la cel pe care i-l recomandase Hugues de Luirieux, cerând casă şi masă pentru o perioadă neprecizată. Ţinând seama de rangul lui, hangiul îi dădu o odaie situată lângă un cabinet de toaletă, în loc să-l cazeze în dormitorul comun de la etajul inferior, şi ceru să fie plătit dinainte, la fiecare început de săptămână. Cavalerul acceptă fără să se tocmească, dar se grăbi să ascundă aurul pe care-l avea la el sub una dintre scândurile duşumelei, la capul patului. Insula era prosperă şi avea o mulţime de case de negoţ deschise de bancheri bogaţi din Genova şi din Veneţia, unde putea, la nevoie, să schimbe în bani gheaţă scrisorile de credit pe care i le încredinţase cu generozitate la plecare baronul de Sassenage.

Enguerrand închise fereastra – ca să evite orice vizită nedorită –, apoi se lungi pe pat şi-şi acordă o binemeritată odihnă. Senzaţia ruliului navei nu voia să dispară şi-i dădea o stare de rău. Adormi purtând în inimă surâsul recunoscător al egiptencei şi speranţa tăinuită că o va mai întâlni.

În zori, Hugues de Luirieux se înfăţişă în odaia cavalerului din care acesta nu ieşise până atunci, ca să-i aducă o sumă rotunjoară drept plată pentru tăcerea lui.

— Când mă va primi Pierre d'Aubusson? întrebă Enguerrand pe care această audienţă îl interesa mult mai mult decât banii.

— Curând, prietene, curând. Dar să ştii că marele maestru este foarte ocupat. Aşa că te sfătuiesc să te mai astâmperi. Un spadasin atât de bun are nevoie de antrenament, iar cu rangul tău nu-ţi trebuie niciun fel de recomandări. De ce nu te-ai angaja chiar acum pe unul dintre vasele noastre care supraveghează accesul spre Orientul Apropiat şi spre Egipt, îi alungă pe piraţi şi-i protejează pe negustorii europeni care fac comerţ cu Imperiul Otoman?

— Mai târziu, poate. Dacă marele maestru va considera că trebuie s-o fac, se încăpăţână Enguerrand.

— Cum doreşti. În ceea ce mă priveşte, n-o să ne mai vedem, fiindcă mâine părăsesc insula ca să mă întorc în Franţa, oftă Hugues de Luirieux, ridicându-se de pe taburetul pe care şezuse. Enguerrand îl însoţi până la uşă, copleşit din nou de amintirea obsedantă a egiptencei.

— Încă ceva: ea cum se mai simte?

Hugues de Luirieux îi aruncă o privire piezişă pe sub sprâncenele încruntate.

— Te asigur că Mounia şi-a revenit pe deplin. Acum se află în siguranţă, la o mănăstire unde se pregăteşte pentru botez. Ar fi bine să nu încerci s-o cauţi. În oraş sunt şi turci, iar ienicerii, înainte de a pleca spre Anatolia, le-ar putea spune să te urmărească pentru a ajunge astfel la ea. După

ce ai salvat-o cu atâta vitejie, nu ai vrea să-i pui iarăşi viaţa în primejdie, nu-i aşa?

Dincolo de tonul curtenitor, Enguerrand simţi o răceală care-l făcu să nu se simtă la largul lui. Totuşi, argumentele erau mai mult decât întemeiate.

— Se înţelege de la sine, încuviinţă Enguerrand cu părere de rău.

Apoi uşa se închise.

*

Trecuse o lună, iar el tot nu-l întâlnise pe marele maestru, Pierre d'Aubusson. Mai mult, află că Hugues de Luirieux îl minţise. Acesta, din motive necunoscute, încă nu părăsise oraşul. „*Fără îndoială că voia să se distreze*", îşi spuse Enguerrand. Apoi se înfurie, dându-şi seama cât de naiv fusese. Era clar că Hugues de Luirieux nici măcar nu-i pomenise de el lui Pierre d'Aubusson. Convins că aşa era, se duse în partea de sus a oraşului şi se anunţă la palatul marelui maestru. Temerile lui se confirmaseră, după care fu asigurat că cererea îi va fi aprobată cât de curând.

Mai scăpă de plictiseală hoinărind pe străzi şi admirând măreţia clădirilor de piatră, atât de asemănătoare cu cele ale seniorilor bogaţi din Franţa, cu turnuleţe şi balcoane, dar, deşi nu voia s-o recunoască nici măcar în gând, adevărul era că încerca să găsească locul unde Mounia învăţa catehismul, iar Hugues de Luirieux îşi punea la cale uneltirile. Pe ea o căuta ca să afle ce mai face, iar pe locotenent – ca să-i dea el veşti acestuia. Norocul însă nu fu de partea lui, aşa că se întoarse la han să prânzească. La ora aceea, localul era plin de lume şi de mirosul de mâncare. Pretutindeni răsunau râsete, înjurături, discuţii între marinari, negustori sau soldaţi, în diverse limbi şi dialecte printre care predominau franceza şi greaca. Enguerrand îşi făcu drum până la masa lui de lângă o fereastră care dădea spre stradă. Văzându-l pe hangiu, care tocmai urca din pivniţă, îi făcu semn cu mâna. Ştia că va fi

servit imediat, cu tot respectul, şi că fata care-i aducea farfuriile va veni în patul lui după plecarea clienţilor.

Cu gândul la noutăţile pe care le aflase, nu-l observă pe băieţaşul care se apropia de el decât când acesta îl trase de mânecă.

— Pentru tine, articulă puştiul într-o franceză cu puternic accent străin, întinzându-i un bilet.

Surprins şi dorind să verifice dacă într-adevăr el era persoana căutată, Enguerrand îi aruncă o privire hangiului. Acesta, un grec pântecos cu fălcile atârnându-i până la jumătatea gâtului, încuviinţă dând din cap. Enguerrand puse câţiva bănuţi în palma băiatului, care o şterse fără să aştepte vreun răspuns. Singur în mijlocul mulţimii, cavalerul de Sassenage despături discret mesajul.

Vino când va bate miezul nopţii la poarta dinspre miazăzi a mănăstirii Madeleine. Numai tu mă poţi ajuta.

Biletul nu era semnat, dar parfumul şi scrisul rafinat nu lăsau nicio îndoială cu privire la identitatea celei care-l trimisese. Enguerrand o întrebă în şoaptă pe fata care tocmai venea să-i aducă supa cum să ajungă la locul indicat, apoi se aplecă asupra farfuriei, aşteptând nerăbdător ora întâlnirii.

Mănăstirea se afla la marginea dinspre miazănoapte şi partea răsăriteană a oraşului şi se învecina cu sediul ordinului. Înfăşurat într-o mantie care-l făcea să se confunde cu măslinii centenari, Enguerrand se ascunse după un copac, în apropierea porţii boltite croite în zid. Deasupra lui, la intervale neregulate, stele căzătoare brăzdau cu dungi luminoase norii pufoşi şi strălucitori. Poarta se întredeschise la câteva clipe după ce ultima bătaie care anunţa miezul nopţii se stinse. O umbră se furişă afară. Cavalerul se apropie de ea. Era Mounia.

— Ai fi gata să mă salvezi încă o dată? îl întrebă ea de-a dreptul, strângându-i mâinile.

— Fără şovăială. Dar de cine? De ce? Turcii sunt departe.

— Nu de ei mă tem, ci de porcul ăla, Hugues de Luirieux.

El se încruntă.

— Nu cumva te-a…?

— Ba da, de mai multe ori, în timpul călătoriei. Zicea că acesta este preţul pe care trebuia să-l plătesc în schimbul vieţii mele.

Enguerrand îşi încleştă furios pumnii.

— Nemernicul! Dacă pun mâna pe el…

— Până una-alta a pus el mâna pe mine. Ceea ce m-a obligat să fac i-a plăcut atât de mult încât ieri, când a venit să mă vadă mi-a spus că voia să se însoare cu mine, ca să se poată desfăta în continuare fără nicio grijă.

— Eşti sigură că ai înţeles bine? E călugăr, deci nu cred că se poate căsători.

— Ba da, din păcate. Se pare că o problemă de succesiune îi permite să părăsească mănăstirea. Uite, tremur toată.

Şi-i întinse mâna, ca să se convingă. Tulburat de albeaţa lăptoasă a pielii ei, cavalerul se stăpâni şi bâigui:

— E chiar atât de groaznic?

Mounia îşi înălţă spre el ochii mari şi trişti, apoi îşi suflecă mâneca. La lumina stelelor se putea zări urma înnegrită a unei arsuri.

Enguerrand înghiţi în sec.

— Adică…

— E nebun, messire. Am pe tot trupul urmele perversiunii lui. Îmi pune căluş ca să-mi înăbuşe ţipetele şi mă leagă ca facă nestingherit tot ce poftеşte.

— De ce nu le-ai spus călugăriţelor? L-ar fi anunţat pe Pier d’Aubusson.

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Am făcut-o. Mi s-a dat de ales: ori mănăstirea, ori căsătoria. Dar, indiferent ce-aş alege, Hugues de Luirieux poate face în continuare tot ce vrea. Ca dovadă, urmele acestea. I-am spus că refuz să-i devin soţie după ce mă voi boteza. Nimeni n-a intervenit când îmi ţinea braţul deasupra flăcării unei lumânări. Ba mai mult, mi s-a răspuns că trebuie să accept orice pedeapsă ca să mă

vindec pe veci de religia musulmană. Numai unei novice i s-a făcut milă, azi-dimineaţă, de lacrimile mele. M-a ajutat să te anunţ. Tot ea mi-a deschis acum şi poarta asta. Te implor, messire, ajută-mă!

— Dar cum? N-am nicio putere aici, în timp ce el are mai multă decât mi-aş fi închipuit.

— Însoară-te cu mine înainte s-o facă el.

Enguerrand îi cuprinse obrajii în palme. Câtă speranţă era în lacrimile acelea! Dar şi câtă durere! Inima i se strânse.

— Mă tem că n-o să fie atât de uşor. Cu siguranţă că şi-a luat măsuri de prevedere.

— Atunci ia-mă cu tine, am să fiu sclava ta credincioasă, îţi jur!

— Crezi că ni s-ar permite să ne îmbarcăm? Până la botez, îi aparţii ordinului, Mounia.

Ea făcu un pas înapoi. Bărbia îi tremura, dar privirea îi era plină de hotărâre.

— Mai bine să terminăm, cavalere. Ucide-mă. Nu mă va plânge nimeni. Dimpotrivă, ospitalierilor o să le convină, fiindcă îi vor putea spune prinţului că răzbunarea lui a fost îndeplinită. Dacă Dumnezeul vostru este milostiv, aşa cum mi se tot spune, mă va primi şi aşa în împărăţia Lui. Dacă nu, mă vor mistui flăcările iadului. Îndoiala îmi lasă loc şi pentru speranţă. Aici însă nu mai am nicio speranţă.

Căzu deodată la picioarele lui, cu mâinile împreunate şi cu ochii închişi. Enguerrand nu se simţise niciodată atât de neajutorat, atât de pierdut. O ridică şi o strânse la piept.

— Dacă trebuie să moară cineva, el va fi acela, nu tu, Mounia. Nu vei fi a lui, îţi făgăduiesc asta.

Ea îşi lipi brusc buzele moi de ale lui, apoi dispăru grăbită în mănăstire.

8

În dimineaţa următoare, Enguerrand se înfăţişă la palatul marelui maestru şi insistă asupra caracterului urgent al demersului său. Pierre d’Aubusson nu era acasă, dar cavalerul fu poftit să aştepte, fără a i se garanta ceva. Enguerrand făcu anticameră până la amiază, când, în sfârşit, ajunse în faţa bărbatului impunător care domnea, cu o mână de fier, asupra creștinătății din zona Mării Mediterane. Timpul lui era preţios. Aşezat la biroul lui, Aubusson termină de sigilat un plic, înainte de a-şi îndrepta privirea spre el.

— Fii binevenit la Rhodos, cavalere! Mi s-a spus că doreşti să-mi vorbeşti despre o problemă deosebit de importantă…

— După cum desigur ştiţi, prinţul Djem a poruncit ca una dintre soţiile lui, o egipteancă, să fie ucisă şi puţin a lipsit ca să fie executată la bordul navei care o aducea la Rhodos.

D’Aubusson se încruntă.

— Într-adevăr. Dar cum naiba ai aflat lucrurile astea, care trebuiau tratate cu cea mai mare discreţie?

— Mă aflam şi eu pe navă. I-aţi acordat domnului de Luirieux mâna acestei doamne?

— Domniţa îi este recunoscătoare şi doreşte să se cunune cu el imediat după botez. Dar nu văd în ce măsură te privesc pe tine toate acestea.

— Messire, amândoi am fost înşelaţi. Domniei Voastre vi s-a vorbit despre nişte calităţi imaginare, iar mie mi s-a făgăduit că mă voi putea mândri cu ale mele.

— Insinuezi că nu Hugues de Luirieux a fost cel care a intervenit?

— Nu insinuez, ci afirm. Port la brâu pumnalul care a retezat gâtul ienicerului.

D’Aubusson dădu din cap.

— Înţeleg. Şi aşteptai în schimb nişte favoruri, pe bună dreptate.

— Vă înşelaţi în privinţa intenţiilor mele, messire. N-am venit în Rhodos decât pentru a-mi pune numele în slujba ordinului. Treacă de la mine faptul că netrebnicul a abuzat de încrederea mea, însă nu pot îngădui ca el s-o constrângă prin forţă pe doamna aceasta.

D'Aubusson îşi mângâie gânditor barba.

— Dar ce interes ar avea el să o ia de soţie? Nu-i aduce niciun fel de zestre.

— Nu ştiu, însă înţelegeţi împotrivirea mea, mai cu seamă că însăşi tânăra în chestiune mi-a cerut să intervin. Mi-aţi îngădui să mă îmbarc dacă aş lua-o cu mine?

— De ce ţi-aş interzice s-o faci?

— Pentru că aş vrea să plec chiar în seara aceasta, înainte ca ea să fie botezată.

— În cazul acesta, ai lua cu tine o sclavă.

— Care îi aparţine lui?

— Nu se poate spune aşa, fiindcă, prin botez, şi-ar recăpăta libertatea.

— Aşadar, putem admite că, atât timp cât încă nu a fi botezată, ea este proprietatea ordinului.

Pierre d'Aubusson dădu din cap, zâmbind. Enguerrand scoase de la brâu săculeţul pe care i-l dăduse la sosire Hugues de Luirieux şi îl puse pe masa de scris.

— Dacă suma aceasta nu este suficientă pentru răscumpărarea ei, mai am o scrisoare de credit aprobată de baronul Jacques de Sassenage, care mi-e rudă.

D'Aubusson îl privi ţintă o clipă, cu o sclipire ciudată în ochi.

— Îmi garantezi că se va creştina acolo unde o vei duce?

— Voi considera că aceasta este datoria mea în faţa lui Dumnezeu.

Marele maestru îi împinse săculeţul îndărăt.

— Atunci, păstrează-ţi banii şi du-o într-un loc sigur. După aceea ia legătura cu mine. Oamenii de valoare se împuţinează pe zi ce trece şi, dacă spui că aceasta era,

iniţial, intenţia ta, voi fi fericit să te primesc în rândurile noastre.

Pierre d'Aubusson îl conduse până la uşa biroului. Uşurat de întorsătura pe care-o luaseră lucrurile, Enguerrand se duse la căpitănie şi se interesă de prima corabie care pleca. Plăti două locuri - pentru el şi pentru Mounia –, apoi se duse la mănăstire cu permisul semnat de marele maestru. Ajunse împreună cu Mounia în port fără probleme. Îmbarcarea însă nu fu la fel de simplă. Se aflau în faţa turnului de la Naillac, când Hugues de Luirieux le ieşi în cale. Era limpede că fusese anunţat de cineva de la mănăstire sau de la căpitănie.

— Îţi depăşeşti drepturile, Sassenage! Femeia asta e a mea, scrâşni el.

Enguerrand o împinse pe Mounia în spatele lui, apoi puse mâna pe mânerul spadei.

— Am la mine un titlu de proprietate care dovedeşte contrariul.

Pleoapele lui Hugues de Luirieux se îngustară în orbitele adânci.

— Nu poţi cumpăra o creştină.

— Mi-am retras cuvântul. Refuz să-mi reneg religia, exclamă Mounia peste umărul lui Enguerrand.

Hugues de Luirieux fu cuprins de o furie turbată.

— Căţea! Uiţi ce-mi datorezi. Dar n-ai să scapi atât de uşor, crede-mă! Oşteni!

Mulţimea care mişuna în port nu dădea nicio atenţie certei lor. Cu toate acestea, doi ospitalieri care asigurau ordinea se grăbiră să se apropie, de parcă n-ar fi aşteptat decât acest cuvânt ca să intervină. La cererea lor, Enguerrand scoase documentele pe care le avea la el.

— Totul este în regulă. Te poţi îmbarca împreună cu sclava ta, conchiseră ei cu părere de rău.

— Imposibil! Cine a semnat? se sufocă Hugues de Luirieux.

— Chiar marele maestru.

Locotenentul păli. Era clar că nu-i trecuse prin minte ipoteza aceasta în faţa căreia nu putea face nimic.

Enguerrand îi aruncă o privire dispreţuitoare şi plecă, apucând-o de braţ pe Mounia.

— O să ne mai întâlnim noi, Sassenage. Tu şi curva ta veţi plăti pentru jignirea asta, fac jurământ!

— Sta-ţi-ar în gât jurământul! făcu Mounia râzând, înainte de a păşi pe pasarelă.

În ciuda furtunilor neîncetate care-i obligară să stea închişi în cabine, rămase la fel de veselă tot timpul călătoriei. Mounia refuza să vorbească despre ea, dar nu încetă să-i pună întrebări despre ţinutul lui, despre obiceiurile seniorilor de acolo şi de la Curte. Dorea, de asemenea, să afle totul despre cel care o scăpase de două ori de la moarte fără să-i ceară nimic în schimb. Enguerrand consideră că e o chestiune de onoare să adopte o atitudine distantă şi rezervată faţă de ea, ca să arate diferenţa dintre el şi Hugues de Luirieux. Mai ales că în toată povestea asta existau multe puncte neclare pe care i-ar fi plăcut să le elucideze.

În cea de-a doua zi a călătoriei, adusese vorba despre ele:

— Pe când erai împreună cu prinţul, ai surprins vreun semn care să justifice graba domnului de Luirieux de a se însura cu tine?

— Nu, nimic. Nici măcar nu-l întâlnisem vreodată înainte ca el să devină escorta mea. Am observat imediat că mă plăcea. Fără îndoială că am greşit arătându-mă şi eu interesată de el, însă mă temeam pentru viaţa mea şi recunosc, spre ruşinea mea, că speram să-l fac, prin acest mijloc, să fie şi mai interesat să mă apere. Dacă aş fi ştiut în ce capcană voi cădea, jur că m-aş fi ferit s-o fac.

— Nu cred că acesta e singurul motiv, Mounia. Un mic nobil ca el, care se întoarce în viaţa civilă ca să-şi salveze numele şi rangul printr-un drept de descendenţă, caută o partidă prin care să-şi îmbunătăţească situaţia, nu se însoară cu o sclavă eliberată, fără zestre şi relaţii. Şi chiar dacă ar fi dorit să-şi satisfacă discret perversiunile, putea s-o facă ducându-se la prostituatele din insulă. Nu. Sunt convins că urmărea să dobândească altceva de la tine.

Ceva de mare preţ pentru el sau pentru cel pe care-l slujeşte. Rămâne de ştiut cine este acel om. Baiazid? Poate că voia să aibă informaţii precise despre fratele său aflat în captivitate. Sau altcineva care, dimpotrivă, ar fi de partea lui Djem. La Rhodos, în toate locurile pe unde mă duceam să-mi treacă timpul, numai despre Djem se vorbea. De multe ori doar prin aluzii, căci, din câte am înţeles, cei care-i ţin partea sunt mai numeroşi decât ai crede. Mulţi suverani visează la noi cruciade, în timp ce Pierre d'Aubusson încearcă să menţină pacea, care favorizează prosperitatea ordinului.

Mounia îşi plecă privirea şi, preţ de o fracţiune de secundă, Enguerrand avu impresia că ea ştia despre ce era vorba. Vrând parcă să-i dea dreptate, Mounia ridică din umeri.

— Tatăl meu este un înalt demnitar mameluc, un apropiat al lui Keit bei. Fiii lui Djem, ca şi mama şi prima lui soţie se află la Cairo, sub protecţia tatei. Poate că Baiazid spera să ajungă la ei prin mine. Moartea lor l-ar fi îndurerat profund pe Djem şi, în plus, ar fi crezut că însuşi Keit bei l-a trădat.

— E posibil, într-adevăr. Însă în cazul acesta botezul şi căsătoria ta ar fi reprezentat o piedică în calea planurilor lui Baiazid, fiindcă nu cred că tatăl tău ar accepta să primească cu braţele deschise o creştină.

— Poate că tata este mai tolerant decât îţi închipui tu, Enguerrand, şopti ea, întorcându-şi spre el ochii mari şi plini de duioşie.

El şi-i plecă pe ai lui, readus brusc la realitate. Dacă respecta făgăduiala pe care i-o făcuse lui d'Aubusson, Mounia îşi pierdea familia. După creştinare, la ce-i folosea libertatea dobândită? Nu risca să ajungă, ca multe alte femei, în vreun bordel? Prostituată sau sclavă. Destinul femeilor răscumpărate de ospitalieri îi apăru deodată în toată monstruozitatea lui. Acum înţelegea de ce îşi dăduse d'Aubusson încuviinţarea pentru această căsătorie. Dacă, la urma urmelor, în ciuda năravurilor lui scârboase, Hugues de Luirieux o iubise? Destul de mult încât să-i ofere un nume şi

un statut, salvând-o de o soartă şi mai sordidă? Nu cumva el, Enguerrand de Sassenage, stricase totul în numele principiilor lui măreţe?

Sentimentul de vinovăţie i se accentuă când o văzu pe Mounia trăgând adânc în piept aerul marin şi suspinând apoi cu tristeţe.

— Uită de toate astea, Enguerrand, şi lasă-mă să mă bucur de acest răgaz pe care mi l-ai dăruit.

El tresări.

— De ce vorbeşti despre un răgaz?

Ea îşi pironi privirea într-a lui.

— Dar ce credeai, cavalere? Doi bărbaţi mă vor moartă. Un creştin şi un turc. Indiferent cărui Dumnezeu m-aş ruga, mai devreme sau mai târziu mă vor găsi şi mă vor ucide. Acesta va fi destinul meu. N-ai să fii mereu lângă mine ca să mă salvezi.

El nu găsi niciun răspuns într-atât era de tulburat. Rămaseră tăcuţi, unul lângă celălalt, lăsându-şi gândurile să se piardă în imensitatea din jur.

Debarcară la Napoli, unde corabia urma să-şi lase o parte din încărcătură, sub un cer de culoarea sângelui. Obsedat de funesta prezicere şi dorind să-şi acopere urmele, Enguerrand se îmbarcă din nou împreună cu Mounia, pe 20 ianuarie, purtând amândoi straie de călugări. Peste patru zile puseră piciorul pe pământul Sardiniei. În goana lor disperată din calea fatalităţii avuseseră noroc. Niciuna dintre corăbiile cu care călătoriseră nu căzuse pradă piraţilor.

Lui Enguerrand nu-i mai rămânea decât să îndeplinească promisiunea pe care i-o făcuse lui Pierre d’Aubusson. Dar gândul de a o lăsa pe Mounia în voia sorţii îl apăsa tot mai mult. Mai ales că, deşi se aflau sub dominaţie spaniolă, locuitorii din Sardinia continuau să folosească nişte dialecte din care ei nu înţelegeau nimic. Atât el, cât şi Mounia evitau să abordeze acest subiect şi întârziau mai mult decât ar fi trebuit în micul han din portul Corallo, unde Enguerrand închiriase două odăi. După ce ajunseră ţărm, unde se aflau

într-o relativă siguranţă, între ei se strecurase o stinghereală care se simţea şi în discuţii, şi în timpul plimbărilor pe care le făceau împreună. În noaptea de 2 februarie, Enguerrand nu reuşi să adoarmă, chinuit de gânduri contradictorii. În zori, nu mai rezistă şi se duse să bată la uşa Mouniei.

— Cine e? întrebă ea după câteva minute.

— Eu. Enguerrand.

După ce-şi puse un şal peste cămaşa de noapte, Mounia deschise, cu ochii umflaţi de somn, neliniştită.

— Pot să intru?

Ea îi făcu loc, îngrijorată de febrilitatea lui.

Enguerrand se întoarse spre ea, se înduioşă zărindu-i, în razele lumânării, picioarele goale sub poala cămăşii lungi, respiră adânc şi începu să vorbească hotărât, de parcă s-ar fi aruncat în mare să se înece:

— Vreau să fii liberă să-ţi alegi soarta, Mounia. Dacă vrei să rămâi musulmană, te voi însoţi, de îndată ce va veni primăvara, în Egipt, la familia ta, de unde voi pleca mai departe. Dacă nu, te voi conduce mâine la mănăstirea aflată sub stăpânirea spaniolilor, şi acolo te vei pregăti pentru botez.

— Aceasta este încă o dovadă a generozităţii tale, Enguerrand, dar fără tine la ce mi-ar sluji libertatea? murmură ea cu voce stinsă.

El tresări, dându-şi seama că se gândise la acelaşi lucru Se apropie de Mounia şi-i înălţă bărbia ca s-o poată privi în ochi. Flacăra blândă din privirea ei îl făcu să se hotărască.

— Ai accepta să te căsătoreşti cu mine?

Ea i se aruncă la piept, râzând.

După câteva ore o lăsă, aşa cum îl sfătuise Pierre d’Aubusson, în grija unei mănăstiri de călugăriţe, apoi se duse să caute o locuinţă potrivită pe care s-o închirieze. Mounia învăţă catehismul cu atâta sârguinţă, încât peste o săptămână primi botezul.

În ziua de 14 februarie a anului de graţie 1484, se cununară la capela mănăstirii, mai apoi odihnindu-se unul

lângă celălalt, pe patul răvăşit din hanul unde se întorseseră. Briza uşoară intra în fereastra deschisă, ridicând din când în când perdeaua dincolo de care se auzea freamătul oraşului. Balconul din piatră văruită îi ferea de priviri indiscrete. Aerul de mare le gâdila nările. Auzeau râsetele copiilor care se jucau pe stradă, ciripitul păsărilor, lătratul câinilor, frânturi din discuţiile trecătorilor şi scârţâitul parâmelor manevrate în portul aflat foarte aproape de han, zgomote care le erau familiare de câteva luni de zile. Enguerrand era fericit. Mounia se ghemui, cuibărindu-şi capul pe umărul lui. Cu o mână îngreunată de relaxarea pe care i-o oferise plăcerea, cavalerul îi mângâie părul despletit ce-o acoperea ca o mantie până la şolduri.

— Ţi-am ascuns unele lucruri, Enguerrand.

— N-are importanţă, murmură el, strecurându-şi degetele prin părul mătăsos ca să-i dezmierde pielea netedă.

— După cum ţi-am spus, tatăl meu este un înalt demnitar mameluc. Cu el s-a întâlnit Djem când a venit să-i ceară lui Keit bei sprijin pentru pregătirea unei armate împotriva lui Baiazid. Eu am servit drept chezăşie a înţelegerii dintre ei.

— Uită de toate astea. Acum eşti soţia mea.

Dar Mounia nu mai voia să tacă. Trecuseră atâtea luni de când o împovăra secretul ei, pe care nu ştia dacă-l va putea împărtăşi vreodată cuiva. Dar astăzi, legănată de iubire şi încredere, se simţea pregătită să-l dezvăluie şi era sigură că tatăl ei ar fi fost de acord. Respiră adânc, apoi începu:

— Djem m-a umilit. Nu m-a onorat aşa cum ar fi fost datoria lui de soţ şi m-a oferit ca pe o târfă unuia dintre ospitalieri ca să poată fugi. De asta l-am trădat. Dar nu a fost singurul motiv. În realitate, tata îmi ceruse să trec la fapte de îndată ce se va ivi prilejul, după ce voi recupera un obiect de o valoare inestimabilă pe care-l avea Djem.

Degetele lui Enguerrand, care tocmai descriau arabescuri pe gâtul Mouniei, înţepeniră brusc.

— Nu putea să-l cumpere sau să-l fure în timp ce Djem era la Cairo?

— Nu, pentru că a aflat de existenţa flaconului abia în ziua plecării lui Djem spre Rhodos, şi cu totul întâmplător.

— Un flacon?

— Din sticlă albastră, acoperit cu o dantelă din fire de argint.

Enguerrand încremeni. Simţea sub degete zvâcnirea neregulată a carotidei soţiei lui. Îşi aminti de Hugues de Luirieux, de insistenţa lui de a se însura cu Mounia. Să fi avut legătură cu ceea ce aflase acum?

Mounia se ridică într-un cot şi-şi aţinti ochii căprui într-ai lui, bănuitori. Îl copleşi cu tandreţea ei. Da, era sigură că tatăl ei ar fi fost mândru de bărbatul pe care şi-l alesese.

— Tot ce-ai făcut pentru mine a fost dezinteresat, dictat de nobleţea inimii tale şi fără a ţine seama de propriile tale planuri. A venit vremea să te răsplătesc. Ceea ce este important la acest flacon nu este conţinutul – cu toate că elixirul din el îl înzestrează pe cel care-l bea cu o vigoare uimitoare. De fapt, Djem nu-i cunoaşte adevărata valoare. Ea constă în acea reţea din fire de argint, care constituie o cheie. Cheia necesară pentru citirea unei hărţi păstrate pe vremuri în Marea Bibliotecă din Alexandria şi descoperite, cu câţiva ani în urmă, de tatăl meu.

Inima lui Enguerrand începu să bată năvalnic. Căldura aceea din glasul soţiei lui, scânteia din privirea ei, ca o făgăduială. Oare nu asta căutase dintotdeauna? Presimţirea unui destin ieşit din comun? înghiţi în sec.

— Şi harta aceea…

— Îl va duce pe cel care va putea s-o descifreze într-o nouă lume, o lume care va fi zestrea mea, Enguerrand, dacă paşii tăi îi vor urma pe ai mei şi dacă mă iubeşti tot atât de mult cât vreau eu să te iubesc, afirmă ea, înainte de a-l săruta.

9

Timp de trei zile, Franţa se încovoie sub povara unor viscole cumplite. De la miazănoapte la miazăzi, de la apus la răsărit, vântul aducea ploi, zăpezi şi grindină cât oul de porumbel. Litoralul părea ca se destramă sub asaltul necruţător al valurilor dezlănţuite, de parcă Dumnezeu în persoană ar fi vrut să se răzbune pentru cine ştie ce insultă.

După ce totul se opri, o tăcere apăsătoare se lăsă asupra oraşelor şi satelor din Dauphine. Şi oamenii, şi animalele se puseseră la adăpost. Numai natura părea să fi scăpat cu viaţă. Un soare timid străpunse bariera norilor joşi, iar în zăpadă se întipăriră urmele primilor paşi. Viaţa îşi reintră în drepturi. Oamenii ieşiră la porţi, cu mâinile în şolduri şi clipind des ca să-şi obişnuiască din nou ochii cu lumina. Mai îndrăzneţi, copiii, înfofoliţi până la ochi, se avântară pe întinderea albă, bucurându-se de zăpadă. Adulţii se grăbiră să-şi umple găleţile cu omăt, cât mai era curat, ca să nu fie nevoiţi să scoată apă din puţuri. Iarna îşi intrase în drepturi. Cum ieşeai din casă te afundai în zăpadă până la genunchi. Fiecare îşi curăţă locul din faţa porţii şi toată lumea îşi ducea traiul cu încetinitorul, economisind pe cât posibil rezervele de hrană şi de lemne şi rugându-se la Dumnezeu ca, în marea Sa milă, să le dea celor sărmani putere să ajungă în primăvară.

*

La Bâtie, prima care trecu pragul uşii dinspre grădină fu Philippine de Sassenage, încălţată cu botine îmblănite şi purtând o mantie de hermină, alături de fratele ei Louis, care o sprijinea de braţ, ajutând-o să coboare scările, în timp ce micuţa Claudine ardea de nerăbdare în spatele ei, ţinând-o pe Algonde de mână. Înghesuindu-se din hol până la uşă, mulţimea compactă a curtenilor din jurul tinerei

femei îşi potolea nerăbdarea cu câteva priviri furişe la adăpostul îmbulzelii.

— E maiestuos! decretă Philippine.

— Vreau să văd! Vreau să văd! urlă Claudine, zbătându-se.

— Ai puţină răbdare, domniţă! o mustră Algonde.

Dar fetiţa se smuci şi-o scăpă de mână. Înainte ca vreunul din ei să poată interveni, îşi vârî capul printre genunchii fratelui ei, care fu cât pe ce să cadă.

— Haideţi, haideţi, strigă ea, râzând în hohote.

Algonde vru s-o oprească, încercă şi Louis, dar cei din spate îi împingeau, stârniţi de exclamaţia lui Philippine. Tânăra baroană voia să fie prima care coboară scările abia curăţate de zăpadă, ca să se desfete în voie cu priveliştea copacilor desfrunziţi, cu crengile încovoiate sub povara omătului, a celor care aveau încă frunze arcuite sub o mantie albă, a tufişurilor ca nişte sculpturi diforme depăşind stratul de nea şi a întinderii care scânteia sub razele soarelui ca un imens diamant, cât vedeai cu ochii.

Refuzând să-i lase surorii ei acest privilegiu, Claudine se strecură printre ea şi Louis, apoi coborî în fugă treptele, ridicându-şi fusta şi poalele hainei îmblănite. Râsul fetiţei curgea ca o cascadă, în ritmul paşilor ei.

— Ai grijă să nu alu…

Restul frazei muri pe buzele lui Louis. Călcâiul micuţei atinsese o porţiune acoperită cu polei, care-i reteză goana. Zbură prin aer, sub ochii celorlalţi, şi căzu cu un zgomot surd, lovindu-se cu ceafa de muchia ultimei trepte. Philippine scoase un ţipăt, ducându-şi mâinile la gură. Louis se repezi, îngenunche lângă trupşorul nemişcat, apoi îl ridică în braţe, cu chipul întunecat de o tristeţe profundă. Philippine se clătină. Algonde o cuprinse cu braţul de umeri.

Seniorul de Melle, care urmărise scena alături de Algonde, împinse înapoi valul de curteni al căror râs încă nu se stinsese. Uşa se închise în spatele lui Algonde şi al lui Philippine, izolându-i pe toţi patru într-un linţoliu alb, mânjit acum de o floare purpurie de sânge.

În acelaşi moment, pântecele lui Sidonie era sfâşiat de ultimele contracţii. Cu sudoarea şiroindu-i pe frunte, cu coapsele desfăcute şterse cu prosoape muiate în apă caldă, baroana simţea aproape clipa eliberării. Întinsă pe pat, se agăţa de mâna lui Marthe.

— Încă un efort. I se vede capul, o încurajă moaşa.

Sidonie se forţă şi împinse, împinse până i se tăie respiraţia. Epuizată de eforturile pe care le făcuse începând de la miezul nopţii, se lăsă să cadă la loc pe spate. În odaie răsună un ţipăt.

— Iată-ţi fiul, doamna mea, o felicită moaşa, ţinând copilul de picioare ca să i se elibereze complet căile respiratorii.

Sidonie strânse de două ori mâna lui Marthe. Simţea că ameţeşte din cauza slăbiciunii. Harpia se aplecă spre ea, în timp ce moaşa tăia, cu un gest precis, cordonul ombilical al nou-născutului.

— Du-te. Anunţă-l pe Jacques, îi şopti baroana cameristei.

*

— Loc, loc, faceţi loc! mugea seniorul de Melle cu o autoritate conferită de interesul pe care-l manifestase Philippine faţă de el în ultimele zile.

Cu toţii se dădură la o parte, lăsând loc de trecere. Vestea se răspândise şi mulţimea făcea în şoaptă presupuneri legate de gravitatea accidentului când apăru Louis cu fetiţa în braţe. Capul lui Claudine atârna peste braţul fratelui ei, lăsând să se vadă sângele care-i curgea din nas, ochii închişi, chipul livid. Algonde o sprijinea pe Philippine care, răvăşită, îşi urma fratele. În jurul lor se lăsă o tăcere de gheaţă. Fără o vorbă, urcară scara dublă din hol ca s-o ducă pe copilă în odaia ei. Baronul Jacques, care fusese înştiinţat, se repezea deja să-i întâmpine.

Marthe tocmai închidea în urma ei uşa camerei lui Sidonie când îi văzu înaintând pe coridor. Li se adresă din prag:

— E băiat. Şi mama, şi copilul se simt bine.

Philippine începu să plângă în hohote în braţele lui Algonde, iar Marthe încremeni locului.

— S-a întâmplat ceva? întrebă harpia, în timp ce baronul se despărţea de restul grupului, apropiindu-se de uşa soţiei sale.

Nu primi răspuns. Văzându-i chipul răvăşit, se dădu la o parte ca să facă loc să intre şi urmări cu privirea cortegiul straniu care trecu pe lângă ea fără să-i acorde vreo atenţie.

— Jacques, murmură Sidonie când el se aplecă să-i sărute fruntea, pleoapele închise, apoi buzele.

— Odihneşte-te, scumpo! Odihneşte-te. Simt că ai febră. Nu vreau să te pierd.

Prea ostenită ca să deschidă ochii, ea îi zâmbi. Baronul se îndepărtă de pat. În timp ce se îndrepta spre moaşă, care făcea toaleta bebeluşului, îl ajunse din urmă o şoaptă:

— Las-o pe Claudine să intre. Ardea de nerăbdare încă dimineaţă şi vreau s-o sărut.

Jacques nu găsi puterea să-i răspundă. Moaşa îi întinse copilul înfăşat. Baronul îl sărută cu grijă, sfâşiat între fericire şi durere, apoi murmură câteva cuvinte la urechea moaşei. Ea păli, dădu din cap şi se duse să-l pună pe bebeluş în leagăn. Privirea înceţoşată de lacrimi a lui Jacques rătăci prin odaie, asupra patului în care Sidonie adormise, şi se opri asupra lui Marthe care tocmai intra. Se stăpâni văzând-o. O apucă de braţ.

— Vino cu mine! îi porunci, trăgând-o după el afară din încăpere.

Odată ajunşi pe coridor, se opri în faţa ei.

— Dacă scoţi vreo vorbă, o singură vorbă, despre ceea ce s-a întâmplat, te nimicesc. Starea lui Sidonie nu-i permite să îndure aşa ceva.

— Mă credeţi atât de crudă?

— Te cred în stare de orice ca să-ţi îndeplineşti nişte interese obscure. Încearcă, măcar de data asta, ca interesele tale să coincidă cu ale mele. Nimeni nu trebuie

să intre pe uşa asta decât după ce a fost înştiinţat să-mi respecte porunca.

— O să ceară s-o vadă pe Claudine.

— Moaşa îi va spune că nimeni în afară de mine n-are voie s-o viziteze până când se întremează. Să-i spui şi tu la fel. Este cât se poate de justificată.

O lăsă acolo şi plecă. Abatele Mancier tocmai sosea, fugind cât de repede îi permiteau picioarele lui strâmbe, cu rasa suflecată deasupra încălţărilor, urmat de doi călugări care cărau leacurile şi de Francois, fiul cel mai mic al baronului, cate se grăbise să se ducă după ei în odăile pe care le aveau într-unul din turnurile castelului.

— Vă mulţumesc că aţi venit aşa de repede, îi întâmpină Jacques, călăuzindu-i spre capătul coridorului.

După ce au cotit, harpia nu îi mai putea vedea. Ea ridică din umeri în faţa agitaţiei lor inutile şi se întoarse lângă Sidonie, hotărâtă să respecte indicaţiile baronului. Sidonie trebuia să trăiască. Era absolut necesar pentru Marthe, care altfel n-ar fi putut rămâne în apropierea lui Algonde, a lui Helene şi a prinţului turc. Dacă febra nu ceda de la sine până-n seară, harpia avea să ia măsuri.

Aflat în faţa donjonului, Mathieu râcâi cu călcâiul ca să-şi întipărească urma pe stratul de polei. Îşi reaminti pentru o clipă cum Algonde, în iernile precedente, îl pândea ca să arunce în el primul bulgăre. Îi privi cu invidie pe doi ţânci bătându-se cu bulgări pe un morman de zăpadă, apoi le întoarse spatele, simţind cum i se strânge inima. De ce să revină la trecut? Ca să se chinuie şi mai mult? Iuţi pasul şi intră în atelierul fierarului. Acesta stătea cu spatele la el. Aplecat deasupra unei găleţi cu apă, vârâse în ea o bară de fier ca s-o răcească.

— ‘Mneaţa, Jeannot!

Acesta îşi îndreptă spinarea, învăluit într-un nor de aburi.

— Da’ devreme te-ai mai trezit, băieţaş!

În timp ce Mathieu se apropia de el, fierarul verifică dintr-o privire expertă torsiunea barei, apoi o puse pe o lespede, la răcit, lăsă cleştele din mână şi-şi scoase mănuşile.

— Am venit să văd dacă o mai ai. Sabia aia scurtă şi latã. Dacă n-ai vândut-o, trecu Mathieu direct la subiect, nervos.

Acesta dădu din cap. Cum tânărul fusese de negăsit în ultimele luni, spada, făurită pentru a-i fi dăruită cu ocazia nunţii care nu mai avusese loc, rămăsese la fierar.

— Vino cu mine…

Mathieu îl urmă. Ocoliră foalele cuptorului, mânuite de fiii lui Jeannot, la fel de spătoşi ca tatăl lor, şi trecură de perdeaua din piele care despărţea atelierul de locuinţa fierarului. Interiorul sumar mobilat era păstrat într-o curăţenie perfectă datorită doamnei Cunegonde, o matroană cu chipul nu prea arătos, dar bună şi generoasă, şi fiicei ei, Fanette. Cele două femei tocmai terminau de cusut nişte nădragi.

— Bună ziua, Mathieu! îl întâmpină glasul melodios al fetei.

Pe vremea când Enguerrand locuia încă la castel, Fanette se juca adesea împreună cu ei. Era ceva mai în vârstă decât Algonde şi nici pe departe atât de frumoasă. Totuşi, în ultima vreme, mutriţa ei de băieţoi căpătase un oval graţios care, deşi n-o transforma într-o frumuseţe, îi dădea un farmec suav. Mathieu îi întoarse surâsul.

— O zi frumoasă îţi doresc, doamnă Cunegonde! se înclină el în faţa acesteia.

— Dacă ai venit după lucrurile pe care mi le-a cerut tatăl tău să le fac, va trebui să te întorci mai târziu, băiete, chiar de ele mă ocupam acum.

— Nu pentru asta am venit, aşa că nu e nicio grabă.

Fierarul, care dispăruse după o perdea, se şi întorcea, ţinând în mână spada scurtă cu lama latã, înfăşurată în mai multe rânduri de pânză. Cunegonde îi aruncă soţului ei o privire încărcată de reproş, dar acesta păru să nu-i dea atenţie. Mathieu se apropie de masă, cu inima bătând năvalnic. În acelaşi timp, îl stingherea faptul că în încăpere se afla atâta lume. Ar fi preferat să fie singur când va gusta din nou senzaţia atât de deosebită pe care i-o dădea arma, mâna strângând mânerul. Gonind această părere de rău, îşi

îndreptă atenţia asupra degetelor dibace care dezlegau sforile din jurul pânzei, pe tăblia de lemn a mesei.

Jeannot dădu la o parte învelitoarea, iar lama scânteie în raza de soare care pătrundea prin fereastră.

— E făurită din acelaşi oţel ca spada lui Enguerrand, crezu de cuviinţă să amintească fierarul, plin de mândrie.

Tânărul îşi trecu degetul peste gardă, unde se vedeau două inimi înlănţuite.

— Are şi un nume? întrebă el.

— Obiceiul acesta s-a pierdut, băiete, dar n-ai decât să-i dai tu unul, dacă doreşti.

Mathieu tresări, iar inima îi bătu cu putere.

— Asta înseamnă că…

— Că e a ta? Pe legea mea, odată şi-odată tot o să te însori, începu să râdă fierarul.

— Jeannot! îl apostrofă soţia lui.

Acesta se întoarse spre ea.

— Ce-i cu tine? Nu mai poate omul să se bucure în casa asta că munca lui e apreciată?

Deveni serios văzând privirea piezişă pe care i-o aruncă femeia, făcând semn înspre Fanette. Cu toate că fiica lor se resemnase de mult în faţa legăturilor care-i unea pe Mathieu şi pe Algonde, încă mai suspina după băiat. Cunegonde îl bătea la cap pe Jeannot în fiecare zi, după ce plecase Algonde, să mijlocească o apropiere între cei doi tineri. Dacă nu profita de prilejul acesta, nevastă-sa i-ar fi reproşat-o până i s-ar fi uscat gura. Îl bătu prieteneşte pe umăr pe Mathieu, care nu se îndura să-şi dezlipească degetele de pe lamă.

— Vrei s-o iei cu tine?

Mathieu tresări. Dacă voia? îl mai întreba? Păi, tocmai de asta se întorsese. Ca să ia în stăpânire tăişul acela, să se deprindă cu el până când va deveni ca o prelungire a braţului său stâng. Şi să ucidă. Să-l ucidă pe baronul Jacques. Totuşi, cu un gest hotărât, o înveli la loc. Încă nu sosise clipa. Anotimpul nu era potrivit nici pentru antrenamente, nici pentru călătorii. Voise doar să se

asigure că răzbunarea, care-l obseda, era posibilă. Făcu un pas înapoi.

— Taică-meu şi-ar ieşi din minţi. Poate mai târziu.

— Cum doreşti, făcu dezamăgit Jeannot.

Apoi se întoarse spre Fanette.

— Lasă acul ăla şi du-te să hoinăreşti pe-afară, nu mai ai pic de culoare în obraz de când stai închisă în casă. Fă-mi un serviciu, Mathieu, şi găseşte-ţi un pic de timp ca să o convingi.

— Tată, dar nu crezi că are alte treburi? se bosumflă fata, stingherită de manevrele acestea.

— Adevărul e că fratele meu se descurcă mult mai bine decât mine la cuptor. Dacă vrei să mă însoţeşti, Fanette…

Chipul ei se lumină la zâmbetul îmbietor al lui Mathieu. Stăpânindu-şi bucuria, îşi lăsă jos lucrul şi se ridică.

— Doar să-mi iau haina…

Şi dispăru după perdeaua de după care adusese tatăl ei arma.

— Hai cu mine. Aş vrea să vorbim ca de la bărbat la bărbat, îl pofti Jeannot, luându-l de umeri.

Refuzând să mai arunce o ultimă privire asupra armei de care se despărţea, Mathieu se lăsă condus alături, într-un colţ liniştit, unde nu răzbătea zgomotul din fierărie. Jeannot se propti în faţa lui, încurcat.

— Chestia asta nu mă priveşte pe mine, băiete, dar nimeni nu rupe o logodnă fără motive temeinice. Oricare-ar fi ele, e treaba ta. Aş vrea doar să ştii că nu m-aş împotrivi dacă ai încerca să te consolezi cu Fanette a mea. E o fată de nădejde şi serioasă, mai ales, nu e gata să leşine când vede o armă, dacă pricepi ce vreau să zic…

Mathieu pricepea foarte bine. Fierarului, care-i cunoştea bine şi pe el, şi pe Algonde, nu-i scăpase nimic. Dădu din cap.

— Am nevoie de timp, Jeannot, dar îţi promit că mă voi gândi la asta.

— Nu-i nicio grabă, fireşte, însă mi-ar plăcea s-o ştiu pe fiica mea sub ocrotirea ta, aici sau în altă parte.

Tăcură când Fanette îşi făcu apariţia. Fata se apropie de ei, cu ochii strălucindu-i.

— E adevărat, Mathieu? Chiar nu te deranjează să ieşi cu mine?

El o luă cu hotărâre de braţ.

— Nu mai spune prostii. Crezi că suntem prea bătrâni ca să mai lunecăm pe crengi de pin ca altădată?

Fanette izbucni în râs.

— Mă tem că da. Am căzdea tot timpul.

— Şi ce dacă? Încă mai ştii să alergi! Haide, puţină mişcare ne va încălzi.

Ieşiră în bătaia soarelui, iar Mathieu, înăbuşind durerea care-i copleşea inima la amintirea lui Algonde, se strădui să râdă ca şi cum ea ar mai fi fost încă lângă el.

*

Primul lucru pe care-l ceru Sidonie când deschise ochii în dimineaţa următoare fu să-şi vadă fiul. Până atunci dormise tot timpul, vlăguită şi febrilă. Bebeluşul era mult mai mare decât fuseseră ceilalţi copii ai ei, provocându-i rupturi care o dureau încă. Totuşi, se simţea ceva mai bine şi se ridică în capul oaselor, rezemată de perne, aşteptând ca doica să ia copilaşul din leagăn.

— Mă duc să-l anunţ pe Jacques că te-ai trezit, zise Marthe, cu o voce neliniştitor de blândă.

Dar Sidonie n-avu timp să-şi facă griji din pricina aceasta, căci bebeluşul, deranjat din somn, începuse să plângă, iar ea deschise braţele să-l primească.

Jacques de Sassenage se ruga stând în genunchi lângă patul lui Claudine, înconjurat de fiii săi. Vegheaseră toată noaptea trupul mic, încremenit de moarte. Niciodată nu păruse atât de liniştită, iar această seninătate, care contrasta atât de mult cu firea ei, le sporea durerea. Când uşa se deschise cu un scârţâit nemilos, Jacques îşi făcu semnul crucii, apoi se ridică şi întoarse capul, zărind-o pe Marthe, care stătea nemişcată în prag. Toată fiinţa i se

revolta la gândul că acea creatură dezgustătoare pângărea cu prezenţa ei ultimul loc ce-o adăpostea pe fiica lui iubită. Se grăbi să se îndrepte spre ea, convins că Sidonie îl aştepta.

Intră în odaia soţiei lui care, deşi doica era acolo, gata să-şi îndeplinească îndatoririle, legăna la piept bebeluşul, bucurându-se să vadă lăcomia cu care sugea la sânul ei.

— Sunt fericit că te-ai înzdrăvenit atât de repede, scumpa mea, îi spuse baronul.

Sidonie îşi ridică spre el ochii plini de bucurie, dar se întunecă la vederea chipului tras al lui Jacques, care se apropia de pat.

— Tu nu te-ai odihnit deloc, Jacques, în timp ce eu dormeam atât de bine. Îmi pare rău că ţi-am pricinuit atâta nelinişte.

O sărută pe frunte, apoi se aşeză pe marginea patului. Nu reuşea să scoată nicio vorbă. La porunca lui, Marthe luă copilul şi-l duse în odaia alăturată. Sidonie îşi trecu palma peste obrazul nebărbierit al lui Jacques, mişcată de neglijenţa aceasta pe care o punea pe seama grijilor pricinuite de starea ei.

— Ştii ce m-ar bucura, iubitul meu frumos? Un zâmbet care să-ţi descreţească fruntea. Fiul tău e sănătos, iar eu sunt în viaţă. Nu mai lipseşte decât micuţa Claudine, care probabil că e geloasă fiindcă nu e şi ea aici, cu noi trei. Nu te-a înnebunit cu întrebările din zori până acum?

Izbucni într-un râs voios şi lipsit de griji, care-l duru pe Jacques atât de mult, încât i-l strivi sub buzele lui, apoi le apropie de urechea lui Sidonie.

— Nu ţipa, Sidonie. De dragul meu şi al fiului nostru, nu ţipa.

Trupul femeii înţepeni, iar el simţi o spaimă nespusă în vocea ei:

— Dar de ce aş face-o? De ce, Jacques?

— Pentru că mica noastră Claudine nu va mai veni, iar eu nu pot schimba nicicum lucrurile.

10

Dezgheţul începuse odată cu sosirea primăverii. Până atunci, părea că viaţa îşi oprise cursul, încătuşată în strânsoarea gerului.

La Bâtie, după opt zile de la înmormântarea lui Claudine fu botezat micul Claude, pe care Sidonie, ca să-şi aline durerea imensă din suflet, insistase să-l alăpteze chiar ea în loc să lase în grija doicii hrănirea lui. Din cauza aceasta, lăuzia durase mult timp şi Sidonie ieşea foarte rar din apartamentul ei, unde Jacques petrecea ore în şir ţinându-i de urât. Hotărârâră ca, de îndată ce starea lui Sidonie o va permite, să se ducă să-şi ia de la Saint-Just fiicele. Philippine se bucură grozav la auzul acestei veşti, din două motive: urma să-şi revadă surorile, iar gândul întâlnirii cu sora Albrante, cu care nu încetase să corespondeze aşa cum îi făgăduise, îi alina într-o măsură durerea pentru pierderea suferită.

La castel reîncepură petrecerile, fără prea mult antren la început, dar, puţin câte puţin, veselia şi jocurile îşi reintrară în drepturi.

Algonde îşi păstra vechiul loc printre curteni, ca şi înaintea dramei. În mintea ei îndurerată revenea aceeaşi imagine: mâna ei eliberând din strânsoare mâna lui Claudine în capul scărilor. Gestul acesta pricinuise nenorocirea. Ar fi trebuit s-o oprească, să n-o lase să coboare. Să facă ceva. Aşa îi striga conştiinţa. Dacă nu reuşise să facă ceva atât de simplu, atât de uşor, atât de important, ce puteri mai avea, ce soluţie putea găsi, ce speranţă de a salva o lume îi mai rămânea? Se condamna fiindcă nu făcuse, nu simţise, nu ghicise. Nu mai avea darul premoniţiei? De ce nu-i venise în minte scena aceea, aşa cum se întâmplase cu altele, care nu aveau atâta importanţă? De ce? Trebuise ca micuţa Claudine să moară din vina ei? Ideea aceasta era atât de nedreaptă încât

refuza s-o creadă, s-o admită şi, ca să se pedepsească, deşi nimeni nu s-ar fi gândit să-i reproşeze absolut nimic, se lipsea de alinarea pe care i-o dăruiau viziunile legate de cei dragi ei care rămăseseră la Sassenage.

„*Dacă oricum nu pot interveni*, se minţea ea, *mai bine să nu ştiu nimic*".

Deîndată ce drumurile deveniseră practicabile, adică de vreo opt zile, baronul de Bressieux, Aymar de Grolee, pornise în călătorie ca să-i facă o vizită vechiului său prieten, Jacques. Tristeţea acestuia, precum şi faptul că ţinea sincer la Jacques şi la Sidonie, îl determinaseră să rămână la ei, ca să-i facă să-şi mai uite durerea, şi trecea tot mai ales pragul saloanelor, ca să-i aducă lui Philippine omagiile sale. Seniorul de Melle, care nu-l privea ca pe un rival, făcea mare caz de el, ca să-i îndepărteze pe cei care i-ar fi putut lua locul. Manevrele acestea o amuzau şi pe domniţă, căreia Aymar de Grolee îi era simpatic, fiindcă vizitiii lui îi înveseliră copilăria, şi pe Algonde, care nu putea suferi obrăznicia şi mârlănia celui pe care-l asemăna cu un cocoş ţanţoş. Dar Algonde era singura care ştia adevărul. Philippine refuza să se îndrăgostească de vreun bărbat şi n-o voia decât pe ea, pe Algonde. Şi, dacă fratele Louis n-ar fi bătut-o mereu la cap că va rămâne fată bătrână, Philippine ar fi încetat să se prefacă a-şi căuta un soţ.

După ce Mounia i se destăinuise, Enguerrand hotărâse că va pleca din Sardinia în Egipt de îndată ce faimoasele furtuni mediteraneene se vor linişti. Mounia îi vorbise mult despre tatăl ei, care se născuse creştin şi fusese cumpărat de mameluci de la un târg de sclavi, pe când era copil. Adoptase religia musulmană fiindcă fusese obligat, apoi o păstrase din convingere, dar rămăsese tolerant.

Mounia era sigură că-i va primi cu braţele deschise. Cum niciuna dintre soţiile lui nu-i dăruise vreun fiu, Aziz revărsase asupra Mouniei întreaga afecţiune a unui tată pentru primul său născut şi, văzând că era fascinată de harta aceea veche, îi împărtăşise curând secretul său.

Tânăra îşi dedicase întreaga viaţă acestui mister şi nu trecea zi fără ca ea să se bucure de faptul că, printr-o întâmplare fericită, îl întâlnise pe singurul bărbat pe care tatăl ei l-ar fi considerat demn să-l ajute la dezlegarea tainei. Înzestraţi cu aceeaşi fire aventuroasă şi călăuziţi de iubire, Mounia şi Enguerrand se simţeau împliniţi, pândind orizontul care, puţin câte puţin, se însenina.

La Sassenage, sufletul lui Mathieu era cel care începea să se însenineze. În mare măsură datorită tovărăşiei lui Fanette. Discretă, dar veselă de felul ei, îl făcea să râdă din nou, iar el îşi petrecea cât mai mult timp alături de fată, spre marea bucuriei a părinţilor lor, dar spre disperarea lui Gersende şi a jupânului Janisse. Încă nu pomenise nimeni despre căsătorie, dar Mathieu nu minţise. Se gândea la asta. Nu că s-ar fi hotărât să rămână la castel mai degrabă decât să se alăture bandei de tâlhari care-l primiseră printre ei cu câteva luni înainte, dar căsătoria era un mijloc de a se răzbuna de două ori: nu numai că ar fi primit spada la care râvnea, ci ar fi pedepsit-o şi pe Algonde, fiindcă-şi bătuse joc de el atâţia ani.

Cât despre Djem, de cum se topise zăpada, se avânta la galop pe cele mai abrupte poteci, insistând ca, pe rând şi separat, fiecare dintre tovarăşii lui să-l însoţească. Nu reuşise să dezlege misterul dispariţiei flaconului şi se săturase să-şi bănuiască prietenii. Nu voia să moară otrăvit, aşa că hotărâse să le ofere un prilej mai nobil de a-l ucide. Dar nu se întâmplă nimic. Ca şi ceilalţi, Houchang se purtă normal, evocând nesfârşitele plimbări călare pe care le făcuseră în Anatolia, apusurile însângerând culmile munţilor, nopţile petrecute sub cerul liber, în jurul focului. Tuturor le era dor de Turcia şi încercau să-l convingă să fugă, să-l caute pe ducele de Savoia de la care nu mai primiseră veşti. Djem refuza, gândindu-se că pe alte meleaguri va ajunge în alte închisori, poate mai greu de îndurat. Pe tovarăşii lui îi înfuria gândul că dârzenia îi fusese zdrobită de captivitate, de prietenia cu Guy de

Blanchefort, de nădejdea în ajutorul prea tânărului rege al Franţei. Şi, cu toate acestea, nu-l părăseau.

Oare povara abnegaţiei fusese de-ajuns de grea ca să-l hotărască pe unul dintre ei să treacă în tabăra duşmanilor?

Această întrebare îl obseda pe Djem, care se sucea şi se răsucea în aşternut, neputând să-şi afle odihna şi, cu atât mai puţin, s-o onoreze pe Almeida. În zori, trist şi bănuitor, căuta ceartă din orice nimic, după care încăleca şi se izola ore întregi, cu chipul tras şi mohorât îndreptat spre castelul acelui senior de Sassenage care nu mai sosea.

*

În după-amiaza zilei de 12 mai 1484, razele unui soare vesel scăldau valea râului Isere, la poalele castelului Rochechinard. Nu era frig. Aşezat pe un covor gros, care acoperea dalele terasei, Djem îşi termina ceaiul din cană. Barrachim Allemand, gazda, şi Guy de Blanchefort tocmai plecaseră să asiste la slujbă. Djem şi tovarăşii lui rămăseseră singuri. Un servitor se aplecă să-i umple din nou cana cu ceai. Prinţul o duse la buze şi sorbi o înghiţitură. I se păru mai amară decât cele dinainte. Privirea lui o întâlni pe a lui Houchang. Părea neobişnuit de întunecată. Djem puse jos cana, cu o mişcare cam bruscă pentru a trece neobservată, pândind fulgerarea otrăvirii prin vine. Dar nu veni. Doar inima îi bătea puternic, agitată din pricina suspiciunii. Oare se înşela? Existau şi substanţe care-şi făceau efectul după mai multe ore.

— S-a întâmplat ceva, prinţul meu? întrebă Houchang, care-i remarcase gestul.

Djem nu se mai putu stăpâni. N-o să-i ofere ucigaşului său plăcerea de a vedea o agonie lentă. Dacă Doamna cu Coasa refuza să-l ia printr-o lovitură de spadă, se va duce el să o câştige cu vârful propriei arme.

Sări în picioare, vărsându-şi paharul în nerăbdarea lui. Se făcu linişte şi toate privirile se îndreptară spre el. Djem însă n-o reţinu decât pe a lui Houchang, care i se păru ciudat de calmă.

— Însoţeşte-mă! îi porunci.

Era ceva obişnuit ca prinţul să-şi rezolve diferendele cu cea mai mare discreţie, aşa încât ceilalţi îşi reluară discuţiile de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce uriaşul se ridica să-l urmeze. Se cunoşteau destul de bine unul pe celălalt pentru că Houchang să realizeze că era vorba despre ceva grav. Nu schimbară niciun cuvânt până la grajduri, săriră în acelaşi timp în şa şi dădură pinteni cailor, pornind pe singura potecă stâncoasă care cobora în vale. Goniră aşa vreo oră, fără o ţintă precisă, căci Djem voia să se bucure pentru ultima oară de plăcerea intensă şi îmbătătoare a cavalcadei, aventurându-se dincolo de drumurile pe care le parcursese până atunci.

Ajunseră într-un luminiş înseninat de razele soarelui care alcătuiau prisme la trecerea printre frunzele tinere ale fagilor. Djem consideră că era un loc ideal pentru a muri. Descălecă şi îl lovi peste crupă, făcându-l să se îndepărteze. Houchang făcu acelaşi lucru. Animalele, obosite, se îndreptară către un izvor care ţâşnea dintre două stânci. Cei doi bărbaţi rămaseră unul în faţa celuilalt, la câţiva paşi distanţă. Djem îşi scoase sabia prinsă la brâu.

— Haide, Houchang. Doar noi doi, fără martori.

Houchang dădu din cap. De câte ori nu se înfruntaseră astfel în trecut, fără alt motiv decât acela de a-şi încerca puterile, doar din plăcerea nevinovată de a regăsi ardoarea unei lupte?

Cu aceeaşi mişcare circulară din încheietură îşi cumpăniră armele în mână, apoi se aruncară unul asupra celuilalt. Lamele se izbiră cu atâta forţă încât caii nechezară şi intrară în pădure în timp ce păsările, stârnite şi ele, îşi luară zborul din frunziş. Houchang avea avantajul forţei, Djem – pe cel al agilităţii. Fiecare cunoştea slăbiciunile celuilalt şi se foloseau de acest fapt să nu-şi provoace vreo rană gravă. Luptele lor nu fuseseră niciodată altceva decât un joc, un joc bărbătesc şi sângeros, dar care le hrănea prietenia. Încă de la primele lovituri, Houchang pricepu că regulile se schimbaseră. Surprins de violenţa cu care ataca Djem, fu nevoit să se aplece pentru a se apăra.

Djem se destinse la fel de brusc cum se ghemuise. Tăişul armei sale şuieră pe deasupra capului adversarului, zburându-i o bucată de pânză din vârful turbanului. Houchang simţi un fior rece străbătându-i şalele. Dacă n-ar fi avut reflexul să se aplece, lovitura aceea i-ar fi retezat gâtul. Oare Djem anticipase reacţia? Înainte, n-ar fi lovit niciodată în felul acesta. Neliniştit de violenţa aceea inexplicabilă, Houchang consideră prudent să se distanţeze. Djem îl lăsă s-o facă. Vrând să-l lovească încă o dată, îşi lăsă garda descoperită. Houchang se lăsă pe vine şi-şi roti sabia spre picioarele prinţului, obligându-l să sară peste ea şi să plonjeze făcând o rostogolire. Într-o fracţiune de secundă, Djem se ridică şi sări înainte, ca să-şi recâştige avantajul. De data asta, Houchang era pregătit. Pară, apoi, cu forţa lui ieşită din comun, ridică braţul să-l dezarmeze pe Djem, care era cu un cap mai scund decât el. Săbiile se încrucişară, urmând mişcarea braţelor. Prinţul cunoştea parada aceea. Îl văzuse nenumărate ori pe Houchang folosind-o înainte de a ucide. Oricât ar fi dat adversarul lui din mâini şi din picioare sau chiar dacă ar fi scos pumnalul să se apere, uriaşul nu se clintea din loc.

Djem se mulţumi să-şi încleşteze pumnul pe armă, încercând să reziste. Chiar dacă i se rupea încheietura. Venise momentul să moară ca un viteaz.

Houchang înţelesese că prinţul nu se va recunoaşte învins. Călcându-şi pe inimă, începu să împingă braţul lui Djem în spate. Umărul îi sări din articulaţie cu un pocnet sinistru. Fulgerate de durere, degetele se desfăcură, dar niciun strigăt nu ieşi de pe buzele prinţului. Sabia căzu, iar Houchang, făcând un pas înapoi, şi-o plecă pe a lui.

Djem îl şfichiui cu o privire războinică.

— Nu mă insulta cruţându-mă!

Houchang îşi prinse sabia la centură.

— Dacă-ţi cauţi moartea, Djem, nu la mine trebuia să vii.

Un val de mânie îmbujoră chipul prinţului.

— Cum aşa, ai devenit atât de laş încât preferi otrava în locul spadei?

Muşchii lui Houchang se încordară la această insultă, apoi, un val de tristeţe i se aşternu pe faţă. Se apropie cu paşi hotărâţi de Djem, care îl sfida din priviri, bine proptit pe picioare, cu genunchii uşor îndoiţi, ţinându-se de umăr. Fără să-i lase prinţului timp să mai spună şi alte tâmpenii, îi arse un pumn în falcă şi-l prinse în braţe înainte să cadă.

Când Djem deschise ochii, era rezemat de trunchiul unui copac, lungă izvor, iar umărul îi fusese pus la loc şi legat cu o faşă din turbanul lui Houchang. Tovarăşul său, care-i stropise obrazul cu apă rece ca să-l facă să-şi revină, şedea pe o piatră plată, în faţa lui.

— Acum vrei să-mi dai nişte explicaţii? mârâi Houchang, încrucişându-şi braţele pe pieptul larg.

Djem îşi frecă maxilarul cu mâna teafără. Deşi arăta jalnic, niciodată nu se simţise mai bine ca acum. Mai uşurat.

— Elixirul vrăjitoarei a fost furat…

Houchang se încruntă şi îşi legănă ţeasta masivă, apoi, ajungând pe firul gândurilor la concluziile pe care le trăsese Djem, strâmbă cu amărăciune din buze.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine.

Houchang ridică din umeri. Renunţase de multă vreme la mândria lui ca să-şi slujească prinţul. Ţinând seama de împrejurări, neîncrederea lui Djem fusese întemeiată.

— După ce m-am convins că Almeida e nevinovată, i-am cerut să scotocească pretutindeni.

— Poate că n-a recunoscut flaconul.

— Tu ai mai văzut vreunul asemănător?

Houchang scutură din cap. Se închise într-o tăcere grea, cugetând. Djem profită de răgaz ca să închidă din nou ochii. Avea dureri, dar până şi aceste dureri i se păreau liniştitoare. Houchang nu-l trădase. Houchang era alături de el în faţa primejdiei.

— Mounia n-a murit.

Djem tresări şi-l privi fără să înţeleagă.

— În dimineaţa când a început să ningă, mă aflam lângă turnul de pază. Ştii că întotdeauna am preferat să-mi fac

nevoile în aer liber. Eram deci sub ferestrele câinelui de Montoison…

Djem zâmbi.

— Pe scurt, l-am auzit pe Hugues de Luirieux povestindu-i că tocmise un mercenar ca s-o salveze când erau pe navă.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Ar fi schimbat cu ceva lucrurile? De fapt, egipteanca i-a păcălit şi pe ospitalieri aşa cum te-a păcălit şi pe tine. Hugues de Luirieux voia s-o ia de nevastă ca să poată face presiuni asupra tatălui ei şi, implicit, asupra lui Keit bei. După ce mamelucul i-ar fi încredinţat lui pe fiii tăi, ar fi negociat cu Baiazid protejarea lor în schimbul unei răscumpărări.

Houchang începu să râdă.

— Dar Mounia a fugit din Rhodos împreună cu cavalerul pe care-l plătise Hugues de Luirieux ca s-o apere, iar planurile acestor câini râioşi au eşuat.

Lui Djem i se strânse inima. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, şi fiii lui vor fi asasinaţi. De fapt, nici în Mounia nu avea mai multă încredere decât în Hugues de Luirieux sau în Philibert de Montoison.

— Dar de ce-mi vorbeşti acum despre ea?

— Îţi aminteşti de ziua în care Hussein bei a venit la Poet-Laval? Credeam că eşti în camera ta, aşa că m-am dus să te înştiinţez discret. Mounia tocmai ieşea de-acolo. A tresărit văzându-mă şi s-a grăbit să-mi spună unde te pot găsi. Pe moment, reacţia ei m-a surprins. Ulterior, am pus-o pe seama trădării ei, dar acum mă întreb dacă nu ascundea ceva sub vălurile ei.

Inima lui Djem îşi înteţi bătăile.

— Ce motiv avea să-mi fure sticluţa aceea a cărei însemnătate n-o cunoştea?

— Ştii că ţi se întâmplă uneori să vorbeşti prin somn.

— N-am primit-o în patul meu.

— Ponte că alta a pomenit întâmplător despre flacon într-o discuţie pe care celelalte au uitat-o repede, însă nu şi ea, care-ţi voia răul. Aş pune rămăşag că a luat cu ea elixirul ca să se apere de ienicerii tăi.

— Dacă-i aşa, e pierdut, oftă Djem.

Houchang se scărpină la tâmple.

— Crezi că te poţi întoarce singur?

— Ştii bine că nu mă las doborât atât de uşor. Ce ai de gând?

Să duc lucrurile la bun sfârşit.

— Cum adică?

— Nu sunt eu cel mai bun dintre oştenii tăi? râse Houchang.

— Chiar dacă ai reuşi să ajungi până într-un port de pe malul Mării Mediterane, nu ţi s-ar permite să te îmbarci. Ai pielea prea închisă la culoare.

— Totul se plăteşte, Djem, frate. Până şi libertatea. O s-o găsesc pe Mounia şi o să-ţi aduc elixirul vrăjitoarei, jur! Până atunci, fereşte-te de primejdie anunţându-i şi pe ceilalţi.

Djem dădu din cap. Se ridicară şi se îmbrăţişară îndelung Apoi Djem îşi scoase, unul câte unul, toate inelele de pe degete şi i le puse în palmă.

— Sigiliul meu îţi va deschide nişte uşi. Pe celelalte, vinde-le de cum ţi se va ivi prilejul.

Houchang le puse în săculeţul de la cingătoare. Mai schimbară o privire plină de acea afecţiune reciprocă pe care şi-o purtau încă din copilărie. Houchang se îndreptă apoi spre caii lor, pe care-i legase de un fag tânăr.

— Allah să te aibă în pază! îl binecuvântă Djem, în timp ce Houchang încăleca.

— Am să-i îmbrăţişez pe ai tăi înainte de sosirea verii, îi făgădui uriaşul, apoi întoarse calul şi porni în galop năvalnic spre miazăzi.

Zarurile fuseseră aruncate.

Djem se întoarse lângă izvor şi se aşeză. Prefera să-şi îngăduie câteva minute de odihnă înainte de a se întoarce la Rochechinard. Guy de Blanchefort nu-i spusese nimic despre Mounia. Îl va minţi şi el în legătură cu Houchang. Având drept argument propria rană, va pretinde că tovarăşul său alunecase într-una din numeroasele prăpăstii

aflate în zonă, iar încercările lui de a-l salva fuseseră zadarnice.

Se simţea ostenit. Faptul că Houchang îi rămăsese credincios îi alinase sufletul, dar plecarea lui îl întrista. Oare câţi prieteni va trebui să mai piardă înainte de a muri? Se rezemă de trunchiul unui stejar, cu privirea rătăcită în umbra pădurii care se îndesea dincolo de luminiş. Văzu o strălucire care apărea şi se stingea intermitent. Djem îşi miji ochii ca să distingă conturul acelui punct luminat de o rază de soare care străbătea frunzişul. La adăpostul semiîntunericului era cineva care-l observa, stând nemişcat pe un cal. Oare de când era acolo? Djem nu-l auzise venind. Se întinse, se ridică în picioare şi porni cu un aer nepăsător spre calul lui. În ciuda durerii din umăr, smulse faşa care-i imobiliza braţul şi încălecă, atent la orice zgomot. Auzi foşnetul tufişurilor. Necunoscutul pleca.

Un rânjet de plăcere se ivi pe chipul lui Djem. Nu-i era greu să-l ajungă din urmă pe spion şi să-l lichideze cu o lovitură de sabie. Dădu pinteni calului şi porni în urmărire. Intră în pădure, aplecându-se pe coama calului ca să nu fie lovit de crengi. Era limpede că şi celălalt cunoştea bine locurile, căci reuşi să păstreze distanţa până când ajunse la un drum, iar Djem îl zări galopând în depărtare. Ţinând strâns frâul cu mâna sănătoasă, îşi zori calul. Călărea mult mai bine decât necunoscutul şi ajunse curând aproape de el. Doar câţiva paşi îi mai despărţeau. Un chip speriat se întoarse ca să aprecieze distanţa dintre ei.

Djem trase imediat de frâu şi se opri în mijlocul cărării. În viaţa lui nu mai văzuse o asemenea frumuseţe. Necunoscuta mai întoarse o dată capul înainte de a dispărea la o cotitură, într-un nor cenuşiu de praf.

Djem rămase pironit locului câteva minute, uluit de această întâlnire, cu fruntea şi coapsele asudate, cu umărul străfulgerat de durere, apoi întoarse calul. Deodată, i se părea că nimic nu mai are importanţă. Inima îi fusese rănită.

11

Din goana calului care o purta spre adăpostul castelului de la Bâtie, Philippine privi încă o dată în urmă înainte de a-şi da seama că turcul încetase s-o mai urmărească. Trase de frâu ca să-şi liniştească atât calul, cât şi bătăile dezordonate ale inimii. Era la fel de asudată ca şi armăsarul. Era exclus să apară în faţa curtenilor ei în postura aceea tipic masculină pe care o adoptase instinctiv, cu toate că purta rochie, de îndată ce înţelesese că fusese observată de prinţ, în pădure. Coapsele nedeprinse cu frecarea şeii o usturau tare.

Îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Boneta îi stătea strâmb pe cap, hainele îi erau şifonate şi pline de praf. La mai puţin de o leghe în faţa ei, pe dealul împrejmuit de un şanţ larg fără apă se profilau turnurile înalte ale castelului. Flamurile fixate pe creneluri fâlfâiau în vânt. Trebuia s-o ia pe drumul care şerpuia pe coasta dealului, ajungând la grilajul porţii curţii interioare vastei clădiri octogonale. Ca în fiecare zi, un şir neîncetat de căruţe, catâri şi oameni se perinda prin faţa străjilor, asigurându-le celor de la castel hrana şi distracţiile. Prin urmare, halul în care arăta Philippine nu putea trece neobservat.

Fata ieşi de pe cărare şi porni la pas către pădure. O dureau coastele din pricina poziţiei şi a iuţelii cu care galopase şi abia putea să respire. Se opri sub un fag des şi vru să descalece, trecându-şi cu stângăcie piciorul pe deasupra şeii, ca un bărbat. Se încurcă în fuste, alunecă şi se trezi agăţată cu un călcâi de scară, ţinându-se strâns de frâu. Urmând mişcările pe care mâinile ei le transmiteau, fără să vrea, calul începu să se învârtească pe loc. Până la urmă, reuşi să-şi scoată piciorul din şa şi căzu cu şezutul pe o piatră, înspăimântată că va nimeri sub copitele calului. Dar nu se întâmplă aşa. Dându-şi parcă seama în ce situaţie neplăcută se afla stăpâna lui, acesta îi atinse gâtul

cu botul, îşi frecă nările de decolteul ei. Philippine începu să râdă, imaginându-şi ce mutre ar fi făcut pretendenţii ei în faţa acestui spectacol. Îi trecuse frica. Rămăseseră doar junghiurile din trup şi înfăţişarea jalnică. Se ridică, se scuturã de praf şi, lăsând calul să pască, se refugie între rădăcinile noduroase al fagului bătrân. Trunchiul gros se încovoiase deasupra unei scobituri adânci făcute fără îndoială de un fulger. Philippine îşi aranjă ţinuta la adăpostul acestei cicatrici.

Din când în când, vântul aducea până la ea zarva de la castel, discuţiile obişnuite ale slujitorilor şi ale negustorilor, râsetele mitocăneşti ale soldaţilor, chicotele doamnelor ei de companie şi vocile ascuţite ale curtenilor care le urmăreau prin grădini. La castel domnea veselia, înviorată de zilele tot mai lungi şi de trezirea la viaţă a naturii. Cu toţii erau lipsiţi de griji, în afară de Philippine.

Îşi ridică juponul şi-şi şterse faţa cu el. Încercă să-şi netezească rochia, apoi îşi puse boneta şi-şi trecu pe după ureche o şuviţă de păr scăpată din cosiţă. Era suficient pentru a crea iluzia unei plimbări fără peripeţii. Îşi apăsă cu palmele fesele care o dureau şi se rezemă de fag. Pielea de pe partea interioară a coapselor o ustura prea tare ca să se mai urce pe cal, fie şi în poziţie de amazoană.

Deasupra ei, frunzele tinere foşneau în bătaia vântului, acoperind uneori împreună cu ciripitul păsărilor celelalte zgomote din jur. Philippine închise ochii. Tare şi-ar fi dorit ca şi Algonde să fie acolo, lângă ea, bucurându-se de aceleaşi senzaţii. Oftă. Camerista ei era atât de greoaie, atât de obosită, încât aproape că nu mai ieşea din camera ei. Abia dacă mai venea dimineaţa să-şi ajute stăpâna la îmbrăcat. După spusele moaşei care o examinase, era posibil ca bebeluşul să nu se nască la termen, ci mai târziu, iar Philippine era îngrijorată din cauza riscurilor posibile. Pentru moment, încercă să nu se gândească la asta. Chipul turcului era încă atât de viu în amintirea ei, încât i se părea că-l poate atinge. De ce încetase s-o urmărească, deşi era evident că fusese un martor supărător la ceea ce se

întâmplase înainte? O recunoscuse cumva? Era puţin probabil, fiindcă ea nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată.

Ajunsese în acel loc din întâmplare, vrând să-şi adape calul la izvorul pe care îl ştia acolo. Ţinutul era lipsit de primejdii şi făcea parte din domeniile tatălui ei. În ultimele două săptămâni venise mereu aici, în căutarea liniştii. În ciuda efervescenţei care domnea la castel de la venirea primăverii, când începuseră din nou petrecerile, Philippine se plictisea. Curmase bârfele în legătură cu sarcina lui Algonde printr-o informaţie nouă şi neadevărată. Îi fusese lesne s-o facă. O alesese pe drăgălaşa şi naiva Catherine de Valmont, care din fire nu era bârfitoare, ci mai degrabă compătimitoare. Philippine îi spusese între patru ochi că Algonde fusese măritată cu un mic nobil de ţară de pe lângă Lyon, iar copilul fusese conceput în noaptea nunţii. Din nefericire însă pentru Algonde, soţul ei fusese ucis după o săptămână, în împrejurări dramatice, în timpul unei partide de vânătoare. Speriat de un mistreţ enorm, calul îl aruncase din şa. Fiara sălbatică îl desfigurase cu colţii ei. Bietul om se stinsese în chinuri groaznice, iar Algonde nu voia să mai pomenească despre această tragedie. Philippine o invitase la Bâtie ca să o ajute să uite acest episod dramatic, motiv pentru care nu le spuseseră nimic celor de la castel. Dar, vai, acum, când sarcina devenise vizibilă, adevărul trebuia dezvăluit, fapt care le supăra foarte mult pe amândouă, fiindcă ar fi urmat întrebări ce ar fi reînviat amintirile acelea cumplite. Catherine de Valmont se purtase perfect. După ce deplânsese îndelung tragedia lui Algonde răspândise vestea cu atâta compasiune încât nimeni nu cutează să-i pună la îndoială sinceritatea. Onoarea lui Algonde fusese reparată, iar ea continuase să apară printre ceilalţi până când avu nişte contracţii premature care o obligară la cea mai strictă odihnă şi, spre marea disperare a lui Philippine, puseră capăt desfătărilor lor trupeşti. De atunci, domniţei de Sassenage mai ardea de nimic. O plictiseau şi jonglerii, şi menestrelii, jocurile, recepţiile, şi discuţiile, ba chiar şi chipurile din jurul ei.

Singurul care mai reuşea s-o distreze era frăţiorul ei, Claude, care gângurea vesel şi creştea văzând cu ochii.

Auzi galopul unui cal pe drum. Cineva se apropia venind dinspre pădure. Inima lui Philippine îşi iuţi bătăile. Turcul hotărâse până la urmă să-şi continue urmărirea până la Bâtie. Dacă era aşa, îi va recunoaşte imediat calul, care putea fi zărit de pe drum. O cuprinse iarăşi teama, amestecată cu o senzaţie stranie de exaltare. Era exact ceea ce simţise şi în clipa când prinţul împreună cu însoţitorul său descălecaseră în poiana în care tocmai voia să pătrundă. Chiar înainte ca săbiile lor să se încrucişeze, iar ea să se topească de groază la gândul de a-i vedea murind sub ochii ei.

Tropotul copitelor conteni, apoi calul porni din nou, la pas, sunând tot mai clar pe măsură ce călăreţul se apropia de ascunzătoarea ei; era evident că voia s-o surprindă. Ajunse lângă ea, iar Philippine încercă să se facă una cu scobitura din trunchiul copacului. Oare ce intenţiona turcul? Ea nu făcea parte dintre duşmanii lui. I-o va spune. Înfăţişarea lui era atât de tulburătoare, atât de…

Auzi paşi foarte aproape de fag. Paşi bărbăteşti, plini de hotărâre. Inima îi tresări ca mai înainte, când, cu toate că era înspăimântată, ar fi dorit ca el s-o prindă. Nu-şi va ridica ochii spre el, va rămâne locului supusă, fragilă, îmblânzită deja. El va înţelege că, văzându-l, fusese prea tulburată ca să mai poată face vreo mişcare.

O creangă joasă fu dată deoparte.

— Omagiile mele, Helene.

Ea tresări. Recunoştea vocea aceea. Philibert de Montoison. Acesta se înclină, apoi îşi ridică spre ea chipul pe care se aşternuse o expresie de crudă satisfacţie, ştiind că fata nu avea nicio cale de retragere.

— Aşteptam de zile întregi acest prilej şi mă întrebam când te vei hotărî să mi-l oferi, draga mea!

— Ce vrei să spui? bâigui ea, încercând să controleze panica care făcea să-i tremure degetele pe scoarţa copacului.

Zâmbetul lui Philibert se lăţi şi mai tare. De când descoperise din întâmplare că Philippine obişnuia să se plimbe călare pe domeniile tatălui ei singură şi la aceeaşi oră aproape zilnic, îşi luase dreptul de-a o urmări. Dacă prezenţa lui Djem şi a tovarăşului său nu i-ar fi distras atenţia, ar fi pus-o jos chiar acolo, în luminiş. Dar preferase să se ia după Houchang, sperând să-l prindă. Turcul însă călărea desăvârşit şi era mult mai viclean decât părea. Reuşise să se facă nevăzut, iar când Philibert de Montoison se răsuci, îl văzuse pe Djem întorcându-se de pe drumul care ducea la Bâtie şi luând-o spre Rochechinard. Neliniştit la gândul că, poate, prinţul o omorâse pe Philippine ca s-o facă să tacă, se hotărâse să verifice. Se liniştise. Nu se întâmplase nimic. Mai mult, i se oferea şansa de a-şi îndeplini propriile planuri.

Făcu un pas înainte. Ea îşi înălţă capul, înfruntându-l.

— Messire, depăşeşti limitele bunei-cuviinţe!

— Chiar aşa? râse el, împingând-o cu trupul lui până o lipi de trunchiul fagului.

Fata vru să ţipe, dar el îi astupă gura cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi imobiliza braţele la spate.

— Haide, frumoaso. Să nu pretinzi că nu vrei şi tu. Ştiu că fata aia, camerista ta, nu mai poate să te satisfacă.

Philippine se zbătu cu putere, înţelegându-i îngrozită intenţiile, dar, prinsă între pieptul lui masiv şi scoarţa copacului ca într-un cleşte şi pe jumătate sufocată de palma care-i acoperea gura, simţi că-i vine ameţeala. Se clătină.

El îşi luă mâna de pe buzele ei ca s-o lase să respire.

— Eşti a mea, Helene de Sassenage. Nu asta urmăreai în grădina mănăstirii? Să mă seduci şi să mă faci să-mi pierd minţile? Nu încerca să-mi spui că n-a fost decât un capriciu. Mi-ai stârnit o dorinţă atât de aprigă încât nu mai am somn noaptea, afirmă el, ridicând-o în braţe ca s-o întindă sub el, între rădăcinile fagului.

Philippine îşi veni imediat în fire. Începu din nou să se zbată, pe când el îi ridica fustele peste şolduri şi-i desfăcea coapsele.

— Tata va porunci să fii spânzurat! Fraţii mei au să te facă bucăţi! Ajutor! zbieră ea, sperând să fie auzită de cineva de la castel.

Philibert de Montoison îi înăbuşi revolta cu o sărutare. Ţinându-i mâinile deasupra capului, o pătrunse cu o zvâcnire violentă a şoldurilor. Lacrimi de durere şi furie umplură ochii lui Philippine. El rămase nemişcat în trupul ei pentru o clipă, scrutându-i privirea plină de fulgere.

— O să-ţi placă să fii cu mine. Azi sau mâine, nu-mi pasă, dar aşa va fi, Helene, fiindcă voi fi soţul tău.

— Niciodată!

— Cel care dezonorează o femeie trebuie să-şi repare greşeala, aşa stau lucrurile, mai ales dacă-mi dăruieşti un moştenitor. Şi crede-mă, frumoaso, mă voi strădui pentru asta.

Drept răspuns, ea îl scuipă în obraz, apoi, învinsă, îşi lăsă capul să cadă într-o parte.

*

Auzind bătăi în uşă, Algonde ridică ochii de pe broderia la care lucra. Istovită de cele treizeci de livre pe care le luase în greutate, ca şi de contracţii, tânăra se resemnase la gândul unei naşteri forţate. Zilele i se păreau însă nesfârşit de lungi, mai ales doar Catherine de Valmont şi Philippine îi mai intrau în odaie ca să-i ţină de urât. Dar nu se plângea de nimic. La urma urmei, nu era decât o slujnică. Alta în locul ei ar fi fost obligată să trudească indiferent cum s-ar fi simţit şi şi-ar fi pierdut nu numai copilul, ci şi viaţa. Nu putea decât să se bucure că Philippine ţinea încă atât de mult la ea.

— Intră, invită ea, convinsă că va zări în prag feţişoara drăguţă a lui Catherine.

Pe uşă intră Jacques de Sassenage.

— Nu te ridica, Algonde, insistă el, văzând că fata se pregătea să se ridice ca să-l salute.

Baronul închise uşa în urma lui şi se aşează într-un fotoliu, în faţa ei. Era pentru prima dată după plecarea lui Algonde de la Sassenage când se aflau între patru ochi.

— Ce pot face pentru Domnia Ta, messire? îl întrebă ea zâmbindu-i.

El scutură din cap.

— Spune-mi adevărul. Eu sunt tatăl?

Algonde se propti mai bine în perna de puf care-i sprijinea şalele şi-şi plimbă mâna peste pântecele proeminent.

— Cred că nu. Nu. Am greşit cu Mathieu.

— Totuşi, mă simt răspunzător. Nu nega. E limpede că a descoperit legătura mea cu tine. Altfel n-ar fi rupt niciodată logodna.

Algonde ridică din umeri.

— Ce-i făcut e bun făcut, messire. Niciunul dintre noi nu mai poate schimba lucrurile.

— Fireşte, încuviinţă el.

Scoase din mânecă o pungă dolofană şi o puse pe măsuţă, lângă coşuleţul ei cu aţă şi ace.

— Subterfugiile la care recurge fiica mea ca să te ţină aproape de ea nu sunt protocolare, dar le susţin. Respect, de asemenea, şi dorinţa ta de a nu te căsători. Oricum, să ştii că regret din suflet necazurile pe care ţi le-am pricinuit şi ţin să le răscumpăr.

— N-are rost, messire. Era dreptul Domniei Tale şi nu-ţi reproşez nimic.

În colţul gurii i se ivi un rictus cinic.

— Tu eşti deosebită, Algonde. Nicio altă slujnică, oricât de elegant ar fi fost îmbrăcată, n-ar fi reuşit să-i înşele pe cei de rangul meu; aici însă toată lumea nu vorbeşte decât despre distincţia ta, despre umorul şi farmecul tău. Toţi îşi fac griji din pricina sănătăţii tale şi nimeni nu se îndoieşte de obârşia ta, de legăturile de rudenie dintre noi sau de povestea aceea greu de crezut legată de văduvia ta. Dacă n-aş cunoaşte adevărul, mărturisesc că până şi eu m-aş lăsa păcălit. Chiar şi acum, în ciuda chipului tău umflat,

emani mai multă nobleţe decât majoritatea doamnelor de rang înalt.

— Mimetism. Am avut cea mai bună sfătuitoare, replică Algonde, care nu pricepea unde voia să ajungă baronul.

El o cercetă îndelung cu privirea, în tăcere, bătând darabana cu degetele pe rezemătorile fotoliului. Algonde lăsă ochii în jos, stingherită.

— S-a supărat cumva doamna Sidonie din pricina asta? N-aş vrea să-i displac.

El făcu un gest obosit cu mâna.

— Soţia mea crede că, dacă lui Philippine îi face plăcere, totul e în regulă. Parcă ea n-a înnobilat-o într-un fel pe Marthe, prin privilegiile pe care i le acordă?

— Te temi să nu am asupra fiicei tale aceeaşi influenţă pe care o are Marthe asupra lui Sidonie?

El îi surâse binevoitor.

— Nimeni nu şi-a făcut vreodată iluzii în privinţa lui Marthe. E rea de felul ei, ştiu bine. O ştim cu toţii. Am vrut să fac uz de autoritatea mea ca s-o dau afară, dar Sidonie a părut atât de speriată auzind ce intenţionez încât am renunţat, mărturisi baronul, apoi oftă: Vezi ce lucru îţi destăinuiesc, Algonde. Nu este şi aceasta o dovadă că eşti diferită?

— E mai degrabă o dovadă de încredere care mă onorează, messire.

El se ridică, se apropie de ea şi se aplecă s-o mângâie cu un gest afectuos pe obraz.

— Păstrează punga asta. Nu vreau ca micuţul tău să ducă lipsă de ceva. Destul că l-am lipsit de un tată, când aş fi putut la fel de bine să fiu eu tatăl lui.

O sărută uşor pe buze.

— Nu ţi-am spus niciodată că am visat-o de mai multe ori pe Melusine de Sassenage.

Inima lui Algonde tresări. Baronul făcu un pas înapoi şi o învălui într-o privire plină de tandreţe.

— Avea chipul tău. Tu ai prestanţa ei de zână. Îmi pare rău că nu ne-a rămas niciun portret de-al ei, ca să ne convingem. Dacă aş crede în legende, Algonde, aş afirma

că acel portret a fost furat din odaia ei pentru că Melusine s-a reîncarnat în tine. Dar nu există zâne, nu-i aşa?

Ea îi înfruntă privirea, cu inima bătându-i nebuneşte. Chipul baronului era luminat de bunăvoinţă.

— Chiar dacă eşti doar o slujnică, să ştii că voi veghea ca nimeni, niciodată, să nu-ţi facă vreun rău.

— Îţi voi fi recunoscătoare, messire.

El dădu din cap, cu un aer maliţios.

— Pe veci… Da, cred că este un cuvânt cum nu se poate mai potrivit… Îţi doresc o zi frumoasă, doamnă Algonde! adăugă baronul şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre uşă, lăsând-o pe cât de descumpănită, pe atât de tulburată.

12

După ce plecase de la Algonde, Jacques de Sassenage se simţea uşurat. Desluşise în privirea ei răspunsul la întrebarea care îl obseda de câteva nopţi. De fapt, de când se certase cu Sidonie în legătură cu Marthe. Văzându-l atât de hotărât s-o concedieze pe cameristă, soţia lui îl anunţase că prefera să fie repudiată de el decât să se despartă de Marthe. Baronul ridicase tonul. Sidonie izbucnise în plâns şi, în cele din urmă, îl rugase s-o ierte şi să-i îngăduie acest capriciu.

— Dacă te încăpăţânezi, asupra căminului nostru se vor abate mari nenorociri, gemuse ea.

— Recunoşti, aşadar, că femeia asta este dracul în persoană? replicase el, iritat.

— Dacă mă iubeşti, Jacques, te implor s-o laşi alături de mine. Melusine ţi-ar da acelaşi sfat, aşa cum mi l-a dat şi mie. Baronul ieşise trântind uşa şi o fulgerase cu privirea pe cameristă, care tocmai se întorcea de la bucătărie cu o infuzie de verbină. Ce-ar mai fi vrut să poată pune pe seama ei vreun furtişag mărunt, ca să-i poruncească şefului gărzii s-o biciuiască în faţa tuturor! Dar nici gând de aşa ceva. Nu-i putea reproşa nimic, decât devotamentul fără cusur faţă de soţia lui, atenţia cu care-l îngrijea pe micul Claude şi prezenţa ei. Permanentă. Obsedantă. Respingător de urâtă şi, în aparenţă, plină de abnegaţie. Când avea de gând să-şi lepede masca? Îşi va da la iveală firea prefăcută? Impostura? Jacques nu voia să rişte s-o piardă pe Sidonie. Dar se aştepta la orice. Ajunsese să retrăiască în vid delirul care-l făcuse să deschidă camera blestemată. Să revadă portretul lui Melusine aşezat pe şemineu. Misterul dispariţiei lui. Urma rămasă în praful de pe perete, ca un vestigiu al existenţei tabloului. Melusine. Algonde. Privirea alarmată a fetei o trădase. Ştia. Ştia că seamănă cu zâna. Baronul era acum sigur de asta. Algonde fusese cea care

furase portretul. Distincţia unor trăsături, a unei atitudini poate fi imitată, dar imitaţia nu rezista nici uzurii timpului, nici implacabilului adevăr al obârşiei. Jacques de Sassenage trebuia să recunoască: sufletul lui luase în stăpânire trupul lui Algonde, iar el, ca şi strămoşul său Raymondin, cedase ispitei. Indiferent care-ar fi fost motivul, avea legătură cu prezenţa permanentă a lui Marthe alături de Sidonie. Baronul trebuia să accepte situaţia, dacă voia să-şi poată elibera iubita de jugul care o împovăra.

Se îndreptă către apartamentele sale. La acea oră a după-amiezii, Sidonie obişnuia să aţipească acolo înainte de a coborî şi de a-şi face apariţia alături de el, divină şi maiestuoasă, în faţa curtenilor. Jacques îi transferase obligaţiile sale de senior fiului său mai mare şi, în afara unor cazuri speciale, nu se mai ocupa de problemele vasalilor săi. Îşi petrecea timpul distrându-se.

Deschise cu băgare de seamă uşa şi se strecură în camera întunecată, călăuzit de o rază de lumină care străbătea printre draperiile trase care acopereau ferestrele. După cum se aştepta, Sidonie era întinsă pe pat, cu ochii închişi, respirând regulat. O dorea ca în prima zi şi şi-ar fi dat fără şovăire viaţa ca să afle taina pe care o ghicea dincolo de spaima ei. Dincolo de Marthe. Îi dădu cu gingăşie la o parte o şuviţă de păr căzută peste frunte.

Această uşoară atingere făcu buzele soţiei lui să tresară prin somn, schiţând un surâs de fericire. Se aplecă să le sărute. Trezindu-se, Sidonie îşi înnodă braţele pe după gâtul lui, trăgându-l mai aproape. Spre deosebire de dorinţa înfocată care-i stăpânea pe amândoi seara, după ce stingeau lumânările, în restul zilei erau plini de tandreţe. Jacques se lungi pe pat, ca ea să se poată ghemui la pieptul lui.

— E târziu? întrebă Sidonie.

— Nu, nu prea, dar cred că a sosit timpul să ne pregătim pentru călătoria la Saint-Just. Mi-e tare dor de fetele mele. De când cu povestea aia urâtă cu duelul, moartea lui Claudine şi naşterea bebeluşului, le-am cam neglijat. Vrei

să vii cu mine? Acum suntem căsătoriţi, iar maica superioară va trebui să se împace cu acest gând.

— Când intenţionezi să plecăm?

— Mâine.

Sidonie se ridică sprijinindu-se în cot şi-şi aţinti privirea în ochii lui.

— Şi le vom lua acasă? Aşa ai făgăduit.

— Am să le las pe ele să decidă. Oricum, ideea de a o jigni pe maica superioară luându-le pe nepusă masă mi se pare nelalocul ei.

Pe chipul lui Sidonie se aşternu o expresie de nemulţumire.

— Răul pe care i l-a făcut lui Helene nu constituie un argument destul de convingător?

Jacques oftă.

— Pedeapsa ei a fost exagerată, dar oarecum necesară, trebuie să recunoaştem.

Obrajii soţiei lui se împurpurară de mânie.

— Aşadar, o învinovăţeşti pe ea că i-ar fi îndemnat pe băieţii ăia să se încaiere!

Jacques înălţă capul să-i sărute buzele strânse, zâmbind:

— Să nu ne certăm, draga mea! Eu cred ceea ce văd acum cu ochii mei. O tânără isteaţă şi seducătoare, care le suceşte capul pretendenţilor ei şi se amuză când îi vede tânjind după ea. Aşadar, pot presupune că a încercat acelaşi joc şi cu dueliştii aceia.

Sidonie rămase pe gânduri o clipă, cugetând la cele auzite, apoi lăsă capul în jos, învinsă.

— Din păcate, ai dreptate, trebuie să recunosc. Eşti supărat pe mine fiindcă i-am luat apărarea?

— Doamne, fireşte că nu! exclamă baronul, strângând-o în braţe.

Sidonie îşi frecă obrazul de barba lui.

— Mi-ar plăcea atât de mult ca iubirea, adevărata iubire, să găsească drumul spre inima ei, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie!

— Ţi-am făgăduit, iubito, şi mă voi ţine de cuvânt. Helene se va mărita cu cine va dori ea. La fel şi surorile ei. Sper

doar să aibă destul gust ca să se îndrăgostească de nişte băieţi înstăriţi dintre care le voi recomanda eu vreo câţiva, adăugă el, începând să râdă.

*

După plecarea baronului, Algonde, nedumerită, se gândi în fel şi chip la vorbele lui înainte de-a aţipi, zdrobită – cum i se întâmpla adesea în ultimele săptămâni – de o oboseală căreia nu-i putea rezista. Se trezi brusc, tresărind, când uşa care despărţea camera ei de a lui Philippine se trânti în urma acesteia. Întoarse capul şi o văzu în faţa ei, cu furia întipărită pe chip şi cu ochii plini de lacrimi. Philippine căzu la picioarele lui Algonde şi-şi ascunse faţa în fustele ei, hohotind:

— Porcul! Bestia! Mă doare! Doamne, ce durere! N-am să-l iau niciodată de bărbat! Mai degrabă mă omor! Da! îl urăsc! Îl urăsc! Îl urăsc!

Pumnii i se încleştară pe mătasea rochiei lui Algonde, care clipi ca să se trezească pe de-a-ntregul. Îşi trecu o mână liniştitoare peste părul domniţei, ciufulit din cauză că-şi smulsese prea energic boneta de pe cap.

— Văd că eşti foarte mânioasă. La cine te referi? E vorba despre domnul de Melle?

Îi răspunse un râs amar, înăbuşit de pânza în care Philippine se încăpăţâna să-şi ascundă faţa. Algonde se înclină pe cât îi îngăduia pântecele şi-i ridică bărbia.

— N-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

— M-a luat cu forţa, asta s-a întâmplat! Ticălosul m-a violat şi, chiar în clipa asta, discută cu tatăl meu ca să mă oblige să mă mărit cu el!

— Dar despre cine e vorba? se răsti Algonde aţintindu-şi privirea îngrijorată în ochii plini de disperare ai lui Philippine.

— Despre Philibert de Montoison, zise domniţa cu o voce stinsă.

Algonde simţi că i se opreşte respiraţia. „*Nu se poate, striga în ea vocea zânelor. Spectrul profeţiei.*"

— Povesteşte-mi, porunci ea.

Philippine nu omise nimic. Nici întâlnirea neaşteptată din pădure, nici urmărirea şi, în final, îi expuse planul sinistru pe care-l urzise Philibert de Montoison.

— Turcul ştie cine eşti? întrebă Algonde.

Judecând după felul cum – în ciuda împrejurărilor – îi vorbise Philippine despre Djem, era clar că se îndrăgostise de el la prima vedere. Ceea ce făcea ca prezenţa lui Philibert de Montoison să fie şi mai supărătoare.

— Nu asta e problema! făcu Philippine, disperată. Oh, Algonde, ce-o să mă fac dacă mă voi căsători cu monstrul ăla?

— Nu te vei căsători cu el, o asigură cu hotărâre Algonde.

— Nu?

— Nu.

— Dar dacă m-a lăsat însărcinată? se cutremură Philippine.

— E prea devreme să poţi spune aşa ceva şi, în afară de asta, cunosc un remediu pentru asta.

Philippine făcu o mutră sceptică aruncând o privire piezişă spre burta proeminentă a lui Algonde.

— Helene, eu am vrut să am acest copil. De asta n-am făcut nimic pentru a scăpa de el, dar în cazul tău, dacă vom lua chiar mâine măsurile necesare…

O sclipire de speranţă învioră privirea stinsă a lui Philippine, dar pieri imediat.

— Cum vei putea să mă ajuţi, în starea ta?

— Ai încredere în mine.

— Fie. Dar în ce-l priveşte pe tata, asta nu va schimba cu nimic lucrurile. Sunt dezonorată.

Algonde zâmbi.

— V-a văzut cineva împreună, pe tine şi pe Philibert de Montoison?

— M-a condus până la uşa camerei mele, umflându-se în pene ca un cocoş, chiar sub ochii pretendenţilor mei. La ora asta, aş putea să jur că toată lumea cleveteşte despre data căsătoriei noastre. Dacă ai fi văzut ce mutră făcea domnul

de Melle, ai înţelege, făcu dezolată Philippine, înghiţindu-şi un nou val de furie.

Algonde cugetă o clipă. Îi venise o idee. O idee care, În momentul potrivit, ar fi înlesnit realizarea planurilor ei.

— Iubita mea, cred că va trebui să fim cât se poate de diplomate ca să-i ţinem piept porcului ăstuia…

Totul se limpezise acum în mintea ei.

— … Şi cât se poate de mincinoase, sfârşi ea, râzând.

*

Jacques de Sassenage strânse pumnul, străduindu-se să-şi stăpânească pornirea de a-l trânti în nasul musafirului său. Tocmai începuse, într-un elan de senzualitate, s-o dezmierde pe Sidonie când Marthe bătuse la uşă şi-l anunţase că Philibert de Montoison solicita o audienţă într-o problemă extrem de gravă, care nu suferea amânare. Jacques îşi încheiase, cu părere rău, nasturii, îşi lăsase singură soţia frustrată şi se îndreptase spre biroul lui, unde îl aştepta cavalerul.

Atâta tevatură ca să-l audă cerându-i încă o dată mâna lui Philippine! Acest mic nobil avea mult tupeu! Nările baronului fremătară de iritare.

— Parcă-ţi dădusem deja răspunsul, cavalere! Nu s-a schimbat! se răsti el şi dădu să se apropie de uşă, în semn că întrevederea se sfârşise.

— Ai grijă să fie bine închisă, baroane, n-aş vrea ca zvonurile legate de ceea ce-ţi voi povesti să se răspândească prea repede, îl opri Philibert de Montoison, aşezându-se netulburat pe fotoliu.

Jacques se încruntă. Mârlanul ăsta îl enerva tot mai mult. Îşi încrucişă braţele pe pieptul masiv, încercând să nu-şi iasă din fire.

— Fii scurt!

Philibert de Montoison ridică din umeri.

— Ştii, desigur, că, de câteva zile, fiica ta se îndepărtează de castel neînsoţită, pretextând că se plimbă.

Jacques nu spuse nimic. Doar vârful pantofului său, care bătea ritmic în podea, îi trăda nerăbdarea.

— De fapt, se întâlnea cu mine.

— Nu zău… îl luă în zeflemea baronul.

Philibert de Montoison scoase din punga de la brâu o broşă pe care-o aşeză pe măsuţa de lângă el.

— Iată dovada. Nu poţi nega că i-ai dăruit bijuteria asta.

Jacques de Sassenage simţi un fior rece pe şina spinării. Se apropie să ia obiectul şi recunoscu imediat smaraldul pe care se încolăcea o salamandră din diamante. Philippine nu se despărţea niciodată de broşa aceea. Ce plănuia oare fiica lui?

Philibert se ridică în picioare. Cu spatele spre biroul pe ale cărui picioare erau sculptate femei-şarpe, luă un aer mâhnit.

— Îmi asum întreaga răspundere pentru ceea ce s-a întâmplat astăzi…

Jacques îl fulgeră cu privirea.

— Ce vrei să spui?

Philibert de Montoison lăsă ochii în jos, încântat să-i simtă tremurul din glas, savurând această clipă a victoriei.

— A fost dezonorată, făcu el cu voce stinsă.

Pumnul lui Jacques se destinse brusc şi mătură obrazul lui Philibert de Montoison, proiectându-l cu şoldurile în mijlocul mesei. Cavalerul percepu în acelaşi timp ambele lovituri. Jacques nu-i lăsă timp să-şi vină în fire. Cu un cap mai înalt decât acesta, se aruncă asupra lui, trântindu-l pe tăblia din lemn de măr a mesei de scris, fără să-i pese că împrăştia scrisorile, penele şi călimările de pe ea. Îl prinse de guler, cu o mână, iar cu cealaltă îşi scoase pumnalul din teacă şi apăsă cu vârful lui carotida cavalerului.

— Gunoiule! Am să te…

În pofida durerii tot mai puternice care-i chinuia spatele şi a nasului însângerat, Philibert de Montoison schiţă un surâs răbdător.

— Haide, dragă baroane. Ştii bine că va trebui să ne înţelegem. Cine-ar mai lua-o acum de soţie?

Jacques îşi încleştă fălcile. Cu sângele zvâcnindu-i la tâmple, trebui să facă un efort ca să nu-i reteze beregata.

— Ea unde este? mugi baronul, fără să-i dea drumul din strânsoare.

— Temându-se să-ţi înfrunte mânia, s-a dus în camera ei.

— Tată! Dar ce naiba se întâmplă aici? se auzi în clipa aceea vocea domniţei, care tocmai intrase pe uşă.

Pradă furiei, baronul n-o auzise bătând la uşă. Îl eliberă cu părere de rău pe Philibert de Montoison şi se întoarse către fiica sa. Superbă într-o rochie de un albastru senin presărată cu steluţe din fir de aur, purtând un henin alb peste cosiţele împletite şi prinse în creştet, fardată discret, Philippine afişa o siguranţă care contrazicea spusele lui Philibert de Montoison. Zărindu-l pe cavaler cu sângele picurându-i din nas pe pieptul împodobit cu o cruce a Sfântului Ioan, aruncă spre tatăl ei o privire plină de reproş.

— Aşa-i mulţumeşti celui care m-a salvat?

Fără să ţină seama de uimirea amândurora, se repezi către Philibert de Montoison, care-şi trăgea zgomotos răsuflarea şi-i întinse o batistă. Acesta o luă, tamponându-şi cu ea nările însângerate.

— Delicateţea ta, messire, e mişcătoare, dar de ce nu i-ai spus tatălui meu adevărul, în loc să te laşi tratat astfel? Aveam deja remuşcări, iar acum mă faci să mă simt din nou vinovată…

Nu se sinchisi de sclipirea bănuitoare din ochii lui, ci se întoarse către baron, care rămăsese descumpănit de spusele ei, şi-i luă mâinile.

— Tată, trebuie să-i ceri pe loc scuze acestui om. Numai eu sunt răspunzătoare pentru cele întâmplate.

— Recunoşti, aşadar, că te-ai întâlnit cu el?

Philippine, care-şi pregătise atent povestea împreună cu Algonde, dădu afirmativ din cap.

— Da, din păcate! Acum trei zile, pe când mă întorceam de la plimbare, l-am întâlnit pe cavaler, care se îndrepta spre castel. A avut amabilitatea de a-mi servi drept escortă şi s-a oferit să mă însoţească şi în următoarele zile. Ştii bine, tată, că, în ciuda serbărilor care mi-au abătut

gândurile de când ne-am întors la Bâtie, mă simţeam încă datoare pentru duelul acela de la Saint-Just. Aşa încât am acceptat.

— Poftim, vezi că nu minţeam? se umflă în pene Philibert de Montoison, care se temuse o clipă că fata îi va juca o festă urâtă.

Jacques îl reduse la tăcere cu un gest iritat.

— Continuă, îşi îndemnă el fiica.

Surâsul ei senin îl liniştea.

— Astăzi însă am vrut să merg la galop întins şi, cu toată împotrivirea domnului de Montoison, m-am aşezat bărbăteşte în şa.

Jacques de Sassenage tresări.

— Călare? Deşi purtai fuste?

Philippine lăsă capul în jos.

— Trebuie s-o recunosc. A fost o prostie, dar n-am înţeles consecinţele decât după ce am dat pinteni calului. Era însă prea târziu. Din poziţia aceea incomodă n-am observat o creangă joasă în pădure. M-am lovit cu pieptul de ea şi am căzut, iar piciorul mi-a rămas prins în scară. Dacă messirul de Montoison nu ar fi venit pe urmele mele ca să-mi imobilizeze calul, să mă elibereze şi să mă aşeze sub un fag până mi-am revenit în fire, cred că m-ar fi aşteptat o moarte groaznică.

Philibert de Montoison jubila. Versiunea lui Philippine îi oferea un rol şi mai frumos. Era limpede că fata se resemnase să-l accepte. Nasul nu-i mai sângera şi, dacă n-ar fi simţit furnicături neplăcute în picioare, s-ar fi simţit pe deplin uşurat.

— Aşadar, datorită acestei promiscuităţi s-a întâmplat ce s-a întâmplat, înghiţi în sec baronul.

Philippine dădu din cap, cu un aer smerit.

— Vai! Voiam să-ţi mărturisesc totul, dar cavalerul n-a fost de acord, zicând că onoarea mea ar fi pătată dacă s-ar afla cum călăresc. I-am dăruit, în semn de recunoştinţă, broşa aceea frumoasă pe care o am de la tine. M-a condus până aici, dar ţinuta mea a atras asupra noastră priviri

răuvoitoare, iar cavalerul s-a oferit imediat să-şi asume întreaga responsabilitate.

Jacques de Sassenage dădu din cap şi-l strivi cu privirea pe Philibert de Montoison, care se încruntase la auzul acestei istorisiri trunchiate.

— Cavalerul te-a dezonorat?

Philippine îşi duse mâinile la inimă, de parcă întrebarea ar fi şocat-o.

— Doamne Isuse, dar nu ai pic de stimă faţă de el, tată, de ce să-ţi treacă prin minte aşa ceva?

— Într-adevăr!

Tonul baronului era rece ca gheaţa. Furios, Philibert de Montoison ridică vocea:

— Minte ca să te protejeze, baroane. Degeaba, Helene! Ţi-am spus că sunt ferm hotărât să mă căsătoresc cu tine.

Philippine scuturã din cap cu un aer mâhnit, dar îi înfruntă fără să clipească privirea încărcată de fulgere.

— Ştiam, messire, şi ţi-am promis că mă voi gândi la asta cu cea mai mare bunăvoinţă, dată fiind întâmplarea de astăzi, dar o minciună nu ţi-ar servi deloc interesele, iar în ceea ce mă priveşte n-am niciun motiv să mi-o însușesc.

Apoi afirmă, întorcând spre tatăl ei un chip cum nu se poate mai candid:

— Onoarea mea n-a avut de suferit decât din pricina unui neinspirat galop călare, tată, şi, dacă eşti dispus să mă ierţi, promit să nu mai fac niciodată aşa ceva.

Jacques de Sassenage îi cuprinse umerii cu un braţ protector care-i opri în gât cavalerului orice obiecţiune.

— Să uităm totul. Întoarce-te acum la distracţiile tale, spuse el, conducând-o spre uşă.

— Vii cu mine, Philibert? întrebă Philippine, întorcând capul în direcţia lui.

— Mă tem că nu se poate. Se pregătea să plece din palat şi ţin să-l însoţesc personal, ca să-i cer scuze, răspunse în locul cavalerului Jacques de Sassenage, deschizându-i fiicei sale uşa să iasă.

— În cazul acesta, messire, îţi urez o seară plăcută! Replică Philippine, înainte de a ieşi.

Porcul acela primise lecţia pe care o merita!

De îndată ce uşa se închise, Jacques de Sassenage, cu pumnul pe garda spadei, se apropie de Philibert de Montoison, care era alb ca varul de frustrare.

— O vorbă, o singură vorbă dacă mai scoţi, te străpung cu sabia asta. Cât despre mine, n-am de spus decât atât: piei din faţa mea!

Philibert de Montoison îşi potoli furnicăturile izbind furios cu piciorul în podea şi ieşi fără să privească înapoi. Afurisita îşi bătuse joc de el. Singura speranţă care-i mai rămânea era ca ea să fi rămas însărcinată.

13

— Acum ştii tot adevărul. Dacă află tata, sunt pierdută. La fel şi dacă-mi creşte burta. Iar eu prefer să fac orice decât să mă mărit cu monstrul ăsta. Ai să mă ajuţi? o întrebă Philippine pe Sidonie, în timp ce şedea în faţa ei pe taburetul de pe care se ridicase Marthe ca să le lase singure.

Când sosise Philippine, Sidonie se afla în cabinetul de toaletă cu camerista ei, care o ajuta să se îmbrace. În încăperea elegantă, cu pereţii acoperiţi de oglinzi cu încadramente somptuoase întruchipând chipul disperat al domniţei Ondine răspundea la nesfârşit expresiei grave a verişoarei sale.

Sidonie îi strânse compătimitoare mâinile.

— Voi fi discretă, poţi să te bizui pe asta, cu toate că tatăl tău ar putea mai curând, pe bună dreptate, să-l străpungă pe nemernicul acela cu spada decât să ţi-l dea de bărbat. Acum, că ai fi spus-o, te înţeleg. Dacă ar şti că ţi-ai pierdut fecioria, s-ar putea ca Jacques să-ţi caute în grabă un soţ, şi ar fi la fel de rău dacă respectivul te-ar lua pentru zestrea ta, iar nu din iubire. Trebuie, prin urmare, să luăm măsuri. Rapid. Ai dureri?

Philippine se strâmbă.

— Drept să-ţi spun, mă simt sfâşiată. Dacă ai şti cât de ciudă mi-e că n-am fost atentă! Era aşa de…

Lacrimile, oprite până atunci de hotărârea ei de a îndepărta pericolul sarcinii, îi înţepară din nou ochii. Sidonie o mângâie pe obraz.

— Nu te mai gândi la asta şi hai să urzim un plan care să te ferească pe viitor de asemenea necazuri. Marthe se pricepe la lucruri de felul acesta. Îţi va pregăti o licoare ce va împiedica o eventuală sarcină.

Philippine păli.

— Nu este riscant să-i spunem şi ei?

— Ştiu că n-o simpatizezi, însă mi-e devotată şi n-ar trăda niciun secret dacă i-aş cere să-l păstreze. Întoarce-te acum la prietenii tăi. În ciuda durerii, trebuie să te vadă aşa cum ai vrut să apari în faţa lui Jacques. Frumoasă şi lipsită de griji, ca de obicei. Cunoşti puterea zvonurilor, fiindcă te-ai folosit şi tu de ea. Prestanţa ta va trebui să le dezmintă pe cele care au început, poate, să circule.

— Dar am fost văzută întorcându-mă împreună cu el la castel, cu fustele şifonate şi cu boneta strâmbă.

Sidonie ridică din umeri.

Ai căzut de pe cal, iar cavalerul de Montoison, care venea să discute cu tatăl tău, a avut bunătatea să te ridice de jos şi să te însoţească. N-ai niciun motiv să roşeşti. Mai cu seamă că, deocamdată, până când marele maestru al ordinului va lua o altă hotărâre, domnul de Montoison trece, în ochii tuturor, drept un călugăr. Diseară, Marthe îţi va aduce poţiunea pe care o va prepara. După ce-o vei lua, n-ai să te simţi bine. O să pretextez şi eu o indispoziţie, ca să amân călătoria pe care tatăl tău se gândea să o facem la Saint-Just. Sau poate preferi să nu vii cu noi.

Chipul lui Philippine se înseninã.

— Ba dimpotrivă. Abia aştept să le revăd pe surorile mele mai mici, ca şi pe sora Albrante.

— Atunci ne-am înţeles. Trebuie să-ţi revii repede. De Rusalii va avea loc la Romans un mare turnir, în cinstea căsătoriei Louisei de Clermont cu Antoine de Montchenu. Am aflat de la tatăl tău că familia noastră este invitată, iar fraţii tăi se vor întrece în arenă. Ţin ca şi surorile tale să meargă cu noi, fiindcă acolo se vor aduna toţi tinerii din ţinut căutând gloria şi domniţe de măritat. Cine ştie, poate că printre ei…

Philippine lăsă ochii în pământ, iar chipul i se îmbujoră, fapt care nu scăpă privirii atente a lui Sidonie. Aceasta îi săltă cu un deget bărbia şi o privi în ochi.

— S-a mai întâmplat ceva despre care ai uitat să-mi vorbeşti?

— L-am văzut. Pe turc. În pădure. Din pricina lui m-am oprit sub fagul cel mare, mărturisi Philippine, cu un glas plin de vinovăţie.

— Te referi la sultanul Djem?

Philippine dădu din cap, cu o nouă sclipire de emoţie în ochi. Sidonie izbucni în râs.

— Opreşte-te aici şi grăbeşte-te să-l uiţi. O creştină nu se poate căsători cu un bărbat musulman!

*

În timp ce distanţa până la Rochechinard scădea sub copitele calului, Djem îşi gonise din minte chipul femeii speriate pe care o urmărise. Îi rămăsese doar impresia acelei frumuseţi, stăruia ca o undă de parfum rămasă în urma ei. Aproape că-l făcuse să uite de povestea pe care trebuia să i-o înfăţişeze temnicerului său. Reveni cu picioarele pe pământ abia când ajunse în faţa porţii, lângă impunătorul turn poligonal, străjuit la rându-i de turnuri cilindrice în care se aflau ambrazuri situate la distanţe regulate. Pe când străbătea trecerea îngustă, unul dintre paznici îl întrebase uimit unde era Houchang. Venindu-şi în fire, Djem evitase să-i răspundă şi se grăbise să treacă de panta abruptă, după ce străbătea curtea interioară, ajungea la donjonul circular în care se aflau gărzile. Descălecase când ajunse în faţa grajdului. Cu paşi grăbiţi, încruntat, pornise spre treptele cioplite direct în piatra muntelui care duceau spre corpul de clădire dreptunghiular unde se aflau camerele de locuit. Ospitalierii împărţeau odăile vaste şi sălile de recepţie din aripa dinspre apus, cu stăpânul castelului, Barachim Allemand. Djem cu suita lui ocupau aripa de est, a cărei terasă dădea spre una dintre râpele care apărau castelul. Doar bucătăria de la parterul clădirii era la comun.

Fără să treacă mai întâi pe la tovarăşii săi, Djem urcase în fugă scara îngustă şi năvălise în biroul lui Guy de Blanchefort, care, ca în fiecare zi la acea oră, îşi rezolva corespondenţa.

Guy îşi netezi cu un gest maşinal barba ascuţită, la fel cu cea care acoperea bărbia prinţului, apoi se ridică. După ce terminase de relatat tristele împrejurări ale dispariţiei lui Houchang, Djem rămăsese nemişcat în faţa ferestrei cu ochiuri mici, privind în gol spre coasta muntelui Musan. Guy de Blanchefort îi puse prietenos mâna pe umăr, întrerupându-l din gândurile bântuite, în ciuda împrejurărilor, de necunoscuta pe care o întâlnise.

— Îţi împărtăşesc tristeţea, Zizim. Îmi acorzi permisiunea de a ţine o slujbă pentru Houchang?

Djem îi aruncă o privire uimită.

— Nu cred că oamenii tăi ar aprecia un asemenea gest. Cât despre ai mei, se vor ruga lui Allah.

Guy de Blanchefort îl bătu afectuos pe umăr.

— Mama ta ce-ar fi făcut?

Pentru o clipă, Djem revăzu în amintire blândeţea de pe chipul lui Cicek Hatoune. De când sosiseră la Rochechinard, nu primise nicio veste despre ea. De la nimeni. Ospitalierii voiseră să îi ascundă orice urmă. Reuşiseră. Prinţul dădu din cap.

— Ar fi afirmat că în faţa Celui de Sus săracul este la fel ca bogatul, iar musulmanul, ca şi creştinul. Ţine o slujbă, dacă doreşti. Voi veni să asist la ea. Ceilalţi nu vor veni, sunt sigur, dar eu voi fi acolo.

Se înclină în faţa lui Guy de Blanchefort.

— Mă voi retrage dacă-mi îngădui, mare prior. Trebuie să dau oamenilor mei această veste tristă şi să-mi îngrijesc umărul care mă doare cumplit amintindu-mi că n-am reuşit să-mi salvez prietenul. Fratele.

Guy de Blanchefort îl lăsă să plece, fără să pună nicio clipă la îndoială sinceritatea durerii din sufletul lui.

*

Şi Philibert de Montoison avusese timp, pe când se întorcea la castel, să treacă de la furie la gânduri amare şi de la Philippine la Djem. Ascuns la marginea potecii pe care fugise Houchang, cavalerul nu auzise mare lucru din

discuţia celor doi. Reţinuse doar numele Mouniei, adus de vânt până la el, dar nici de asta nu putea fi sigur. Chiar dacă Djem ar fi aflat că egipteanca scăpase cu viaţă, era greu de crezut că s-ar fi despărţit de unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi numai ca acesta s-o asasineze. Era clar că plecarea lui Houchang ascundea altceva. Ce? După spusele lui Hugues de Luirieux, frumoasa stăpânea la perfecţie arta înşelătoriei. Îl trăsese pe sfoară şi pe soţul ei, înainte de a-l trăda? Îi furase vreun lucru de preţ? Sau, poate, prinţul o credea în stare să-i vândă lui Baiazid pe fiii lui?

Când ajunse în faţa donjonului, Philibert de Montoison îşi spuse că locotenentul lui putea deţine, fără să-şi dea seama, un indiciu şi că, înainte de a-i dezvălui marelui prior trădarea lui Djem, era mai bine să discute cu Hugues de Luirieux. Trecu deci de poarta boltită săpată în masa impunătoare a zidurilor înalte, intră în sala gărzilor şi întrebă de locotenent. Nu fu mirat aflând că acesta ieşise din castel şi coborâse în sat. În afară de biserică, cimitir şi presbiteriul înconjurat de case modeste, satul avea şi o mică tavernă, la fel de neîngrijită ca şi localnicii, dar Hugues de Luirieux obişnuia să meargă ca să-i mai treacă de urât. Ferestrele care dădeau spre vale făceau din sala ei un loc în care era mai plăcut să joci cărţi şi să bei bere decât în sala gărzilor din donjon, unde lumina abia dacă pătrundea prin ambrazurile strâmte din ziduri. Cât despre verdeaţă, în incinta castelului nu creştea nici măcar un fir de iarbă. Stânca era la fel de roasă şi întunecată ca şi zidurile.

Philibert se întoarse, aşadar, la grajd, unde, din fericire, calul său încă nu fusese deşeuat. Taverna nu se deosebea de celelalte căsuţe scunde, cu acoperişuri de ardezie, decât printr-o firmă ruginită pe care scria „La gâtlejul uscat”, agăţată deasupra uşii legate două lanţuri care scârţâiau când bătea vântul. Philibert legă frâul calului de bara din fier fixată în zid, alături de ceilalţi trei cai, care trădau prezenţa tovarăşilor săi. Uşa era întredeschisă. O împinse cu piciorul şi pătrunse în încăperea modestă, cu lut

bătătorit pe jos, al cărei mobilier se rezuma la un raft supraîncărcat cu urcioare şi căni din lut ars şi câteva mese înconjurate de laviţe. Una era ocupată de doi bătrâni care moţăiau şi rumegau duşmănii vechi, ca să-şi omoare timpul. La o masă lângă fereastră stăteau Hugues de Luirieux şi alţi doi oşteni, Bernard Grandjean şi Abelard Vari, care-i însoţiseră cu nouă luni înainte la Sassenage.

— Te-ai săturat să te mai ţii după mândra aia a ta? îl luă în primire locotenentul.

În loc de răspuns, Philibert se mulţumi să-i comande cârciumarului apatic şi roşu în obraji o pintă de bere, apoi se aşeză la masă.

— Ceva veşti, messire? îl întrebă Grandjean, oprindu-şi în aer mâna cu care arunca zarurile.

Philibert de Montoison dădu din cap şi aşteptă să i se aducă băutura înainte de a le vorbi despre evadarea lui Houchang şi despre concluziile la care ajunsese. Hugues de Luirieux se închise atunci în tăcere, reflectând profund. Festa urâtă pe care i-o jucaseră egipteanca şi protectorul ei îi zgândărea ca un spin orgoliul. Imediat după ce aceştia plecaseră din Rhodos, Hugues de Luirieux fusese chemat de marele maestru al Ordinului ospitalierilor ca să dea explicaţii asupra minciunilor sale. Acesta îşi susţinuse cu îndărătnicie versiunea iniţială, descriindu-l pe Enguerrand ca pe un ins viclean, care nu-i inspirase niciodată încredere. Îi atribuise chiar propriile intenţii legate de copiii lui Djem. Hugues de Luirieux nu era convins că Pierre d'Aubusson îl credea. Când ceruse permisiunea să-l urmărească pe Enguerrand de Sassenage, marele maestru refuzase să i-o acorde, pretextând că trebuia să-i transmită un mesaj lui Guy de Blanchefort şi prefera să-l trimită pe locotenent pe pământul Franţei, să ducă acest mesaj, fiindcă nu mai era mult până toamna, când începeau furtunile pe Mediterana.

„*Cât despre pretinsul cavaler de Sassenage, din moment ce deja a ajuns departe, să-l lăsăm să-şi vadă de drum,* hotărâse Pierre d'Aubusson. *Ca orice creştin aflat într-o ţară musulmană va întâmpina multe obstacole înainte de-a putea măcar să spere că-l va înşela pe Keit bei!*"

Hugues de Luirieux se întorsese, aşadar, în Franţa, dar era stăpânit în continuare de dorinţa de răzbunare, mai ales că inactivitatea la care era obligat nu-i oferea alte preocupări. Îşi scormonea prin amintiri, în timp ce tovarăşii săi comentau peisajul accidentat de la orizont.

— N-ai văzut nimic printre lucrurile ei, când eraţi pe corabie? Întrebă Philibert de Montoison.

— Nimic neobişnuit pentru o femeie. Şi nici la mănăstire. Cu toate acestea, pe legea mea, s-a întâmplat adesea să i le răvăşesc, între ruliu şi eforturile pe care le făcea ca să-mi scape din mâini, povesti el, dar conteni brusc, atunci când îi reveni în minte ceva.

— Ce-i? întrebă Vari, care-i surprinsese tresărirea.

— Ultima oară când am văzut-o, cerceta cu atenţie un flacon ciudat. Era la mănăstirea în care o dusesem cu ajutorul stareţei, care mi-e verişoară. Făcusem o donaţie substanţială şi obţinusem ca să fie ţinută separat de celelalte în timpul catehizării. Locuia într-o chilie izolată, unde puteam ajunge printr-o portiţă ascunsă. În seara aceea era aşezată pe saltea şi nu se aştepta să mă vadă. Când am intrat, l-a ascuns imediat în mânecă, a sărit în picioare şi a început să ţipe la mine să n-o mai hărţuiesc. Tocmai obţinusem de la marele maestru permisiunea să mă căsătoresc, dobândind, ca şi tine, Philibert, dreptul de a mă întoarce pe domeniul meu şi de a avea moştenitori. Planul acesta mi se păruse fără cusur. Baiazid ar fi plătit o groază de bănet în schimbul frumoasei Mounia şi al tainei locului unde sunt găzduiţi fiii lui Djem.

Sorbi din băutură ca să-şi ude gura, apoi continuă:

— S-a dezlănţuit ca o furtună când am anunţat-o că ne vom căsători şi a trebuit s-o stăpânesc cu forţa. Prin urmare, pot jura că obiectul acela nu mai era în mâneca ei când am supus-o.

— Şi de ce zici că arăta ciudat? întrebă Philibert de Montoison.

— Era de un albastru viu, în formă de piramidă şi împodobit cu o reţea de fire de parcă ar fi fost învelit într-o

pânză de păianjen. Mounia îl ţinea în lumină şi-l răsucea, privindu-l cu atenţie.

— Şi n-ai fost curios să-l vezi mai de-aproape?

— Căţeaua a făcut tot ce-a putut ca să mă împiedice. Ţipetele şi rugăminţile ei au atras atenţia şi am auzit mişcare pe coridor. Am plecat imediat ce mi-am pus la loc pantalonii pe mine. A doua zi, a luat-o Enguerrand de Sassenage, oftă el.

Philibert de Montoison începu să bată darabana pe masa de lemn. Strâmbă din buze.

— Cred că a venit timpul să mi-i aduci aici pe băiatul ăla şi pe protejata lui. Nu numai că vom afla secretul pe care par să-l deţină amândoi, dar captivitatea lui îmi va fi de folos ca să-l aduc la sentimente mai bune pe Jacques de Sassenage şi pe frumoasa lui Sidonie dacă planurile mele eşuează.

— Dar Mounia? întrebă Hugues de Luirieux, cu ochii îngustaţi de lăcomie.

Philip de Montoison afişă un surâs plin de cruzime.

— După ce-o să ne dezvăluie secretul ei, eşti liber să faci cu ea ce vrei. Găseşte-l pe Houchang şi porneşte pe urmele lui. Ai grijă, Enguerrand e foarte ager. Te va duce la ea, dar dacă te apropii prea mult rişti să-ţi pierzi viaţa.

— Şi ce-i spunem lui Guy de Blanchefort? se interesă Abelard Vari.

— Nu cred că Djem i-a mărturisit adevărul. Voi găsi şi eu vreo minciună ca să pretind că trebuie să plecaţi pentru a îndeplini o misiune urgentă şi necesară. Ţin prea mult la el ca să-l compromit amestecându-l în planurile noastre, ca să nu mai spun că acest indiciu e foarte vag şi, poate, foarte departe de adevăr. Dacă pe urmele turcului ar porni alţii, şi nu noi am pierde totul. Nu. Nici Djem, nici Guy de Blanchefort nu trebuie să ceea ce am aflat noi.

14

„*Am făcut prea mult efort*“, îşi spuse Algonde, ţinându-şi cu ambele mâini pântecele greu.

Se străduise s-o facă pe Philippine să arate din nou superb într-un timp prea scurt, iar acum se resimţea.

„*Haide,* se îmbărbătă ea, *mai sunt doar câteva zile până când nasc şi nu mi se poate întâmpla nimic grav.*“

După ce trecea perioada de lăuzie, îi spusese Melusine, trebuia să piseze oul pe care-l ascunsese în vechea hulubărie. Acum, după ce elixirul lui Presine o scăpase de puterile malefice din ea, putea să înghită fără teamă jumătate din această pulbere ca s-o convingă pe Marthe de supunerea ei. Totul era sub control. Nu trebuia să-şi facă griji.

Cu toate acestea, se lăsă să cadă în fotoliul ei, cu o senzaţie de arsură în josul pântecelui. Îşi stăpâni un geamăt şi se gândi iar la Philippine, de la care nu primise nicio veste. Timpul trecea. Peste câteva minute, Francine, una dintre slujnice, va fi îmbufnată şi încruntată să-i aducă supa. Slujnicele de la castel nu-i arătau respect decât în prezenţa lui Philippine. În restul timpului, îşi manifestau deschis duşmănia, din zi în zi mai mare, faţă de ea. Nu i se păruse şi ei, pe vremuri, nedrept tratamentul privilegiat pe care i-l acorda Sidonie lui Marthe? Cât de îndepărtate erau acum vremurile acelea! Îşi reprimă cu un efort de voinţă lacrimile. Copilul coborâse şi-i apăsa pubisul. Se simţea urâtă, încătuşată de surplusul de greutate care-o făcea extrem de vulnerabilă. Oricine ar fi putut s-o elimine cu uşurinţă, dacă ar fi vrut, atât de încet şi stângaci se mişca acum.

Îşi săltă cu greutate picioarele, întinzându-şi gambele pe taburetul tapiţat. Presiunea pe care o simţea în pubis sporea.

Algonde strânse din dinţi. Cu puţin noroc, se va linişti. Încă o săptămână. Trebuia să mai reziste o săptămână până la termen. Încercă să evadeze din trupul acela neputincios ca să se liniştească văzându-i pe ai ei la Sassenage, dar nici de data aceasta nu reuşi să le prindă nici chipurile, nici gândurile. De parcă fiica din pântecele ei le oprea ca un ecran, ca şi cum micuţa le-ar fi absorbit. Fireşte că veştile de la Gersende erau multe şi întotdeauna încurajatoare, dar mama ei nu pomenea despre Mathieu. Într-o singură scrisoare îi dăduse de înţeles că băiatul se apropiase de Fanette, fosta lor tovarăşă de joacă. Oare cât de mult se apropiase? Algonde ştia bine că Fanette fusese dintotdeauna îndrăgostită de el. Numai un orb nu ar fi observat asta. Profitase de faptul că ea era departe ca să-l cucerească pe Mathieu? Deşi acest gând o chinuia, Algonde încerca să se convingă că prefera să-l ştie însurat cu alta decât înhăitat cu tâlharii, în adâncul pădurii. În ambele cazuri, ea îl pierdea. Ca să-l poată regăsi după aceea? Desigur, cândva, dar când anume? N-aveau să-şi piardă până atunci anii cei mai frumoşi?

Se auzi o bătaie în uşă, iar Francine intră fără să aştepte răspunsul. Puse tăcută platoul de argint pe măsuţa de lângă fotoliu la fel de brusc ca de obicei, aşa încât un pic de supă să se verse pe alături, ca să strice gustul prăjiturii din aluat de pâine cu fructe uscate. O răzbunare meschină. Un singur cuvânt dac-ar fi ajuns la urechile lui Philippine, Francine ar fi fost pedepsită.

Dar slujnica ghicise că Algonde nu s-ar fi pretat niciodată la aşa ceva. Aşa încât Algonde se prefăcu, tot ca de obicei, că n-a observat nimic. Nu mai avea decât duşmani pe lumea asta. În ciuda tăriei ei de caracter, uneori i se părea că povara care îi apăsa umerii era prea greu de suportat. După ce Francine ieşi, se strădui să mănânce. Durerea îi tăia foamea cu spasmele ei repetate.

Pe când termina desertul îmbibat de supă, uşa se deschise fără ca persoana de afară să se fi ostenit să bată mai întâi. Algonde întoarse capul, iar îmbucătura i se opri în

gât când o zări în prag pe Marthe. Începu să tuşească, gata-gata să se înăbuşe. Marthe închise uşa, apoi o încuie.

— Vrei cumva să-mi uşurezi sarcina? râse harpia apropiindu-se de Algonde, care abia mai putea respira.

Fata nu era în stare să scoată niciun cuvânt. Tusea aceea îi agrava şi contracţiile. Împotriva oricăror aşteptări, Marthe turnă apă într-un pahar şi i-l oferi cu solicitudine ceea ce nu-i stătea în fire. După aceea se aşeză de parcă era la ea acasă în fotoliul pe care stătuse mai devreme Jacques de Sassenage şi îşi încrucişă mâinile noduroase pe genunchii ascuţiţi, ascunşi sub rochia neagră. Chipul ei colţuros şi supt se îndreptă spre faţa roşie şi înlăcrimată a lui Algonde. Stătură câteva minute faţă în faţă până când tânăra putu să-şi îndrepte spatele şi să înfrunte privirea sfredelitoare a harpiei.

— Ai ajuns la fel de urâtă ca mine, o luă aceasta peste picior, înainte de a scoate dintr-un săculeţ prins la brâu două sticluţe cilindrice, astupate cu dopuri de plută.

Le învârti în palmă cu vârful unghiilor ei exagerat de lungi,

— Ce vrei de la mine? o întrebă Algonde, când accesul de tuse i se potoli.

Privirea făţarnică a harpiei îi stârnea neîncredere, în ciuda aparentei compasiuni a acesteia.

Buzele uscate se strâmbară într-un rictus.

— Joci un joc periculos, Algonde.

Tânăra încercă să ţină piept spaimei care-o cuprindea. Marthe n-avea cum să ştie adevărul. Contracţiile încetară. Oare intervenise propriul ei instinct de supravieţuire sau al micuţei din pântecele ei? Algonde se simţi mai puternică.

— Nu pricep ce vrei să spui, zise ea ridicând din umeri.

— Ai sfătuit-o bine pe Helene. Philibert de Montoison a plecat cu coada între picioare. Mă întreb însă de ce ai ţinut ca Sidonie să afle despre viol şi despre posibilele consecinţe ale acestuia…

— Tocmai ca să prevenim aceste consecinţe. Crezi că puteam să mă descurc de una singură în starea mea? se apără Algonde.

Oare drăcoaica asta îi descoperise intenţiile?

— E un argument temeinic, într-adevăr, oftă harpia, cântărind în palmă cele două fiole negre precum cărbunele.

Se ridică şi se apropie de Algonde, întinzându-i una din fiole.

— Ce-i asta?

— O licoare pe care Helene trebuie s-o ia chiar în seara asta. Împiedica fecundarea, ba chiar mai mult de-atât, fiindcă poate provoca şi un avort, dacă este cazul.

— Eşti sigură că va avea efect?

— Cine ar avea interesul să nu fie aşa?

— Aşa e. Am să i-l dau, o asigură Algonde, vârând sticluţa în buzunar.

Când ridică ochii, constată îngrozită că nările harpiei se lipiseră. „*Fugi cât mai departe şi astupă-ţi urechile*", o sfătuise Presine. Înainte ca ea să poată schiţa vreun gest, de pe buzele întredeschise ale harpiei se înălţă un sunet care înăbuşea prin vraja lui orice împotrivire. Algonde o văzu scoţând dopul celeilalte sticluţe şi întinzându-i otrava.

— Nu e acesta cel mai bun mijloc de a mă asigura că are efect? răsună o voce plină de cruzime în mintea ei.

„*Nu!*", urlă inima lui Algonde. Trebuia să reziste. Harpia nu pronunţase vorbele acelea. Gura ei nu era decât un şuier. Care o vrăjea. Care o devasta. Care crea iluzii ca s-o ducă mai lesne la pierzanie. Începu să tremure. Sub pielea ei întinsă, micuţa se zbătea, lovind-o cu putere, de parcă şi-ar fi dat seama de primejdie.

— Bea! porunci vocea.

Răstignită, Algonde întinse mâna. Degetele ei apucaseră recipientul.

— Bea, Algonde! Copilul ăsta trebuie să-mi fie devotat. Nu vezi cu câtă putere malefică te chinuieşte încă de pe-acum? Nu doreşti să te eliberezi? Bea!

Mâna lui Algonde tremura. Alta în locul ei ar fi cedat de mult. Îşi dădea seama de asta văzând sprâncenele încruntate lui Marthe, uimirea ei. Hotărî să lupte. Să-şi salveze fiica. Marthe se ghemui în faţa ei şi-i puse o mână pe burtă. O săgeată de foc o străpunse pe Algonde, în timp

ce cântul devenea şi mai învăluitor, sfredelindu-i creierul. Avu deodată senzaţia că mintea, memoria şi voinţa ei erau înghiţite de Marthe. Pe chipul harpiei se citi surprinderea, dar şi bucuria în faţa disperării lui Algonde. Înăbuşindu-i orice speranţă, Marthe nici măcar lui se mai osteni să se prefacă.

— Când ţi-a destăinuit adevărul, Presine ar fi trebuit să ştie că, mai devreme sau mai târziu, va fi de-ajuns să citesc în tine ca să aflu despre înţelegerea voastră. Eşti pierdută, Algonde. Şi fiica ta, la fel. Fie veţi muri amândouă, fie veţi fi ale mele. Bea!

Nemaiputând să scape şi de această dată, tânăra duse otrava la buze şi o înghiţi.

Se trezi auzind clopotele care băteau de vecernie. Tresări. Prăvălită în fotoliu, cu picioarele întinse pe taburet, Algonde era singură. Fusese doar un coşmar? Contracţiile încetaseră. Râse uşurată, dar se opri brusc, simţind o zvâcnire puternică în cap şi gust de fiere în gură. Îşi şterse fruntea. Era lac de sudoare şi ardea. Căută în buzunar şi simţi sub degete fiola. Spaima o cuprinse din nou.

Îşi duse mâna la pântece. Nu simţi nimic. Lacrimile începură să se prelingă pe genele ei lungi. Imposibil! Era imposibil ca fiica ei să fi murit. Împingând cu hotărâre taburetul, Algonde se ridică în picioare. Trebuia să reînvie în trupul ei puterea vindecătoare a elixirului Strămoşilor. Nimicise deja răul din ou şi din copilul pe care-l purta în pântece. Da, fiica ei era, cu siguranţă, imunizată. Făcu vreo câţiva paşi prin cameră. Patul al cărui baldachin era brodat cu boboci de trandafir, ca şi cuvertura, părea un refugiu, dar Algonde refuză să se întindă pe el. Avea nevoie de aer proaspăt. Se duse să deschidă fereastra. Ameţi. Se clătină şi se sprijini de o masă, aşteptând să-şi revină. În clipa aceea simţi un lichid cald şi vâscos curgându-i pe coapse. Îşi aplecă privirea, făcu un pas înapoi şi-şi ridică fusta, apoi se prăbuşi, doborâtă de spaimă: sângele prin care viaţa se scurgea din ea era negru.

*

Philippine o găsise într-o baltă de sânge, albă ca varul, după câteva minute ce păruseră nesfârşite. După cină, pe când urca scările împreună cu fraţii ei, Sidonie îi aruncase o privire complice care o liniştise. Se grăbise să intre la Algonde ca s-o anunţe că planul lor reuşise. Bucuria i se stinsese într-un ţipăt de groază. Ieşi în fugă să ceară ajutor.

Francois, fratele cel mai mic al domniţei, o ridică în braţe pe Algonde şi o puse pe pat, în timp ce Francine fu trimisă s-o aducă pe moaşă.

Abia ieşise Francois, când Algonde îşi veni în simţiri urlând de durere. Trupul i se încordă, pradă unei contracţii puternice. Deschise ochii şi întâlni privirea înspăimântată a lui Philippine aplecată spre ea. Mâinile lor se întâlniră, încleştându-se. Un nou spasm o sfâşie pe Algonde, oprindu-i pe buze un imbold brusc de-a o acuza pe Marthe.

— Ajută-mă, ceru ea, de îndată ce contracţia încetă.

— La ce, Doamne Dumnezeule? tresări Philippine, văzând-o că se sprijină de ea ca să se ridice.

Algonde nu îi răspunse. Se simţea călăuzită de o voinţa care o depăşea pe a ei. Ceva ce-i trezise pântecele inert şi o forţa să acţioneze.

— Să mă ridic… articulă Algonde, cu partea de jos a pântecelui mistuită parcă de flăcări, unind gestul cu îndemnul.

— Moaşa. Trebuie s-o aşteptăm pe moaşă, păli Philippine.

Dar Algonde se dăduse deja jos din pat şi, stând pe vine, în echilibru nesigur pe călcâie, cu mâinile în cele ale lui Philippine, împingea cât putea.

— Pe Preasfânta Fecioară! se înmuie Philippine, întorcându-şi privirea.

Mirosul fetid al sângelui îi întorcea stomacul pe dos, icnetele lui Algonde o îngrozeau şi, dacă mâinile acesteia nu i-ar fi strâns ca într-un cleşte degetele, ar fi luat-o la goană. Algonde nu-şi dădea seama însă. Toată fiinţa ei se supunea vocii din mintea ei, o voce ca susurul unui izvor, care-i cerea în acelaşi timp ajutorul şi iubirea. Fiica ei, aşa

plăpândă cum era, reuşise să genereze destulă energie ca s-o călăuzească. Dar nu mai aveau mult timp.

— La naiba, Algonde, cred că o să vomit, sughiţă Philippine, încercând să-şi elibereze mâinile ca să le ducă la gură.

— Nu… încă… îi porunci Algonde împingând şi mai tare, cu capul lăsat pe spate şi cu ochii gata să-i iasă din orbite.

Ţipătul ei neomenesc o dădu gata pe domniţă, care căzu, într-un foşnet de mătăsuri, pe podea. Fără să se preocupe de starea ei, Algonde îşi sumeţi fustele şi-şi aşează mâinile făcute căuş sub sexul sfâşiat. Simţi capul copilului. „*Încă o sforţare*”, o imploră vocea. Algonde găsi curajul s-o facă, amintindu-şi-l pe Mathieu. Iubirea aceea absolută pe care i-o purta dincolo de tot şi de toate. Trupşorul mic ţâşni ca o panglică de mătase care se desfăşoară, iar Algonde se lăsă să cadă în şezut ca să-l ridice în braţe. Chipul vineţiu trăda suferinţa unei vieţi în cumpănă. Mânată de un instinct care depăşea cunoştinţele oamenilor, Algonde lipi feţişoara bebeluşului de a ei şi, punându-şi buzele peste guriţa întredeschisă, îi oferi suflarea care-i mai rămăsese.

Algonde simţi sub degetele ei miracolul. Freamătul trupului readus la viaţă. Vrăjită, o ridică pe micuţa care scâncea ca s-o poată privi. Trupul ei mic emana o lumină albăstruie care spori până când le învălui pe amândouă. Algonde îi putea simţi căldura şi bunătatea.

— Tu eşti Elora. Fiica mea. Şi nimic din tine nu va fi rău, murmură ea, apoi tăie cu dinţii cordonul ombilical şi începu să râdă.

Râdea fiindcă în clipa aceea ştia cu certitudine că, oricât s-ar fi înverşunat harpia împotriva lor, nu ar mai fi putut schimba cu nimic lucrurile.

*

O noapte rece, înceţoşată de o ploaie măruntă, se lăsă asupra văii râului Isere. Începutul primăverii era înşelător pentru cei care se încredeau în el. Philippine dădu fără zgomot cuvertura la o parte şi se duse să vomite pentru a

treia oară în cabinetul de toaletă. Acesta era preţul eliberării ei. În ciuda durerii care-i ardea măruntaiele, amintirea chinurilor lui Algonde îi era încă vie în minte, aşa că înghiţise fără să şovăie conţinutul flaconului negru pe care i-l dăduse camerista ei. Oricât de amară ar fi fost poţiunea şi oricât de neplăcute efectele ei, i se păreau preferabile unei naşteri. Philippine hotărâse: nu va face niciodată vreun copil. La lumina lumânării îşi clăti gura cu apă aromată, apoi îşi şterse buzele, strâmbându-se în faţa oglinzii. Sidonie avea dreptate. După atâtea emoţii şi în starea aceea n-ar fi fost în stare să pornească a doua zi spre Saint-Just. Deşi abia aştepta să se culce la loc, îşi acoperi umerii cu un halat şi întredeschise uşa dintre odaia ei şi cea a lui Algonde.

Urmele groaznice ale naşterii fuseseră şterse. Pe podea erau trandafiri, iar micuţa Elora se odihnea în leagănul aflat lângă patul lui Algonde, care dormea. Philippine se apropie în vârful picioarelor de leagăn. La căpătâiul patului ardea o lumânare, în şemineu fusese aprins un foc care încălzea încăperea şi trupul firav al bebeluşului. „*Opt zile,* îşi spuse Philippine. *Încă opt zile, şi s-ar fi născut la termen*“. Îi păru rău că n-o văzuse născându-se. Îşi amintea o lumină albastră, intensă, care-o învăluise în căldură şi o făcuse să-şi recapete cunoştinţa. Când deschisese ochii, odaia arăta cum nu se poate mai banal şi era linişte. Se ridicase, trupul o durea din cauza căzăturii, şi contemplase obrazul încercat al lui Algonde, care şedea pe podea, sprijinită de piciorul patului, cu rochia ridicată până la piept. În clipa aceea, moaşa deschisese uşa şi le găsise aşa, aşezate una în faţa celeilalte pe duşumeaua mânjită de sânge.

Philippine se dezmeticise abia când o văzuse făcându-şi cruce. Se aplecă deasupra leagănului, cu aceeaşi curiozitate care se întipărise şi pe chipul moaşei.

— Pentru numele Preasfintei Fecioare, ia uite cum îţi mai strânge mititica asta degetul, Algonde! Dă-mi-o s-o curăţ. Tu ai făcut deja destul.

Algonde se conformase. Bebeluşul începuse să urle. Avea un căpşor cât pumnul, nu cântărea mai mult de cinci livre,

dar inima îi era puternică, zisese moaşa, ştergând-o din cap până în picioare.

— Cum te simţi? întrebase Algonde.

Philippine zâmbise.

— Foarte neînsemnată, faţă de ce-ai făcut tu.

O luă de mână. Philippine începuse să plângă. După câteva minute, moaşa îi ceruse să plece şi n-o mai revăzuse pe Algonde decât înainte de culcare. Ieşise din odaie fără să îndrăznească să privească de aproape bebeluşul, strângând în pumn fiola pe care i-o dăduse Algonde.

Dar tare-ar fi avut chef să se uite la micuţă! În ciuda efectelor licorii lui Marthe, curiozitatea o rodea de câteva ore. Oare lumina albastră avea legătură cu miracolul acestei naşteri neaşteptate? Scrută chipul mic, uimitor de neted, cu obraji trandafirii şi gene deja lungi şi o copleşi un val de duioşie. O iubea. La fel de mult ca şi pe Algonde. Mai mult chiar. Făgăduiala făcută cameristei ei îi dezvăluia acum tot sensul. Elora va fi ca propria fiică. Căci nu va avea vreo altă fiică. Nu, niciodată.

Se îndepărtă de leagăn tiptil şi se reîntoarse, tulburată, în aşternut. Ziua aceea fusese pentru Philippine de Sassenage încărcată de emoţii.

15

Micul golf situat lângă satul Murtas, de pe coasta dinspre miazăzi a Sardiniei, oferea razelor deja arzătoare ale soarelui chipurile tăbăcite ale pescarilor. De cum îşi aduceau bărcile la ţărm, înşirau pe rogojini împletite sau de-a dreptul pe plajă peşti încă vii, abia scoşi din năvoade. Ceva mai departe de mal, profitând de mulţimea gospodinelor care veneau să cumpere peşte, zarzavagiii le îmbiau cu marfa lor: chiupuri cu ulei de măsline, coşuri înalte pline cu portocale, lămâi sau legume de sezon, cultivate în grădinile lor. Mouniei îi plăcea să se ducă la cumpărături acolo. Rămânea dreaptă şi mândră, deşi stropii valurilor îi biciuiau obrazul şi, chiar dacă se obişnuiseră cu prezenţa ei, oamenii îşi întorceau în continuare capul după ea, atât de puţin se potrivea frumuseţea ei trufaşă cu rochia sărăcăcioasă. Dar egiptencei nu-i păsa. În ciuda sărăciei, se simţea mai fericită acum decât fusese pe când era bogată.

Se apropie de un paner, luă un pepene verde şi-l cântări în palme, ca să fie sigură că a ales bine. Cu puţin înainte, avusese norocul să ia aproape gratis cinci dorade măricele, puţin jupuite de năvod, care aveau să aducă un pic de fantezie în meniul lor. Îi întinse vânzătorului banii ceruţi, surâzându-i. Ca în fiecare săptămână, bătrânul luă în palma bătătorită o mână de măsline şi i le oferi drept gustare, privind-o cu blândeţe. Mounia îşi strecură una printre buzele cărnoase, hotărâtă s-o ronţăie până va curăţa bine sâmburele, şi le înveli pe celelalte într-o bucată de pânză pe care o vârî în coş.

Salutându-i pe câţiva cunoscuţi cu o înclinare a capului, se îndepărtă de agitaţia pe care o stârnea de fiecare dată sosirea pescarilor pe plajă. Trecând de sătucul alcătuit din vreo douăzeci de colibe, porni pe cărarea ce urca spre promontoriul care se oferea valurilor Mediteranei.

Odată cu trecerea lunilor, viaţa lor de cuplu începuse să se organizeze. Dacă ar fi trăit pe picior mare, aşa cum şi-ar dorit Enguerrand de dragul ei, banii care le mai rămăseseră s-ar fi topit foarte repede. Dar aveau nevoie de ei pentru călătoria spre Egipt. Enguerrand şi-ar fi putut pune spada în slujba vreunui nobil, însă ar fi fost obligat să-şi dezvăluie numele şi rangul, riscând ca, mai devreme sau mai târziu, ospitalierii să afle că el e în Sardinia. Degeaba obiectase Mounia că, probabil, Hugues de Luirieux se lăsase păgubaş, Enguerrand nu voise să audă nimic. Prefera să fie prudent, căci ticălosul acela i se păruse foarte înverşunat. Părăsind portul în care debarcaseră, porniseră pe jos, de-a lungul coastei, până ajunseseră în micul cătun de pescari aflat la adăpostul unui golf. Neîncrederea manifestată la început de localnici faţă de cei doi străini se atenuase. Doar cei mai bătrâni aveau încă o rezervă în priviri.

La sosire, găsiseră la marginea cătunului o cameră de închiriat la văduva unui marinar spaniol cu o liotă de plozi gălăgioşi şi zdrenţăroşi. Era o femeie de treabă care-şi câştiga traiul confecţionând coşuri şi podoabe din scoici pe care le încărca pe spatele unui catâr şi le ducea în oraşul situat la cale de o zi, unde le vindea la târg. După doar câteva săptămâni îi îndrăgise pe Mounia şi pe Enguerrand. Vorbea cu Enguerrand în spaniolă, limbă pe care acesta o cunoştea. Peste câteva luni şi Mounia, şi Enguerrand învăţaseră de la ea limba sardă, pe care o vorbeau acum bine.

Prietenia dintre ei şi Lina devenea tot mai puternică. Într-o după-amiază, pe când Mounia o ajuta să lustruiască nişte scoici ca o piele de ţipar, îi dezvăluise motivul pentru care se ascundeau. Lina dăduse din cap şi oftase:

— Sunt zile când şi Dumnezeu e obosit…

Folosea întotdeauna acest refren ca să găsească o scuză fatalităţii. Lina nu mai abordase niciodată acest subiect, dar le deschisese şi mai larg braţele ei plinuţe.

Deşi era protejată de furia vântului fiind aşezată lângă ruinele înalte ale unui fost turn de pază, coliba Linei părea gata să-şi ia zborul din temelii la fiecare furtună. De la

sosirea lor, fuseseră cinci furtuni de o putere îngrijorătoare. De fiecare dată, repetaseră acelaşi ritual. Se adunaseră toţi la un loc, înveliţi în pături vechi, ţinându-i la mijloc pe cei şase copii, nu atât din cauza frigului, ci mai mult de teamă ca, dacă acoperişul ceda, vântul să nu-l ia pe sus şi pe vreunul dintre micuţi. Ca să-i încurajeze, Enguerrand le descria zăpezile din Vercors, pe care ei n-aveau să le vadă vreodată, chiciura sticloasă de pe ramuri, aburul răsuflării în aerul îngheţat, lupii care se apropiau de aşezările omeneşti. Atunci, timp de o clipă, li se părea că le e bine. Fiindcă aici, nici măcar în toiul iernii temperatura nu scădea atât cât să le pună vieţile în primejdie.

La început, pe Enguerrand îl uimise felul cum fusese aşezată casa printre ruinele acelea. Lina le povestise că locul acela părăsit îi fusese oferit tatălui defunctului ei soţ pentru serviciile aduse viceregelui. Dar, cu toate că se însurase cu o sardă, care şi ea murise prematur, socrul ei nu reuşise să-i facă pe săteni să-l accepte. Murise, iar singurul său fiu, Juan, moştenise atât casa cât şi neîncrederea localnicilor. Singurul care-l ajutase fusese tatăl Linei. Se asociaseră. Aşa îl cunoscuse ea. Juan o luase pe Lina de nevastă, îi făcuse şase copii, apoi, într-o zi frumoasă de vară, plecase pe mare şi nu se mai întorsese. În ziua aceea, Lina îşi pierduse şi soţul, şi tatăl. Rămasă singură pe lume – căci era orfană şi de mamă –, se descurcase. Toată lumea ştia că în largul coastelor bântuiau piraţi, care se ascundeau în golfuleţe unde nu se putea ajunge de pe uscat. Juan şi asociaţii lui nu erau singurii dispăruţi. Fie erau pe fundul mării, fie fuseseră înrolaţi cu forţa, pentru că fiind pescari le erau de folos piraţilor ca să se aprovizioneze cât navigau. În oricare dintre aceste situaţii, Lina n-avea să-i mai vadă niciodată.

Cu coşul pe braţ, Mounia păşi voioasă printre stâncile care mărgineau poteca îngustă. Trecuseră câteva minute de când urca panta abruptă, când briza îi aduse la urechi nişte zgomote care păreau lovituri de ciocan. Inima începu să-i zvâcnească în ritmul lor surd şi repetat.

Cu două nopţi în urmă, vântul se înşurubase în jurul locuinţei lor, de parcă ar fi vrut s-o zdrobească. O parte din acoperiş fusese luată de vânt. Nu numai că ploaia udase mobilierul sărăcăcios, dar în peretele ud apăruse şi o crăpătură. Se osteniseră să-i liniştească pe cei mici, apoi se rugaseră ca furtuna să treacă repede, fără să facă şi alte stricăciuni sau să rănească pe cineva. După câteva ore, marea se liniştise, iar stelele străluceau pe un cer curat. Primejdia trecuse. Şterseseră mobila şi dormiseră până în zori. Soarele înroşea orizontul când Enguerrand plecase în oraş să cumpere scânduri. Mounia nu suporta gândul de a fi departe de el mai mult de câteva ore. Aşa că se simţise uşurată când, după ce nu trecuse decât o noapte în care dormise legănată de vuietul valurilor care se auzea prin gaura din tavan, se întorcea în timp ce ea se ducea la cumpărături. Enguerrand furase din mers o sărutare, iar sufletul egiptencei se înseninase ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Probabil că Enguerrand se apucase de lucru imediat ce descărcase scândurile.

Mounia începu să fredoneze şi grăbi pasul când îl văzu pe Enrique, cel mai mic dintre copii, coborând în goană pe potecă în întâmpinarea ei, făcându-i semne largi cu braţele.

— Mounia, Mounia, vino repede! REPEDEEE! urla el, agitat. Egipteanca simţi cum i se strânge inima. Bocăniturile nu se mai auzeau. Să fi căzut Enguerrand de pe acoperiş? Deşi în ultimele luni făcuse tot felul de lucrări, ştia că lui îi era totuşi mai lesne să mânuiască spada decât alte unelte.

Dar temerile îi pieriră când ajunse în faţa copilului. Chipul lui Enrique trăda mai curând misterul decât ceva grav.

— Repede, repede, insistă el, înşfăcând-o de mână ca s-o tragă după el.

— Ce faci? îl mustră ea cu blândeţe. Nu vezi ce greu e coşul meu?

— Lasă-l aici, am ceva mult mai grozav să-ţi arăt! o asigură băieţelul, trăgând-o şi mai tare de mână.

Ea începu să râdă. Dacă Enrique nici nu se sinchisea de pepenele verde, fruct care-i plăcea la nebunie, însemna că

într-adevăr era vorba despre ceva deosebit. Fără să renunţe la coş, Mounia iuţi pasul, neaflând nimic de la încăpăţânatul de copil. Ajunseră la platoul stâncos al cărui aspect dezolant o uimise la prima vedere. Acum, când se ataşase de colibă şi de locuitorii ei, aceste ruine care se profilau pe azurul cerului, prelungit de mare până la orizont, i se păreau de o frumuseţe sălbatică.

— Pe-acolo, zise Enrique, arătând cu degetul o deschizătură între stânci prin care se putea ajunge în josul falezei.

Mounia dădu din cap, dar preferă să cotească pe lângă vechiul zid. Catârul legat de un ţăruş la umbra colibei îşi mişcă urechile la apropierea ei. Scândurile zăceau pe jos, lângă o scară rezemată de zidul a cărui fisură tocmai fusese astupată. Era clar că Enguerrand se apucase de treabă, dar se oprise.

— Toţi sunt jos…

Mounia tresări.

— S-a dus şi mama ta?

Enrique dădu din cap, cu un zâmbet larg. Ochii îi sticleau de importanţa secretului său.

Mounia intră şi puse coşul pe masă, apoi se întoarse spre băieţelul care tropăia de nerăbdare.

Loviturile de ciocan răsunau din nou. Nerăbdarea puştiului stârnise curiozitatea Mouniei. Enrique pornise deja printre stânci cu un curaj care o ului. Era periculos. Nici Lina nu se încumeta s-o ia pe-acolo. Oare ce-i făcuse pe toţi să înfrunte primejdia? Sprijinindu-se cu ambele mâini de ieşiturile stâncilor şi împiedicându-se în fuste, Mounia înaintă încet, cu urechea la pândă. În afară de lovituri, ajungeau acum până la ea voci şi strigăte vesele. Atentă la coborâre, nu vedea nimic mai mult decât peticul de nisip lins de spuma valurilor care se spărgeau între stânci.

Abia după ce ajunse jos înţelese.

Pesemne că furtuna aruncase spre brizanți o corabie, înainte de a o scufunda. Tot felul de resturi fuseseră aduse de curent în golfuleţ. Obiectele în interiorul cărora rămăsese puţin aer înainte de a cădea pradă valurilor sau

cele făcute din materiale care puteau pluti se opriseră în recifele care mărgineau poalele falezei. Altele reuşiseră în mod miraculos să treacă de recife şi rămăseseră prinse dincolo de ele. Printre acestea se numărau un cufăr spart, din care ieşeau ţesături ude, şi o duzină de butoiaşe. Înconjurat de Lina şi de copii, Enguerrand tocmai spărgea capacul unuia dintre ele.

— Eu şi cu Paulo le-am găsit, când am venit să adunăm scoici pentru prânz, se împăună Enrique în faţa egiptencei mute de uimire. Aye, desigur că Sfânta Fecioară ni le-a trimis!

O luă de mână, obligând-o să alerge pe mica plajă dintre stânci. Un iz fetid de peşte uscat le înţepa nările. Era limpede că ce se afla acolo provenea din cămara navei. Când Mounia ajunse lângă ceilalţi, securea lui Enguerrand sparse un butoiaş uns cu seu care se topea sub razele soarelui. Adunaţi în semicerc lângă mama lor, copiii aşteptau nerăbdători să afle ce conţinea butoiaşul. Mounia le văzu nările fremătând în timp ce din spărtură ieşea un norişor de praf negru pe care briza îl împrăştie. Strănutară toţi în acelaşi timp. Fără să priceapă ce însemna asta, Enrique izbucni în râs.

Dar Mounia, Lina şi Enguerrand înţeleseseră. Enguerrand se repezise deja spre celelalte butoiaşe asemănătoare cu primul, care, înţepenite între două stânci, urcau şi coborau pe coama valurilor.

— Ajutaţi-mă, le strigă copiilor mai mari.

Intrară desculţi în apă şi le rostogoliră pe nisip. Enrique o lăsase pe Mounia singură şi fugise într-acolo să dea şi el o mână de ajutor, plin de importanţă. Egipteanca vârî un deget în spărtura butoiaşului, apoi îl duse la gură, sub ochii uimiţi ai Linei.

— Piper. E piper! Suntem bogaţi, Lina! Bogaţi! începu să râdă Mounia, cuprinzând-o de umeri.

Sarda o strânse în braţe.

Peste câteva ore, după ce curăţaseră golfuleţul şi duseseră butoiaşele pe uscat, într-o mică grotă, unde erau

ferite de privirile pescarilor aflaţi în apropierea ţărmului, se aşezară toţi trei la masa din colibă, în faţa unei sticle cu lichior de mirt.

După agitaţie urmase liniştea, iar băutura pe care Lina o păstra pentru ocazii deosebite curgea în cănile de lut urmând ritmul gândurilor fiecăruia. Impresionaţi de seriozitatea lor, copiii uitaseră să se mai hârjonească şi discutau în şoaptă, aşezaţi pe saltelele lor. Comoara lor era o lădiţă plină pe sfert cu nasturi coloraţi, pe care-i împărţeau între ei.

— Se vede că aveau o încărcătură de mirodenii şi e lesne de presupus că, în afară de butoiaşele astea, mai există şi altele care fie vor eşua aici, pe coastă, fie vor fi găsite plutind în larg. Nu pescarii mă îngrijorează, ci piraţii, începu Enguerrand, după ce sorbi din băutură.

— Dacă ar fi ajuns ceva în port, numai despre asta s-ar fi vorbit de dimineaţă la târg, afirmă Mounia.

— Crezi că suntem în primejdie? întrebă Lina.

Enguerrand clătină din cap, cu o expresie circumspectă pe chip.

— Cinci butoiaşe cu piper şi două cu scorţişoară. Câştigi o adevărată avere dacă le vinzi. Dacă găsesc şi piraţii vreunul, vor urma direcţia curentului ca să adune tot ce mai pluteşte în derivă.

— Dacă debarcă, vor da de grotă.

— Trebuie să luăm de-acolo mirodeniile. Le legăm bine şi le ridicăm printre stânci, hotărî Lina.

Enguerrand îşi clătină îngrijorat capul.

— Dacă nu vor găsi nimic jos, piraţii vor veni la noi, Lina, şi crede-mă, nu ne vor cruţa, afirmă el cu voce scăzută, aplecându-se spre ea ca să nu-l audă copiii.

Rămaseră din nou tăcuţi. Cum era mai bine, să mizeze pe noroc şi să considere că nimeni nu va mai găsi nimic sau să ia în calcul riscurile? Privirea Linei se opri asupra chicilor ciufulite ale copiilor preocupaţi de comoara lor. Oare vor fi în stare să-şi ţină gura? Chiar dacă ar fi scăpat de piraţi, nu s-ar fi aflat în sat iar un suflet lacom care ar fi considerat că poate folosi averea aceea mai bine decât ei? Trecuse atâta

timp de când îi tot cântărea în minte pe Enguerrand şi pe Mounia… Poate că venise vremea să le acorde încredere. Să le spună adevărul. Respiră adânc, apoi îşi goli plămânii şi începu să vorbească, hotărâtă:

— Atunci, vom pleca. Dacă te simţi în stare să repari şareta veche care zace în grajd, înhămăm catârul şi punem în ea butoaiele şi ceva bagaje. Am o verişoară mai în vârstă în ţinut, vindem mirodeniile şi-i dăm partea ei. După aceea, fie ce-o fi. Avuţia asta ne-a picat din cer. Avem nevoie de ea, voi – ca să ajungeţi în Egipt, eu – ca să-mi cresc copiii.

Se ridică şi se apropie de un cufăr mic, aşezat sub geam. Îl deschise, scotoci printre cele câteva haine pe care le conţinea şi, spre uimirea tinerilor, scoase o sabie, strângându-i apoi mânerul în pumn.

Se întoarse cu faţa spre ei, zâmbind cu amărăciune. Din locul în care se aflau, copiii nu puteau vedea arma.

— Să ieşim, porunci Lina, trecând deja pragul.

Nedumeriţi mai degrabă decât neliniştiţi de tonul şi atitudinea ei, Mounia şi Enguerrand o urmară. Fără să-i aştepte, Lina pornise cu paşi siguri către grajdul lipit de peretele dinspre miazănoapte al locuinţei. Trebuia să ocoleşti casa ca să poţi intra.

Acolo nu puteau fi auziţi de cei mici. La câţiva paşi de ei, catârul rumega fân. Lina trasă cu vârful sabiei o cruce pe solul din lut.

— Juan s-a întors într-o noapte, cu două luni înainte de sosirea voastră aici, zise ea.

Enguerrand îi cuprinse, plin de înţelegere, mâna încleştată pe mânerul armei. Lina se uita când la el, când la Mounia.

— Copiii dormeau. Arăta ca un tâlhar şi, văzându-l aşa, am crezut că fugise de pe corabia pe care fusese capturat şi reţinut cu forţa.

— De fapt însă nu era aşa? întrebă Mounia.

Lina clătină din cap.

— Înainte cu câteva zile, atacaseră o corabie de marfă, ştiind că pe ea se îmbarcaseră nişte ospitalieri. Piraţii

învinseseră până la urmă, dar cu preţul vieţii multora dintre ei.

— Aveau nevoie să recruteze cât mai repede oameni ca să-şi completeze echipajul, presupuse Enguerrand.

— Juan îi călăuzise spre trecătoare atât ca să se răzbune pe localnici, cât şi pentru a avea prilejul să mă liniştească şi să ştiu de soarta lui. În timp ce tovarăşii săi intrau în sat, el a urcat pe ascuns până aici. Singur. A pretins că-i plăcea noua lui viaţă şi ca să mă convingă, mi-a pus în mână o pungă plină cu bijuterii. Partea lui din pradă.

Râse cu amărăciune.

— Partea lui în schimbul fiului meu.

— Ce s-a întâmplat, Lina? întrebă cu blândeţe Mounia.

— M-a trezit astupându-mi gura cu mâna, ca să nu ţip şi apoi m-a adus aici ca să-mi explice totul. Cred că moartea tatălui meu m-a făcut să mă hotărăsc. Sau, mai degrabă, tonul dispreţuitor pe care îl avea Juan când mi-a povestit cum s-a întâmplat, cu toate că, pe vremuri, îl respecta pe tata tocmai pentru cinstea lui exemplară.

Goni imaginea cu dosul mâinii. Cu mâna cealaltă şterse crucea trasată pe sol.

— Acesta este singurul loc de pe promontoriu în care pământul ia locul pietrei. Juan a descoperit acest lucru pe când construia grajdul. Eu mi-am dat imediat seama ce era cavitatea asta. Aşa e şi la vara mea. Aici se află mormântul unui uriaş, al cărui capac a fost înlăturat, iar groapa a fost astupată la loc. Mounia şi Enguerrand schimbară o privire tristă. Oare Lina începea să-şi piardă minţile, din moment ce le istorisea o poveste atât de dezlânată?

Sarda îşi aţinti şi ea ochii asupra lor.

— Să nu mă întrebaţi cum de-am fost în stare să fac aşa ceva. Omul din faţa mea nu mai era cel pe care-l iubisem. N-am putut accepta ca băiatul nostru cel mare să plece cu el. Nu l-am lăsat mă atingă. I-am cerut să se întoarcă de unde venise şi să ne lase în pace. S-a înfuriat, m-a lovit şi, profitând de faptul că m-am împiedicat, a scos sabia. S-a repezit asupra mea şi mi-a pus lama la gât. Nu cred că m-ar fi ucis. Spera doar că nimic nu se va schimba. Mă iubea,

Mounia. Îmi tot repeta că mă iubeşte. O citeam în privirea lui, dar ochii lui erau ai unui monstru. Am închis ochii. A îndepărtat sabia de gâtul meu şi a vrut să mă ia în braţe. Am simţit sub degete garda sabiei. N-o căutasem. Totul s-a petrecut atât de repede, sfârşi ea cu un sughiţ de plâns, dându-şi brusc seama de gravitatea faptei pe care o comisese.

Se clătină, iar arma îi căzu din mână. Enguerrand se aplecă să o ridice, în timp ce Mounia o conducea pe Lina spre şareta cu o roată stricată. Sarda se aşeză pe colţul şaretei şi, fără să lase din mână degetele Mouniei, arătă cu bărbia către locul unde stătuseră înainte.

— L-am îngropat acolo, cu hainele pline de sânge şi cu tot cu pradă, apoi am luat sabia şi am aşteptat. N-aş fi putut rezista mult în faţa piraţilor, dar nu i-aş fi lăsat să-mi ia copiii fără să mă împotrivesc. Casa noastră nu se vede din sat şi nici dinspre golf. Din pricina ruinelor. Poate că de asta am scăpat, nu ştiu. Corabia lor a ridicat ancora. Or fi crezut că a dezertat. Dar dacă s-ar întoarce…

Rămaseră într-o tăcere complice.

— Întoarceţi-vă acum în casă. Eu mă apuc să repar roata şaretei. Îndată ce termin, încărcăm butoiaşele şi plecăm, hotărî Enguerrand.

Şi se aplecă să cerceteze butucul spart al roţii.

16

În noaptea aceea, Mathieu dormi la fel de prost ca şi în noaptea precedentă. La Sassenage, atmosfera era apăsătoare. Se răsuci în aşternut, având grijă să nu-şi trezească fratele, cu care împărţea patul. Culcat pe spate, cu gura deschisă, fratele său mai mic sforăia. Mathieu schiţă un surâs. De câte ori nu-l ciupise de nas sau nu lăsase să-i cadă în gură vreo muscă prinsă din zbor, ca să aibă un pic de linişte? Îi veni să întindă mâna spre nasul lui, ca altădată, dar nu se îndură. În timpul zilei, tovărăşia tinerei Fanette reuşea să-i abată gândurile. Seara însă amintirea lui Algonde revenea să-l bântuie. Şi de data asta se trezise tresărind, cu sufletul copleşit de prezenţa ei şi de o altă prezenţă, a unui bebeluş pe care Algonde i-l întindea cu un surâs fericit, înainte de a dispărea în ghearele lui Marthe. Cât avea să-l mai chinuiască acest coşmar? Privindu-şi fratele, încercă să-şi gonească din minte visul urât, dar teama că acesta va reveni îl împiedica să adoarmă la loc. Până la urmă coborî din pat, trecu pe lângă cel în care se odihnea tatăl lui, îşi trase nădragii şi ieşi pe uşă. Curtea era pustie, acoperită de umbra castelului. Ocoli cu paşi leneşi donjonul, ţinându-şi mâinile în şolduri ca să-şi îndrepte spatele. Peste câteva ore se va afla în faţa cuptorului şi va mai trece încă o zi. Se trezi în faţa uşii fierarului, ca de fiecare dată când n-avea somn.

Chemarea armei îl aducea acolo. Chemarea sângelui. Chemarea răzbunării. Avea să scape vreodată de ele? Nu înainte ca baronul şi ticăloasa aceea să plătească, îi spunea sufletul lui. Dar, în acelaşi timp, ştia bine că iubirea pe care încă o simţea pentru Algonde îi răvăşea inima.

Un zgomot metalic rupse tăcerea. Mathieu rămase neclintit, cu simţurile la pândă. Zgomotul venea din clădire. Tânărul făcu un pas înapoi văzând că uşa se deschide încet. Cu umerii acoperiţi de o mantie şi cu boneta de noapte pe

cap, Fanette ieşi, având un urcior în mână. Se opri în prag, înăbuşindu-şi un căscat. Avu grijă să-şi ducă mâna la gură, precauţie inutilă care îl amuză pe Mathieu.

— Crezi că liliecilor le pasă de bunele maniere? râse el, făcând un pas spre fată.

Fanette tresări, gata să-şi sfârşească gestul printr-un ţipăt de teamă şi uimire. Mathieu se repezi la ea.

— Sst! Să nu te audă paznicii. Eu sunt.

Cu o mişcare instinctivă tânăra îşi trase mantia peste piept.

— Ce faci aici?

— N-am somn. Dar tu?

Fata îi arătă urciorul.

— S-a terminat apa şi mi s-a uscat gâtul de sete.

— Pot veni cu tine?

Fanette îşi întoarse privirea spre poteca pe unde patrulau gărzile. Nu se zărea nicio mişcare. Cu siguranţă că paznicii aţipiseră. N-avea cine să-i surprindă. Nu răspunse, dar porni spre puţul aflat în apropiere, lăsându-l s-o urmeze. Găleata plină era pe ghizdul care-i ajungea fetei până la buric. Cu spatele la Mathieu, se aplecă şi vârî tăcută urciorul în găleată, stânjenită de promiscuitatea pe care le-o oferea bezna. Mathieu avea aceeaşi senzaţie. De când părăsise sălaşul tâlharilor, unde o prostituată îl primise în aşternutul ei, nu mai atinsese vreun trup de femeie. Fiindcă păstra amintirea îmbătătoare a trupului lui Algonde. Fiindcă o respecta pe Fanette. Totuşi, în noaptea aceea grea de miresme primăvăratice, dorinţa făcu să i se umfle prohabul.

I se puse un nod în gât. Instinctiv, se apropie şi mai mult de fată. Zise cu glas răguşit:

— Fanette…

Inima fetei începu să bată de parcă voia să-i spargă pieptul.

— Dă-te la o parte. Să nu te ud.

Mathieu se lipi de ea şi-i cuprinse blând mâna încleştată pe toarta urciorului.

— Lasă-mă…

Ea înghiţi în sec. La ce se referea Mathieu? La gestul cu care o ajuta să ridice urciorul plin sau la buzele care se strecurau pe gâtul ei?

— Te rog, Mathieu… îl imploră ea, atât de tulburată încât îşi simţea gâtul şi mai uscat.

Aşeză urciorul pe ghizd, alături de găleată, şi se răsuci în braţele tânărului.

— Nu trebuie să…

Rezistenţa i se topi sub sărutarea lui. O rezemă de ghizd şi o aplecă pe spate. Urciorul căzu şi se sparse cu un zgomot surd, care o readuse pe fată la realitate. Îl împinse cu o mână hotărâtă şi-şi recăpătă răsuflarea.

— Te vreau, Algonde, acum, chiar aici, gâfâi Mathieu, răscolit de dorinţă şi de vălul nopţii care ascundea chipul fetei.

Jignită, Fanette se crispă. Algonde! Iarăşi Algonde! Ce proastă fusese crezându-l sincer în ultimele luni! Nu era pentru el decât o distracţie la care recursese ca s-o poată uita mai uşor pe cealaltă! Mâna ei se abătu asupra obrazului care se apropia din nou de al ei. Mathieu se retrase, ameţit de violenţa palmei primite. Oare îşi dăduse măcar seama ce nume pronunţase? Fanette izbucni în plâns şi, neputând s-o ia spre casă fiindcă el îi stătea în drum, o zbughi în partea opusă, pe sub bolta de piatră care ducea spre adăpostul şoimilor.

Tânărului îi zvâcnea sângele puternic la tâmple şi în josul pântecelui. Nu pricepu ce gafă făcuse şi crezu că mândra lui voia să-l atragă într-un loc mai ferit. Se repezi după ea. Pe pământul bătătorit, tropotul picioarelor lor goale abia dacă se auzea. Nimeni nu se sinchisi de el. Mathieu trecu de colţul zidului, călăuzit de plânsetele înăbuşite ale fetei, pe care le punea pe seama tulburării ei îndreptăţite. Toate fetele mari făceau mofturi înainte de a-şi pierde fecioria, aşa-i spusese prostituata cu care se culcase în pădure. Vorbele ei făcuseră şi mai amară amintirea primei dăţi când făcuse dragoste cu Algonde. Algonde, care în loc să se ferească, îl încurajase. Oare mofturile Fanettei erau justificate sau voia doar să-l stârnească şi mai mult înainte

de a i se oferi? Cine ştie, poate că baronul se ocupase şi de ea. Gândurile acestea îi sporiră şi mai mult dorinţa. Trebuia să se convingă. Se proţăpi în faţa ei, cu pumnii strânşi. Fanette stătea în genunchi, tremurând de furie şi de ciudă, lipită de zid, în cel mai întunecos loc.

— Pleacă, nu mă iubeşti! hohoti ea, frecându-se la ochi.

El şovăi o clipă în faţa acestei evidenţe, apoi se lăsă să cadă în genunchi lângă ea şi o trânti pe-o parte, strivindu-i buzele cu o mână ca să nu poată ţipa.

— Eşti aproape goală sub mantaua asta şi vrei să mă faci să cred că ai ieşit doar după apă? Numai apă îţi trebuia? În toiul nopţii? Din moment ce baronul nu e la castel, cu cine voiai să te întâlneşti, Fanette? Recunoaşte că m-ai văzut pe geam şi în alte nopţi! Recunoaşte că pentru mine ai ieşit!

În timp ce vorbea, îi desfăcuse coapsele şi-şi strecurase genunchiul între ele ca s-o ţină aşa până-şi descheia pantalonii. Ea se zbătea, lovindu-l cu pumnii în spate. Furia îi înzecea puterile. Muşcă adânc palma care-i acoperea gura. Durerea îl făcu pe Mathieu să-şi ridice mâna. Ea se răsti:

— Cine te crezi, chiorule? Îţi închipui că toate femeile trebuie să-ţi cadă la picioare? Te urăsc! Dacă mă necinsteşti, jur că te omor! Da! Jur, pe bunul Dumnezeu!

Gata să intre în ea, se opri şi se îndreptă de spate. O rază palidă de lună lumina chipul îndârjit al fetei. N-ar fi crezut-o vreodată atât de hotărâtă. Propria hotărâre se topi. Rânji, dezamăgit.

— Răzbunarea… Dac-ai şti, Fanette, cât de grea este povara mea!

— Nu mai grea decât pierderea onoarei şi urmările ei!

Se înfruntară din priviri în tăcerea care se lăsase. În jur nu se auzea niciun zgomot. Se pare că paznicii de noapte de la Sassenage aveau somnul greu. Şoimii şi şoimarul, la fel. Mathieu se rostogoli pe-o parte.

— Iartă-mă.

Fără să-i răspundă, Fanette se ghemui cu genunchii la gură şi, înfăşurându-se în mantie, se lipi de zidul care despărţea cele două incinte. Pe când se lupta cu el, boneta

îi căzuse, iar pletele roşcate i se revărsaseră pe umeri. Mathieu se aşează lângă zid, ruşinat, cu ochii închişi, îşi sprijini ceafa de zid. În noapte răsună ţipătul unei păsări de pradă, făcându-i pe amândoi să se cutremure instinctiv.

— Înainte, n-ai fi făcut niciodată aşa ceva, spuse ea. Înainte de atacul uliului. Înainte de plecarea lui Algonde. Înainte de Marthe. Înainte ca el să înveţe de la Dumas mânuirea armelor. Înainte de tâlhari. Înainte. O luă de mână. Ea nu se împotrivi. Dimpotrivă. Îşi împleti degetele cu ale lui.

— Cel care eram ieri nu mai există, Fanette. Iubirea şi răbdarea ta nu vor schimba nimic. Degeaba l-am căutat pe cel care eram înainte. E pierdut pe veci.

— Nu pe mine mă vrei, ci pe ea, nu-i aşa? Sabia făurită de tatăl meu. De ce?

Să mintă? S-o păcălească? Oftă.

— Ca să-l omor pe baron.

— Din cauza lui Algonde?

El nu răspunse.

— Eu sunt fată mare, Mathieu. Crede-mă.

— Te cred.

Era sincer. Ea zâmbi în întuneric. În ciuda celor petrecute sau poate tocmai de aceea, Mathieu îi dăruise ceva în plus. Un lucru de preţ. Încrederea lui.

— O mai iubeşti şi acum?

— Am iubit-o întotdeauna.

— Şi merită să sfârşeşti în ştreang din pricina asta?

Pe chipul lui se aşternu disperarea. Nu-i spusese şi Algonde acelaşi lucru înainte ca el s-o repudieze?

— Nu voi reuşi să te vindec de ea, aşa-i?

El îi strânse degetele mai-mai să le frângă, apoi clătină din cap. N-avea curajul să vorbească.

— Am nevoie de timp ca să mă deprind cu gândul ăsta. Lasă-mi ceva timp, bine? După aceea, ai să te însori cu mine. Într-o dimineaţă, când mă voi trezi, voi constata că ţi-ai luat sabia şi ai plecat. Poate că până atunci îmi vei fi dăruit un copil care, la fel ca mine, îţi va duce dorul. Sau

poate că nu. N-are importanţă. Trebuie doar să mă deprind cu ideea că te voi pierde, încă de pe-acum. Mă înţelegi?

— De ce ai face-o? De ce m-ai ierta?

Fata se ridică, la fel de tulburată ca el. Îşi netezi cu o mână tremurândă mantia şi-şi trase gluga peste părul răvăşit, făcându-l să se confunde cu noaptea, ca şi restul trupului ei.

— Te înşeli, Mathieu. Nu te iert. Dimpotrivă. Am să-ţi ofer prilejul să te răzbuni, fiindcă după aceea vei fi spânzurat. Să ştii că femeile nu sunt altfel decât bărbaţii. Prefer să trăiesc cu amintirea ta decât să te ştiu alături de Algonde. Şi asta tocmai pentru că te iubesc. Şi nu voi iubi nicicând un alt bărbat.

Mathieu închise ochii în faţa acestei sentinţe. Când îi deschise, Fanette nu mai era acolo.

În sfârşit, îl avea în faţă! Djem, în toată splendoarea veşmintelor de gală scoase din cufere, acceptă cu un dram de mândrie reverenţa lui Jacques de Sassenage, care venise în vizită la el.

Se mai întâlniseră şi înainte, fireşte. La câteva zile după ce Djem se instalase la Rochechinard, vecinul venise să-i prezinte omagiile sale înainte de a se retrage ca să discute între patru ochi cu Guy de Blanchefort. Atunci venise mai mult din curiozitate decât din respect. Ca să vezi! Un musulman pe pământul Franţei! Chiar fiul celui care dăduse atât de furcă întregii creştinătăţi! Djem înţelegea foarte bine. Cunoştea firea oamenilor, sentimentele acelea ieşeau întotdeauna la iveală, la un moment dat, în cursul petrecerilor la care era invitat. Asta făcea parte din joc. Se obişnuise. Acum însă luase o atitudine plină de mândrie, care nu-i stătea în obicei. Obsedat de amintirea fetei pe care o urmărise, hotărâse să se poarte astfel încât baronul să-l placă şi să-i deschidă uşile, până atunci închise, ale reşedinţei sale.

Îl primise pe baron aşezat într-un fotoliu, ceea ce, în mod obişnuit, nu făcea. Se ridică. Voia să-l trateze de la egal la Să-i arate că ştia să se conformeze obiceiurilor locului.

— Vizita aceasta mă încântă, dragă baroane. Mi s-a tot vorbit despre domeniile splendide pe care le stăpâneşti şi despre generozitatea neasemuită de care dai dovadă. Dacă e să dau crezare felului cum mi te-a zugrăvit domnul de Blanchefort, eu ar trebui să mă înclin în faţa ta, messire.

Jacques tresări. Timbrul vocii era plăcut, iar prinţul stăpânea la perfecţie limba franceză. La întâlnirea precedentă, Jacques aproape că nu-i dăduse atenţie. Îl înfuriase instalarea acestuia atât de aproape de el, după ce respinsese categoric cererea lui Guy de Blanchefort de a-l găzdui la Sassenage. Venise să-i ceară explicaţii acestuia din urmă şi plecase calmat, fireşte, dar total indiferent faţă de soarta exilatului. Abia dacă-şi mai amintea de cel pe care-l văzuse aşezat direct pe covorul de pe podea, între nişte femei aproape dezbrăcate. Acum însă n-avea încotro, trebuia să recunoască: individului nu-i lipsea măreţia. Schiţă surâs:

— Mi s-a spus, prinţe, că eşti la fel de priceput la versuri, ca la arme. Să fie adevărat?

Djem îşi netezi bărbuţa ascuţită cu o mână încărcată de inele, cu o sclipire ghiduşă în azurul ochilor.

— Pe legea mea, dacă aşa se spune, ar fi de prost gust să te contrazic. N-ai vrea să mă însoţeşti pe terasă? De-acolo se vede domeniul Domniei Tale şi nu mă satur niciodată să admir priveliştea.

Şi îl pofti, printr-un gest deosebit de elegant, să iasă înaintea lui pe uşile boltite care se deschideau spre faţadă. Înaintară până la balustrada din piatră care străjuia terasa. Panorama era, într-adevăr, impresionantă, iar Jacques îmbrăţişă cu o privire satisfăcută, de proprietar, întinderea vastă, împădurită, care ajungea, din vale în vale, până la Bâtie.

— Frumoasă moşie ai, vecine! O privesc în fiecare zi şi, mărturisesc, tare mi-aş dori să pot hăitui pe-acolo vreun animal. Şi eu mă simt ca un animal închis, împotriva voinţei sale, într-o cuşcă.

Jacques tresări. Tonul n-avea în el tristeţe. Nici amărăciune. Era doar o constatare de o luciditate

uimitoare. Baronul îşi întoarse privirea spre profilul dârz şi mândru care scruta orizontul fără să clipească, în ciuda luminii puternice.

— Ce-ar spune poeţii voştri văzând atâta frumuseţe? îl întrebă.

— Ar cânta azurul cerului, asemuindu-l cu o nestemată înconjurată de aur şi lumină, ar strecura câteva versuri despre strălucirea înlăcrimată a izvoarelor, ar arunca o umbră de mister asupra versanţilor şi ar încheia cu nădejdea adusă de sosirea primăverii.

— Dar Domnia Ta, prinţe, ce ai spune?

Djem îi zâmbi.

— Eu aş rămâne la speranţă... la speranţa de a-i descoperi fiecare ecou...

Fu de-ajuns pentru ca Jacques de Sassenage să se simtă cucerit.

— Ai vrea să mă însoţeşti mâine? Şeful gonacilor mei a văzut un cerb ale cărui coarne ar fi un trofeu grozav pentru orice vânător. Mi-ar face plăcere să te aud povestindu-le curtenilor mei peripeţiile acestei vânători.

Ochii lui Djem sclipiră şi mai luminos. Îşi plecă fruntea, ducându-şi mâna la inimă, apoi îşi întoarse iarăşi privirea spre frunzişul pădurii din depărtare, trăgând adânc în piept această primă adiere încărcată de izbândă şi complicitate.

În dimineaţa următoare, se trezi binedispus cum nu mai fusese de mult. Peste noapte, gândurile i se îndreptaseră spre fuga lui Houchang. Deşi nu se baza pe nimic concret, instinctul îi spunea că tovarăşul lui credincios biruia obstacolele care îi stăteau în cale. Djem se duse la capelă ca să asiste la slujba oficiată de Guy de Blanchefort în memoria lui Houchang. Toţi ospitalierii erau de faţă, iar prinţul avu surpriza să-l audă pe Philibert de Montoison lăudând curajul şi calităţile de luptător ale duşmanului său. Înconjurat de tunicile brodate cu cruci inspirând aroma de tămâie, Djem îşi ascunse sub o mască de circumstanţă bucuria de a-i fi tras pe sfoară. Ba chiar se rugă timp de câteva minute, Dumnezeului creştinilor, acel Dumnezeu

care era şi al mamei lui. Îl rugă să aducă linişte inimii ei, să o apere de Baiazid şi să-i îngăduie lui Houchang să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Apoi se întoarse la prietenii săi.

Doar Nassouh şi Anwar ştiau adevărul. Ca să evite orice bănuieli, se rugară şi ei, şi Djem lui Allah împreună cu ceilalţi turci, sincer îndureraţi, în timp ce femeile boceau în încăperea alăturată.

După ce prânziră, îşi luară toţi trei arcurile şi tolbele cu săgeţi, încălecară şi trecură de corpul de gardă. La poalele fortăreţei, se întâlniră cu baronul Jacques, care-i prezentă celor vreo zece seniori care aveau privilegiul de a-l însoţi. Aceştia nu părură deranjaţi de prezenţa lor, ci doar surprinşi să-i vadă călărind fără şa. Djem afişă expresia dură a unui bărbat decis să-şi arate vitejia.

Calul lui îşi potrivise pasul după calul baronului şi mergeau unul lângă celălalt. Prinţul începu să râdă.

— Care este motivul acestei veselii, prinţe? se miră Jacques.

Djem îşi întoarse spre baron capul frumos, acoperit de turban şi se apropie şi mai mult de el.

— Ai mai văzut vreodată o situaţie atât de ciudată, baroane? Musulmani şi creştini uniţi în aceeaşi urmărire... Ce crezi că va reţine istoria în legătură cu asta?

— Numele celui care va ucide cerbul.

— Atunci, hotărî Djem, eu voi fi acela.

Îşi dădu pinteni calului, detaşându-se de grup, urmat de baron.

Curând însă fură nevoiţi să se aţină în preajma gonacilor. De câteva ori, câinii stârniră nişte căprioare speriate care fugiră spre marginea pădurii, sărind peste tufişuri. Djem fu ispitit să-şi încordeze arcul doar aşa, ca să-şi încerce iscusinţa, dar erau o pradă prea uşoară. Preferă să le lase să fugă.

Le trebuiră patru ore ca să găsească cerbul. Grupul se răspândi şi încercui zona. Jacques de Sassenage rămăsese împreună cu Djem şi cu Nassouh. Lăsară caii la lizieră şi pătrunseră în adâncul pădurii, înaintând cu greu printre ferigile luxuriante şi trunchiurile ale căror ramuri dese şi

înfrunzite se împleteau. Păşeau cu grijă, ca să nu facă zgomot, scrutând cu privirea împrejurimile. Cu ochii în pământ, Nassouh căuta urmele, aşa cum îi plăcea să facă în Anatolia. Se opri brusc şi, ridicându-şi braţele până la nivelul pieptului, le făcu celorlalţi semn să nu mişte.

Unul lângă altul, Jacques şi Djem priviră spre zona şi mai întunecoasă pe care le-o indică printr-o mişcare uşoară din cap. Animalul se afla acolo. Neclintit. Gâfâia, dar privirea aţintită asupra lor era mândră şi plină de nobleţe sub rămurişul impunător al coarnelor.

Era de o frumuseţe rară, care-i lăsă pentru o clipă descumpăniţi. Cerbul profită ca să le întoarcă spatele şi să o taie din loc. Djem se aruncă cel dintâi în urmărirea lui, sărind peste tufe, crengi şi trunchiuri căzute la pământ. Tinereţea şi vigoarea îi dădeau un avantaj în faţa baronului, căruia vârsta îi răpise din agilitate şi iuţeală. Curând, Djem rămase singur, cu mult înaintea celorlalţi. Crenguţele joase îi zgâriau şi-i biciuiau chipul. Ţinea arcul în mână şi strângea între dinţi o săgeată, fără să scape din ochi crupa care se îndepărta tot mai mult. N-avea cum să-l ajungă. Doar dacă... Din faţă se auziră strigătele gonacilor. Animalul se cabră. Încercă să se eschiveze spre stânga, apoi spre dreapta. Era încolţit. Alese să moară ca un viteaz. Se opri sub un stejar şi se întoarse către Djem, înfruntându-l. Li se întâlniră privirile. Amândoi răsuflau greu. Amândoi se pregăteau să lupte cu aceeaşi ardoare. O copită râcâi pământul. Cerbul îşi înclină capul ca să atace. Djem îşi încordă arcul. Săgeata porni odată cu galopul. Se înfipse în fruntea nobilă. Animalul se clătină, dar avântul goanei îl duse înainte, obligându-l pe Djem să sară într-o parte ca să evite impactul. Se rostogoli într-un tufiş de grozamă. Picioarele cerbului se înmuiară, şovăi, căzu în genunchi, alunecă pe nişte frunze moarte, apoi îşi scuturâ de câteva ori capul şi rămase nemişcat. Era învins. Djem se ridică, se apropie şi, ghemuindu-se în faţa lui, îl privi în ochi. Cu o mână îi mângâie nările. Cu cealaltă, scoase pumnalul de la brâu. Se auzeau deja paşii celorlalţi. Dar pentru Djem, un singur lucru era important în clipa aceea: să salute curajul.

Jacques de Sassenage sosi la timp ca să-l vadă sărutând animalul, în timp ce-i dădea lovitura de graţie, retezându-i gâtul.

17

Deşi trecu din grup în grup, amabil şi fermecător, Djem n-o zări. De când sosiseră triumfători la castel, precedaţi de cerbul purtat pe targă de şase slujitori, Jacques nu mai contenea să laude în faţa curtenilor curajul lui Djem şi, mai cu seamă, gestul pe care-l făcuse pe când animalul era în agonie.

— Cei care pretind că turcii sunt nişte barbari nu l-au întâlnit pe acesta, repeta baronul, bătându-l pe umăr.

Toţi începură să roiască în jurul prinţului zâmbindu-i, felicitându-l, iar Djem oscila între senzaţia neplăcută de a fi privit mai mult ca oricând, ca un animal ciudat şi cea – atât de măgulitoare! — de a fi venerat. Dar mai presus de toate acestea se gândea la ea. La misterioasa spioană. La fugară. Era convins că locuia în castelul acesta. Dar niciunul dintre chipurile întâlnite în saloane, în sălile de muzică sau de jocuri al căror fast îi amintea de cel din trecutul său nu era al ei. Iar dacă i-ar fi descris-o lui Jacques de Sassenage, ar fi fost nevoit să-i dezvăluie şi împrejurările în care o întâlnise, ceea ce era de neconceput. Muzica umplea camerele, schimbându-se de la o încăpere la alta, mesele erau pline de mâncăruri şi vinuri alese, pretutindeni râsetele se împleteau cu discuţiile. Djem nu şi-ar fi închipuit niciodată că baronul putea avea în locul acela izolat o curte atât de impunătoare. Se simţea aproape ca la curtea unui prinţ. De fapt, Curtea regelui Ungariei, vărul lui, unde se dusese odată în vizită împreună cu tatăl său, nu era atât de fastuoasă.

Prin urmare, era adevărat, îşi spuse el. Jacques de Sassenage era, într-adevăr, un senior puternic, aşa cum i-l zugrăvise Guy de Blanchefort. Aşa că prietenia lui era şi mai preţioasă. Căci acum i se părea imposibil s-o seducă pe acea Philippine. Necunoscuta din pădure îi dăduse planurile peste cap. Djem se îndrăgostise nebuneşte de ea. Simţea

cu toată fiinţa lui acest lucru. În ciuda plecării lui Houchang, în ciuda ameninţării pe care o reprezenta pentru el pierderea elixirului vrăjitoarei, fata îi umplea nopţile cu un vis de neatins ce stăruia, ca o obsesie, şi peste zi.

Ridică ochii când auzi un murmur crescând lângă scara dublă care ducea, ghici el, la apartamentele de la etaj ale stăpânilor. O doamnă de o rară eleganţă tocmai cobora. Bogăţia veşmintelor ei o punea în valoare, dar frumuseţea ei ieşea şi mai mult în evidenţă prin comparaţie cu sluţenia şi ţinuta de o macabră austeritate a însoţitoarei ei. Evitând privirea de pasăre de pradă care se oprise asupra lui, vrând parcă să-i pătrundă până în suflet, Djem se lăsă condus de gazdă până în josul treptelor.

— Prinţe Djem, îngăduie-mi să ţi-o prezint pe soţia mea, Sidonie de Sassenage.

Djem făcu o plecăciune, cu o mână în dreptul inimii, după obiceiul orientalilor.

— Doamnă, mă simt ca un mărăcine în faţa unui trandafir. V-am invadat cu spinii mei trişti căminul, care ar fi trebuit să fie dedicat doar splendorii Domniei Tale.

— Trandafirul s-ar ofili dacă n-ar fi înconjurat de alte plante care să-l admire, prinţe Djem, replică Sidonie, adresându-i cel mai vesel surâs.

— Atunci, cu permisiunea soţului Domniei Tale… cuteză Djem, oferindu-i braţul arcuit, ca orice senior francez.

— Mă simt onorată, răspunse Sidonie, aşezându-şi cu eleganţă degetele pe mâneca lui din mătase strălucitoare.

Jacques de Sassenage izbucni într-un râs vesel. Ce prost fusese amânând atât de mult întâlnirea cu prinţul! Fiindcă da, omul ăsta chiar îi era simpatic.

*

Algonde delira.

Se trezise în zori, cu o stare de greaţă, ca s-o ia în braţe pe Elora, care plângea. Bebeluşul se liniştise când îl mângâie, dar refuzase să sugă, ceea ce o speriase imediat pe Algonde. Moaşa, care era şi felceriţă, venise în grabă,

storsese o picătură de lapte matern pe degetul ei, gustase, apoi îi ridicase poalele cămăşii de noapte ca s-o examineze.

— Ai o infecţie. Te pot vindeca, dar va trebui să stai la pat câteva zile şi să laşi copilul în grija doicii, îi pusese ea diagnosticul.

Cu inima sfâşiată, Algonde lăsase doica să se ocupe de fiica ei. Ştia ce se întâmplase. Poţiunea pe care Marthe o obligase s-o bea se prefăcuse, cu siguranţă, în otravă când ajunsese în sângele ei deja afectat de veninul năpârcii. Cărnurile ei tumefiate putrezeau. Luptase cât putuse, dar febra îi creştea în ciuda leacurilor moaşei. După câteva ore, când Philippine, aflând de starea ei, venise să vadă cum se mai simte, era lac de sudoare şi dinţii îi clănţăneau puternic. Îngrozită de chipul palid precum ceara al lui Algonde şi de vorbele fără noimă pe care le rostea, Philippine refuzase să se mai clintească de la căpătâiul ei.

După-amiaza se scurgea fără grabă, iar domniţa era tot acolo rugându-se, deoarece era disperată să vadă că Algonde, în loc să se simtă mai bine, arăta din ce în ce mai rău.

— Nu se poate face nimic? o întrebă pentru a suta oară pe moaşă, care venise să verifice pulsul neregulat al tinerei.

— V-am mai spus, domniţă Helene. Leacurile mele îşi au limitele lor. Acum, viaţa ei este în mâinile Domnului. Trebuie să aşteptăm. Dacă supravieţuieşte până dimineaţă, poate că… Philippine începu să plângă în hohote.

— Spune-mi că n-o să moară! Te rog, spune-mi asta! o imploră.

Cu picioarele ei strâmbe, moaşa dădu ocol patului. Era de foarte multă vreme în serviciul acestei case, o ajutase pe Jeanne de Commiers să-şi aducă pe lume copiii şi ţinea la ei ca la proprii copii. Moartea lui Claudine o răvăşise şi, cu toate că îi venea greu să înţeleagă de ce atâtea plânsete pentru o simplă slujnică, jalea lui Philippine îi sfâşia inima. O cuprinse în braţe şi o strânse la pieptul ei mare.

— Încearcă să te gândeşti la altceva. Uite, tatăl tău a venit de la vânătoare cu un cerb care are nişte coarne

nemaipomenite. Se spune că turcul l-ar fi nimerit cu o săgeată drept în frunte. E jos. Dacă oricum nu ajută la nimic să stai aici, n-ai vrea să te duci să-l vezi?

— Să văd cerbul? sughiţă Philippine.

— Nu cerbul, ce naiba, l-au dus deja la bucătărie. De prinţul Djem vorbeam.

Philippine tresări. Puse cap la cap tot ce auzise fără să asculte cu adevărat. Se desprinse din braţele moaşei, cu o lacrimă oprită la rădăcina nasului.

— Prinţul este aici?

— După cum ţi-am spus. Du-te să te speli pe ochi. Rămân eu s-o veghez pe Algonde. Oricum trebuie să-i schimb aşternutul.

Moaşa o ciupi afectuos de obraz.

— Şi după aceea, să-mi povesteşti şi mie…

Apoi o luă de umeri, o conduse până la uşa prin care comunicau cele două odăi, o împinse uşor în camera ei şi închise la loc uşa.

Philippine, oprindu-se în spatele uşii, suspină, cu inima frântă. Putea oare s-o părăsească pe Algonde? Sigur, de la întâlnirea aceea întâmplătoare din pădure şi în ciuda tuturor evenimentelor care urmaseră, nu încetase să se gândească la Djem. Chiar şi acum, era de-ajuns să şi-l închipuie undeva… într-unul din saloane ca să i se înfierbânte obrajii şi tot trupul. Se rezemă cu spatele de uşă. Se simţea vinovată fiindcă se gândea la el, în timp ce, poate, mâine în zori… Nu. Trebuia să-şi alunge din minte această perspectivă. Algonde va trăi. Nu voia s-o piardă. Şi cu atât mai puţin s-o înlocuiască pe Algonde cu un bărbat care poate că nu venise astăzi aici decât ca s-o găsească şi s-o reducă la tăcere. Era o idee atât de plauzibilă încât o îngrozi, De asta renunţase Djem s-o mai urmărească ieri. Neştiind cine era, venise la castel ca să dea de ea. Îşi înăbuşi cu palma un strigăt de disperare şi se lăsă să alunece de-a lungul uşii până se aşeză pe duşumea. Îşi aminti azurul privirii sale neînduplecate în timp ce-şi scotea sabia din teacă. Zăngănitul tăişurilor. Prinţul era un

războinic. Nu ezitase să-şi acuze de trădare cel mai apropiat prieten. Nu va avea, aşadar, scrupule ca să se descotorosească şi de ea pentru a-şi proteja secretul. Era suficient să mituiască o slujnică. Puţină otravă într-o băutură. Philippine încremeni de spaimă. Aceasta era, prin urmare, soarta care-o aştepta dacă ar fi coborât scara. Nu iubirea. Renunţă la intenţia de a se duce jos. De îndată ce Algonde îşi va reveni, Philippine îl va ruga pe fratele ei s-o însoţească la Rochechinard. Iar acolo, Djem se va convinge că ea nu-l va trăda. Da, era singura soluţie ca să scape cu viaţă.

Totuşi, nu putea renunţa la gândul de a-l zări. Fereastra ei dădea spre grădini. Se grăbi să se îndrepte spre ea, ridică puţin colţul unei perdele, atât cât să poată privi afară neobservată, şi scrută mulţimea de cavaleri şi domniţe care se jucau de-a baba-oarba sau se plimbau sporovăind. Oare aşa era şi ea când se afla în mijlocul lor? Uneori se simţea atât de diferită! Mai era acolo şi altcineva deosebit, care stătea singur pe o bancă. Aymar de Grolee, seniorul de Bressieux, prietenul părinţilor ei, naşul micuţei Claudine care se prăpădise, cel care-l primise pe Enguerrand în casa lui ca scutier. Era un bărbat chipeş încă, dar părea supărat. Înciudat, mai degrabă. De când aflase că acesta era îndrăgostit de mama ei şi renunţase la ea ştiind că îl iubea pe Jacques de Sassenage, Philippine nu se mai îndoia de sentimentele ambigue pe care Aymar de Grolee le nutrea faţă de ea. Nu semăna leit cu Jeanne de Commiers? Gândul acesta îi reaminti de Djem şi un fior o străbătu din creştet până în tălpi. Dacă intra în biroul tatălui ei? Portretul mamei ei împodobea tăblia şemineului. Dar era oare de-ajuns ca s-o recunoască, după ce o văzuse de la distanţă, ciufulită şi cu fustele fâlfâind în goana aceea nebună? Începu să-şi roadă unghiile. Doamne, cât de tristă şi complicată era viaţa!

Lăsă colţul perdelei să cadă la loc. Djem ori plecase, ori prefera să rămână înăuntru, la răcoare. Îmbufnată şi cu inima grea se întoarse la căpătâiul lui Algonde, evită

privirea plină de reproş a moaşei şi, uşurată să audă că infecţia fusese oprită, îngenunche să se roage.

*

Puţin înainte de miezul nopţii, Philippine auzi bătăi în uşă şi o văzu intrând pe Marthe, care părea îngrijorată.

— Cum se mai simte? întrebă camerista lui Sidonie, apropiindu-se de patul luminat de o lampă.

Algonde respira greu, cu o expresie chinuită pe faţa palidă. Iritată de prezenţa lui Marthe, epuizată de nesomn, neliniştită cum era, Philippine o fulgeră cu privirea:

— Ce-ţi pasă? O urăşti, ca şi pe mine, ca pe noi toţi! Ieşi imediat!

Chipul cameristei se crispă. În alt loc şi în alte împrejuri i-ar fi spintecat obrăznicăturii burta cu o singură lovitură de gheară, ar fi învăţat-o ea ce înseamnă respectul! Se stăpâni însă. Era de neconceput ca Algonde să moară. Marthe nu pricepea de ce se stingea văzând cu ochii. Temându-se ca Algonde să n-o păcălească, preferase să piseze chiar ea oul negru şi să adauge cantitatea necesară din praful obţinut în licoare. Spre deosebire de cea pe care o preparase pentru Philippine, licoarea aceasta nu avea cum să provoace un avort. Atunci, ce se întâmplase? Presine intervenise cumva? Când intrase în mintea lui Algonde, Marthe nu văzuse nimic legat de aşa ceva. Reuşise oare fata să ascundă acest lucru? Dacă era aşa, bine făcuse Marthe că adăugase în amestec vreo câteva picături din propriul ei sânge, Da, fără îndoială, asta era explicaţia. Binele şi răul se luptau în mintea lui Algonde. Până când unul sau altul avea să învingă, starea fetei se va agrava tot mai mult.

Marthe clătină din cap, cu o privire mohorâtă.

— Îmi dau seama că anumite lucruri îţi scapă, domniţă, dar nu vă duşmănesc. Nici doamna Sidonie, nici eu nu dorim ca să se sfârşească prost. Dacă se va simţi şi mai rău, anunţă-mă, voi încerca imposibilul cu elixirele mele.

Oare era sinceră? Privirea ei aşa părea. Cu toate acestea, Philippine nu cedă.

— Ieşi, Marthe! Nu voi lăsa pe nimeni în afară de Dumnezeu să hotărască.

Înţelegând că nu avea niciun rost să insiste, harpia ieşi din încăpere. Bebeluşul fusese despărţit de mama lui. Mica Elora plângea în camera alăturată. Marthe trecu pragul. Doica moţăia în fotoliul de lângă leagăn, epuizată, desigur, de plânsetul necontenit al bebeluşului. Tăcută ca o umbră, Marthe se apropie şi se aplecă să privească obrăjorul roşu. Plânsul conteni brusc, iar ochii micuţei aţintiră faţa înfricoşătoare a harpiei, arzând-o ca două torţe aprinse. Marthe tresări de bucurie. Elora avea puterea. Puterea răului. Poţiunea pe care o băuse Algonde înainte de a naşte înlăturase ceea ce era bun în copil. Micuţa îi aparţinea, iar maică-sa la fel, dacă supravieţuia. Marthe ieşi şi se îndreptă spre camera ei. Presine pierduse partida. Profeţia avea să se îndeplinească. Şi, în orice caz, ea, Plantine, îşi va redobândi înfăţişarea iniţială şi va domni asupra Ţinuturilor de Sus.

*

Algonde era altundeva. Într-un loc în afara timpului, necunoscut ei. Plutea prin nişte limburi când irizate ca perlele, când roşii ca sângele. Ghicea că e pierdută între două lumi, fără să mai poată găsi drumul care s-o readucă la realitate. Îşi amintea însă cine este, ce misiune are şi sensul profeţiei. Şi, mai cu seamă, vocea disperată a fiicei ei, care-şi striga iubirea. De ce nu reuşea să ajungă la ea? Ce-i făcuse Marthe? Ce se va întâmpla cu micuţa dacă ea murea? Într-un reflux neîncetat, furtuna din interiorul ei o umplea de disperare. Uneori se apropiau de ea nişte imagini ca nişte ţărmuri salvatoare. Mathieu care-i întindea mâna, mama ei râzând, jupânul Janisse, Elora scăldată într-un nimb de lumină. Dar fiecare pierea sub valuri, aşa cum Furonul dispărea sub munte. O voce din mintea ei îi şoptea să înceapă lupta. Vocea lui Marthe. Vocea răului. Fără să-şi recapete cunoştinţa, se arcui şi ţipă:

— Niciodată!

Philippine, care aţipise lângă pat, tresări şi se aplecă spre Algonde. Din nou nemişcată, bolnava bâiguia acum o litanie nedesluşită, cu chipul scăldat în grimase. Pe obrajii lui Philippine începură să se prelingă lacrimi. Din moment ce boala îi afecta doar perineul, de ce nu-şi recăpăta Algonde cunoştinţa? O bătu uşor pe obraz, o strigă pe nume, fără să obţină vreun rezultat. Iar tatăl ei voia să plece a doua zi împreună cu el la Saint-Just, să-şi ia celelalte fiice de acolo, zicând că şi-aşa întârziaseră prea mult. Fiindcă turnirul de la Romans începea peste trei săptămâni, iar fetele trebuiau să se obişnuiască până atunci cu moda de la Curte. Philippine hotărî că nu va merge. Chiar dacă absenţa ei o va întrista pe sora Albrante. Philippine tresări. Sora Albrante! Asta era soluţia. Sora Albrante şi leacul ei! Simţi deodată că-i revin puterile. Dacă Algonde rezista până când se întorceau de la mănăstire, Philippine era convinsă că leacul miraculos al infirmierei o va salva.

Tatăl îi spusese că vor pleca în zori. Philippine ascultă cu atenţie. Toată lumea dormea. Se temea să nu aţipească din nou, fiindcă baronul ar fi plecat fără ea.

— Aşteaptă-mă, Algonde. Te rog, şopti ea la urechea bolnavei, apoi se îndreptă spre uşa camerei ei. Acolo, încercă să-şi vină în fire, apoi chemă o slujnică să-i pregătească o baie ca să se învioreze.

*

Mamele simt astfel de lucruri. Ca o agonie ce o prefigurează pe a lor. La Sassenage, Gersende se ridică brusc în aşternut. Violenţa suferinţei ei era dincolo de cuvinte; căci altfel, probabil că ar fi ţipat. Nu fusese un coşmar. O certitudine fără doar şi poate. Fără vreun motiv concret. Cu atât mai înspăimântătoare cu cât nimic nu o prevestise. Algonde era pe moarte.

Îşi trase cearşaful peste piept, ca pe un giulgiu care trebuia deja pregătit, şi începu să dârdâie.

18

Philippine se clătina pe picioare de oboseală când se pregăti să se urce în trăsură. Sidonie se aşezase deja pe banchetă. Louis, care-i întinsese mâna ca s-o ajute să coboare treptele peronului, observă imediat că nu era în apele ei.

— Nu înţeleg de ce te consumi atât veghind o servitoare? Dacă aş avea puţină autoritate în casa asta, aş pune eu lucrurile la punct, crede-mă! îi scrâşni el în ureche.

În curte nu era nimeni, în afară de escorta călare a messirului Dumas, doi lachei în josul treptelor şi vizitiul care ţinea caii de hăţuri. Cuvintele lui Louis o tulburară pe Philippine. Nu era destul de necăjită, mai trebuia să-l înfrunte şi pe Louis acum! N-avu însă timp să-i răspundă, căci baronul, care era chiar în spatele ei, îşi puse fiul la punct cu un glas rece:

— Pentru asta va trebui să aştepţi să mor eu, băiete…

Louis lăsă capul în jos. Nu se aşteptase ca vorbele acelea şoptite în liniştea zorilor să ajungă până la urechile baronului

— Iartă-mă, tată, dar nu poţi nega faptul că atâta condescendenţă e deplasată şi ar putea chiar să-i ofenseze pe oaspeţii noştri…

— Oaspeţii noştri n-au niciun motiv să se îndoiască de rangul lui Algonde, iar cel care s-ar apuca să-i informeze ar fi pedepsit fără întârziere, adăugă baronul, ca să încheie discuţia.

Ameninţarea era făţişă. Louis nu insistă. El nu îi însoţea la Saint-Just. Pe când luau împreună micul dejun, le spusese că voia să se ducă până la Rochechinard. În ajun, prinţul Djem îi propusese cu amabilitate să joace cu el o partidă de şah.

Aşa stând lucrurile, Louis nu înceta să dea de înţeles că Philippine făcuse o mare greşeală refuzând să coboare ca

să-l salute pe turc, chiar dacă, aşa cum pretindea, nu se simţea bine. Ea se prefăcuse că nu-l aude.

Philippine se aşeză pe banchetă, lângă Sidonie. N-avea curajul să se amestece şi ea în discuţie. În ciuda hotărârilor bune pe care le luase, era epuizată.

Jacques de Sassenage, care în loc să meargă călare preferase să călătorească în trăsură, ca să poată vorbi cu ele pe drum, se aşeză şi el pe banchetă. Portiera se închise în timp ce Louis le ura o călătorie plăcută.

Trăsura se urni din loc, străbătu curţile şi porni pe drumul care ducea spre Bourne. Cu privirea pierdută către aburul trandafiriu care devenea tot mai luminos pe măsură ce soarele urca pe cer, Philippine nu mai avea putere nici să se roage şi ar fi adormit dacă tatăl ei nu i-ar fi cerut veşti despre Algonde.

— E în agonie. Sper însă că elixirele surorii Albrante vor putea s-o salveze, articulă ea cu glas înăbuşit.

Ascunzându-şi propria tristeţe, baronul dădu din cap.

— Excelentă idee. Algonde este rezistentă. Sunt convins că se va face bine. Iar atunci, aş dori ca şi tu, odată cu surorile tale, să poţi descoperi cu ocazia turnirului calităţile pretendenţilor care-ţi fac curte. Nu-mi place deloc purtarea acelui Philibert de Montoison. Dacă mâine mi s-ar întâmpla o nenorocire, fratele tău i-ar lua partea.

Inima lui Philippine se opri pentru o clipă.

— Ce vrei să spui?

— Aymar de Grolee i-a surprins odată, când cavalerul era în vizită la castel, vorbind despre tine. Philibert de Montoison aducea nişte argumente în favoarea căsătoriei voastre, la care Louis n-avea alte obiecţii decât împotrivirea mea şi… faptul că sunt încă în viaţă.

— La o adică, aş prefera să mă mărit cu Aymar de Grolee, se strâmbă Philippine, acoperindu-şi cu palma un căscat.

Se lăsă o tăcere care o făcu pe fată să presupună că ideea aceasta nu-i displăcea tatălui ei. Totuşi, acesta nu spuse nimic. O iubea destul de mult ca s-o vadă mai degrabă fericită cu un soţ tânăr decât cu un bărbat de

aceeaşi vârstă cu el, oricât de generos şi plin de viaţă ar fi fost. Dar nu renunţă la subiectul discuţiei:

— De ce nu cu Laurent de Beaumont? E tânăr, chipeş şi are un rang înalt la Curte. Nu ţi-a făcut plăcere să-l revezi în toamnă? Ţi-a mai scris de-atunci... Nu-i aşa?

Philippine ridică din umeri. Ultima lor întâlnire fusese în acea după-amiază de octombrie când se duseseră cu toţii la Blois, unde tatăl ei îi oferise omagiile sale lui Carol al VIII-lea şi-şi reînnoise jurământul de fidelitate surorii acestuia, regenta Anne de Beaujeu. Pe vremea când se duelase cu Philibert fi Montoison, Laurent de Beaumont era paj al delfinului, iar mai apoi paj al tânărului rege. Fireşte că era o partidă mai acceptabilă decât Philibert de Montoison, dar nu-i spusese ea că nu-l va lua de bărbat nici dacă ar fi rege? Philippine nu răspunsese numeroasele lui scrisori, considerând că avea şi aşa prea mulţi pretendenţi în jur ca să se mai încurce şi cu cei pe care voia să-i evite.

— Nu-l iubesc, afirmă ea, necăjită.

Jacques de Sassenage oftă. Oare era supărat din pricina altercaţiei cu fiul său sau din cauza bolii lui Algonde? Dincolo de confidenţele cameristei, Philippine ghicise că tatăl ei ţinea mult la ea.

Sidonie, căreia nu-i scăpase nimic, dar care nu se amestecase până atunci în discuţia lor, interveni cu o voce liniştitoare:

— Hai, bărbate, nu vezi că o întristează, ca şi pe noi toţi, drama de la Bâtie? Nu-i mai răscoli inima. Să o lăsăm să se odihnească.

Jacques îi zâmbi drăgăstos.

— Din păcate ai dreptate, draga mea. Mai gândeşte-te totuşi, Helene. Nimeni nu ştie ce ne rezervă soarta. Dacă întârzii prea mult să iei o hotărâre, poate că eu nu voi mai fi alături de tine ca să te susţin.

— Îţi făgăduiesc că mă voi gândi la asta, tată, îl asigură domniţa, căscând din nou.

În ciuda hopurilor de pe drum şi a durerii care-o împovăra, i se închideau ochii.

Sidonie o cuprinse cu un braţ protector pe după umeri, iar Philippine se lăsă legănată şi nu se mai împotrivi somnului.

Maica superioară de la mănăstirea Saint-Just îi aştepta să sosească, fiindcă baronul Jacques îi anunţase printr-o scrisoare intenţia de a-şi lua fiicele acasă, la Bâtie. Cu toată aversiunea ei faţă de Sidonie, era obligată să-i întâmpine pe oaspeţi. Când fu anunţată că trăsura baronului intra în curtea fostei fortăreţe regale, simţi că îi ard urechile, semn că era foarte iritată. Îşi şterse de rasă palmele asudate, îşi aranjă vălul de pe cap, ieşi din odaia de lucru şi porni pe coridor. La celălalt capăt se auzea deja vocea lui Sidonie. Maica superioară îşi făcu cruce din mers, de parcă ar fi urmat să se confrunte cu diavolul în persoană.

Philippine se înclină în faţa ei. Somnul acela greu o înviorase.

— Mă bucur să te revăd, maică superioară! o salută ea cu un surâs plin de căldură.

Călugăriţa nu-i răspunse în acelaşi fel. Era prea înţepată ca să recunoască de faţă cu netrebnica aceea de Sidonie că împărtăşea şi ea sentimentele fetei. Se mulţumi să spună pe un ton sec:

— Ai ochii foarte încercănaţi, Helene. Arătai mai bine când erai la mănăstire.

Ca să nu-i vadă tristeţea de pe chip, se întoarse spre Jacques şi îl privi cu severitate.

— Sper că vei avea mai multă grijă de celelalte fiice, messire. Prea multă distracţie strică…

— Şi prea multe pedepse, la fel. Ai uitat? îi aruncă Sidonie, trufaşă.

Călugăriţa o fulgeră cu privirea. Jacques însă interveni:

— Ar fi mai bine să mergem în odaia de lucru, maică. În timp ce soţia mea se va ocupa de fete, iar Philippine se va duce să o salute pe sora Albrante, aş vrea să avem o discuţie între patru ochi.

Maica tresări, dar îşi ascunse tulburarea. Să fi vorbit Sidonie? Nu. Era imposibil. N-avea niciun interes s-o facă.

— Dacă doriţi să mă urmaţi… îl invită ea, pornind către vechiul donjon, fără să observe că Jacques, a cărui atenţie fusese atrasă de o melodie abia auzită, ridicase ochii spre fereastra de la ultimul etaj, de unde îl privea un chip ascuns în spatele perdelei.

— Ce zgripţuroaică! făcu Sidonie după plecarea celor doi.

Philippine dădu să-i răspundă, când în pragul infirmeriei apăru Albrante, cu ochii plini de fericire.

Întorcându-i fără nicio remuşcare spatele lui Sidonie, Philippine îşi ridică fustele şi alergă să se arunce în braţele infirmierei.

Când ajunseră în odaia de lucru, Jacques refuză să ia loc pe scaunul oferit şi rămase în picioare, cu spatele spre fereastra cu ochiuri mici. Dacă s-ar fi aşezat, călugăriţa ar fi fost dominată de prezenţa şi prestanţa lui. Se sprijini doar de masa de scris, ca să-l poată înfrunta cu privirea de la acelaşi nivel.

— Te ascult, fiule… îl pofti ea, pe un ton ceva mai amabil.

Se simţea mai în largul ei departe de curvă.

— Cunosc, maică, rezervele pe care le ai faţă de soţia mea şi le înţeleg. Totuşi, m-ar bucura dacă ţi-ai mai modera sentimentele.

Jacques de Sassenage scoase din buzunarul hainei un plic şi i-l întinse.

— Ştiu că ai făcut cum era mai bine când Philippine a avut rătăcirea aceea. Şi că ai fost atât de severă din dragoste faţă de ea. Ţineam să-ţi mulţumesc.

Plăcut surprinsă, călugăriţa desfăcu plicul şi aruncă o privire rapidă asupra conţinutului. Era un act notarial de donaţie. În afară de pământuri, fusese adăugată o sumă însemnată de bani.

Această recunoaştere îi conferi şi mai multă siguranţă. Dacă Jacques de Sassenage voia s-o reducă la tăcere, se înşela.

— Gestul acesta îţi face cinste, messire, şi-ţi mulţumesc în numele comunităţii noastre, dar nu mă poţi face să-mi

schimb sentimentele faţă de Sidonie. Ştii că sinceritatea mea este la fel de mare ca şi generozitatea ta. Faptele comise de femeia asta în trecut mă fac s-o consider nedemnă de un asemenea bărbat, nedemnă de memoria lui Jeanne. Şi cred că este, din păcate, un exemplu total nepotrivit din punctul de vedere al moralităţii pentru fiicele tale...

Jacques nici nu clipi. Se aştepta la diatriba aceasta. Călugăriţa oftă.

— Probabil că tocmai acest motiv te-a făcut ca, spre deosebire de felul cum procedai în alte împrejurări, în alte vremuri, să treci la fapte fără să vii să discuţi cu mine mai întâi. Acum e soţia ta şi nu pot decât să mă înclin în faţa acestui lucru. O voi respecta ca atare, Jacques, dar nu-mi cere s-o şi apreciez. Iar dacă vrei un sfat, ai grijă ca fiicele tale...

Se întrerupse auzind paşi care goneau pe scară. Zgomotul venea dinspre etajul superior. Se repezi din reflex spre uşă în clipa când în prag se ivi călugăriţa care se ocupa de Jeanne de Commiers în lipsa maicii superioare. Aceasta din urmă abia avu timp să se dea deoparte din calea ei.

— Ei, ce se... începu maica superioară.

— Maică, vino repede. Jeanne a...

Observându-l pe baron, în faţa ferestrei încruntându-se, călugăriţa se înroşi până-n vârful urechilor, dându-şi seama de gafă.

— Iertaţi-mă, n-am ştiut că...

Dar maica superioară îşi venise în fire. O împinse cu o mână autoritară pe coridor şi închise canatul masiv în urma lor. N-avu timp să ceară explicaţii. De la etaj răsună un urlet, urmat de bătăi repetate în uşa încuiată.

— Parcă a înnebunit dintr-odată, gâfâi călugăriţa.

Inima maicii superioare se strânse, lăsând-o fără aer. Se strădui să se calmeze. Avea doar câteva clipe înainte ca baronul să înceapă să-i pună întrebări.

— Ce s-a întâmplat?

— Stătea la fereastră şi cânta, ca de obicei, apoi a tăcut, privirea i-a devenit fixă. În clipa următoare s-a aruncat asupra mea şi striga să i se dea înapoi… Vocea deveni un murmur abia auzit în vacarmul ţipetelor… Chipul…

— Prin urmare, infecţia a apărut în urma naşterii, rezumă Albrante după ce Philippine, care se retrăsese împreună cu ea în oficiu, ca să poată vorbi liniştite, îi povestise ce i se întâmplase lui Algonde.

— Da, soră. Sarcina aproape că ajunsese la termen. Fetiţa este firavă şi mă tem că fără mama ei…

La gândul acesta simţi un nod în gât, împiedicând-o să-şi termine fraza. O imploră din priviri pe infirmieră. Albrante îşi ridică şezutul mare de pe bancă şi se duse să scotocească prin dulapul cu leacuri. Nu găsi nimic care s-o mulţumească şi clătină întristată din cap.

— Aici, la mănăstire, suntem ferite de asemenea boli… Nu cred că o pot ajuta.

Auzi în spatele ei un sughiţ de plâns. Surprinsă, se întoarse şi o descoperi pe Philippine cu chipul ascuns între braţele sprijinite de masă. Doborâtă de durere. Se repezi spre ea, simţind că i se rupe inima. Se aşeză lângă fată şi o strânse la piept.

— Gata, gata, micuţo. Ce-i cu disperarea asta? Ştiam din scrisorile tale că eşti ataşată de slujnica asta, dar nu mi-aş fi închipuit că ţii la ea chiar atât de mult. Uită-te la mine… Haide, Helene… Uită-te la mine.

Philippine ridică fruntea.

— Nu vreau s-o pierd, soră, hohoti ea cu greu.

Chipul lui Albrante deveni grav. Atâta durere trăda în mod evident o relaţie împotriva naturii. Datoria ei ar fi fost s-o combată cu toată forţa principiilor ei religioase. Totuşi… ar fi putut schimba ceva dacă o făcea? Nu-l readusese oare la viaţă pe domnul de Montoison, care merita acest lucru cu mult mai puţin decât acea Algonde radioasă din scrisorile lui Philippine?

— Ar mai fi elixirul acela din care ţi-am dat şi ţie… se trezi ea mărturisindu-i.

Chipul lui Philippine se lumină.

— ...Dar ar trebui s-o examinez ca să pot hotărî şi nu ştiu dacă maica superioară mi-ar îngădui să plec.

Philippine suspină. Condiţia aceasta îi dădea peste cap planurile. Maica superioară n-ar fi consimţit niciodată.

— N-aş putea să i-l dau eu? N-avem timp să aşteptăm!

Albrante se ridică şi începu să măsoare în lung şi-n lat încăperea, gesticulându-şi gândurile nerostite. Deşi avea toată încrederea în protejata ei, nu concepea să se despartă de flaconul acela. Ei şi numai ei i-l încredinţase vrăjitoarea. Spunându-i să nu-l dea niciodată din mână. Cu toate acestea... Oare nu-i fusese dat ca s-o salveze pe Jeanne de Commiers, ba chiar şi pe Philippine? Oare axioma acesta nu-i includea şi pe apropiaţii lor? Totuşi... O slujnică... În ciuda milei creştineşti care, har Domnului, nu-i lipsea lui Albrante, ci dimpotrivă, nu putea să-şi gonească din minte gândul că, mai devreme sau mai târziu, elixirul şi-ar fi găsit o întrebuinţare mai bună.

— Te rog, soră, o imploră Philippine, ghicindu-i lupta cu raţiunea.

Infirmiera era pe punctul de a ceda când cineva bătu În uşă. Fără să aştepte răspuns, o călugăriţă deschise uşa şi intră. Sora Albrante se încruntă.

— Vreo problemă, soră Hildegarde?

— Superioara m-a trimis să te caut. E vorba despre ştii tu cine. Repede. Ia cu tine şi ceva leacuri... de calmare...

Albrante îşi frânse mâinile şi începu să caute în dulap. Oare ce voia să spună sora? Jeanne n-avusese niciodată nevoie să ia licoare de mac. Avea o fire liniştită şi veselă. De ce tocmai azi? Era posibil ca asta să se fi întâmplat din cauza lui Jacques de Sassenage? Puse câteva sticluţe într-un săculeţ din pânză, apoi se întoarse la Philippine care, cufundată în propria durere, nu se gândea decât la întârzierea pricinuită de acest contratimp.

— Nu voi lipsi mult. Aşteaptă-mă şi şterge-ţi lacrimile, Helene dragă! La întoarcere, îţi voi da lucrul acela...

— Cine s-a îmbolnăvit? N-aş putea veni şi eu ca s-o încurajez? întrebă Philippine, pe care singurătatea din acel loc o trista şi mai mult.

Albrante schiţă un surâs palid. Iarăşi trebuia să mintă. Iar şi iar, la nesfârşit. Oare de câţi ani o făcea? De câte ori păcătuise astfel?

— N-o cunoşti. Sora Jeanne a sosit la noi după ai plecat tu. Are mintea bolnavă, trăieşte izolată în donjon şi nu tolerează pe nimeni în afară de mine. Ai răbdare. De multe ori, Domnul ne aşteaptă pe ţărmuri nebănuite.

Şi o lăsă pe Philippine să mediteze la vorbele ei.

Sidonie auzise ţipătul. Ţipătul acela aproape neomenesc. Se afla în dormitor, alături de fiicele lui Jacques care tocmai se întorseseră de la ora de catehism şi o întâmpinaseră cu bucurie, superioara le vorbise despre hotărârea luată de tatăl lor şi erau răbdătoare să se întoarcă la Bâtie. Fără să mai piardă vremea, Sidonie le îndemnase să-şi facă bagajele. Când auziseră ţipătul, încremeniseră cu hainele în mâini, simţind că li se face pielea ca de găină.

— Rămâneţi aici, le poruncise Sidonie înainte de a se grăbi să iasă în curte ca să afle ce se petrece.

Dar nu era nimeni. Ridică instinctiv ochii spre ultimul etaj şi văzu. Era Jeanne. Aplecată peste marginea ferestrei, de parcă li vrut să se arunce. Fără să se mai gândească la altceva, Sidonie alergă spre donjon ca s-o oprească, în clipa când Albrante ieşea din infirmerie.

*

— S-a întâmplat ceva, maică? se interesă Jacques de Sassenage, tulburat şi el de urletul acela.

Călugăriţa închise uşa şi, străduindu-se să fie calmă, se întoarse spre el.

— Nimic îngrijorător, fiule. Una dintre protejatele noastre are crize de demenţă încă de când a sosit aici. Sora Hildegarde n-avusese până acum prilejul s-o vadă în starea asta. Am trimis s-o aducă pe sora Albrante, ceea ce ar fi

trebuit să-i treacă şi ei prin minte să facă, în loc să ne deranjeze.

Jacques dădu circumspect din cap. N-avea niciun motiv să pună spusele la îndoială. Totuşi, i se părea că ceva sună fals. Goni însă gândul acesta. Treburile mănăstirii nu-l priveau.

— Aşadar, unde rămăsesem?... continuă superioara, aşezându-se la masa de scris.

I se înmuiaseră picioarele şi, dacă n-ar fi trebuit să-l liniştească pe baron, s-ar fi repezit chiar ea să vadă ce se întâmplă. Era oare cu putinţă ca Jeanne, zărindu-i pe Jacques şi pe Philippine în faţa turnului, să-şi fi regăsit în memorie propria imagine alături de soţul ei? Fata semăna atât de bine cu ea! Miracolul se petrecuse? Alungă ideea aceasta, pe cât de frumoasă, pe atât de dezastruoasă. Jeanne nu mai avea loc în viaţa reală.

— Cred că vorbeam despre fetele mele...

Ea dădu din cap, dar nu-i mai ardea să fie răutăcioasă..

— Tinereţea şi frumuseţea le fac vulnerabile. Ceea ce s-a întâmplat aici cu Philippine dovedeşte că şi ea, şi surorile ei au nevoie de multă atenţie.

— Ştiu. Din acest motiv m-am şi căsătorit. Sidonie are o fire iubitoare. Va şti să le îndrume cu tact şi cu discreţie. Am deplină încredere în ea, o asigură el, ridicând vocea.

De cealaltă parte a uşii, cineva urca zgomotos scara în formă de inele. Se opri pe palier. Un pumn izbi cu o forţă disperată în tăblia groasă a uşii de la etaj.

— Jeanne! De dragul fiicelor tale! Te rog! urlă o voce.

Jacques încremeni. Vocea aceea. Sidonie. Ce legătură avea ea cu nebuna aceea?

— Taci odată! vociferă sora Albrante, care ajunsese şi ea, gâfâind, pe palier.

— Deschideţi! Repede! Până nu e prea târziu! imploră Sidonie. Ştia că, dacă Jeanne se arunca în gol, nu şi-o va putea ierta niciodată.

— Vrei să te audă şi el? Vrei să vă fie nimicite toate planurile?

— Preferi ca Helene să afle adevărul în faţa unui cadavru însângerat? replică Sidonie, prea răvăşită ca să-i mai pese de propriul viitor.

Sora Hildegarde, care le ajunsese din urmă, scoase cheia de brâu şi o răsuci febril în broască.

Năvăliră în odaie. Era goală. În timp ce se repezeau înspăimântate către fereastră, Jeanne de Commiers, ascunsă în spatele uşii, profită de faptul că din prostia lor avea cale liberă şi fugi pe coridor.

În odaia de lucru a maicii superioare domnea liniştea. Lividă, călugăriţa înţelesese că, indiferent ce ar fi spus, implicarea lui Sidonie scotea adevărul la iveală. Cuprins de curiozitate, baronul deschisese uşa şi păşea deja pe prima treaptă a scării. Superioarei nu-i mai rămăsese decât să se roage pentru ca miracolul să fie complet. Fiindcă în cazul acesta legitimitatea lui Sidonie dispărea.

*

O văzu ţâşnind în penumbra scării de parcă ar fi urmărit-o diavolul însuşi, cu capul plecat, pipăind cu mâinile zidul.

Baronul se pregătea să se dea la o parte ca să-i facă loc să treacă, dar ea îşi ridică ochii. El încremeni locului. Uluit.

— Jacques! scoase ea un ţipăt de fericire, aruncându-se în braţele lui.

Instinctiv, îi cuprinse trupul firav şi-l strânse la piept, mai-mai să-l frângă.

19

— Eşti cumva supărată, doamnă Gersende? se interesă jupânul Janisse, punându-şi lingura mare din lemn pe masă, lângă micul dejun de care femeia abia dacă se atinsese.

La castelul de la Sassenage, viaţa îşi urma cursul cu încetinitorul atâta vreme cât stăpânii nu erau acolo. De când plecase micuţa, bucătarul se plictisea. E adevărat că Mathieu şi Fanette rămăseseră, însă de câteva luni cei doi deveniseră atât de apropiaţi încât îi ştirbeau amintirile şi, până la urmă, vederea lor îl întrista în loc să-l înveselească. Nu se simţea bine decât în tovărăşia lui Gersende, cu care încă mai nădăjduia să se însoare. Dar pentru asta ar fi trebuit să-şi adune curajul ca să-şi declare intenţiile. Şi, cu totul nepriceput în astfel de probleme, nu cuteza s-o facă.

Gersende lăsă pe masă paharul cu lapte. Simţea că-i stă în gât. Şi când te gândeşti că-i plăcea atât de mult laptele, încât ar fi fost în stare să-l sugă direct de la ugerul vacii!

— Te doare ceva? Vrei să mă duc s-o aduc pe vrăjitoare? insistă bucătarul, speriat de privirea ei pierdută.

Ea îşi puse mâna dolofană pe braţul lui gros.

— Nici gând, bunul meu Janisse. Mă simt bine. Atât doar că dimineaţa asta m-am trezit cam tristă. Mi-e dor de Algonde. Şi ca să-ţi spun adevărul, sunt îngrijorată în privinţa ei.

— Ai primit veşti proaste de la ea?

Gersende clătină din cap. Nu spusese nimănui nimic. Algonde dorea ca nimeni de la castel să nu afle nici despre sarcina ei, nici despre poziţia privilegiată pe care o avea pe lângă Philippine. Aşa că Gersende n-avea cum să-i explice acestui om de ispravă că inima i se strângea cu fiecare minut care trecea, ca o clepsidră cu nisipul pe sfârşite, pe care cineva a uitat s-o întoarcă.

Janisse începu să se plimbe în lung şi-n lat prin bucătărie, gesticulând larg cu braţele, după obiceiul lui. La câţiva paşi,

sub impresionanta baterie de cratiţe agăţate de perete, cei doi ucenici ai bucătarului căscau jupuind câţiva iepuri aduşi de şoimar. Janisse voia să-i gătească pentru prânz.

Bucătarul cugeta. Ideea îi trecuse în minte încă de-acum câteva săptămâni. Acum i se ivise prilejul. Se opri în faţa lui Gersende, cu pumnii proptiţi în şoldurile late, şi-şi drese vocea:

— De ce nu ne-am duce?

— Unde să ne ducem? se miră intendenta.

— La Bâtie, ce naiba! O mamă n-are voie să-şi viziteze fiica? O intendentă nu se poate înfăţişa să-şi prezinte socotelile?

Gersende nu părăsise niciodată Sassenage până atunci. Nu că Bâtie ar fi fost prea departe, abia dacă făceai până acolo două zile cu căruţa, mergând cu boii la pas, dar, oricum…

— Fără escortă, ar fi o nebunie. Şi apoi, cine ne-ar ţine locul aici?

El îi luă mâinile într-ale lui şi le strânse insistent.

— Haide, Gersende! N-avem cine ştie ce treburi. E vorba doar de câteva zile. Cât ne trebuie ca să ajungem, să te asiguri că totul e în ordine şi să ne întoarcem. Şi i-am putea cere lui Mathieu să vină cu noi.

— Asta în niciun caz, se împotrivi Gersende.

Jupânul Janisse se înfurie.

— Dar ce-ai vrea, să se însoare cu Fanette? Nu că aş avea ceva împotriva ei, dar totuşi… Gersende… Ştii la fel de bine ca mine că n-o iubeşte! Puştiul are nevoie de un prilej. Un prilej care să nu-i rănească orgoliul! Doamnă Gersende… Nici mie nu-mi sunt toţi boii acasă. Mi-e dor şi mie de prigorie! Uită-te În mine. De când a plecat, mi-a căzut părul ca penele unui cocoş bătrân!

Într-adevăr, nu mai avea pe ţeastă decât nişte fire rare de păr pe care le prindea cu un şnur. Prima oară când îl văzuse pieptănat aşa, Gersende izbucnise în râs. Astăzi însă nu-i ardea de râs. Raţiunea o îndemna să rămână acasă. Inima îi striga să plece. Şi ce să facă odată ajunsă acolo? Să-şi îngroape fiica, dacă, aşa cum se temea, se întâmplase

o nenorocire? Iar dacă era încă în viaţă? Nu se pricepea la leacuri, ca vrăjitoarea… Privirea i se lumină, iar pe chipul rotund al jupânului Janisse se aşternu un zâmbet triumfător.

— Ei, aşa mai merge. Prin urmare, plecăm… e hotărât.

Gersende încuviinţă dând din cap. Îi venise şi ei o idee. Vrăjitoarea. Ea o putea ajuta să afle. Să înţeleagă. La urma urmei, era posibil ca neliniştea ei să nu fie decât o premoniţie sortită s-o salveze pe Algonde. Oare Mathieu n-ar fi iertat-o, văzând-o gata s-o nască pe fiica lor? Trebuia să forţeze fatalitatea. „*Destinul este influenţat şi de hotărârile pe care le ia fiecare.*” Aşa-i spusese şi Algonde înainte de a pleca.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, cred că ar fi mai bine ca Mathieu să nu ştie de ce ne ducem acolo. În prostia lui, ar refuza să ne însoţească… sugeră bucătarul, strâmbându-se.

Gersende îşi aţinti uimită privirea asupra lui, făcându-l să se înroşească brusc, ruşinat.

— Şi ce minciună i-am putea servi?

Ţinându-şi mâinile la spate, cu ochii pironiţi asupra încălţărilor lui pe care burta îl împiedica să le vadă, bucătarul începu să se lase de pe un picior pe celălalt, ca un copil vinovat.

— O minciună… ce minciună… Să vedem… Depinde… Pe legea mea…

Deşi era îngrijorată, Gersende începu să râdă.

— Hai, bunul meu Janisse, spune odată.

El strâmbă din nas, apoi din buze, se întoarse către ajutoarele lui, care erau prea departe ca să-i poată auzi, dar destul de aproape ca să ghicească despre ce discutau.

— Ia coborâţi voi în beci şi staţi acolo până vă chem! le strigă.

Pe când băieţii porneau spre scara care cobora în beci, Gersende îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Ia zi, ce-ai mai născocit?

Janisse înghiţi în sec. La dracu’, i se uscase de tot gâtul! Întinse o mână lacomă spre paharul cu lapte uitat pe masă şi-l goli dintr-o înghiţitură. Acum ori niciodată! îşi umflă pieptul, adunându-şi curajul.

— N-avem decât să-i spunem că avem de gând să ne căsătorim.

Asta era, aşadar. Mult îi mai trebuise ca să se hotărască. Merita să-l lase să se perpelească puţin. Gersende clătină din cap.

— Aşa ceva n-o să creadă niciodată!

— Cum nu? se sufocă Janisse, roşu ca focul.

— Păi, minciuna asta e prea gogonată…

Bucătarului i se înmuiară picioarele. Îşi frecă palmele de pânza bine întinsă a şorţului. De fapt, nici lui nu-i plăcea cum arată cu pântecele acela mare… Gersende avea dreptate să vorbească aşa.

— Mănânc prea mult, ştiu. Dar aş putea lua măsuri în privinţa asta…

Înţelegând că el, ca orice bucătar, interpretase greşit spusele ei, Gersende începu să râdă, bătându-l uşor pe burtă cu dosul palmei.

— Nu despre asta vorbeam, dragă Janisse. Chiar îmi place pântecele ăsta rotunjor!

Chipul lui deveni din nou surâzător.

— Da?

— Ziceam doar că Mathieu n-ar înţelege de ce-l luăm cu noi la Bâtie numai ca să mă ceri de soţie… Sau poate ar trebui să consider că ai şi făcut-o deja.

El dădu din cap, cu ochii sclipindu-i.

— Chiar aşa.

— Şi că eu am acceptat, dar avem nevoie de încuviinţarea baronului ca să ne căsătorim.

— Ai dreptate.

— Şi suntem atât de nerăbdători, încât nu vrem să aşteptăm un răspuns trimis prin curier.

— Exact.

— Ca atare, avem nevoie de un braţ înarmat şi de cineva care să mâne caii ca să ne putem duce planul la bun sfârşit.

— Asta vroiam şi eu să spun.

— Pe legea mea, povestea se leagă…

Gersende dădu din cap, îi întoarse spatele şi porni spre uşă. Jupânul Janisse rămase o clipă uluit, apoi făcu un pas şi necheză:

— Şi asta-i tot?

Gersende îşi stăpâni râsul şi se răsuci spre el.

— Nu-i de-ajuns?

— Adică… mă laşi aşa…

— Mă duc să-mi fac bagajul în timp ce tu o să-l convingi pe căposul acela de Mathieu.

Chipul bucătarului se lumină.

— Păi atunci…

Aplauze venite din spatele lui îi însoţiră privirea drăgăstoasă pe care i-o aruncă Gersende. Cei doi ucenici care, bănuind despre ce este vorba, rămăseseră în susul scării, se apropiaseră cu gurile până la urechi. Janisse se răsuci pe călcâie.

— Ce-i cu voi? Nu vă trimisesem jos?

— Nu-i certa, logodnice. Au venit să ne felicite, glumi Gersende înainte de a ieşi pe uşă.

În urma ei răsună un strigăt: „*Trăiască!*“, aducându-i lui Janisse şi înveselindu-i un pic inima.

*

În clipa aceea, Jacques de Sassenage nu ştia dacă trebuia să râdă sau să plângă, să pedepsească sau să mulţumească, să se împotrivească sau să accepte. Adevărul „explodase“ în odaia de lucru a superioarei, iar baronul o privea când pe maică – stând ţeapănă şi demnă –, când pe Sidonie, a cărei durere trăda atât afecţiunea ei sinceră faţă de Jeanne, cât şi iubirea pe care i-o purta lui. Având o expresie aspră, Jacques suferea. După sentimentul că fusese trădat, ce-l cuprinsese când văzuse că Sidonie ştia, urmase crudul adevăr că Jeanne era în viaţă. Acum era chiar în faţa lui.

Abia o desprinsese de la gâtul lui, de care se agăţase, acoperindu-l cu sărutări, că Jeanne începuse din nou să

urle, apoi fusese cuprinsă de convulsii violente. Sora Albrante, care fugise după ea pe scară, intervenise.

— Ţine-o! Pentru numele lui Dumnezeu, baroane, ţine-o bine!

El se conformase. Din reflex, Jeanne privea în jur cu ochi înnebuniţi. O apucase şi o ţinuse nemişcată, cu spatele lipit de pieptul lui, cu faţa chinuită, chipul ei exprima toată durerea din lume, uitându-se la Albrante. Infirmiera scoase repede licoarea de mac din săculeţ şi reuşise cu greu că o facă pe Jeanne, care se zvârcolea, să bea câteva înghiţituri.

Acum, Jeanne de Commiers moţăia în fotoliul de lângă fereastră, liniştită, fragilă, cu capul sprijinit de perete. Întruchiparea nevinovăţiei şi a purităţii.

Jacques îşi întoarse privirea de la ea. Toată fiinţa lui urla.

— Nu ştiu ce anume a făcut-o să-şi recapete memoria, messire dar, după cum ai văzut, şocul a fost prea violent şi, pentru moment, nu ştiu ce urmări va avea. Când se va trezi, ar putea fi vindecată… sau pierdută definitiv, declară Albrante, frământându-şi mâinile.

— Îmi închipui cât de greu îţi este să înţelegi motivele noastre. Dar dacă am preferat, în cunoştinţă de cauză, să păstrăm acest secret, n-am făcut-o pentru a-ţi pricinui vreun rău, ci ca s-o protejăm pe ea.

— Înţeleg, doamnă… Dar asta nu înseamnă şi că iert. Ai comis o blasfemie, ca şi mine când m-am recăsătorit.

Călugăriţa rânji.

— Eu îmi port propria cruce. Las-o şi pe doamna Sidonie să ducă povara păcatelor ei.

Sidonie, care stătea lângă fereastră, nu spuse nimic. Ştia că pierduse totul. Simţea o durere fără nume, dar, în mod ciudat, şi o uşurare. Tresări totuşi auzind glasul lui Jacques.

— E de datoria mea să rezolv această problemă. O voi face la momentul potrivit. Până atunci, soră Albrante, îţi cer, pe sufletul şi pe conştiinţa ta, să-mi spui ce trebuie să fac ca s-o ajut pe Jeanne.

— Să pleci. Împreună cu fiicele tale, aşa cum intenţionai, şi fără să le dezvălui nimic.

Jacques îşi îndreptă spatele.

— Imposibil. Copiii mei au dreptul să ştie adevărul!

Sidonie veni în faţa lui, smerită şi umilă.

— Nu contează ce crezi despre mine, Jacques. Astăzi, această alegere ţi se impune aşa cum ieri se impunea alegerea mea. Dacă Jeanne s-ar fi vindecat, nu m-aş fi dăruit ţie, iar eu aş fi fost prima de la care ai fi aflat. Dar priveşte-o…

— Taci… o întrerupse el, îndurerat.

Dar Sidonie nu putea să tacă. Se apropie de el şi-i cuprinse mâinile. Spre marea ei uşurare, Jacques nu se împotrivi.

— La ce bun să reînvii o speranţă care ar putea muri înainte de a se naşte? Peste câteva zile sau câteva săptămâni, cu voia Celui de Sus, Jeanne îşi va lua locul, iar eu voi pleca. Pentru moment însă, sora Albrante are dreptate. Cele mai bune îngrijiri le va primi aici. Trebuie să pleci.

Văzând că superioara se strâmbă la vorbele lui Sidonie, ca să nu o lase să intervină cu vreo observaţie meschină, Albrante insistă:

— Am lăsat-o în oficiu pe Helene, care e disperată din pricina bolii doamnei ei de companie. O supărare în plus nu i-ar face deloc bine. Te conjur, baroane! Ai încredere în mine.

Jacques cedă cu un suspin resemnat.

— Dacă aşa trebuie… Nu ne vom schimba cu nimic obiceiurile şi planurile înainte de a şti exact cum stau lucrurile. Întoarce-te la fiicele mele, Sidonie, şi porunceşte să le fie duse în trăsură cuferele, dacă şi-au terminat de făcut bagajele. Vom pleca în cel mai scurt timp posibil. Cât despre Helene, ea a venit să-ţi ceară ajutorul, soră. Ai posibilitatea s-o faci?

Albrante se mută de pe un picior pe celălalt. Acum avea nevoie mai mult ca oricând de elixirul vrăjitoarei ca s-o salveze pe Jeanne. Dar putea oare s-o lase pe Helene în disperarea ei? Câteva picături ar fi fost de-ajuns.

— Îţi voi încredinţa leacul de care are nevoie, hotărî ea, apoi adăugă: Dacă ai putea s-o aduci pe Jeanne în camera ei şi să o pui pe pat...

El o lăsă pe Sidonie şi se grăbi să îndeplinească rugămintea lui Albrante. Tulburat de iubirea pe care nu încetase niciodată să o poarte primei sale soţii, o ridică în braţe cu nespusă grijă. Instinctiv, Jeanne îşi încolăci braţele pe după gâtul lui. Cu un nod în gât, Jacques ieşi pe uşa deschisă de sora Albrante şi porni pe coridor. Sidonie ieşi, la rândul ei, ca să se întoarcă în dormitorul fetelor. Se opri o clipă şi-l privi, plină de tristeţe, cum urca treptele cu preţioasa-i povară strânsă la piept.

— Jacques... iubitule... gemu Jeanne în starea ei de inconştienţă.

— Sunt aici, dragostea mea. Al tău pe veci, răspunse el sărutând-o pe frunte.

Ochii lui Sidonie se umplură de lacrimi. Superioara se opri în spatele ei, şoptindu-i fără pic de milă:

— Asta mă bucură cel mai mult! Orice s-ar întâmpla, fata mea, s-a terminat cu tine!

*

Gersende se opri la intrarea în poiană. În faţa ei, coliba se confunda cu decorul din pricina muşchiului şi a nenumăratelor plante agăţătoare care acopereau pereţii din bârne de lemn. Fumul care ieşea pe horn împrumuta brizei din acea zi de 22 mai 1484 un iz acrişor amestecat cu mireasmă de flori albe. Gersende se apropie cu hotărâre şi bătu la uşa roasă de cari. Silueta uşor adusă de spate a vindecătoarei se ivi în prag.

— Tu eşti, Gersende... Nu te-a urmărit nimeni? întrebă vrăjitoarea.

Intendenta castelului Sassenage clătină din cap, iar uşa se deschise larg în faţa ei.

— Micuţei i s-a întâmplat ceva grav, nu-i aşa? se grăbi Presine să întrebe îndată ce fură la adăpost de urechi indiscrete.

Gersende înghiţi în sec.

— Deci ai simţit ceva…

— Astăzi, în zori.

— Înseamnă că într-adevăr e pe moarte, făcu disperată Gersende, lăsându-se să cadă pe colţul unei laviţe.

Fără să-şi schimbe înfăţişarea de femeie bătrână, Presine se aşeză lângă ea şi o luă de mâini. Intendenta simţi o căldură binefăcătoare curgându-i prin vene. Inima îi era la fel de neîmpăcată.

— O poţi ajuta cumva? întrebă ea.

— Pentru moment, nu, din păcate. Marthe se aţine în preajma ei şi mi-ar simţi corpul eteric. Voi acţiona la noapte, ca s-o ţin în viaţă până ajungeţi voi.

— Dar cum… se miră Gersende, care nu-i spusese însă ce voia să facă.

— Pot citi în tine aşa cum pot citi şi în ea. Avem acelaşi sânge, Gersende, chiar dacă al vostru e mai amestecat. Grăbeşte-te să ajungi la ea.

Se ridică şi luă de pe etajeră flaconul albastru înconjurat de o dantelă din argint.

— Nu ştiu care e pricina, dar în ea se dă o luptă între bine şi rău. Numai elixirul acesta o poate face să-şi revină. Ţi-l încredinţez. Trebuie să bea tot conţinutul.

— Dar e însărcinată. Nu va fi periculos pentru copil?

Presine îi surâse cu duioşie.

— Nu-ţi face griji pentru copil. Elora s-a născut deja.

Gersende tresări.

— Atât de devreme? Pentru Dumnezeu! Şi este…

— Normală? Da, este, dacă ne gândim la originea ei. Are deja puteri deosebite. Le-am simţit.

— Atunci le-a simţit şi Marthe.

— Marthe nu ştie nimic despre destinul fetiţei. Nu te gândi la asta. Luaţi-o pe drumul principal. Dacă s-ar apropia de voi vreo ceată de tâlhari, Mathieu îi va pune pe fugă.

— Nu prea cred. Doar e singur.

Presine o bătu uşor pe obraz.

— Nu va fi singur. Am eu grijă de asta. Niciun tâlhar nu se leagă de alt tovarăş de breaslă.

— Ce vrei să spui? se sufocă Gersende.

— Ăsta-i adevărul. Mathieu le este dator, iar ei aşteaptă ca, la momentul potrivit, el să onoreze această datorie.

Uluită, Gersende clătină din cap.

— Mathieu? Tâlhar? Nu vreau să cred una ca asta.

— Atunci n-o crede, Gersende. Şi ţine minte că Mathieu va fi în pericol dacă se apropie prea mult de Algonde. Lasă-l în voia propriului destin.

— Totuşi, dacă bebeluşul…

Presine oftă.

— Important este ca Algonde să se facă bine. Restul va veni de la sine. Pleacă acum.

Gersende puse flaconul în buzunar şi se ridică.

— Ţine încă ceva, o reţinu Presine. Ai grijă ca nimeni – mai cu seamă Marthe – să nu te vadă folosind flaconul. Este de mare preţ şi trebuie să-mi fie înapoiat chiar dacă va fi golit.

— În cazul ăsta n-ai putea să torni elixirul din el în alt recipient, mai puţin important?

— Din păcate, nu, căci n-ar fi la fel de eficient, iar în cazul de faţă, fiecare fărâmă din puterea lui contează. Ai grijă de el ca şi de propria viaţă şi ca de viaţa pe care urmează să o salveze.

Presine o conduse până la uşă, iar Gersende se grăbi să plece, înspăimântată de această responsabilitate.

La castel fu întâmpinată cu urale şi felicitări. Jupânul Janisse nu se putuse abţine să nu vestească apropiata lor căsătorie şi sporovăia, în picioare pe bancheta şaretei pe care brutarul i-o împrumutase cu toată bunăvoinţa.

— Uite-o şi pe logodnica mea. Urcă în şaretă, ce mai aştepţi? o interpelă el, roşu ca racul la faţă.

Gersende se încruntă şi-l ameninţă cu degetul ei plinuţ.

— Bine-ţi mai stă, jupâne Janisse! Ai băut… La ora asta! Bravo ţie!

Bucătarul rânji încurcat, prins cu mâţa-n sac, dar prea bucuros ca să se necăjească din pricina asta.

— Doar o pintă sau două. Nu mai mult. Ce naiba! Cu un asemenea prilej... După atâta vreme... Gersende... Doar n-ai să te superi pe mine încă înainte să ne căsătorim...

Gersende n-apucă să-i răspundă. Mathieu venea dinspre casa fierarului, cu sabia pe umărul stâng. Gersende habar n-avea ce îi spusese Janisse ca să-l convingă, dar băiatul fluiera vesel şi sări sprinten pe capră. Mişcarea lui îl dezechilibră pe Janisse care, dacă n-ar fi fost prins la timp de Mathieu, ar fi căzut din şaretă, în râsetele celor prezenţi. Numai lui Fanette nu-i venea să râdă. Dar Gersende nu observă nici acest lucru, absorbită de gândurile ei pe când se urca şi lua loc pe capră, lângă Mathieu, în timp ce Janisse trecea pe platforma din spate.

Fata stătea într-un colţ mai ferit, privind circumspectă scena. În clipa când Mathieu dădea să iasă din fierărie, cu spada în mână, ea i se pusese în cale.

— Te vei întoarce? îl întrebase.

— Ţi-am făgăduit ceva, Fanette. Mă voi ţine de cuvânt.

Pe când şareta şi ocupanţii ei se puneau în mişcare, Fanette nu era sigură că-l va mai vedea vreodată.

20

Parcă ar fi avut în ea un fler roşu care o ardea din ce în ce mai dureros. Nişte imagini, unele mai violente decât altele, străfulgerau neîncetat pe Algonde. Nu voia să se mai întoarcă. De ce? Nu ştia. Ori de câte ori dorea să se agaţe de vreo amintire fericită, aceasta îi era smulsă de o premoniţie îngrozitoare. Tremura din cap până în picioare, fără altă speranţă de scăpare decât moartea. Dar nu-i stătea în fire aşa ceva. Era posedată de altcineva, frământată de altcineva. De acea Algonde care avea în ea atavismul lui Melior. Acea Algonde întunecată a năpârcii lui Melusine. Ce n-ar fi dat ca să se lase luată de aceasta fiindcă era sigură că astfel s-ar fi liniştit! Dar nu. Chiar şi atunci când nu mai lupta, mica prigorie continua să cânte în ea. Asta o ucidea. Prigoria aceea micuţă care cânta.

Philippine o ciupi de obraz ca să-şi deschidă gura şi-i puse pe limbă puţin din elixirul pe care sora Albrante îl turnase într-un mic recipient din lut ars, fără alte explicaţii. Cu trăsura, drumul de întoarcere fusese ciudat, între flecăreala însufleţită a surorilor ei, speranţa care-i revenise în suflet şi muţenia lui Sidonie şi a tatălui ei. Cei doi nu schimbaseră nici măcar o privire, de parcă ceva s-ar fi rupt între ei. Oare îi tulburase vedenia femeii din donjon? Când amintise de ea, fuseseră stingheriţi, iar Sidonie schimbase imediat subiectul, trecând la cel al turnirului care urma să aibă loc la Romans. Da, întoarcerea fusese ciudată. De cum coborâse din trăsură. Philippine se grăbise să ajungă în odaia lui Algonde, temându-se să nu fi murit între timp.

Camerista ei, şi mai slăbită şi trasă la faţă decât în zori, părea chinuită. Preotul care venise să-i facă maslul sugerase chiar să fie chemat un exorcist, căci simpla atingere cu sfântul mir pe frunte îi provocase o convulsie. De atunci, nimeni nu se mai încumetase să intre în odaia ei,

aşteptând ca stăpânii să se întoarcă şi să ia o hotărâre. Cât despre bebeluş, urletele lui neîncetate îi îngrozeau pe toţi. Doica nu reuşea să-l liniştească, dacă n-ar fi fost Marthe s-o ţină din scurt, şi-ar fi luat la rândul ei tălpăşiţa, convinsă că şi mama, şi fiica îl aveau pe dracul în ele.

Când aflase veştile acestea, Philippine se înfuriase, poruncise ca leagănul să fie adus din nou în camera lui Algonde şi, de îndată ce porunca îi fusese executată, închisese uşa şi o încuiase pe dinăuntru. Mica Elora se potolise imediat.

Acum, aplecată să simtă răsuflarea rău mirositoare a lui Algonde, Philippine îi pândea viaţa aflată în cumpănă. Îi strângea mâna cameristei, prietenei, iubitei ei. Îi şoptea, în tăcerea care domnea din nou în odaie, cât de mult o iubea.

Săgeata îi străpunse fulgerător inima, iar lui Algonde i se păru că fusese lovită de un trăsnet. Era moartă. Se sfârşise, era evident. Murise. Lumina aceea care o străbătea, albastră, atât de rece încât o ardea, o ducea către o altă lume, unde îşi regăsea liniştea. În rai, după ce fusese în iad. Auzi un gângurit. Ca un ciripit de pasăre. Prigoria? Sau gânguritul unui bebeluş? Elora. Micuţa Elora, pe care o lăsase în urma ei. I-o oferise lui Marthe. Răului. Nu. Nu putea îngădui aşa ceva. Trebuia s-o ia cu ea. Îşi încleştă pumnii.

Philippine tresări, cu degetele strânse parcă într-o menghină. Buzele lui Algonde formulau silabe mute. Încercă să le limpezească, să le soarbă, să le înţeleagă.

Elora.

Philippine îi lăsă mâna şi se repezi spre leagăn. Chipul micuţei era şi el palid, atât de palid! O luă în braţe şi o puse, fără să se gândească prea mult, pe pieptul mamei sale, apoi făcu un pas înapoi, dorind cu disperare să înţeleagă ce se întâmplă, ducându-şi mâna la gură ca să-şi înăbuşe deznădejdea, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, aşteptă

să le piardă pe amândouă, să audă respiraţiile stingându-li-se.

Parfumul Doamnei cu Coasa este acelaşi cu cel al naşterii.

Acesta fu ultimul gând al lui Algonde, în timp ce cuprindea cu braţele trupul bebeluşului. Înainte de a se prăbuşi în lumina albastră.

— De când ştiai? întrebă cu răceală Jacques, imediat ce uşa odăii de lucru se închise în urma lui şi a lui Sidonie.

Ea nu încercă să ocolească răspunsul. Îşi încrucişă mâinile la spate ca să le oprească tremurul şi-şi ridică bărbia. Secretul acesta o rodea de prea mult timp.

— Încă de la înmormântarea ei oficială. I-am zărit chipul la fereastră, privea cu ochi goi tot ce se întâmpla. Avea privirea pierdută. Dar era ea. Şi, în acelaşi timp…

Vocea i se frânse.

— Am iubit-o, Jacques. Chiar am iubit-o. De aceea am tăcut. De aceea am acceptat.

El o pălmui. Din reflex. Şi imediat îi păru rău c-o făcuse. Cu obrazul înroşit, Sidonie nu se clintise din loc. Jacques se îndepărtă cu paşi mari, strângându-şi degetele care îl usturau în palma stângă, şi rămase în faţa ferestrei. Suferea. Fiindcă o înţelegea. Dar nu reuşea să o ierte.

— Singura deosebire între noi, Sidonie, este aceea că eu o mai iubesc şi acum.

Ea încasă, fără să clipească, acest adevăr.

— Asta am ştiut-o întotdeauna. Ţi-am spus, Jacques. Dacă îşi revine, voi pleca.

El închise ochii. Va avea oare curajul să-i accepte hotărârea, sentinţa pe care i-o impusese această călătorie? Trase îndelung aer în piept, adunându-şi puterile. Tuşi, ca să nu-i tremure glasul:

— Vei pleca în orice caz, Sidonie. Ai să te duci la Sassenage, unde vei trăi izolată. Fiindcă vreau ca adevărul să iasă la lumină. Copiii mei trebuie să-l afle.

Ea se clătină. Se prinse de birou cu degetele reci ca gheaţa. Se stăpâni.

— Maica superioară va fi destituită. Aceasta va fi singura mea consolare.

El se întoarse brusc spre ea, alb la faţă.

— Eşti chiar atât de rea?

Sidonie îşi scutură capul, reţinându-şi lacrimile care-i ardeau ochii.

— Nu, Jacques, dar e drept ca şi ea să fie pedepsită, aşa cum sunt eu acum. Pedepsită pentru prea multă iubire. Şi pentru dorinţa de a proteja. De ce crezi că mă ura atât?

El dădu din cap, zguduit. Totul căpăta sens. Totuşi…

— Voi respecta făgăduiala pe care i-am făcut-o surorii Albrante, până ce ea mă va dezlega. Cei din jur nu vor vedea la noi nicio schimbare. Nimic. Amândoi ne vom purta ca şi până acum. Mă vei însoţi la Romans şi le vei pregăti pe fiicele mele ca să-şi găsească pretendenţi. Retrage-te acum. Mai am de pus la punct un lucru, argumentele tale nu vor mai avea de data asta niciun efect.

Sidonie lăsă capul în jos. Ce mult şi-ar fi dorit în clipa aceea să-l cuprindă în braţe, să-l liniştească sărutându-l. Porni spre uşă.

— Trimite-o la mine pe Marthe.

Ea tresări. Se întoarse cu faţa la el:

— Nu face asta, Jacques. Nu ştii la ce te expui.

El o pironi cu o privire rece.

— Ba da, ştiu, fiindcă e opera ta. Îl voi concedia pe diavolul în persoană.

*

Nemaiputându-se ţine pe picioare de îndurerată ce era, Philippine îngenunchease. Nu voia să vadă pe nimeni. Pe absolut nimeni. Cu mâinile împreunate, cu ochii plecaţi spre pliurile rochiei ei strălucitoare presărate cu lacrimi care păreau stele ce se stingeau una câte una, începuse să se roage. La şapte paşi de pat. De ce şapte şi nu nouă? De ce nouă şi nu doisprezece? Numărase şapte când se dăduse

înapoi de lângă pat. Şapte, apoi i se tăiaseră picioarele. Uimitor cum putea gândul să reţină astfel de amănunte chiar în toiul celei mai cumplite suferinţe. Cine ar fi putut înţelege cât de mult o iubea? Nici ea însăşi n-ar fi fost în stare să explice.

Va avea oare curajul să ridice ochii, capul? Va mai putea să umble? Chiar în clipa când îi treceau prin minte aceste gânduri, lumina îi dezmierdă părul. Ca o mână compătimitoare. Şi atât de blândă! O simţea cu adevărat. Se întrebă dacă nu era însăşi mâna Domnului care voia s-o îmbărbăteze. Îşi înălţă fruntea şi rămase cu gura căscată.

Într-un nimb strălucitor, albăstrui, cele două trupuri – al lui Algonde şi al fiicei ei – pluteau, lipite, deasupra patului atât de sus încât Philippine n-ar fi putut să le atingă dacă s-ar fi ridicat în picioare.

Îşi făcu instinctiv cruce şi, cu ochii aţintiţi asupra acestui fenomen ciudat, pândi momentul în care va apărea un înger ca să le ducă spre raiul sufletelor curate.

*

Umilită şi tristă, Sidonie intră în camera ei şi se trezi faţă în faţă cu Marthe, care o aştepta nemişcată şi rece. Trebuia să termine. Cât mai repede.

Jeanne şi-a recăpătat memoria. El ştie. Ne dă afară, bâigui Sidonie, căzându-i la picioare. Ai milă, Marthe! Nu-i face vreun rău. Lasă-l în pace, o imploră, agăţându-se cu amândouă mâinile de şorţul ei.

— Dă-te la o parte din calea mea! scrâşni cu răutate harpia, făcând un pas.

Sidonie scutură din cap.

Marthe se mulţumi să facă un gest cu mâna în aerul greu al amurgului, iar Sidonie se rostogoli într-o parte. Îndată ce uşa se închise în urma harpiei, se ghemui pe podea şi începu să plângă.

*

Nu soseau. Deloc. Îngerii nu soseau, iar lumina era tot mai intensă, atât de intensă, încât Philippine îşi puse mâna streaşină la ochi. Şapte paşi. Îi ceruse cineva să-i numere? Fiindcă, dacă nimbul ar fi atins-o, cine ştie ce efecte ar fi avut. Era de neînţeles. Atât de straniu şi de frumos! închise ochii, orbită de lumină. Când îi deschise, totul se sfârşise. Algonde şi fetiţa erau din nou pe pat. Chipul lui Algonde, întors spre ea, era senin şi trandafiriu ca al unui nou-născut. Deşi avea ochii închişi, surâdea. Cât despre Elora, îşi sugea degetul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Philippine îşi reţinu ţipătul de bucurie, se clătină pe genunchii amorţiţi, sprijinindu-se în mâini ca să se ridice, şi veni lângă pat, convinsă că asistase la o autentică minune cerească. Scutură uşor umărul lui Algonde, vrând s-o trezească, apoi, puţin mai tare, riscând s-o deranjeze pe micuţă. Algonde nu se mişcă. Totuşi, văzând-o cum stătea ţinând în braţe trupul fiicei ei, era evident că trăia. Atunci de ce? Philippine vru să mai insiste, când ochii îi căzură asupra Eloriei, a cărei privire era îndreptată stăruitor spre ea. Nu mai văzuse niciodată asemenea privire. Oscilând între verde şi auriu, părea hipnotică, precum cea a unei reptile. În mintea lui Philippine răsună un cântec. Prinsă de vraja lui, repetă cu glas tare ceea ce-i poruncea:

— Taina… trebuie… păstrată.

*

Marthe deschise uşa şi pătrunse în odaia de lucru a lui Jacques fără să aştepte să fie poftită. El nu fu surprins.

— Voiai să mă vezi, messire.

El se smulse din gândurile-i amare, închise fereastra pe care o deschisese fiindcă simţea nevoia de aer curat şi se întoarse cu o mişcare ostilă spre ea.

— Lasă politeţurile astea. Sunt sigur că ştiai adevărul despre Jeanne de Commiers.

Ochii vicleni ai lui Marthe se îngustară. Pierduse destul timp cruţându-l.

— În privinţa asta, nu regret decât un singur lucru. Că nu i-am curmat viaţa atunci.

Jacques de Sassenage tresări.

— Ce-ai spus?

Marthe râse cu răutate.

— Dar ce? Mă consideri astăzi mai omenoasă decât ieri? Furios, baronul smulse o spadă din panoplia de pe perete şi-i apăsă vârful pe beregata lui Marthe. Femeia rămase nemişcată. Îi plăcea jocul acesta.

— Ai spus prea mult sau prea puţin…

— Las-o baltă, baroane. Singurul lucru pe care vrei cu adevărat să-l afli este dacă Sidonie e cea care a pus la cale tentativa aceea de omor.

Inima lui Jacques îşi opri pentru o clipă bătăile. Rânjetul crud de pe buzele ei ofilite îl înnebunea. O picătură de sânge negru apăru sub vârful spadei.

— Vorbeşte, vrăjitoareo! Vorbeşte sau te omor!

Marthe începu să râdă, întinzându-şi gâtul. Înainte ca. Jacques să apuce să tragă înapoi spada, vârful ei străpunsese dintr-o parte în cealaltă beregata harpiei.

— Cum, baroane, aşa? îl luă ea peste picior, cu vocea înăbuşită.

El retrase printr-o smucitură spada şi se dădu înapoi, convins că o va vedea prăbuşindu-se moartă la picioarele lui şi disperat la gândul că această sinucidere îi răpea orice şansă de a scăpa de bănuielile în privinţa vinovăţiei lui Sidonie.

Ea rămase însă în picioare în faţa lui, iar baronul se înfioră văzând cum se încheagă sângele în jurul rănii care se închidea. „*Lucrarea diavolului”*, îşi spuse în gând. Ca un războinic, se năpusti spre harpie, ţintindu-i cu spada inima. Nici nu ajunsese lângă ea, când Marthe îl dezarmă cu o simplă mişcare din încheietura mâinii. Spada se lovi de masa de lucru – ciobindu-i un colţ –, apoi căzu cu zgomot pe podea. Până să se dezmeticească, Jacques se trezi ridicat de la pământ şi lipit de perete, dând zadarnic din picioare, de parcă l-ar fi ţinut de gât o mână nevăzută, dirijată de mâna harpiei.

— Aş putea să te ucid, Jacques de Sassenage, dar, dacă aş face-o, aş pierde foloasele tuturor acestor ani de prefăcută supunere. Aşa că ai s-o laşi pe Jeanne acolo unde se află, iar Sidonie şi cu mine vom rămâne alături de tine.

— Ni… niciodată… horcăi el, abia respirând.

Încă un gest, şi Jacques zbură dintr-un perete în altul, lovindu-l atât de violent încât îşi sparse nasul. Căzu pe podea sângerând. Harpia nu se mişcă din loc în timp ce el se ridica sprijinindu-se cu degetele de pietrele din perete.

— Mă tem că n-ai de ales, baroane.

El scuipă sânge, îşi şterse, în ciuda durerii, faţa cu mâneca şi o înfruntă.

— Nu-l voi lăsa pe diavol să domnească pe pământurile mele, afirmă baronul.

Harpia îl măsură cu privirea.

— Şi cum o să mă împiedici?

El scutură din cap. De fapt, habar n-avea. Războinicul din el nu-şi dorea decât să scoată pumnalul de la brâu şi să se arunce asupra ei, dar înţelese că nici acest atac n-ar fi avut sorţi de izbândă. Chiar dacă ar fi reuşit s-o atingă, nu avea niciun efect. Ţinând seama de faptul că în toţi anii aceştia Marthe venise cu ei la biserică, ba chiar se împărtăşise alături de Sidonie, nu se putea baza pe protecţia divină. Îi mai rămânea viclenia, dar pentru a se folosi de ea, trebuia mai întâi să înţeleagă. Se apropie de o etajeră sculptată pe care se afla o carafă din cositor. O luă, scoase dopul de sticlă şi bău o gură de rachiu. Imediat se simţi mai bine.

— Vreau să ştiu adevărul în privinţa lui Sidonie, cuteză el, cu o voce fonfăită, întorcându-se cu faţa spre Marthe.

Harpia îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Stai jos, Jacques de Sassenage, eşti plin de sânge şi n-ar fi bine pentru reputaţia ta să fii văzut ieşind de aici în starea asta.

N-avea rost să insiste. Era la discreţia lui Marthe. Se supuse, întrebându-se cât de mari îi erau puterile. Ea mormăi ceva de neînţeles. În clipa următoare, baronul respira din nou cu uşurinţă, iar oglinda din faţa lui îi reflectă imaginea fără nicio urmă de lovitură, iar hainele lui arătau

din nou îngrijit. Se încruntă. Nu va fi uşor să scape de vrăjitoarea asta.

— Dacă mai încerci să mă contrazici, baroane, din locul acesta şi chiar din urmaşii tăi nu va mai rămâne decât praf şi pulbere. Cât despre Sidonie, ea n-are nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Jeanne. Dimpotrivă. Când a aflat, a vrut să te prevină, dar n-am lăsat-o s-o facă.

— De ce?

— Te iubeşte, şi nici tu nu erai nepăsător la frumuseţea ei. Două argumente care veneau în sprijinul planurilor mele. N-am s-o las pe Jeanne de Commiers să mi le zădărnicească. Va rămâne acolo unde este. Sper că m-am făcut înţeleasă, da?

El dădu din cap, cu sufletul plin de mânie.

— Ce vrei ca să ne laşi în pace?

— Deocamdată, nimic din ce-ai putea să-mi dai. Când va veni momentul să iau ce-mi trebuie, vei fi liber.

El se ridică în picioare.

— Să înţeleg că suntem prizonierii tăi?

Marthe izbucni într-un râs sardonic.

— Te-ai îndoit vreo clipă de asta?

Şi, înainte ca el să îşi dea bine seama de vorbele pe care le spusese, Marthe ieşi şi închise uşa în urma ei.

21

Philippine ridică ochii ca să cuprindă mai bine cu privirea pintenul de stâncă pe care se înălţa silueta austeră a castelului Rochechinard, nu departe de drumul abrupt şi pietros pe care înainta cu băgare de seamă. Escortată de fratele ei mai mare şi de câţiva prieteni de-ai lui, se simţea ca o prizonieră. Ceva se întâmplase. Nu ştia ce anume, dar de când se întorseseră de la Saint-Just, în castelul de la Bâtie domnea o atmosferă stranie. Ar fi vrut s-o pună pe seama vindecării miraculoase a lui Algonde, a acelei suave legături dintre ea şi mica Elora – care o oprea şi acum să vorbească despre lumina albastră dar simţea că era vorba despre altceva.

De fapt, cu toate că indiscutabil se simţea mai bine de când se trezise, Algonde nu reuşea să se dea jos din pat. Îndată ce punea piciorul pe podea era cuprinsă de ameţeli şi leşina. Vindecătoarea zisese că va mai trece mult timp până să-şi revină. Dar, cum Elora refuza orice alt sân, lui Algonde i se îngăduise să ţină bebeluşul lângă ea. Philippine ar fi vrut să rămână cu ele, iar tatăl ei o îndemnase să iasă la aer. Şi, cu o voce autoritară şi insistentă pe care nu o recunoştea, adăugase că trebuia să se hotărască fără întârziere să-şi aleagă un soţ.

În dimineaţa aceea, abia îşi terminase micul dejun când fratele ei mai mare, Louis, o obligase să-l însoţească în vizită la prinţul Djem. Philippine îi ghicise urzelile. Louis voia s-o apropie de Philibert de Montoison cu care făcuse, fără îndoială, vreo înţelegere dubioasă. Dar se înşela dacă-şi închipuia că o poate constrânge. Acum că Algonde era salvată, Philippine era mai hotărâtă ca oricând să se ferească de făţarnicul acela.

Clipi, orbită de lumina soarelui.

— Aproape am ajuns, surioară, crezu de cuviinţă să-i spună Louis, cu un zâmbet mieros, venind lângă ea.

Ea îi întoarse zâmbetul, deşi îi venea să-l ia la palme. Tatăl ei avea dreptate. Trebuia să se grăbească. Louis o ura. Era sigură. Nu înţelegea prietenia ei cu Algonde. El era obişnuit să ridice mereu fustele slujnicelor şi să se culce cu ele fără menajamente, fie că voiau, fie că nu. Louis şi Philibert de Montoison erau făcuţi din acelaşi aluat. Oare ce-i putuse făgădui cavalerul în schimbul căsătoriei cu ea? Philippine refuză să se mai gândească la asta, mai ales că ajunseseră aproape de corpul de gardă. Inima începu să-i bată mai repede. Hotărârea pe care avea s-o ia, chiar şi viaţa ei depindeau de Djem. Nu-i mai rămăsese timp să nege sentimentele pe care le avea faţă de el din ziua când avusese loc urmărirea aceea. Dacă teama că o va pierde pe Algonde le înăbuşise, acum răbufniseră şi mai puternic. Trebuia să-l convingă de acest lucru pe dată, dacă voia să se ferească de spada lui.

După ce trecură de poteca abruptă, descălecară în dreptul grajdurilor. Louis îi oferi braţul şi urcară treptele până la corpul de gardă.

Djem mută un pion de pe tabla de şah, iar Guy de Blanchefort suspină cu tristeţe.

— Hotărât lucru, prietene, încep să mă simt jignit…

— De ce? se miră Djem, revenind la realitate.

— Joci de parcă ai intenţiona să mă laşi să câştig. Uite…

Şi-i luă fără nicio greutate regina. Djem strâmbă din buze. De când se întorsese de la castelul baronului şi cu toate că tânărul Louis de Sassenage venea zilnic să-l viziteze, era morocănos fiindcă n-o zărise pe tânăra care îl obseda.

— Iertare, prietene. Mă furaseră gândurile.

Pe chipul lui Guy de Blanchefort se aşternu un val de tristeţe.

— Îmi dau seama cât de mult îţi lipseşte Houchang, Zizim, dar nădăjduisem că prietenia familiei Sassenage îţi va alina durerea.

— Oare poţi înlocui vreodată ceea ce inima ta a iubit?

Guy de Blanchefort nu îi răspunse. Uşa salonaşului în care se aflau, scăldat în lumina blândă ce pătrundea prin ferestre, se deschisese. Ridicându-şi şi el privirea, Djem îl recunoscu pe tânărul Louis, alături de ospitalierul care-l introdusese.

În scurt timp ajunsese să aprecieze temperamentul impulsiv al tânărului senior şi, chiar dacă-l găsea prea sever faţă de sora lui, acea Helene de care era îndrăgostit Philibert de Montoison, Djem acceptase, după cum îi făgăduise marelui prior, să-l sprijine pe cavaler să se însoare cu ea. Întâlnirea cu necunoscuta din pădure îl determinase să-şi schimbe planurile: în loc s-o cucerească pe sora lui Louis, hotărâse să şi-l apropie pe acesta, cu ajutorul căruia i-ar fi fost mai uşor să-l întâlnească pe regele Franţei.

Îşi aplecă privirea asupra tablei de şah şi puse la loc nebunul pe care tocmai îl luase. Guy de Blanchefort avea dreptate.

Amândoi erau prea orgolioşi ca să accepte să joace în felul acesta. Îşi promise că va fi mai atent data viitoare când vor juca şah.

— Bine-ai venit, Louis! Domniţă Helene! exclamă Guy de Blanchefort în clipa când Djem, urmând exemplul temnicerului său, se ridica de pe scaun.

Fu atât de surprins, încât nu lipsi mult să răstoarne masa. Purtând pe umeri o mantie lungă de catifea albastră garnisită cu blană, desăvârşit de frumoasă în rochia de mătase albă strânsă uşor pe şolduri de un cordon din argint migălos lucrat, doamna visurilor sale îi aruncă o privire dulce care-i răvăşi sufletul. Totul se petrecuse într-o clipită, după care n-o mai văzu fiindcă Louis de Sassenage înaintase să-l îmbrăţişeze cu căldură.

— Cum îţi mai merge astăzi, prinţe Djem? murmură acesta, strângându-l la piept de parcă ar fi fost prieteni de când lumea.

Djem îşi stăpâni tulburarea. Nimeni nu trebuia s-o observe. Nu. Nimeni nu trebuia s-o observe. Cu toate că i se tăiase răsuflarea. În ciuda cruntului adevăr. Helene de

Sassenage, care-i fusese făgăduită de Louis lui Philibert de Montoison, era femeia pe care-o iubea. Se desprinse din îmbrăţişare.

— Cum ar putea fi altfel, din moment ce-mi oferi, din zi în zi mai mult, prietenia ta?

— Şi a ta este la fel de preţioasă pentru mine, Zizim. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe sora mea, Philippine-Helene, despre care ţi-am vorbit, adăugă Louis, întorcându-se spre domniţă, care-i transmitea lui Guy de Blanchefort salutările tatălui lor.

Cu inima gata să-i spargă pieptul, Philippine îi oferi lui Djem cel mai cald surâs de care era în stare. Oare va înţelege ceea ce voia să-i explice ea fără să se dea de gol faţă de ceilalţi?

— Sunt fericită să te întâlnesc în sfârşit, prinţe! Zvonurile legate de ultima ta luptă nu s-au stins încă între zidurile de la Bâtie. Adevărul este că gestul tău în faţa acelui animal încolţit stârnit respectul tuturor.

Louis începu să râdă.

— Nu-ţi spuneam eu că este încântătoare?

— Desigur, încuviinţă Djem, ducându-şi mâna la inimă ca s-o salute după obiceiul oriental.

O privire furişă o întâmpină pe a lui. Cu discreţie. Adăugă cu eleganţă:

— N-am niciun merit. Unele urmăriri sunt ca un fior de libertate, domniţă.

— Aşa consider şi eu, prinţe. În ceea ce mă priveşte, prefer să las căprioriii să alerge, nu să-i văd legaţi. Ai vrea să-mi faci o favoare? Nu doborî următorul cerb. Va şti să păstreze acest secret.

— I-auzi, ce mofturi de femeie! N-o asculta, prinţe, altfel cerbii ne vor cotropi pădurile, comentă Louis, stârnind râsul însoţitorilor săi.

Cu un gest al mâinii, zâmbind larg, Djem îi făcu să tacă.

— Nu pot face nimic în privinţa cerbilor, domniţă, dar îţi promit că, dacă-mi iese în cale vreo căprioară, voi lăsa jos arcul ca să n-o rănesc.

Philippine se destinse, uşurată. Djem înţelesese, cu siguranţă. Dar bucuria ei se stinse la auzul vocii lui Philibert de Montoison, care-i saluta de sub bolta în formă de ogivă a uşii.

În timp ce toţi, în frunte cu Guy de Blanchefort, se întorceau către acesta, Philippine rămase pe loc, reţinută de privirea lui Djem care, profitând de diversiune, o învăluia cu duioşie. Prinţul se apropie de ea până ce umerii lor se atinseră, iar Philippine crezu că va leşina de fericire. Era oare cu putinţă ca bărbatul acesta s-o iubească şi el aşa cum îl iubea ea? Profitând de clipa în care Louis şi Philibert, înconjuraţi de însoţitorii lor, se salutau, Djem îi şopti la ureche:

— Răspunde-mi scurt. Îl vrei pe omul ăsta de soţ?

— Nu, zise ea dintr-o suflare. Niciodată.

— Dacă te obligă la asta, îl voi omorî, afirmă el înainte de a se îndrepta cu pas uşor spre grupul celorlalţi.

Philippine închise pentru o clipă ochii ca să reţină în ea fericirea aceea subită şi nesperată, apoi, conştientă că trebuia să păstreze cu orice preţ secretul, luă o atitudine demnă şi rezervată şi se apropie de fratele ei.

*

Jeanne de Commiers plimbă o privire pierdută peste lucrurile din camera ei.

— Îmi pare rău, soră Albrante, dar nu-mi amintesc.

— Mai fă un efort. Concentrează-te!

Jeanne îşi întoarse către ea chipul tras de oboseală. O oboseală care o stăpânea din clipa când îşi revenise în simţiri pe patul pe care şedea şi acum. Din clipa când se simţise obsedată de un chip bărbătesc şi de un nume: Jacques. Fără vreun amănunt în afara unui sentiment de iubire atât de puternic, încât dorul îi tulbura neîncetat zilele şi nopţile.

— Ajută-mă. Spune-mi tu.

Sora Albrante se stăpâni cu greu să n-o facă. Clătină din cap:

— Nu pot, Jeanne. Memoria ta trebuie să-şi redobândească singură amintirile pierdute. Altfel n-ai să le poţi regăsi niciodată.

— Spune-mi cum s-a întâmplat…

— Ştii deja. Am făcut-o de trei ori.

Jeanne îşi împreună mâinile a rugăciune.

— Mai spune-mi o dată. Te rog, soră Albrante! Sunt sigură că mă va ajuta.

Infirmiera cedă. În pădure, nu departe de mănăstire. Te-au atacat nişte tâlhari. Jacques era acolo?

— Nu. Îmi făcuseşi o vizită.

— Pentru ce?

Sora Albrante se ridică. O epuizaseră aceste întrebări la care nu voia să răspundă. Era nevoie de timp. În ciuda elixirului vrăjitoarei. Era nevoie de timp.

— Ajunge pentru astăzi. E vremea să te odihneşti.

— De prea mulţi ani mă odihnesc, oftă Jeanne, ridicând din umeri.

Albrante se încruntă. Până ieri, Jeanne nu avea noţiunea trecerii timpului.

— Câţi ani crezi că au trecut?

Privirea lui Jeanne se însufleţi pentru o clipă. Nu spuse nimic. Apoi ochii îi scânteiară din nou.

— Nu ştiu, dar sunt sigură de asta. Poate din cauza oglinzii, azi-dimineaţă. Nu-mi aminteam să am ridurile astea pe frunte. Deodată începu să tremure, iar privirea i se umplu de spaimă.

— A murit? Jacques a murit, soră? De asta nu vrei să-mi spui nimic?

Albrante se lăsă pe vine în faţa ei şi-i cuprinse mâinile într-ale ei.

— Nu. Jacques e bine. Nu-ţi face griji din pricina asta.

Chipul ei se înseninã. Luminat de o amintire. Mereu aceeaşi, singura-i amintire.

— Au trecut atâţia ani şi totuşi parcă s-ar fi întâmplat ieri. Totul pare atât de aproape, soră! Parcă simt şi acum parfumul caprifoiului în jurul nostru…

Închise ochii, îmbătată din nou de imaginile acelea.

— ... Mă ridică în braţe. Stejarul cel mare a înverzit deja. Razele soarelui străbat prin frunziş. Ochii lui strălucesc. Râde. Începe să se învârtească. Totul începe să se rotească în jur. Repede. Repede. Şi soarele se învârteşte. Râdem amândoi. Apoi. Se opreşte. Sunt ameţită. Mă agăţ şi mai strâns de gâtul lui.

Jeanne îşi lăsă capul pe spate.

— După aceea, mă sărută. Iartă-mă, soră, dar îmi place a atât de mult să mă sărute! O, da, îmi place, tare-mi place!

Albrante îi eliberă mâinile şi o lăsă să cadă pe pat, cu braţele larg desfăcute, radioasă. Oaza aceea de fericire alina toţi anii petrecuţi de Jeanne în izolare. Dar nu era suficient. Îşi va recăpăta oare memoria îndeajuns de mult ca să poată duce o viaţă normală? Până atunci, după patru zile de tratament, nu avusese loc nicio schimbare importantă. Nu-şi amintea de întâlnirea cu soţul ei şi nici de evenimentul care declanşase criza. Se trezise cerând să-l vadă pe Jacques. Îi zâmbise superioarei aflată la căpătâiul ei şi o întrebase câte zile mai rămăseseră până când se va întoarce la castelul tatălui ei, ca să se pregătească pentru căsătoria cu Jacques de Sassenage. De parcă în clipa când îşi zărise fiica prin fereastra donjonului s-ar fi revăzut pe ea însăşi la aceeaşi vârstă, regăsindu-şi sentimentele care o stăpâneau atunci. Călugăriţa considerase că era bine să-i spună că era măritată şi că se afla în convalescenţă la mănăstire. În ziua aceea, Jeanne se mulţumise cu atât. Rămăsese cuminte în pat şi-şi luase medicamentele. De câte ori venise Albrante în odaia ei, o găsise fredonând. Dar a doua zi, la ora micului dejun, o descoperise şezând pe marginea patului, încercănată, dezorientată. Speriată.

— Ce s-a întâmplat, Jeanne? o întrebase îngrijorată, repezindu-se spre ea.

Jeanne începuse să plângă ca un copil.

— Am visat că o vrăjitoare înspăimântător de urâtă ieşea dintr-un tufiş. Întindea o gheară încovoiată spre fruntea mea şi rânjea, spunând că nu voi mai găsi niciodată drumul. Am căutat-o zadarnic toată noaptea. Nu reuşeam să dau de castelul meu, de oamenii mei, de rudele mele.

Jacques dispăruse. Nu recunoşteam nimic în jur. E îngrozitor, soră! Cred că cineva mi-a furat memoria.

Adunându-şi tot curajul, Albrante n-avusese altă variantă decât să-i dezvăluie adevărul. Jeanne se liniştise. Nu exista nici o vrăjitoare. Trebuia să-şi reconstruiască viaţa. Prin propriile mijloace. Singurul lucru încurajator era faptul că, luându-şi lucrul de mână, strâmbase din nas în faţa stângăciei vechilor ei broderii, le aruncase în vatră şi începuse una nouă, mânuind acul cu o siguranţă ce dovedea că măcar una dintre părţile creierului începuse din nou să funcţioneze bine.

„*E nevoie de timp*“, îşi repetă Albrante, ridicându-se anevoie în picioare, cu genunchii înţepeniţi după ce stătuse atâta vreme pe vine lângă pat. Jeanne îşi pusese mâinile în dreptul inimii, ca o adolescentă, la amintirea acelei îmbrăţişări nevinovate care însemna toată identitatea ei.

Albrante voia să iasă când Jeanne se ridică brusc, cuprinsă din nou de nelinişte.

— Au trecut ani de-atunci. Sunt aici de mulţi ani. Dar mă mai iubeşte, nu-i aşa?

La câţiva paşi de ea, Albrante dădu încrezătoare din cap.

— Da, te iubeşte.

— Atunci de ce nu vine la mine?

— E prea devreme. Nu trebuie să forţăm lucrurile.

Pe neaşteptate, Jeanne sări din pat, se agăţă cu ambele mâini de braţul lui Albrante şi o privi rugător în ochi.

— Te rog, soră! Trebuie să-l văd. Sunt sigură că-mi voi aminti tot dacă mă ia în braţe. Da, sunt sigură de asta.

Mâinile lui Jeanne strângeau braţul infirmierei ca într-o menghină, atât de tare încât Albrante îi simţi unghiile tăiate scurt intrându-i în piele prin stofa mânecii.

— Nu cred că e o idee bună.

Disperarea din ochii lui Jeanne o zgudui însă. Era cu putinţă oare ca Jeanne să fie convinsă de ceea ce afirma? Îi răspunse cu blândeţe:

— Mai aşteaptă încă o săptămână, Jeanne! După aceea îţi promit că-l voi chema, orice s-ar întâmpla.

22

Pe terasa apartamentelor lui Djem, după-amiaza se scurgea liniştit. Urmând exemplul femeilor prinţului, care se adunaseră sub un umbrar, ceva mai departe de ei, şi jucau ceva, râzând, Philippine refuzase fotoliul care-i fusese adus şi se aşezase la umbră, direct pe covorul luxos care acoperea dalele de piatră. Părea o floare care tocmai a înflorit printre bărbaţii aceia – turci şi francezi – care alcătuiau acum anturajul lui Djem. Îşi găsise locul în mijlocul lor şi se simţea la largul ei acolo. În ciuda privirilor posesive ale lui Philibert de Montoison. În ciuda aluziilor lui Louis la calităţile cavalerului şi a râsetelor uneori vulgare ale prietenilor săi. Prestanţa turcului îi eclipsa pe toţi. Ascunzându-şi sentimentele, se purta ca de obicei, dar întărea fiecare frază cu câte o vorbă de duh sau, uneori, cu un vers. Fiecare remarcă era potrivită, fiecare digresiune – bine plasată.

În spatele lor, nişte sclavi aşezaţi în semicerc agitau, în ritmul lent al melodiei cântate de bătrânul muzicant orb, un evantai făcut din frunze de palmier, ca să alunge zăduful apăsător. Totuşi, Philippine simţea că-i ard obrajii de fiecare dată când privea – din întâmplare sau pentru plăcerea ei – mâinile îngrijite ale prinţului. Şi atunci, ca nimeni să nu observe, sorbea câte puţin din ceaiul amar care le fusese oferit.

Conversaţiile erau cât se poate de banale. Părea evident că întâlnirea lor n-avea alt scop decât acela de-a o forţa să suporte prezenţa lui Philibert de Montoison. Iar ea, ca să se răzbune pentru complotul lor, îl lăsa mereu fără replică. De fiecare dată când cavalerul încerca să lege câteva cuvinte, ea se distra schimbând subiectul, stăpânind astfel subtil conversaţia.

Lui Djem îi făcea mare plăcere s-o vadă reducându-şi la tăcere duşmanul. Pe măsură ce treceau orele, i se părea tot

mai dulce, mai nestăpânită, mai impertinentă şi mai vioaie, trecând de la o faţetă a personalităţii ei la alta cu o uşurinţă care dovedea o inteligenţă vie ascunsă sub frumuseţea ei desăvârşită.

Philibert de Montoison îşi pierdu răbdarea. Şopti câteva cuvinte la urechea lui Louis, apoi se ridicară amândoi, iar tânărul senior de Sassenage se înclină cu respect în faţa gazdei.

— Cu îngăduinţa ta, prinţe Djem, o vom răpi pe Helene pentru câteva minute. Cavalerul doreşte să discute cu ea în particular, iar eu n-am nimic împotrivă, dacă nu vă deranjează.

Deşi îl deranja foarte mult, Djem n-avea niciun motiv plauzibil ca să-l împiedice. Dădu din cap, cu un zâmbet prefăcut.

Philibert de Montoison îi întindea deja lui Philippine o mână înmănuşată ca s-o ajute să se ridice. Ei nu-i surâdea deloc ideea de a rămâne singură cu porcul acela. Oare se putea baza pe ajutorul fratelui ei dacă Philibert hotăra s-o violeze din nou în vreun ungher retras? Se îndoia, judecând după faptul că se purtau de parcă ar fi fost fraţi de când sosiseră acolo. Cel mai bun argument ca s-o oblige să se căsătorească era surprinderea lor în fapt, pentru ca apoi să pretindă că ea consimţise de bunăvoie.

— Sunt foarte obosită, messire… N-am putea s-o lăsăm pe altă dată? încercă ea, apăsându-şi fruntea cu dosul mâinii.

— Răcoarea te va înviora, cu siguranţă, obiectă Philibert de Montoison, prefăcându-se curtenitor.

N-avea încotro. Îşi puse mâna tremurândă în cea a bărbatului pe care-l ura şi se ridică.

Cum Louis stătea între ea şi prinţ, Philippine nu surprinse mişcarea discretă din cap adresată de Djem fratelui său de lapte, Anwar, şi nu-l zări nici pe acesta din urmă ridicându-se neobservat şi dispărând din încăpere.

Mâna lui Philippine fu strânsă ca într-un cleşte, în timp ce privirea lui Philibert de Montoison devenea tăioasă ca o lamă.

— Fără scandal, dragă. Vino cu mine fără să comentezi, îi şopti el.

Ea se întoarse către fratele ei.

— Vii, Louis?

Ar însemna să-l insult nu numai pe cavaler, surioară, ci chiar pe Dumnezeu.

Guy de Blanchefort, care urmărise amuzat acest schimb de cuvinte, interveni şi el, autoritar:

— Eşti în siguranţă între aceste ziduri, domniţă Helene. Acordă-i, aşadar, fratelui nostru ospitalier plăcerea de a-ţi dezvălui austeritatea lor.

Era un complot. Un complot menit s-o piardă fără putinţă de scăpare. Păşi descurajată spre uşă. Tocmai auzise râsul lui Djem izbucnind ca o lovitură de bici.

— Acolo, pe scări în jos, îi arătă Philibert de Montoison direcţia, împingând-o fără menajamente către scara în spirală a unuia dintre turnuri după ce ieşiseră din sala de recepţii care ţinea de apartamentele pustii ale lui Djem.

Alunecă pe o treaptă şi se lovi la braţ când se sprijini de zid să nu cadă. Nu lipsise mult să-şi rupă gâtul. Asta era prea de tot.

Deşi cavalerul o domina cu statura lui înaltă, mai ales că stătea şi cu o treaptă mai sus decât ea, se opri şi se întoarse spre el indignată de purtarea aceasta.

— Gata, messire. Nu merg mai departe. Cine te crezi?...

Violenţa palmei primite o lipi cu spatele de zid şi-i tăie răsuflarea.

— Coboară! porunci el.

Ea se grăbi pe trepte. Când ajunseră jos, cavalerul o apucă de guler ca s-o împiedice să fugă.

— La capătul coridorului din stânga.

Coridorul care unea cele două corpuri de clădire era întunecos, neavând ferestre, luminat doar de sfeşnicul din mâna lui Philibert de Montoison.

— Unde mă duci?

El se mulţumi să rânjească. Furia lui Philippine spori. N-o să se lase în voia lui. Nu. Nu şi de data asta. Împinse uşa şi se opri uimită, în pragul unei mici capele pustii, pe altarul

căreia, sub crucifixul de pe perete, ardeau vreo douăzeci de lumânări, împrăştiind o lumină blândă. Voiau s-o mărite cu forţa? Aroma de tămâie îi înţepă nările. Se întoarse către Philibert, rezemat cu spatele de tăblia uşii închise. Era mânioasă.

— Ce vrei, la urma urmei?

— Să nu mă mai provoci, răspunse el, pe un ton îngrijorător de calm.

Lui Philippine i se tăie respiraţia.

— Eu? Eu te provoc? Ai uitat ce mi-ai făcut acolo, sub fag? Chiar ai haz, cavalere!

Pe chip i se aşternu dispreţul.

— Ai căutat-o cu lumânarea prin purtarea ta. Şi, dac-ar fi după mine, nu te-aş fi adus aici, în capelă, ci în odaia mea. Poate că tocmai asta sperai şi tu. Să te pun jos ca pe o prostituată…

Jignită, se repezi asupra lui să-i zgârie obrazul cu unghiile. EI se feri cu o mişcare dibace, iar Philippine se trezi lipită de el, cu mâinile imobilizate la spate. Aşa cum fusese şi atunci, la marginea pădurii. Îşi reproşă imediat prostia pe care o făcuse. De data asta însă niciun copac nu-i împiedica mişcările.

— Nu te mai zbate aşa în braţele mele sau nu mai răspund de nimic, râse el în timp ce ea încerca să se elibereze.

Ea înlemni pe dată, gâfâind.

— Te urăsc! îi aruncă ea cu o privire întunecată.

— Cu toate astea, o să te măriţi cu mine. Argumentele mele l-au convins pe Louis.

Ea îl sfidă.

— Părerea lui nu contează. Numai tatăl meu poate hotărî, iar el nu-şi va schimba hotărârea în ceea ce te priveşte!

Trebuie să recunosc că în ziua aceea ai ştiut să întorci cu multă îndemânare situaţia în avantajul tău. Ba chiar ai băut vreo licoare ca să eviţi vreo sarcină.

Ei se înmuiară picioarele.

— De unde ştii?

— N-are importanţă. Baronul va face exact ce-i vei spune tu. Şi o să-i spui că te căsătoreşti cu mine.

— Nici gând.

— Dacă nu te măriţi cu mine, Algonde va muri.

Ea tresări. Cavalerul începu să râdă.

— După cum vezi, sunt la curent cu amorurile tale perverse, ca şi persoana care mă informează fără să-mi ia prea mulţi bani.

Un val de mânie îmbujoră obrajii domniţei.

— Ce i-ai făcut lui Algonde?

— Nu mă considera mai crud decât sunt. N-am niciun amestec în ceea ce s-a întâmplat iniţial. Acum mă mulţumesc să o menţin în starea asta de slăbiciune otrăvind-o, secret pe care l-am aflat în Orient. Camerista ta se va pune pe picioare de la sine, îndată ce nu i se va mai administra licoarea. Tu însă vei fi, şi atunci la cheremul meu. O singură picătură în plus ar ucide-o, fie că ar lua-o mâine sau peste zece ani.

Philippine simţi un junghi în inimă. Iată de ce nu reuşea Algonde să îşi revină. Porcul acela o mituise pe vreo altă slujnică să-i administreze o otravă.

— Cum ai putut? Tu, a cărui misiune este să salvezi vieţile altora! Nu eşti demn de ordinul din care faci parte!

— Un motiv în plus pentru a ieşi cât mai repede din rândurile lui…

Ea nu răspunse.

— Când prinţul Djem va veni pe la Bâtie, mă va lua şi pe mine în suita lui, iar tu îl vei face pe baron să creadă că, puţin câte puţin, te laşi înduplecată.

— Îl subestimezi pe tatăl meu. Nu se va lăsa păcălit.

— Ba fireşte că da. Turnirul de la Romans îmi va oferi prilejul să mă remarc. Femeia-i schimbătoare, vorba proverbului. Ai să-l convingi tu, frumoaso!

— Şi vei înceta să-mi otrăveşti camerista?

— Chiar acum. Dacă-mi dai cuvântul tău că vei face aşa cum îţi cer. Aici, în capela asta, sub privirea lui Dumnezeu.

O iubea oare destul de mult pe Algonde ca să cedeze? Chipul lui Djem îi trecu prin faţa ochilor. Pe el şi numai pe el

l-ar lua drept soţ. Dar era musulman. Ar fi acceptat să se convertească de dragul ei? Nu putea fi sigură. Trebuia să câştige timp. Da. Să câștige timp, chiar dacă pentru asta era nevoită să comită o blasfemie.

— Ai câştigat, Philibert. Mă voi căsători cu tine, dar să nu-ţi închipui că tatăl meu va ceda atât de uşor. Nu ştiu din ce motiv, încă dinainte ca eu să-mi exprim voinţa, nu te putea suferi.

— Probabil că vor trece câteva luni până când se va hotărî să accepte măcar logodna noastră.

Satisfăcut, cavalerul îi dădu drumul din strânsoare.

— Cuvântul tău îmi este de-ajuns. Voi aştepta. Dacă va dura prea mult, mă voi mulţumi să-ţi mai ridic din când în când fustele ca să-mi astâmpăr dorinţele.

Ea se cutremură în faţa acestei perspective.

— Pentru moment, n-ai de ce să te temi. I-am făgăduit fratelui tău că n-am să te ating.

Deschise uşa şi-i făcu loc să iasă. Cu toate că în coridorul strâmt domnea întunericul, privirea domniţei întâlni o umbră tăcută dispărând pe scară. O umbră purtând turban pe cap. Philippine se simţi mai uşurată. Oricine ar fi fost omul acela, Djem va afla neîntârziat ce se întâmplase.

— Gata! Uite, am ajuns! Pe legea mea, băiete, ai reuşit să ne aduci la liman! exclamă binedispus jupânul Janisse, stând în spatele şaretei.

În faţa lor, la capătul drumului se vedeau zidurile înalte, crenelate, care înconjurau castelul de la Bâtie. Descleştându-şi o mână de pe marginea şaretei, jupânul Janisse dădu un bobârnac la pălăria lui Mathieu, făcând-o să-i cadă peste ochi.

Pentru a nu ştiu câta oară de când plecaseră de la Sassenage, Matineu o împinse cu un deget obosit la locul ei. Mâna şareta încă din zori şi era istovit. Îl istoveau şi sentimentele contradictorii care-i frământau inima. Când Janisse îi ceruse să meargă cu el, primul lui impuls fusese să refuze, apoi, după ce jupânul îl convinsese pe fierar să-i dea spada, ca să-i poată păzi, acceptase. Era păcat să

piardă prilejul. Ar fi fost un gest necugetat să-l ucidă pe baron în propria casă, dar nu putea fugi cu arma la prima ocazie? Însă n-o făcuse, fiindcă ţinea sincer şi la Gersende şi la logodnicul ei. Hotărâse să-i însoţească până la castel ca s-o anunţe pe Algonde că avea de gând să se însoare. Era convins că tristeţea ei la auzul acestei veşti o să-l bucure. Amară răzbunare! Pe măsură ce se apropiau, îl cuprindea tot mai puternic dorinţa s-o strângă în braţe. În clipa când trecură pe podul mobil, avea inima strânsă, iar mâinile îi transpirară. Îşi şterse palmele de nădragi, pe rând, ca să nu dea drumul hăţurilor boului care trăgea şareta.

Aşezată pe capră, lângă el, Gersende zâmbea. Într-un săculeţ prins la brâu, bine ascuns între faldurile rochiei şi ale trupului său voluminos, avea flaconul vrăjitoarei. În noaptea precedentă, ca şi în cele dinainte, poposiseră într-un han fortificat. Pe când ceilalţi muşterii sforăiau culcaţi pe paiele din grajd, sub ochii nepăsători ai animalelor, i se arătase Presine, diafană ca un văl de ceaţă şi totuşi atât de vie încât Gersende simţise mireasma ei de pădure. Aşa cum îi făgăduise, zâna îi ocrotise în timpul călătoriei şi veghease asupra lui Algonde atât cât putea fără ca în harpia să simtă ceva.

— Grăbeşte-te, o îndemnase Presine. Copilul o reţine pe lumea asta, dar e tot mai istovită şi mă tem că fără elixirul meu s-ar putea prăbuşi din nou, iar atunci va fi prea târziu ca s-o putem salva.

Încă de la primul cântat al cocoşilor, Gersende îşi trezise însoţitorii şi-i zorise să pornească la drum, ca să ajungă la castel înainte de căderea unei alte nopţi.

Acum se liniştise.

*

În spatele castelului, soarele cobora sub dunga plumburie a norilor, care brăzda un cer cu vinişoare de un trandafiriu stins. Cu toate că peisajul era de o frumuseţe

care-ţi tăia răsuflarea, nici unuia nu-i ardea să-l admire. Numai jupânul Janisse avea inima uşoară.

— Ia uitaţi-vă la grupul acela de călăreţi, nu cumva cea din mijlocul lor este domniţa Helene? strigă el deodată, întinzând un deget dolofan către răscrucea de care tocmai trecuseră.

— Ba da. Ea e, cu siguranţă, se bucură Gersende. Opreşte, Mathieu, împreună cu ea vom trece mai repede de corpul de pază.

Tânărul trase de hăţuri, iar boul se opri. Gersende se ridică în picioare, îşi umflă pieptul şi începu să-şi agite braţele ca să le atragă atenţia.

— Ei, ce-o mai fi şi asta? mârâi Louis zărind şareta.

Dar Helene îi recunoscuse deja. Smulgându-se din noianul de gânduri contradictorii care-i legănaseră drumul de întoarcere de la Rochechinard mai mult decât buiestrul calului, îi dădu pinteni animalului şi-i lăsă în urmă pe însoţitorii ei, uluiţi.

— O seară bună, domniţă Helene, suntem tare fericiţi că vă vedem! o întâmpină cu voce răsunătoare jupânul Janisse, scoţându-şi boneta de bumbac.

— Eşti foarte departe de cuptoarele tale, prietene.

— Pe legea mea, trebuie să vorbesc cu stăpânul…

— Sper că nu s-a întâmplat vreo nenorocire, se îngrijoră Philippine, pe care fratele ei şi prietenii lui o ajunseseră din urmă.

Gersende i-o luă înainte bucătarului:

— Totul e bine la Sassenage, domniţă. Domnilor… îi salută şi pe ceilalţi, plecându-şi capul.

— Te recunosc. Nu eşti intendenta de la castel? întrebă Louis, care nu mai fusese la Sassenage de vreo câţiva ani.

Fizic, semăna cu baronul, aşa că Gersende îşi dădu imediat seama cine era.

— Într-adevăr.

— Presupun că există un motiv temeinic pentru care ai plecat de-acolo, sublinie Louis, cu răceala lui obişnuită.

— Da, însă numai baronul poate hotărî dacă este întemeiat sau nu.

Louis nu-i răspunse. Fără s-o mai bage în seamă, îşi lovi calul cu călcâiul.

— Vino, Helene! Şi aşa am întârziat prea mult.

— Ia-o înainte, hotărî ea, fericită să scape de această escortă.

Louis rămase surprins o clipă, apoi ridică din umeri, renunţând să-i mai înţeleagă motivele, îşi chemă tovarăşii:

— În galop, prieteni! Să vedem care dintre voi va ajunge primul după mine.

Se avântară toţi odată, ridicând un nor de praf. Convinsă că fratele ei o făcuse special ca să-i incomodeze, Philippine aşteptă ca praful să se aşeze, apoi se întoarse către ceilalţi care, ca şi ea, îşi acoperiseră faţa cu mâneca. În afară de omul aflat pe capră, care îşi trăsese pălăria în jos, pe frunte, ţinându-şi capul aplecat.

— Iartă-l pe fratele meu, Gersende, e ca un tăun care se ţine după un cal. Sâsâie, cu toate că n-are venin în coadă, comentă Philippine răutăcioasă.

Jupânul Janisse izbucni în hohote răsunătoare de râs.

— Îngăduie să pornim, domniţă. Trebuie s-o văd pe Algonde. Cât mai repede, insistă Gersende, fulgerându-şi logodnicul cu o privire care-l amuţi pe loc.

Philippine simţi un nod în gât. Era oare cu putinţă ca Gersende, aflată la o asemenea depărtare, să fi simţit că fiica ei era la capătul puterilor?

— Nu se simte prea bine, Gersende. Copilul e sănătos şi vioi, deşi s-a născut prematur, dar adevărul e că lăuzia lui Algonde nu decurge aşa cum ar trebui.

Inima lui Mathieu se opri pentru o clipă. Uitându-şi hotărârea de a nu o saluta pe Philippine, îşi ridică pălăria de pe ochi, grăbit să se asigure dacă auzise bine.

Philippine nu-şi putu ascunde surprinderea în faţa chipului lui aspru, cu ochiul drept brăzdat de cicatricea lăsată de uliu.

— Sunt chiar atât de respingător? zâmbi el acru înainte de a se întoarce cu un aer ameninţător către Gersende.

— Ştiai? Despre copil… Ştiai?

Gersende dădu din cap. În picioare, pe platforma din spate, Janisse îşi frângea mâinile. Bucuria pe care o simţise la vestea ivirii unei noi vieţi se lupta în inima lui cu disperarea stârnită de gândul că ar fi putut s-o piardă pe mica prigorie.

— Urneşte mai repede căruţa asta din loc, prostule, ne grăbim, răspunse în locul tuturor, vânturându-şi braţele de parcă ar fi vrut să dea aripi expediţiei lor.

— O să ai tot timpul pentru reproşuri, Mathieu. Mai târziu. Deocamdată, trebuie să ne grăbim, adăugă Gersende, înainte de a se întoarce spre Philippine.

— M-am întâlnit cu vrăjitoarea de la Sassenage, domniţă. Ştii că are darul premoniţiei. Mi-a încredinţat leacul care-mi poate salva fata.

Inima lui Philippine tresări. S-o elibereze pe Algonde de ameninţarea permanentă a lui Philibert de Montoison… Oare era posibil? Trebuia să aibă cât mai curând o discuţie cu Gersende. Dar locul nu era deloc potrivit pentru aşa ceva. Dădu pinteni calului şi, trecând în faţa boului, privi spre Mathieu, care îşi reluase locul pe capră, cu privirea întunecată. Venise. Fusese adus printr-o minciună, dar venise. Putea Philippine să schimbe destinul?

Îşi aminti privirea liniştitoare a lui Djem. Se întâmplase înainte de a-şi lua rămas-bun, la doar câteva minute după ce se întorsese de la capelă împreună cu Philibert de Montoison. Profitând de faptul că acesta din urmă îi şoptea ceva la ureche lui Louis, spunându-i, fără îndoială, că ea se arătase docilă, Djem o invitase în felul cel mai banal să admire priveliştea de la marginea promontoriului.

— Vino în poiană. Mâine. Când soarele va fi la amiază, murmurase el, apoi îi oferise braţul ca s-o conducă înapoi la fratele ei şi le mulţumise amândurora pentru clipele plăcute petrecute împreună.

Înainte de a încăleca, Louis se aplecase spre ea:

— Mă bucur că ai ascultat, în sfârşit, vocea raţiunii. Fii sigură că voi veghea să nu-ţi schimbi intenţiile.

— Nicio grijă. Acum ştiu cât valoraţi şi tu, şi logodnicul meu, îi răspunsese rece Philippine.

Şi nu mai schimbaseră nicio vorbă tot drumul.

Acum, Philippine-Helene de Sassenage înţelegea simţămintele lui Algonde. Nu se mai crezu îndreptăţită să le nesocotească.

— Te aşteaptă, Mathieu. Fiica ta te aşteaptă, îl încurajă ea cu un zâmbet plin de încredere, înainte de a porni mai departe.

23

Stând ridicată pe jumătate, rezemată de pernele de la căpătâi, ca de fiecare dată când guriţa Elorei îi strângea sfârcul, Algonde era emoţionată. Mângâie uşor cu un deget mânuţa cu articulaţii atât de delicate, vrăjită de fineţea unghiilor. Instinctiv, mâna micuţei îi cuprinse arătătorul şi Algonde fu mişcată de puterea cu care-l strângea. Fiinţa aceea gingaşă, care-i încăpea toată în îndoitura braţului, emana o forţă pe care doar Algonde o pricepea cu adevărat.

Ar fi trebuit să moară. Amândouă. Algonde ştia că fiica ei o adusese înapoi la viaţă şi că tot ea o reţinea şi acum pe lume. Din instinct de supravieţuire? Înţelesese oare bebeluşul că supravieţuirea lui depindea de cea a mamei sale? Sau era efectul unei iubiri atât de puternice deja, al unei legături atât de intense încât nu se puteau lipsi una de cealaltă? Leagănul era lipit de patul lui Algonde, dar Elora nu stătea în el decât peste noapte. În timpul zilei, era culcată pe pieptul mamei, peste cămaşa de noapte din bumbac, pe burtă, cu urechea sub sânul stâng al lui Algonde, acolo unde se auzeau bătăile inimii. Algonde îi mai schimba poziţia, dar fetiţa se întorcea mereu în acelaşi loc, de parcă ar fi avut nevoie să fie legănată de mişcarea regulată a acelui sân, care devenise mai opulent decât înainte.

Izolată de toţi, în afară de Francine, servitoarea care venea să-i aducă mâncarea, şi de Philippine, care până atunci nu se dezlipise din odaia ei decât seara, când se ducea la culcare, Algonde avusese răgaz să cugete asupra misterului. Era convinsă că licoarea trezise în ea urmele lăsate de otrava năpârcii. Judecând după lumina care o învăluise la naştere, fetiţa nu fusese atinsă de efectul malefic pe care urma să i-l inducă şi ei acea licoare. Pe Algonde însă o afectase. Era sigură că separând-o de fiica

ei după naştere se făcuse o greşeală, dar o înţelegea pe moaşă, care îl izolase pe copilul prea firav ca să evite pericolul unei infectări. Nici măcar Algonde nu se împotrivise. Acum, când Philippine o asigurase că leacul trimis de sora Albrante o vindecase, Algonde avea convingerea că singurul miracol de care beneficiase era refacerea legăturii cu Elora. Nu mai voia să se despartă de ea. Doar că starea proastă pe care o avea rămânea acum inexplicabilă. După spusele moaşei, perineul i se cicatrizase, iar apa de fier care i se dădea s-o bea de mai multe ori pe zi ar fi trebuit s-o pună deja pe picioare. Dar era de ajuns să se ridice din pat când avea nevoie să meargă la toaletă ca să ameţească. Nu putea să umble, căci mişcările îi erau necontrolate. În prima zi, îşi spusese că era ceva trecător, dar tulburările acestea erau tot mai accentuate. De parcă n-ar mai fi dorit să-şi reia cursul obişnuit al vieţii. Să iasă din odaia aceea. Să se întâlnească vreodată cu Marthe. Ce-ar fi făcut harpia dacă ar fi descoperit că vrăjile ei dăduseră greş, că nici Elora, nici Algonde nu-i vor fi supuse? Le-ar fi omorât? Oare asta încerca să evite subconştientul lui Algonde? Nu ştia ce să-şi răspundă.

Cu toate acestea, în acea azi se simţea mai bine.

În cursul nopţii, Presine i se arătase sub forma ei eterică.

— Mama ta vine cu Elixirul Strămoşilor. Trebuie să trăieşti, Algonde! E absolut necesar.

— Marthe nu va îngădui. Ştie adevărul. Tu, eu, Elora… Totul e pierdut.

Presine îi pusese mâna ei de lumină pe frunte.

— Adu-ţi aminte de imaginea aceea din viitor despre care mi-ai vorbit. Tu, în picioare la prora unei bărci cu fundul plat.

Algonde îşi amintise instantaneu toate amănuntele: plescăitul ritmic al vâslelor în spatele ei, mirosul sărat al apei şi bruma catifelată care se retrăgea în faţa braţelor ei desfăcute larg. Deschiderea de lumină. Mathieu, îmbătrânit, cu pleoapa brăzdată de cicatricea lăsată de uliu. Prima oară

avusese această viziune înainte ca brutarul să fi fost atacat de uliu.

„*Trebuie să crezi în destinul tău, Algonde. El este unicul adevăr*“, afirmase zâna înainte de a pleca. De atunci, Algonde îşi recăpătase încrederea.

Mânuţa Elorei nu-i mai strângea degetul. Micuţa adormise la sânul ei. Acum părea un bebeluş ca oricare altul. Un surâs uşor destinse buzele femeii. Presine n-ar fi riscat să expună privirii lui Marthe preţiosul flacon dacă n-ar fi fost sigură că elixirul pe care-l conţinea va restabili echilibrul de forţe în castel.

Mângâie o clipă căpşorul acoperit cu păr auriu al fiicei sale, apoi îi scoase din gură sfârcul, ca s-o aşeze mai comod.

*

— Nu mai face mutra asta, băiete! Doar eşti tată, ce dracu! Îl certă jupânul Janisse pe Mathieu, înghiontindu-l în coaste.

Berea pe care brutarul, ursuz, tocmai se pregătea s-o bea fu cât pe ce să se verse din cană. O duse la gură fără să răspundă, în chicotelile celor două fete care, după ce puseseră masa şi le aduseseră băutură, sporovăiau în şoaptă după uşă.

De îndată ce şareta fusese parcată lângă dependinţe, Philippine îi trimisese pe cei doi la bucătăria din spate, promiţând că va veni să-i ia imediat ce Algonde va bea preţiosul leac. Apoi o condusese pe Gersende prin clădirea impunătoare. Mathieu nu avea de ales: trebuia să mai aştepte înainte de a vorbi între patru ochi cu Algonde. Dar ce nevoie mai era acum de explicaţii? Algonde născuse un copil care, după spusele lui Philippine, era al lui. Gersende afirmase şi ea că era al lui. Doar dacă nu cumva era al baronului… Nu se putea stăpâni să nu se gândească la asta. Altfel cum se explica faptul că Algonde nu-i spusese nimic? Se despărţiseră supăraţi, fireşte. El anulase

căsătoria, într-adevăr, dar, oricum... Un copil... Nu era un fleac!

Janisse întinse pentru a treia oară mâna-i dolofană ca să-şi mai toarne o cană cu bere. Îi era sete. Şi foame. Cu glas hotărât, i adresă uneia din fete:

— N-aţi auzit ce a poruncit stăpâna voastră? Fiertură cu jambon. La discreţie. Aşa a zis. Trebuie să intru pe uşa aceea ca s-o aduc?

De îndată ce fetele deschiseră uşa bucătăriei, o mireasmă de friptură ajunse până la nările jupânului Janisse. Ca un cunoscător ce era, îşi linse cu lăcomie buzele.

— Pulpă de căprioară în sos de afine, închise ochii şi adulmecă din nou.

— Porumbei la frigare... Flambaţi cu rachiu de corcoduşe... Mmmm... Şi nişte sufleuri... Turtă cu ciuperci... Pe legea mea, aş gusta câte un pic din fiecare... Ce zici?

Neprimind răspuns, se întoarse către Mathieu, care era pierdut în gândurile lui pline de gelozie, şi-şi ieşi din fire, cu emfaza lui obişnuită:

— Ia ascultă, cât mai ai de gând să stai aşa morocănos?

Mathieu îl privi pieziş.

— Nu-s morocănos. Mă gândesc.

— La ce te gândeşti atâta? N-o mai iubeşti pe prigorie?

— Nu-i vorba de asta, jupâne Janisse...

— Atâta ar mai lipsi, să fie vorba despre altceva! Fireşte, că Fanette e atrăgătoare, dar, fie vorba-ntre noi, băiete... e ca o... ca o... ca o omletă pe lângă... Trase din nou adânc aer în piept... Un pateu cu trufe!

Îndrăzneala comparaţiei îi smulse un zâmbet lui Mathieu,

— Păi, vezi... Nici nu încape vorbă! Vă împăcaţi, te însori cu ea şi o creşteţi pe aia mică... Plescăi din limbă... Nici gând să lăsăm lucrurile aşa! În casa asta oamenii pot muri de foame. Hei, aţi auzit ce-am spus? mugi el în direcţia uşii, ridicându-se pe vârfuri.

Să fi fost o coincidenţă? Mathieu nu se îndoi de asta, fiindcă, oricât ar fi ţipat Janisse, cei din bucătărie nu-l puteau auzi. Nu se aşezase bine la locul lui când una din

fete se înfăţişă aducând un castron cu supă şi două farfurii. Cealaltă o urma cu o tavă pe care era o bucată mare de jambon aburindă.

*

Inima lui Algonde tresărise de bucurie când mama ei intră în odaie. În clipa următoare, Gersende era aşezată pe mărginea patului ei, cu mica Elora în braţe. După ce închisese bine uşa în urma ei, Philippine le spusese ceea ce aflase de la Philibert de Montoison.

— Am cedat în faţa acestei ameninţări, doamnă Gersende. Eşti sigură că poţiunea pe care ai adus-o va rezolva problema?

— Aşa cred.

— Atunci, să nu mai pierdem vremea, hotărî Philippine. Gersende se ridică şi o culcă pe Elora în leagănul ei, apoi se întoarse cu spatele, îşi ridică fustele şi scoase flaconul piramidal. I-l întinse lui Algonde. Văzându-l, Philippine făcu ochii mari de uimire.

— O clipă, Gersende. Pot să-l văd?

Mama şi fiica se consultară din priviri. Algonde încuviinţă din cap, iar Philippine răsuci flaconul între degete.

— Îmi aminteşte de un altul, pe care l-am văzut la sora Albrante. Seamănă ca doi fraţi. Mai ales că în flaconul acela avea Albrante poţiunea care ţi-a vindecat febra, Algonde.

— Cu siguranţă că e doar o coincidenţă. Vrăjitoarea de la Sassenage mi-a dat de înţeles că elixirele se păstrează mai bine în sticle albastre, o domoli Algonde, luându-i flaconul ca să-i scoată dopul.

Acum însă ştia cui încredinţase Presine celălalt flacon. Şi regreta. Dacă harpia reuşea din nou să intre în mintea ei, ar fi aflat. Algonde refuză să se mai gândească la asta, duse la buze sticluţa şi bău dintr-o înghiţitură licoarea amară.

De îndată, tot trupul îi fu năpădit de o dogoare intensă. Dădu la o parte aşternutul şi începu să transpire. Pe când

elixirul îşi făcea efectul, Gersende se ridică şi ascunse din nou flaconul sub fuste.

— Eşti sigură că trebuie să bea tot elixirul? întrebă îngrijorată Philippine, văzând că Algonde, cu ochii închişi asupra acest foc interior, devenea tot mai roşie din cap până-n picioare.

Se vedea bine că abia mai putea să respire. Gersende, care întorsese lângă pat, puse o mână pe umărul lui Philippine.

— Ai încredere, domniţă. Răul e puternic şi viclean. Trebuie să aşteptăm.

În ciuda aparenţelor, Algonde nu suferea. Nu mai ştia ce se întâmplă în jur, concentrată în întregime asupra transformării pe care o simţea petrecându-se în ea. Nu ştia în ce consta acesta, dar s-ar fi zis că elixirul ardea, una după alta, fiecare parte trupului ei. Acolo unde rugul se stingea, în loc de cenuşă apărea altceva. Ceva asemănător, părând însă mai dens, mai vibrant, ca şi cum ar fi privit un balet fabulos de culori intense, care explodau în nori de stele.

Philippine atinse cu degetul carotida lui Algonde, aşa cum o învăţase sora Albrante pe când se ocupa de cei doi răniţi duelul de la Saint-Just. Întoarse un chip speriat spre Gersende.

— Bate nebuneşte. Atât de rapid, încât abia dacă poţi distinge bătăile. Mă tem să n-o pierdem, în loc s-o salvăm.

— Linişteşte-te, Helene. Am deplină încredere şi în vrăjitoare şi în puterea de viaţă a fetei mele.

— N-ar trebui să-i punem copilul pe piept? Ţie pot să-ţi spun că în seara aceea, o lumină cerească le-a ridicat pe amândouă vreo două picioare deasupra patului, iar peste o clipă, Algonde era salvată.

— Răbdare, o îndemnă Gersende cu un zâmbet liniştitor, toate că şi ei îi venea tare greu să se îmbărbăteze.

Călătoria ei interioară se sfârşise. Şi începuse alta. Judecând după imaginile care i se perindau în minte, Algonde nu se îndoi că elixirul conţinea amintirea unor

evenimente din trecut. Cum anume? Nu-şi putea explica în ce fel sau de ce, dar vedea în faţa ei străzile albe ale oraşului imens pe care i-l arătase Presine. În centrul lui strălucea un lac. Din el porneau râuri care treceau pe sub porţile cetăţii şi se pierdeau, la câteva leghe distanţă, în nimburi cu reflexe schimbătoare. Pe ele treceau în sus şi în jos bărci pline cu oameni. Ca în viziunea pe care o avusese ea, când ajungeau în faţa cercului îşi desfăceau larg braţele şi se lăsau înghiţiţi de el, în timp ce în spatele acestor trecători diafane câmpiile înfloreau. Locul respira seninătate. Oare din pricina acelui turn alb, impunător al cărui dom de cristal adăpostea o lumină albăstruie? În el se aflau mai multe persoane. Ce înalte erau! „*Nişte uriaşi*”, îşi spuse Algonde, înainte de a-şi da seama că erau adunaţi în jurul unei mese translucide, pe care era trasată o hartă. Trei flacoane piramidale din sticlă albastră fuseseră aşezate pe locurile unde era zugrăvit, printre alte simboluri, simbolul lor. Dantela de argint care le acoperea cele trei laturi se deschisese ca o corolă, formând la intersecţia lor un triunghi din care ţâşnea o rază de lumină izvorâtă de sub ele. Ea era cea care, reflectându-se la nesfârşit pe suprafaţa de sticlă, lumina spaţiul cu strălucirea-i blândă, albăstruie.

Lui Algonde i se păru că lumina aceea se răspândea în toată fiinţa ei, ca în ziua când Philippine i-o aşezase pe piept pe Elora. De data asta însă, avea să rămână în ea. Era convinsă. Binele învinsese.

Reveni la realitatea din jurul ei. La vocea mamei ei, care o încuraja pe Philippine:

— Vezi, domniţă? Îşi revine, s-a terminat.

Algonde deschise ochii şi-i zâmbi lui Philippine.

— Mă simt în plină formă. Domnul de Montoison n-o să mă poată elimina chiar atât de uşor.

— Nu cred până nu văd. Hai, jos din pat, o îndemnă Philippine, care tare-ar fi vrut s-o sărute, dacă Gersende n-ar fi fost de faţă.

Algonde dădu cuvertura la o parte şi pipăi podeaua cu degetele de la picioare. Lumina circula şi acum prin ea,

dându-i senzaţia unor ciupituri uşoare. Oare aşa o simţea şi Elora? Apucă mâna pe care i-o întindea Gersende, temându-se ca muşchii ei atât timp nefolosiţi să n-o facă să se clatine, dar temerile acestea se dovediră neîntemeiate. Se ridică, izbucni în râs şi începu să danseze, trăgând-o pe Gersende după ea.

*

Sidonie nu-l mai văzuse pe Jacques după altercaţia lui cu Marthe. În ziua următoare părăsise castelul, escortat de Dumas şi o trupă numeroasă de soldaţi, împreună cu fiul său mezin şi cu vechiul său prieten, Aymar de Grolee, baron de Bressieux. În nopţile precedente fuseseră omorâte mai multe oi, iar ţăranii plânseseră că aud lupii urlând foarte aproape de casele lor. Sidonie presupunea că Jacques se dusese să vadă despre ce era vorba şi că, de acolo, pornise mai departe, către hotarele domeniilor sale. Nu era prima dată când proceda astfel.

Marthe nu părea să-şi facă griji.

— Tu rămâi aici, îi spusese când se întorsese din biroul baronului.

— Dar Jeanne? se mirase Sidonie, cu ochii roşii de plâns.

Marthe nu catadicsise să-i răspundă. Sidonie tot nu ştia ce-şi spuseseră, ce se petrecuse. Îi era dor de Jacques.

— De ce nu ne putem lăsa părul pe umeri? întrebă Isabelle, sora mai mică a lui Philippine, admirându-se în oglinda din faţa ei.

Şedea, ca şi surorile ei, pe un taburet, în timp ce mâinile pricepute ale cameristelor le periau pletele lungi şi mătăsoase. Sidonie se smulse din gândurile ei apăsătoare şi-i zâmbi cu afecţiune.

— Nu-ţi plac onduleurile pe care ţi le face Marie?

— Ba da, fireşte, dar parcă sunt mai drăguţă aşa.

Sidonie îşi aduse pe piept cosiţa grea.

— Când aveam vârsta ta, visam şi eu să port părul despletit. Într-o zi, mi-am smuls panglicile şi am alergat prin grădină, cu pletele în vânt.

Mica domnişoară o privi cu invidie.

— Şi cum a fost?

— Un dezastru. Părul mi s-a încâlcit atât de tare, încât niciun pieptene n-a mai reuşit să-l descurce. A trebuit tăiat.

Chipul fetei se întunecă.

— Ce oribil!

Sidonie începu să râdă.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai.

— Când ne vom proba rochiile? întrebă Francoise, cealaltă soră a lui Philippine.

Îndeplinindu-i dorinţa lui Jacques, Sidonie se grăbise să se ocupe de fiicele lui. Frumuseţea şi eleganţa lor trebuiau să fie desăvârşite când îşi vor face apariţia cu prilejul marelui turnir ce urma să aibă loc la Romans.

— Peste câteva zile. Ai răbdare. Eşti chiar atât de grăbită să ne părăseşti ca să te măriţi?

— Păi, n-am chef să îmbătrânesc cultivând trandafiri, ca Philippine, replică ea, întinzând obrazul către pensula pe care o luase în mână camerista ca să o fardeze.

Sidonie deveni serioasă.

— Cine ţi-a spus aşa ceva, Francoise?

— Aşa zic toţi. Nu ţi se pare ciudat că stă atâta vreme cu Algonde aia, pe care noi nici n-o vedem? Louis spune că locul ei nu e acolo, şi cred că are dreptate.

— Louis vorbeşte prea mult. Sora ta are un suflet milos, asta e tot. Mila creştinească este primul lucru despre care vi s-a vorbit şi vouă la mănăstire, nu-i aşa?

Francoise lăsă capul în jos. Cea mai mică dintre surori, care se ferise până atunci să intervină, şi-l ridică pe al ei.

— E adevărat că Algonde este o servitoare?

Celelalte două întoarseră spre ea nişte chipuri uimite, iar Sidonie îşi drese glasul. Cum să le explice? Se ridică şi-şi luă o atitudine austeră şi reprobatoare.

— Nu ştiu de unde vă ajung la urechi asemenea vorbe, domniţelor, dar nu e de demnitatea voastră să vă înjosiţi ascultând bârfe de prost gust. Dacă mai aud vreun cuvânt despre Helene, vă pedepsesc lăsându-vă acasă în timp ce noi vom merge la turnir.

— O nu, te rog, o imploră Isabelle, după ce-şi fulgerase sora cu privirea.

Sidonie oftă.

— Alegerea unui soţ e un lucru neobişnuit şi mult mai complicat decât pare pentru o fată. Un alt tată decât al vostru v-ar obliga să-l acceptaţi pe cel mai înstărit. Vă rog, verişoarelor, nu vă irosiţi şansa de a fi iubite.

I se puse un nod în gât şi simţi că nu mai poate rămâne acolo. Lăsându-le în grija cameristelor, îşi săltă cu un gest graţios poala rochiei lungi până la podea şi plecă să-şi ducă amarul în sala de muzică, unde cânta un menestrel.

24

Mănăstirea părăsită nu era decât un vechi schit situat în inima pădurii de la Coulmes. Lui Jacques de Sassenage îi plăcu austeritatea şi liniştea care domneau acolo. Ecoul paşilor pe dalele crăpate, amplificat de bolţile joase, înverzite de muşchi, răsuna atât de puternic încât niciun spion nu s-ar fi putut apropia neobservat. Încordarea care apăsa umerii baronului de când avusese loc altercaţia cu Marthe scăzu. După ce aruncă o ultimă privire pe coridor, asigurându-se că erau singuri, acesta închise uşa rotunjită, masivă, ferecată cu metal. Încăperea strâmtă, fără ferestre era una dintre cele trei celule care încă mai păreau întregi în aşezarea aceea ruinată de vreme, stăpânită acum de insecte şi de vegetaţie. Nimeni nu mai trecea pe acolo în afară de tâlhari. Comandantul gărzilor din ţinut venea regulat cu oamenii lui ca să-i prindă, de îndată ce jafurile se înmulţeau prin partea locului.

Acesta îi şi recomandase lui Jacques de Sassenage locul după ce rezolvaseră problema atacurilor lupilor. „*Nici dracu' nu-şi mai amintea de clădirea aceea*“, îl asigurase el. Exact ceea ce-şi dorea baronul ca să-şi poată duce planul la bun sfârşit.

Rămase în picioare, la lumina pâlpâitoare a felinarului pe care comandantul gărzilor îl desprinsese de la oblâncul şeii şi i-l înmânase când descălecaseră în faţa porţii dărăpănate a clădirii. Jacques de Sassenage îi ceruse lui Francois, mezinul lui, să-l aprindă şi să o ia înainte ca să lumineze drumul, apoi, fără nicio explicaţie, îl poftise pe vechiul său prieten, Aymar de Grolee, să-i urmeze.

Acum, serioşi, dar foarte curioşi, cei doi aşteptau, unul rezemat de perete, cu un genunchi îndoit şi cu talpa sprijinită de zidul acoperit cu muşchi la îmbinările dintre pietre, celălalt, Francois, aşezat pe un taburet vechi din lemn ros de cari, lângă o saltea de paie uitată de vreme,

înăuntrul căreia creştea o duzină de şoricei cât falanga unui deget.

— Pesemne că vă întrebaţi ce gând nebunesc m-a făcut să vă aduc aici, începu Jacques, după ce aruncă o privire către crucea şubrezită atârnată de un cui ruginit de pe peretele alături de care stătea fiul lui.

Un păianjen o folosise drept centru pentru pânza lui care, imensă cu ramificaţiile ei în formă de stea, se întindea dintr-o parte în cealaltă a plafonului boltit.

— Mai degrabă ce poveste urâtă, prietene, îl încurajă Aymar.

Jacques scutură din cap.

— Cea mai urâtă dintre toate. Diavolul se află în casa mea.

Francois tresări.

— Ce vrei să spui, tată?

— Adevărul, fiule. M-am luptat cu el, aşa că ştiu ce vorbesc, şi i-am văzut chipul.

Aymar îşi încruntă sprâncenele dese şi bine conturate, ca nişte săgeţi care se întâlneau la mijlocul frunţii, dar nu zise nimic. Îl cunoştea prea bine pe Jacques de Sassenage ca să se îndoiască de îndrăzneala şi de luciditatea lui.

Francois îşi plimba ochii măriţi de spaimă de la unul la celălalt. Jacques se apropie şi puse o mână liniştitoare pe umărul fiului său.

— Tot ce am să vă destăinuiesc astăzi rămâne strict între noi. În afară de voi, nimeni nu trebuie să afle niciodată nimic.

Francois înălţă capul spre el. Era alb ca varul la faţă.

— Nici măcar Louis?

— Mai ales Louis.

— Totuşi, el este cel mai mare dintre fraţi, obiectă Francois care nu se simţea în stare să-l înfrunte pe diavol, indiferent ce i-ar fi cerut tatăl lui.

Jacques oftă:

— Louis e prea impetuos, prea nestăpânit. N-ar suporta adevărul şi ar lua fără ştirea mea măsuri care ne-ar pune pe toţi în primejdie.

— Pe onoarea mea, Jacques… jură Aymar, ducându-şi mâna la inimă.

Baronul îi mulţumi cu un surâs trist, apoi se întoarse din nou către fiul lui:

— Îţi aminteşti de mama ta?

— De ce întrebi, tată? Ce are diavolul de-a face cu ea?

Jacques făcu un pas înapoi, ca să-i poată privi pe amândoi. Ştia că Aymar ţinuse nespus de mult la Jeanne de Commiers, atât de mult încât se retrăsese în faţa iubirii lor, transformând-o pe a lui în prietenie.

— Am fost minţiţi. În toţi aceşti ani. Minţiţi şi trădaţi.

— Ce înseamnă asta, Jacques? întrebă Aymar, a cărui inimă începuse să palpite, ca de fiecare dată când era vorba despre Jeanne.

Jacques închise ochii. Pentru o fracţiune de secundă. Aici, în locul acesta unde mai stăruiau rugăciunile călugărilor. Oare putea diavolul să-l audă şi să-l pedepsească pentru mărturisirea pe care avea s-o facă? Nu. Diavolul se afla la Bâtie şi-şi vedea de urzelile lui, care trebuiau dejucate cumva. Totuşi, vocea lui scăzu până la un murmur, iar privirea i se îngustă:

— Mama ta trăieşte, Francois.

Băiatul tresări atât de puternic, încât taburetul şubrezit de umezeală şi de cari se zgudui. Un picior se rupse, iar Francois căzu pe spate. În timp ce se ridica înjurând, Aymar de Grolee îşi pironi privirea în ochii lui Jacques.

— Insinuezi că diavolul se află în ea, prietene?

Jacques scutură din cap.

— În ea nu se mai află nimic, Aymar. Doar nebunie.

Şi, în timp ce fiul lui îşi scutura turul pantalonilor, căci se lovise zdravăn de colţurile dalelor sparte de pe jos, furios că se făcuse de râs şi descumpănit de ceea ce auzise, Jacques de Sassenage începu să le istorisească evenimentele din ultimele zile.

*

— Gata, ajunge, se învârteşte casa cu mine şi nu mai pot răsufla, explodă în râs Gersende, trăgându-şi fiica după ea spre pat.

Intendenta castelului Sassenage îşi dădu drumul să cadă pe marginea patului, încercând să-şi recapete respiraţia îngreunată de trupu-i masiv şi de accesul de râs.

Philippine, derutată de incredibila eficacitate a leacului, rămăsese aşezată pe pat, urmărind veselia dezlănţuită a celor două. Algonde se aşează turceşte lângă Gersende şi o sărută sonor pe obrazul ei durduliu.

— Nici nu mă mai gândesc să mor, măicuţă. Am înviat.

— Văd, văd, prigorie mică, şi mă bucur. O, Doamne, cât de mult mă bucur!

Şi începu să râdă şi mai năvalnic, cuprinzând cu braţele ei dolofane umerii celor două fete. Plânsul Elorei, care se trezise, puse capăt acestui moment de complicitate.

Algonde se duse să-şi ia fetiţa din leagănul aşezat sub somptuoasa tapiserie d’Aubusson care reprezenta o scenă galantă.

— Gata, frumuşica mea, fredonă ea, legănând-o la piept.

Elora se linişti pe loc. Inima lui Algonde tresălta plină de veselie. În amintirea ei continuau să se perinde imagini din oraşul alb, iar lumina din ea continua să-i vindece rănile cele mai vechi. Temerile îi dispăruseră ca prin farmec. Încă nu ştia cum să o păcălească pe Marthe, cum să se apere de ea, cum să procedeze pentru ca profeţia să se îndeplinească, dar de un lucru era convinsă: va reuşi.

— Vai de mine, ce-o să spună Janisse când o să mă vadă atât de ciufulită! pufni în râs Gersende, în spatele ei.

Algonde se întoarse către ea, plăcut surprinsă:

— Te-a însoţit şi jupânul Janisse?

Obrajii intendentei se împurpurară.

— Trebuie să-ţi spun, Algonde, că ne vom căsători. Mă rog, dacă baronul va fi de acord.

— Ce veste bună, doamnă Gersende, exclamă Philippine, punându-i pe braţ mâna ei îngrijită.

— Se pare că vestea asta îi bucură pe toţi, într-adevăr, aproape că se scuză intendenta, văzând chipul fiicei ei luminându-se.

— Ştii că ţin la el ca la un tată. Trebuie să-l chemăm şi pe el s-o cunoască pe Elora şi să-i treacă îngrijorarea, sugeră Algonde, apropiindu-se de patul cu perdelele baldachinului legate.

— Doar n-o să-l întâmpini în ţinuta asta, o certă maică-sa, privindu-i cu reproş cămaşa albă din pânză.

Algonde uitase cu desăvârşire acest amănunt.

— Ai dreptate, trebuie să mă îmbrac. A venit vremea să-mi regăsesc locul în casa asta.

— Mai ales că n-am venit doar noi doi… adăugă Gersende, muşcându-şi obrazul pe dinăuntru.

Expresia ei vinovată făcu inima lui Algonde să-şi oprească pentru o clipă bătăile.

— E aici şi Mathieu, zise Gersende, fără să-i lase timp să cugete.

Algonde începu să tremure. Mathieu. Mathieu al ei.

— Ştie de Elora. I-am spus eu, interveni Philippine.

Temându-se să nu leşine de prea multă fericire, Algonde simţi nevoia să se aşeze. Se apropie de un taburet şi se lăsă pe el, rezemându-se de perete, cu faţa spre ele. Gersende şi Philippine o priviră cu aceeaşi duioşie.

— În scrisorile mele nu ţi-am spus chiar tot… Adevărul este că nu prea-mi dau seama de ce a acceptat să vină cu noi, începu Gersende, care nu voia să rişte ca speranţele fiicei ei să fie spulberate brusc.

Algonde o aţinti cu o privire îngrijorată. Gersende îşi frânse mâinile.

— În ultima vreme, el şi Fanette au devenit cam prea apropiaţi.

Lui Algonde i se puse un nod în gât. Fără să-şi dea seama, încetă s-o mai legene pe Elora.

Philippine ridică din umeri.

— Acum, când are un copil, nu prea cred că fata aceea l-ar mai putea reţine. Se va însura cu tine, Algonde. Am eu grijă de asta.

Această schimbare de opinie o tulbură pe tânără, dar se feri să facă vreo remarcă. Cu siguranţă că sentimentele pe care le nutrea Philippine pentru Djem nu erau străine de noua ei atitudine. Dar Algonde nu putea accepta ca Mathieu să fie constrâns. Nu asta-şi dorea. Şi apoi, mai era şi Marthe. Chiar dacă Philippine era de acord cu iubirea lor, ce va face harpia ca să-i despartă? Algonde nu uita că acceptase de bunăvoie să-l piardă pe Mathieu, ca să-l salveze. Era şi acum gata s-o facă. În pofida Elorei. Pentru Elora.

— Ba n-ai să faci nimic, domniţă Helene, hotărî ea, cu un zâmbet senin.

— Nu? se miră Philippine.

— Nu. Când iubeşti pe cineva, trebuie să-l laşi să-şi aleagă singur destinul. Libertatea este un dar preţios. Nu vreau ca Mathieu să fie lipsit de ea.

Philippine lăsă ochii în jos, cu obrajii îmbujoraţi de remuşcările pe care i le trezea această constatare. Dacă nu cumva a fost un reproş adresat pe ocolite de camerista ei. Dar nu se supără. Îl meritase. Îşi netezi cu palma fusta din mătase galbenă în ape, şifonată după lunga plimbare călare. Se simţi deodată istovită. Ziua se apropia de sfârşit şi fusese plină de emoţii. Îşi ridică năsucul un pic cârn.

— Cum vrei tu, Algonde. Să ştii că de data asta nu voi mai încerca să te împiedic dacă vei dori să te întorci la Sassenage ca să-ţi afli fericirea.

Algonde începu să râdă. Stăpâna ei se schimbase cu desăvârşire.

— Încă nu se pune problema, domniţă Helene. Să vedem mai întâi în ce ape se scaldă Mathieu. Se ridică şi o puse pe Elora în braţele bunicii ei, care îşi aranjase părul ca să arate din nou prezentabilă, în ciuda prafului strâns pe drum.

— Mai bucură-te puţin de ea. Cât despre tine, domniţă Philippine, ce-ar fi să-mi faci onoarea să mă ajuţi tu pe mine de data asta? Aş avea nevoie să-mi lege cineva şireturile de la corset…

Philippine făcu ochii mari.

— Eu? Dar…

Algonde izbucni iarăşi în râs şi adăugă, făcându-i cu ochiul:

— După spusele domnului de Montoison, Francine este singura pe care o văd zi de zi şi care îmi pune otravă în mâncare. Ce uimită ar fi dacă m-ar găsi sănătoasă şi gătită când va veni să-mi aducă cina!

Era o idee pe placul lui Philippine. Scăpând de oboseală, o lăsă pe Gersende să-i gângurească micuţei silabe şi onomatopee de neînţeles şi îşi urmă camerista în cabinetul de toaletă, spunându-şi că Louis s-ar fi înfuriat cumplit dacă ar fi ştiut ce urma să facă. Îndată ce draperia de catifea se închise, izolându-le, fu răsplătită cu o sărutare cum nu se poate mai fierbinte.

*

Tăcerea domnea din nou în inima ruinelor vechiului schit. Privindu-şi prietenul şi fiul, adânciţi amândoi în cugetarea care urmase mărturisirii sale, Jacques de Sassenage simţea pulsându-i în urechi bătăile surde ale inimilor lor în acelaşi ritm cu propria inimă. Tuşi uşor şi, simţindu-şi haina umezită, se dezlipi de peretele de care stătuse rezemat. I se făcuse brusc frig. Din pricina nemişcării lor. Din pricina poverii trecutului său. În ultimele patru zile, n-avusese parte de răgaz. Întorcându-se în timp, amintirile sale se străduiseră să urmărească ceea ce părea de neconceput, să înlăture aparenţele şi să lumineze lucrurile pe care Marthe le trecuse sub tăcere. Nu atât evenimentele relatate fiului său şi vechiului său prieten, cât rezultatele propriilor sale investigaţii îl apăsau.

— Să ştiţi că până astăzi am fost şi eu la fel de abătut ca voi, continuă, înaintând spre ei.

Şi unul, şi celălalt, apropiaţi din pricina tonului scăzut al confidenţelor lui Jacques, se aflau acum lângă nişa în care Francois aşezase felinarul după ce intraseră. Lumânarea din ceară de albine încă mai ardea, scoţând un firişor de fum cenuşiu cu aromă de miere. Jacques închise triunghiul pe care-l alcătuiau, cuprinzându-i de umeri cu palmele lui

masive. Privirile li se întâlniră. Aymar de Grolee clătină din cap.

— Te-ai gândit să anunţi episcopia referitor la acest caz? întrebă el, ca un om nu prea deprins cu fatalitatea.

Jacques negă printr-un gest.

— Ştiu eu cum se procedează acolo. Până la terminarea anchetei, diavoliţa aceea ar avea tot timpul să-i extermine. Puterile ei le depăşesc pe cele ale altor vrăjitoare pe care le-am întâlnit. Am văzut cum i se lipea la loc gâtul străpuns cu spada, în timp ce ea îşi bătea joc de mine. Nu, nu Biserica este soluţia. Dacă s-ar teme de cele sfinte, nu s-ar duce să asiste la slujbă, n-a deranjat-o niciodată mersul la biserică.

— Suntem pierduţi, se cutremură Francois făcându-şi cruce.

— Nu cred, îl linişti Jacques.

Îşi luă mâinile de pe umerii lor.

— Dacă voia să ne facă vreun rău, ar fi făcut-o demult. Mi-a spus-o chiar ea. Aşteaptă ceva. Ceva care are legătură cu Jeanne, cu Helene şi cu Algonde.

Francois îi aruncă tatălui său o privire uimită.

— Dar Sidonie?

— Sidonie nu este decât un mijloc prin care îşi poate atinge ţelul. E victima nevinovată a uneltirilor ei şi, fără îndoială, captiva ei. Crede-mă, fiule! Am întors pe toate părţile această chestiune şi, cercetându-mi amintirile, mi-am dat seama astăzi de ce s-a legat Marthe de Jeanne.

25

Jacques strivi între degetul mare şi arătător un păianjen care, ţesând ca să-şi mărească pânza, coborâse pe un fir până la nasul lui. Ceilalţi doi bărbaţi îl priveau, şovăind între teamă şi încrederea pe care o exprima seriozitatea lui.

— Îţi aminteşti, Aymar, de clipele în care Jeanne părea absentă, de parcă ar fi absorbit-o vreun chin lăuntric?

Baronul de Bressieux dădu din cap. Aceasta era una dintre trăsăturile care o făceau atât de atrăgătoare pe Jeanne. Absenţele ei subite, care puteau surveni oricând, fără vreun motiv, făcând o să pară fragilă şi vulnerabilă. Nu ţineau mult – repetai o frază, o întrebare, şi Jeanne era din nou prezentă, cu un zâmbet îndurerat, de parcă s-ar fi simţit vinovată. Nu se scuza niciodată, dar îşi făcea cruce. De fiecare dată.

— La începutul căsniciei noastre, nu mi-am făcut griji din pricina asta. În cea mai mare parte a timpului, Jeanne radia de veselie şi de generozitate. Naşterea lui Louis, iar apoi a lui Francois, au părut să pună capăt acelor ciudăţenii care surveneau, până atunci, în urma unor coşmaruri despre care ea refuza să vorbească. Ele au revenit pe când era gravidă cu Helene şi s-au agravat tot mai mult. Nu era noapte în care să nu se trezească ţipând, cu mâinile apăsate pe pântece şi nu se liniştea decât când o cuprindeam strâns în braţe.

— Într-adevăr, îmi amintesc ce trasă la faţă era şi ce cearcăne adânci avea pe vremea aceea. Şi ţi-a dezvăluit natura acelor coşmaruri? se interesă, tulburat, Aymar.

— Până la urmă, s-a hotărât s-o facă. Mi-a spus că nu erau coşmaruri, ci nişte viziuni premonitorii, oftă Jacques.

— Aşa cum au… cum au… vrăjitoarele? bâigui Francis.

Jacques zâmbi.

— Maică-ta n-avea nimic comun cu vrăjitoarele. Era deosebit de credincioasă şi se spovedea de fiecare dată

când se întâmpla lucrul acesta ciudat. Abatele Mancier, cu care am discutat între patru ochi acum trei zile, îşi aminteşte foarte bine de asta. Fiindcă o crede moartă, s-a hotărât să încalce taina spovedaniei şi mi-a mărturisit că, în ceea ce-l priveşte, nu credea în pertinenţa viziunilor ei. Însă toate, până la ultima, s-au îndeplinit, după ştiinţa lui. Un accident de vânătoare, o epidemie, un avort. Şi nu era vorba numai despre moarte, suferinţă, lucruri malefice, ci şi despre momente fericite neaşteptate sau nesperate. Jeanne avea această putere de a prevedea viitorul pe care el, ca s-o liniştească, o numea dar divin. Deşi ştia prea bine că orice alt preot în afară de el ar fi trimis-o direct pe rug.

— Dar ce legătură are Marthe cu toate astea? interveni din nou Francois, răvăşit de această imagine, pe care nu şi-o amintea, a mamei lui.

— Cu câteva săptămâni înainte ca Jeanne s-o nască pe sora ta, paznicii au găsit-o într-o dimineaţă pe moaşa noastră moartă în faţa grilajului închis al porţii, în afara castelului. Deşi nu auziseră niciun zgomot peste noapte, ochii holbaţi ai femeii şi chipul ei exprimau o groază cumplită. Abatele Mancier mi-a destăinuit că, în noaptea aceea, Jeanne avusese o premoniţie. Îl văzuse pe diavol ieşind în calea femeii care murise de spaimă.

Francois se cutremură şi începu să-şi fricţioneze viguros braţele. Jacques, furat de amintiri, nu băgă de seamă.

— În seara acelei zile, o altă moaşă, pe care o dădusem pe vremuri afară din pricină că nu-i suportam sluţenia, s-a prezentat la castel ca s-o înlocuiască. Mai înainte ca eu să mă satur de prezenţa ei, ne slujise cu credinţă familia. M-a asigurat că nu-mi purta pică şi că se va strădui să treacă şi mai neobservată decât până atunci. În ciuda reticenţelor lui Jeanne, am acceptat s-o primesc din nou la castel, spunându-mi că biata femeie n-avea nicio vină pentru că arăta cum arăta. Adevărul era că, văzând cât de slăbită era soţia mea, mă temeam să nu avorteze şi să n-o pierd şi pe ea.

— Dar Marthe? insistă Francois.

— Diavolul are multe feţe, fiule. În ziua dinainte să nască, Jeanne a izbucnit într-un plâns în hohote, agăţându-se cu o putere neobişnuită de cămaşa mea. „*Scumpul meu Jacques, dacă mă iubeşti, goneşte-o, goneşte-o, altfel voi muri. De asta s-a întors. Ca să se răzbune*”, mă ruga întruna. Văzând-o atât de speriată, am cedat. Am poruncit ca moaşa să fie condusă până la poarta castelului. Tu, Aymar, erai la Bâtie, adu-ţi aminte.

— Şi am plecat în grabă s-o aduc pe actuala moaşă, care lucra la vremea aceea pe moşia vecină, completă baronul de Bressieux.

— Jeanne s-a calmat. Cel puţin până la naşterea surorii tale. Până când i-am spus că vreau să-i dăm numele de Helene. Iar Jeanne a scos un urlet de fiară căreia i se ia puiul. Un urlet aproape inuman, plin de atâta suferinţă, încât am îngheţat şi am crezut că înnebunise. Sunt sigur că nu numai cei care se aflau atunci în castel, ci până şi zidurile mai ţin minte sunetul acela.

La evocarea acelui urlet care-l cutremurase pe când aştepta în grădină s-o poată felicita pe Jeanne pentru naşterea copilului, Aymar de Grolee închise pentru o clipă ochii, cu inima frântă.

— De data asta nu mai puteam răbda. Trebuia să aflu. Am sâcâit-o pe Jeanne să-mi explice de ce refuza să-i dăm surorii tale acest nume, de ce afirma că pe ea o voia diavolul. Până la urmă mi-a povestit ce viziune avusese. Viziunea care nu încetase să revină de la moartea moaşei.

Făcu o pauză, năpădit de sentimentul de vinovăţie pe care i-l trezise această amintire regăsită. Trecuseră atâţia ani de-atunci. Era vina lui că o uitase? Sau, mai rău, că nu crezuse spusele lui Jeanne? Dar, oricum, ar fi putut schimba ceva? înghiţi în sec, regretând că n-avea nimic de băut ca să-şi umezească gâtul uscat înainte de a continua, încurajat de insistenţa privirilor pironite asupra lui, de picăturile de sudoare care se prelingeau pe fruntea palidă a lui Francois.

— Jeanne mi-a spus: „*Diavolul are nevoie de Helene, ca să poată stăpâni întreaga lume, are nevoie de pântecele ei. Ştiu că asta ţi se pare o nebunie, Jacques, dar nu sunt*

nebună. Doar că sunt altfel. Văd lucruri. Lucruri care încă nu există, dar care se întâmplă. Întotdeauna. Se va întâmpla şi asta. Moştenitorul zămislit de diavol va fi născut de Helene. Va fi atât de păros, atât de înspăimântător încât ea va dori să-l ascundă pe acest prim născut. Fiica noastră i-l va încredinţa lui Melusine, ca să-l împiedice pe diavol să domnească asupra lumii. Fiindcă diavolul încă pândeşte. Ne va da mereu târcoale până când va veni timpul. Ajută-mă să scăpăm de el, ajută-mă să-l înşel", m-a implorat ea.

0 iubeam atât de mult încât am cedat şi de data asta, convins că leacurile spiţerului o vor vindeca. Fiindcă toate acestea păreau imposibile şi fără noimă încât n-am crezut nicio clipă că erau adevărate. Helene a devenit Philippine, iar Jeanne şi-a regăsit veselia. Celelalte sarcini ale ei au fost fără probleme, iar eu am uitat de povestea aceea, mai ales că Jeanne nu mi-a mai vorbit niciodată nici despre acea premoniţie, nici despre altele. Înţelesese pesemne că n-o crezusem.

— Cine ar fi putut s-o creadă? întări Aymar suspinând.

Jacques scutură din cap.

— Cu şase ani în urmă, într-o dimineaţă ca oricare alta, după micul dejun, mi-a luat mâna şi a pus-o pe inima ei. Pe chip i se aşternuse melancolia. M-a privit în ochi şi mi-a cerut să-i acord o favoare. Aceea de a le trimite pe fete, mai ales pe Philippine, la Saint-Just dacă ei i se întâmpla ceva. „*Dar de ce anume te temi, scumpa mea?*“ am întrebat-o. Ea s-a mulţumit să zâmbească trist. „*Făgăduieşte-mi, Jacques, e important.*” Am făcut întocmai. A doua zi a plecat spre mănăstire şi, pe când străbătea pădurea, a fost atacată. De bandiţi, a spus comandantul gărzilor, dar n-a reuşit să dea de ei. Agresorul a fost de fapt Marthe.

— Crezi că mama a avut o premoniţie legată de ceea ce urma să i se întâmple? tresări Francois, care nu reuşea să se încălzească, de parcă umbra diavolului s-ar fi întins tot mai mult pe ziduri, pe măsură ce lumânarea se topea.

Jacques încuviinţă.

— Sunt sigur de asta.

— Păi atunci de ce n-a rămas la castel, unde era în siguranţă? Ce voia să facă la Saint-Just?

— Nu ştiu.

Răspunsul se afla undeva în memoria îndoliată a lui Jeanne. La fel şi motivele care-o făcuseră să ceară ca Philippine să-şi recapete numele de Helene când va ajunge la vârsta căsătoriei. Le va afla oare vreodată?

— Crezi că-l recunoscuse pe diavol în persoana lui Marthe? întrebă Aymar.

Jacques îşi sprijini umărul de perete şi strâmbă din buze.

— Cred că ştiuse de la bun început cu cine are de-a face. Jeanne ţinea mult la Sidonie. Aflând de moartea soţului ei, despre care ştiam că-şi pierduse toată averea în conflictele neîncetate cu vecinii săi, ne-am dus să-i prezentăm condoleanţele noastre. Îmi aduc aminte că Jeanne a făcut un pas înapoi când Sidonie ne-a prezentat-o pe Marthe ca fiind doamna ei de companie. Am crezut că fusese şocată, ca şi mine, de chipul acela slut. M-am mirat când Jeanne i-a propus verişoarei ei să vină să locuiască la Sassenage. Fusese ceva spontan, aproape brusc, înainte ca ea să-şi dea seama că eu eram cel îndreptăţit să ia o astfel de hotărâre. Am acceptat însă fără supărare. Noi o vizitam destul de rar pe Sidonie, iar vecinii ei ar fi putut oricând să-i ia pământurile. În afară de asta, ne spusese plângând că era şi însărcinată. Am ştiut că Jeanne se simţea uşurată văzând că o susţin. Fără îndoială că şi acest fapt ar fi trebuit să mă pună pe gânduri. Dar, în loc să lămuresc lucrurile cu Jeanne, după ce Sidonie a acceptat propunerea, n-am mai adus niciodată vorba despre asta.

— Aici era mâna lui Melusine, nu-i aşa? făcu Aymar.

— Într-adevăr, în ultimele zile am ajuns şi eu la această concluzie.

— Nu pricep, tată, obiectă Francois.

Premoniţia mamei tale afirma că Helene îi va încredinţa lui Melusine copilul conceput cu diavolul, ca să salveze lumea. Poate că Jeanne s-a gândit că, dacă Marthe se afla la Sassenage, Melusine ar fi putut zădărnici planul diavolului înainte ca el s-o lase însărcinată pe fiica ei.

— E limpede că se înşela, fiindcă Melusine n-a dat niciun semn de viaţă, iar Marthe e mai îndrăcită ca oricând, se plânse Francois.

Pentru prima dată de când se adunaseră în celula aceea, chipul lui Jacques fu luminat de un zâmbet adevărat.

— Ba da, a dat semne de viaţă.

Ceilalţi doi făcură ochii mari.

— La Sassenage, de două ori chiar, şi fără ca Marthe să afle ceva. M-a obligat să-i desigilez odaia, iar pe Sidonie a pus-o să construiască o sală subterană sub castel la Rochette. Iată dovada, zise el, scoţând din pungă lacrima împietrită pe care o găsise lângă lacul subteran.

— Şi nu numai atât, adăugă el pe când piatra trecea din mână în mână. Convins că Melusine avea un rol în această premoniţie, am căutat vreo urmă de-a ei în arhiva familiei mele. În cele din urmă, am găsit o schiţă desenată în josul unei scrisori adresate de Raymondin fiului său mai mare. Cu toate că portretul s-ar putea să nu fie prea fidel, bănuielile mele s-au confirmat. Algonde îi seamănă leit. Dacă prezicerile lui Jeanne sunt exacte, înseamnă că lui Algonde îi va fi încredinţat copilul. Ipoteza aceasta mi se pare astăzi cum nu se poate mai realistă, ţinând seama de faptul că Helene ţine foarte mult la Algonde.

Cei doi rămaseră cu gura căscată auzindu-i spusele. Jacques dădu din cap.

— Şi mai cred că Jeanne ştia cine este bărbatul care o va lăsa însărcinată pe fiica ei. Cunoştea chipul diavolului.

— Cum putea şti asta? După câte am auzit, viziunile oferă doar imagini, nu şi nume, sublinie Aymar.

— Dar dacă era un bărbat pe care-l ştia şi l-a recunoscut când l-a văzut în acea premoniţie de coşmar dându-i târcoale fiicei ei ajunse la vârsta procreării.

— Philibert de Montoison! exclamă Francois.

Urmă o clipă de tăcere.

— Dar cum aşa, unde…

Jacques curmă îndoielile lui Aymar de Grolee:

— La Sassenage. Sidonie ne-a invitat acolo la o lună după ce se instalase la castel. A trebuit să plec pentru câteva zile

ca să rezolv o problemă între nişte vasali. Jeanne a rămas acolo. La întoarcere, am găsit-o agitată. Grăbită să ne întoarcem acasă. Am pus nerăbdarea ei pe seama dorului de copii, dar astăzi mi se pare evident că o deranja prezenţa lui Marthe. Sunt convins că atunci l-a cunoscut şi pe Philibert de Montoison.

— Pe cavaler? Era la Sassenage? Dar ce căuta acolo? se sufocă Francois.

— Fiind pe atunci amantul lui Sidonie, este şi tatăl lui Enguerrand, îl lămuri baronul.

Se lăsă o tăcere în timp ce fiecare cântărea în minte probabilitatea acestor deducţii. Apoi Jacques continuă, mai uşurat după ce le destăinuise celor doi ce avea pe suflet.

— Vreau să cred că Jeanne descoperise ceva ce ar fi putut schimba cursul evenimentelor. Poate vreo altă viziune care a obligat-o să-şi sfideze propriul destin. Atât timp cât mintea ei este bolnavă, Marthe n-are de ce să-şi facă griji şi, fără îndoială, acesta e motivul pentru care a considerat că o poate lăsa în viaţă. Dacă însă Jeanne îşi recapătă memoria, va fi în primejdie. Ca şi noi toţi.

— Ce vrei să facem? întrebă Aymar umflându-şi pieptul.

— Aparent, ne vom comporta aşa cum vrea Marthe. Ne vom preface. Vom părea cât se poate de supuşi. Ştiu că Louis unelteşte împreună cu Philibert de Montoison. Sarcina ta, Francois, va fi să-l faci să creadă că eşti de partea lui, ca să-i poţi iscodi pe amândoi şi să-mi spui ce pun la cale.

— Crezi că Louis a fost pervertit de diavol? se frământă Francois, pentru care fratele lui mai mare era un model.

— Nici vorbă, fiule. Doar că-l enervează purtarea surorii tale şi e grăbit să-mi ia locul. Îl voi pune eu la punct când va veni momentul potrivit. Helene va fi salvată, dar, dacă acest lucru nu va fi posibil, va trebui s-o ajutăm pe Algonde să-şi îndeplinească destinul îndepărtându-le pe amândouă de Marthe. Şi nu va fi decât un singur mijloc posibil, Aymar: să ţi-o dau pe fiica mea de soţie. Dacă mai eşti dispus s-o iei, după ce ai aflat totul.

Aymar îl strânse frăţeşte de braţ.

— Încrederea ta mă onorează, prietene, şi voi şti să mă arăt demn de ea, poţi fi sigur. Dar Helene o să mă vrea?

— Pentru moment, desigur că nu, aşa că nu-i vom spune încă nimic. Aminteşte-ţi de vremea când luptam alături de regele Ludovic. Trebuie să te strecori pe la spatele duşmanului şi, în clipa când crede că a învins, să te năpusteşti fără cruţare asupra lui.

Aymar dădu din cap.

— Şi în ce o priveşte pe Jeanne?

— Marthe ar intra la bănuieli dacă m-aş duce la Saint-Just. Tot tu eşti singurul care o poate salva. De îndată ce sora Albrante va considera că Jeanne poate călători, o vei lua de acolo. Ştiu că ai destule locuri unde ai putea s-o ascunzi. Iar după aceea, vom mai vedea. Dacă ne ajută Dumnezeu.

— O va face, tată, îl asigură Francois, cuprins de un val de curaj.

Jacques de Sassenage îşi trecu mâna prin pletele cârlionţate ale băiatului.

— Sunt sigur de asta, fiule. Încoronarea diavolului nu va avea loc.

26

Pe când grăbea pasul către oficiul de lângă bucătărie, unde îi trimisese la sosire pe Mathieu şi pe jupânul Janisse, Philippine îşi spunea că avea să încalce din nou toate regulile etichetei. Ei şi? Nu era pentru prima dată. Dacă Louis o să-i facă iarăşi observaţie, îi va închide gura amintindu-i de purtarea mârlănească a lui Philibert de Montoison. Era gata să facă orice pentru Algonde şi puţin îi păsa de consecinţe.

Şi apoi, nu era ca şi cum i-ar fi lăsat singuri în cameră pe Mathieu şi pe Algonde. Era acolo şi Gersende. Zâmbi la acest gând chiar în clipa când îi apăru în cale o servitoare care se chinuia să care un coş. Crezând că ei îi era adresat zâmbetul acela, fata, uluită, făcu o plecăciune atât de adâncă încât fu gata să răstoarne coşul plin. Cufundată în gândurile ei, Philippine abia dacă o observă. Coti pe coridorul strâmt şi prost luminat care ducea spre anexe. Ştia drumul, dar habar n-avea ce era în spatele uşilor aflate de o parte şi de cealaltă a coridorului. În încăperile destinate serviciului castelului nu intra decât personalul. Philippine nu călcase niciodată pe acolo. Ultima uşă de pe coridor se deschise chiar când trecea prin faţa ei. Un valet ieşi mergând cu spatele, încovoiat, reţinut din interior de două mâini de femeie încolăcite pe după gâtul lui. Philippine fu nevoită să se lipească de zid şi să aştepte în semiîntunericul care domnea pe coridor, pentru ca omul să nu se ciocnească de ea.

— Nu pleca… Mai vreau, cotcodăci fata al cărei chip nu se vedea dincolo din spatele osos al valetului care, dându-se înapoi şi aplecându-şi capul ca să se elibereze, încerca în acelaşi timp să-şi încheie nădragii.

— La noapte, în cămară. La noapte, zău că vin. Dă-mi drumul odată, fir-ar să fie, dacă ne vede bărbat-tu mă trage în ţeapă ca pe un pui de găină, se apără el.

— Sucit cum eşti, s-ar putea să-ţi şi placă aşa ceva, râse fata.

El o sili să-şi desfacă braţele şi o împinse dincolo de prag.

— Nu ştiu care din noi e mai sucit! Gata, trebuie să urc la etaj! mormăi el.

O sărută scurt şi zgomotos pe gură, reuşi cu greu să închidă uşa şi, rezemându-se cu spatele de canat ca să fie sigur că ea nu va mai insista, încercă să-şi tragă sufletul.

— La dracu', atâta m-a frecat căţeaua asta că mă ustură mădularul, mârâi el, apucând în mână respectivul organ ca să-l aranjeze în nădragi.

Când ridică ochii, gata să se dezlipească de uşa care rămăsese închisă, o zări pe Philippine, mai mult amuzată decât scandalizată de scena la care, fără voia ei, asistase.

— Ei, ce-i? Vrei şi tu? o apostrofă el înainte de a-şi da seama, după ţinuta ei, că era o persoană care, în mod normal, n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Valetul se schimbă la faţă şi începu să se bâlbâie:

— Vă cer iertare, domniţă. Am crezut că sunteţi una dintre slujnice. Adică nu… nu asta voiam să spun… cum să vă iau drept… dar, în sfârşit… e aşa de întuneric…

Înainte ca Philippine să aibă timp să spună ceva, căzu în genunchi, convins că va fi pus pe dată la stâlp din cauza greşelii făcute. Îşi frânse mâinile, privind-o înspăimântat.

— Sunt un nemernic, domniţă, dar nu merit să fiu biciuit! Aveţi milă…

Lui Philippine nu-i ardea să pedepsească pe cineva. Nu avea niciun motiv, dacă se gândea că un cavaler al Ordinului Sfântului Ioan se purtase mult mai grosolan cu ea.

— Ridică-te, n-am auzit nimic, îl graţie, zâmbind, Philippine,

El se aplecă de două ori în faţa ei, cu mâinile împreunate deasupra capului, până ce atinse cu fruntea podeaua, iar Philippine se simţi stânjenită. Nu putea să-şi vadă de drum, fiindcă ar fi trebuit să păşească peste trupul lui, aşa că fu nevoită să aştepte ca valetul să se ridice.

— Binecuvântată să vă fie bunătatea, domniţă. Fratele Domniei Voastre m-ar fi bătut de moarte înainte de a mă da pe mâna călăului.

Sângele lui Philippine începu să-i alerge mai repede prin vene. Uitându-se mai bine la el, constată că nu-i era necunoscut,

— Nu eşti valetul personal al lui Louis? întrebă, pe când el se lipea de zid, sugându-şi burta, ca să-i facă loc.

El începu iarăşi să tremure, conştient că vorbise prea mult. Oare trebuia să moară ca să înveţe să-şi ţină gura? Doar ştia cat de perfizi puteau fi stăpânii când voiau să se distreze pe seama slugilor. Şi ce alt motiv ar fi avut Philippine de Sassenage să-şi facă apariţia în acea parte a castelului?

— Aşa este, domniţă. Mă veţi da pe mâna stăpânului meu?

Ea înălţă din umeri.

— N-am niciun chef să-i fac vreo bucurie. Linişteşte-te, n-ai de ce să te temi. Spune-mi mai bine dacă, în timp ce-ţi vezi de treabă în preajma lui, îl auzi discutând cu cineva despre mine.

El ezită o clipă. Voia să-l pună la încercare? Să-i testeze fidelitatea? Domniţa nu părea dornică să-şi bată joc de el, dar cine ştie? Unii dintre prietenii lui fuseseră aspru pedepsiţi pentru că rătăciseră vreo unealtă sau cârpiseră cu stângăcie vreo haină.

— Îndată ce ies de pe palierul ăsta, îmi pierd auzul, domniţă, se scuză el.

— Aşa cum mi l-am pierdut şi eu aici. Louis îmi face necazuri şi, după cum ai spus şi tu, este un om de care e bine să te fereşti. Nu vrei să mă ajuţi?

El îşi umflă pieptul. Privind lucrurile din această perspectivă, ar fi fost de prost gust s-o refuze. Cu atât mai mult cu cât, potrivit anumitor zvonuri, fata aia, Algonde, primea din partea stăpânei ei nu doar consideraţie, ci şi alt gen de favoruri. Stăpânindu-se să nu măsoare cu privirea formele generoase ale lui Philippine, valetul nu putu totuşi să nu-şi imagineze ce ar putea obţine el însuşi de la o

doamnă care nu strâmbă din nas când vede un bărbat încheindu-şi nădragii. Hotărându-se să opteze pentru încredere, se înclină în faţa ei, cu mâna pe inimă.

— Dacă mi s-ar spune ce ar trebui să aud, aş şti când să ascult, domniţă Philippine.

— Şi ai veni să-mi povesteşti?

— Cu condiţia ca stăpânul Louis să nu bănuiască nimic…

— Se înţelege de la sine. Şi fireşte că vei fi răsplătit.

Era pe punctul să-i mulţumească pentru generozitate, dar făcu un efort să înăbuşe lăcomia care-i stătea în fire.

— Iertarea pe care mi-aţi acordat-o este de-ajuns ca să mă facă să vă devin un slujitor credincios.

Philippine începu să râdă.

— Atunci ne-am înţeles. Mă interesează orice conversaţie în care este pomenit numele meu.

— Dar cum aş putea asculta fără să trezesc bănuieli?

— Văd că ştii cum să te fereşti de soţii geloşi, vei reuşi tu să-l tragi pe sfoară şi pe fratele meu… Nu-i aşa?

El dădu din cap, cu un zâmbet ştirb.

— Du-te acum. Şi aşa ai întârziat prea mult. Nu mi-ar plăcea deloc dacă ţi-ar tăia limba.

Valetul nu aşteptă să i-o spună de două ori, ci o luă la picior, zicându-şi că avea să se aleagă cel puţin cu o lovitură de curea peste umerii lui puternici.

După câteva clipe, Philippine ajunse, fără alte piedici, în oficiul de lângă bucătărie, unde Mathieu şi Janisse îşi îndulceau aşteptarea cu nişte vin. Rânjeau prosteşte unul la celălalt, ciocnindu-şi paharele în faţa celor două fete care cochetau cu ei. La masă, la fel de goale ca şi farfuriile lor, rămăseseră castronul de supă şi tava.

— Of, voi, bărbaţii! tună ea, proţăpindu-se cu mâinile în şolduri în faţa lor.

Jupânul Janisse întoarse către ea un chip pe cât de durduliu, pe atât de vesel.

— Ne făceam griji… în legătură cu prigoria… Nu, Mathieu? încercă el să se dezvinovăţească, înghiontindu-l cu cotul pe Mathieu.

— Da, cu pri… pri… prigoria, se bâlbâi şi acesta din urmă, ridicând paharul.

Era limpede că se îmbătaseră criţă. Domniţa se întoarse către fetele care se îndepărtaseră la apariţia ei şi le fulgeră cu privirea.

— Poruncisem să li se dea de mâncat şi de băut cât să prindă puteri, nu să fie înecaţi!

Una din ele, cea mai îndrăzneaţă, judecând după adâncimea decolteului, îi susţinu privirea şi arătă cu degetul spre Janisse.

— Ne-a ameninţat că ne arată el nouă dacă nu-i dăm cât cere.

— Şi încă cum! mârâi acesta.

— Vedeţi?

— Văd mai degrabă că nu v-ar fi displăcut să vă gâdile puţin. Cealaltă interveni imediat, cu o strâmbătură de dezgust:

— Dacă era vorba de cel tânăr, treacă-meargă, domniţă, dar nu el…

— Ei bine, nici nu te gândi la una ca asta, fiindcă a venit aici ca să se însoare.

Mathieu şi Janisse începură să chicotească iar, ca două puşlamale care tocmai au făcut o farsă reuşită. Refuzând să admită că şi unul, şi celălalt avuseseră nevoie de această complicitate ca să-şi îndure mai uşor neliniştile, Philippine îşi îndreptă mânia asupra slujnicelor.

— Mişcaţi-vă mai repede sau pun biciul pe voi! Vreau ca oamenii ăştia să-şi revină din beţie într-o oră.

*

Îndată ce deschise uşa camerei lui Algonde, cu tava în braţe, Francine se schimbă la faţă.

— Intră, te aşteptam, o pofti Algonde, cu o bunăvoinţă prefăcută.

Deşi, în vederea întâlnirii cu Mathieu, tânăra nu-şi pusese vreuna dintre rochiile ei somptuoase, ci o tunică simplă, de un verde stins, cu un cordon pe şolduri, şi-şi împletise părul

într-o cosiţă lăsată pe spate, aşa cum o ştia el dintotdeauna, oricine-ar fi văzut-o şezând dreaptă şi mândră pe fotoliul acela, cu mâinile sprijinite de rezemătoare, n-ar fi putut crede că, în urmă cu câteva ore, nici nu era în stare să se dea jos din pat. Temându-se să nu se dea de gol dacă o privea prea insistent, Francine îşi coborî ochii şi puse tava pe măsuţa la care mânca de obicei Algonde înainte să nască. Fără să rostească nicio vorbă. Aşa cum făcea întotdeauna. De altfel, chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi reuşit să spună nimic, fiindcă vindecarea subită a lui Algonde o lăsase fără grai.

— Începând de mâine, nu mai am nevoie de serviciile tale…

Inima lui Francine îşi opri pentru o clipă bătăile. A lui Algonde şi le acceleră. Aceasta adăugă, cu perfidie:

— …Ca să-mi aduci mâncarea în odaie, vreau să zic. După cum vezi, m-am restabilit complet prin grija mamei mele, pe care o vezi aici şi care a venit de la Sassenage special pentru asta, după ce a avut buna idee să-i ceară vrăjitoarei din sat un întăritor.

Francine simţi că Algonde ştia. Stăpânul Louis o asigurase că pentru otrava aceea nu exista alt leac decât încetarea administrării dozelor. Se va înfuria şi o va pedepsi. Cu toate că făcuse tot ce putuse. Mâna îi tremură în timp ce aşeza tacâmurile. Doar o fracţiune de secundă. Se stăpâni şi încercă să facă faţă situaţiei:

— Norocul fetiţei că te-ai vindecat.

Evocarea Elorei o scoase din pepeni pe Algonde. Dintr-o săritură aproape neomenească, dată fiind distanţa dintre ele, se năpusti la slujnică, sub privirea uimită a lui Gersende, care stătea în faţa ferestrei, lângă unul dintre cele patru sfeşnice înalte ale căror lumânări luaseră locul luminii zilei ajunse la apus. Degetele lui Algonde se încleştară pe gâtul lui Francine.

— Mă… mă… înăbuşi… articulă cu greu aceasta, încercând zadarnic să se elibereze.

Strânsoarea era prea puternică, iar ura lui Algonde atât de intensă încât aproape că o ridica pe Francine de pe podea.

— Dă-mi un motiv temeinic să n-o fac…

— Ajunge, Algonde!

Era vocea poruncitoare, deşi stăpânită, a lui Gersende. Vânătă la faţă, Francine se sufoca. Algonde o azvârli cât colo, ca pe o simplă păpuşă cu care nu mai vrei să te joci. Abia atunci pricepu ce făcuse. Puterea aflată în ea care îi poruncise să acţioneze astfel. De unde o avea? Era oare puterea benefică a Strămoşilor sau cea malefică a lui Marthe? Fiindcă în clipa aceasta, văzând teroarea din ochii lui Francine, care tuşea şi-şi masa gâtul, încercând să-şi regăsească respiraţia normală, putea avea îndoieli. Totuşi, refuză să-şi piardă avantajul. Făcu un pas către Francine. Aceasta, agăţându-se cu unghiile de covorul care-i amortizase căderea, se trase înapoi. Algonde se opri.

— Nu ţi-am dorit niciodată răul, Francine. Niciodată. Pot înţelege că, din gelozie şi invidie, ai vrut să mor, însă faptul că astfel mi-ai pus în primejdie copilul este o faptă pe care nu o pot trece cu vederea.

Slujnica nu încercă să se dezvinovăţească. Încremenise de spaimă în faţa acestei femei pe care o dispreţuise făţiş, crezând-o incapabilă să se revolte. Se târî spre uşă, ca să fugă.

Algonde nu se mişcă din loc. Ştiind că o putea nimici cu o singură suflare. Îşi stăpâni furia. Nu voia să ucidă. Tare-i venea s-o facă, simţea acest impuls până în adâncul fiinţei ei, dar nu voia. Indiferent de provenienţa noii ei forţe, îi fusese dată ca să-şi poată stăpâni destinul. Se linişti. Era destul că-i inspira teamă lui Francine.

— Acum ştii pentru ce mi-au fost acordate favorurile pe care mi le reproşezi. Vreau să cred că, pe viitor, te vei abţine să le mai comentezi.

Francine se sprijini de clanţa uşii ca să se ridice, abia respirând. Neputând să răspundă, neputând să conceapă clemenţa pe care i-o acorda Algonde, apăsă febril pe clanţă.

— Să le spui adevăraţilor tăi stăpâni că ceea ce au făcut nu e de-ajuns ca să mă doboare şi că, dacă o vor lua de la capăt, mă voi răzbuna cumplit şi pe ei, şi pe tine! o urmări vocea ameninţătoare a lui Algonde în timp ce trecea, în sfârşit, pragul odăii.

Încă se clătina şi tuşea. Porni sprijinindu-se de perete. Trebuia să se îndepărteze. Să plece cât mai departe de locul acela aflat în puterea diavolului. De parcă n-ar fi fost de-ajuns prezenţa lui Marthe care, după cum ştiau toţi oamenii de rând de pe lângă castel, avea sufletul hain şi comisese destule crime. Era prea mult pentru Francine. Nu voia să sfârşească torturată până la moarte dacă stăpânii se înfuriau, iar sufletul să-i ajungă apoi în iad. După câţiva paşi, silueta osoasă a lui Marthe îi apăru în cale urcând scara. Chipul i se schimonosi din nou de frică. Marthe se opri pe ultima treaptă, cu ochii îngustaţi de curiozitate.

— De ce te târăşti aşa? La ora ar fi trebuit să-i duci mâncarea lui Algonde, nu?

Înţelegând că e pierdută, Francine izbucni în hohote de plâns.

— M-a dat afară, încercă totuşi să se apere.

Dintr-un pas, Marthe ajunse în faţa ei, îi ridică bărbia cu o gheară şi privi urma de strangulare care-i rămăsese pe gât.

— Te-a dat afară… Chiar aşa… Şi ţi-a făcut asta… în starea ei? rânji, trimiţându-i în faţă mirosul de putreziciune al răsuflării ei.

Francine începu să clănţăne, îngheţată de această atingere. O cuprinsese iarăşi o spaimă pe care n-o putea stăpâni.

— E vindecată. S-a sculat din pat, jur, hohoti ea.

Ochii lui Marthe se pironiră într-ai ei.

— Şi ce-ţi reproşează?

Francine ştia că n-are rost s-o mintă. Câte mărturisiri nu le smulsese vrăjitoarea aceea de când Sidonie se stabilise la Bâtie!

— Că am otrăvit-o în fiecare zi, ca să fie la cheremul lui.

— Al cui?

— Al stăpânului Louis.

— Al stăpânului Louis! Ia te uită, comentă Marthe, făcând un pas înapoi, cu o expresie circumspectă.

— Pot să plec? se smiorcăi Francine, deşi nu prea credea aşa ceva.

Marthe o măsură cu o privire înspăimântătoare.

— Spune-i messirului Louis că, oricare i-ar fi intenţiile, ar face bine să renunţe.

— Păi, chiar acest mesaj mă duceam să i-l transmit… Din partea doamnei Algonde, îndrăzni Francine, ca să arate că-i intrase bine în cap.

Marthe se lipi de zid ca să-i facă loc, apoi o înşfacă de ceafă.

— Atunci n-ar trebui să te îndrepţi spre apartamentele lui?

Francine lăsă capul în jos.

— Ba da, ba da… Iertare… Sunt foarte tulburată… Mă duc.

Şi făcu stânga-mprejur de parcă s-ar fi urcat pe un rug. Messirul Louis n-avea s-o ierte, cu siguranţă, pentru că dăduse greş şi nici nu va risca să lase cu viaţă un martor care ar fi putut să-l acuze. Îşi spuse că, de îndată ce va ieşi din raza privirii lui Marthe, va coti la dreapta în capătul coridorului ca să ajungă în aripa de miazănoapte şi să coboare pe altă scară.

Oare Marthe îi ghicise gândul? Pornise pe urmele ei.

— N-aş vrea să te rătăceşti din nou, îi spuse sarcastic. Merseră în tăcere, una lângă alta, de-a lungul coridorului străbătut în ambele sensuri de valeţi în livrea, de slujnice care treceau, aşa cum făcuse până atunci şi Francine, prea zorite ca să observe pe cineva. Francine nu întâlni în drum niciun chip îndreptat spre ea, nicio privire prietenoasă care să-i dea puţină alinare. Se opri în faţa odăii lui Louis de Sassenage şi o lăsă pe Marthe să bată la uşă. Nu zări în privirea acesteia niciun dram de milă. Până la urmă, se înşelase. Algonde nu era diavolul, ci doar o lupoaică, o mamă gata să facă orice ca să-şi apere puiul. Un diavol n-ar fi cruţat-o. Dar era prea târziu să-i devină aliată.

Împinse canatul şi, pe când Marthe se bucura la gândul că răul biruise în sufletul lui Algonde, Francine îşi dădea sufletul sub loviturile stăpânului ei, pe care nici nu mai încerca să le evite.

27

Drumul prin munţii Sardiniei fusese lung şi, în ciuda popasurilor impuse de oboseală, a nopţilor petrecute sub cerul liber sau la adăpostul vreunuia dintre numeroasele monumente de cult, erau istoviţi.

— Nu mai e mult, îl asigură Lina, arătând în lumina apusului spre un nor de praf aflat la orizont, printre măslinii centenari cu trunchiuri noduroase care creşteau de o parte şi de cealaltă a drumului.

Enguerrand îi propuse să îi preia sarcina mergând înainte şi să ducă el catârul de frâu, dar ea refuză. Atinse coapsa animalului cu nuieluşa lungă de castan şi trase de frâu.

„*Îl vom mâna pe rând, şi noi, şi copiii*“, anunţase ea la plecare, cu hotărârea aceea plină de mândrie, caracteristică femeilor din ţinutul ei. În rochia neagră de văduvă, cu sandale împletite din sfoară pe picioarele goale, cu părul prins în coc şi acoperit cu o basma neagră legată sub bărbie, cu ochii negri plini de hotărâre sub sprâncenele dese, înainta cu paşi egali. Mounia coborâse înainte ca şareta să se pună din nou în mişcare şi o ajunse din câţiva paşi pe Lina. Enguerrand încheia convoiul. Sprijiniţi de preţioasele butoiaşe închise cu grijă pentru ca aromele mirodeniilor să nu-i atragă pe răufăcători, copiii mai mici moţăiau, iar cei mai mari jucau zaruri.

— Vom ajunge acolo înainte să se lase noaptea. Uite, norul acela e din ce în ce mai mare. Nişte soldaţi, precis. De când insula noastră a trecut sub stăpânirea spaniolilor, sunt ca nişte păsări de pradă, tot mai numeroşi, vânând un inamic inexistent ca să ne poată supraveghea şi jefui mai uşor.

Întoarse capul şi se adresă copiilor:

— Înghiontiţi-i tare pe fraţii voştri ca să se trezească şi să scâncească atunci când soldaţii vor trece pe lângă noi.

— De ce? se miră Mounia.

— În lumea asta a noastră, tristeţea nu atrage atenţia. Lasă-ţi capul în jos şi ţine rozariul între degete.

Auzind tonul pe care le vorbise copiilor, Enguerrand înţelesese. Ajunsese deja într-un pâlc de ienuperi aflat la liziera pădurii de stejari care se rărea pe măsură ce înaintau. Se ascunse bine, aşa cum făcuse ori de câte ori presimţea o primejdie, gata să apară pe neaşteptate, dacă era cazul.

Lina trăsese catârul până la şanţul de pe marginea drumului, ca să lase loc de trecere, dar nu se oprise. Avusese dreptate. Erau opt, purtând livrele cu însemnele viceregelui. Trecură în galop, acoperindu-i sub un nor de praf, aproape atingând marginea şaretei, fără să le dea vreo atenţie. Pericolul trecuse.

— Să mergem, hotărî Lina, trăgând catârul de frâu, cu ochii lăcrimând şi cu gâtul iritat de praf, în timp ce Mounia tuşea din răsputeri.

Enguerrand aşteptă ca norul să dispară în zare, apoi se întoarse cu paşi mari la ele şi se aşeză printre copii, în spatele şaretei, cu picioarele atârnând în gol. Cel mai mare îi întinse o ploscă pe care o goli ca să-şi umezească gâtul uscat, după care îl lăsă pe micul Enrique să se ghemuiască în braţele lui.

*

Înaintară astfel încă o oră înainte de a zări în vale căsuţele joase din satul Goni, grupate în jurul bisericii, părând nişte umbre blajine sub cerul tot mai plin de stele.

— Care e a verişoarei tale? întrebă Mounia, de parcă ar fi putut s-o desluşească de la distanţa aceea şi în lumina slabă a lunii.

— Niciuna, râse Lina. Catarina e o fată bătrână care merge cu caprele la păscut. Lumea o crede cam smintită, ca şi pe mine, de altfel. Nu locuieşte în sat. Vezi şirul acela de menhiri din dreapta, la vreo două sute de paşi de-aici? Duce spre nuraghe şi, mai sus, spre *pinnettu*. Acolo stă ea.

— *Pinnettu*?

— O cabană, dacă preferi. Sunt nişte construcţii din piatră, care datează de pe vremea uriaşilor.

În timpul călătoriei, Lina le povestise istoria ţării ei, bogată încă în vestigii ale prezenţei vechilor zei şi a oamenilor care o stăpâniseră, mai ales ale poporului uriaşilor. Ei construiseră în Sardinia acele nuraghi, nişte turnuri conice, fortificate, care adăposteau aşa-numitele „domus de janas“, ceea ce însemna „casele zânelor”, dar şi mormintele lor, precum şi puţurile lor sfinte. Nu se ştia de unde apăruseră şi cine erau. Neamul li se stinsese lăsând în urmă doar mărturiile acestea neobişnuite. Mai târziu, pe insulă debarcaseră fenicienii, cartaginezii, romanii, invadând-o fiecare cu propria cultură, dar fără să poată alunga în uitare ceea ce, pentru populaţia locală, rămânea sacru. În Sardinia avuseseră loc mai multe invazii, de la vandali la piraţii care-i bântuiau coastele, până când insula trecuse în stăpânirea Giudicati. Aceşti regi judecători şi-au impus legile, au împărţit Sardinia în patru regate, au înălţat castele şi biserici romane, în vreme ce papalitatea proteja insula opunându-se supremaţiei Pisei şi a Genovei.

Papa a hotărât să-l desemneze pe Jacques al II-lea de Aragon drept rege al Sardiniei. Pe atunci se iscase un conflict între Giudicati. Unul singur dintre Giudicati, pe nume Helene, s-a împotrivit dominaţiei spaniole, iar poporul sard i s-a alăturat. Fiica ei, Eleonora, a condus bătălii obţinând victorii răsunătoare, în urma cărora a devenit atât de iubită şi de venerată încât a fost numită şi ea rege judecător şi a promulgat, în aprilie 1395, o serie de legi aspre, dar drepte fără precedent. La moartea ei, insula a căzut sub jugul Spaniei. Niciodată însă acesta nu fusese mai împovărător decât acum, când totul decădea din ce în ce mai tare, iar abuzurile camarilei viceregelui înăbuşeau toate binefacerile fericitelor vremuri în care insula fusese condusă de Giudicati.

Pe când călătoreau, descopereau ici şi colo în vârfuri de munte fortăreţe ca nişte cuiburi de vultur, catedrale sau bazilici, vestigii romane sau nuraghi, lande sălbatice, văi presărate cu turme de oi, bivoli şi capre, tufişuri dese

răscolite de mistreţi, răcoarea pădurilor de stejari. Lina prezisese, clătinând cu tristeţe din cap, că poporul sard, căzut în uitare, oprimat, jefuit, va cunoaşte vremuri grele şi, în pofida averii pe care ar fi putut s-o dobândească prin vânzarea mirodeniilor, se întreba dacă va reuşi să-şi crească şi ea copiii în spiritul demnităţii pe care i-o insuflaseră părinţii ei.

Atrasă pesemne de zgomotul paşilor pe pietrele abrupte şi de lucirea tremurătoare a felinarului lor, Catarina ieşi din cabana circulară, construită din pietre până la înălţimea unui stat de om, apoi din crengi până la acoperişul ţuguiat, însoţită de un câine care, ca şi ea, părea dornic să muşte, după cum lătra şi făcea spume de furie.

— Hei, eu sunt. Vară-ta din Murtas. Am venit să te văd, se prezentă Lina cu glas răsunător, bănuind că e gata să dea drumul câinelui pe care-l ţinea de zgardă.

Bine făcuse că-i lăsase pe copii mai la vale, lângă nuraghe, unde se termina drumul, ca să păzească şareta împreună cu Enguerrand.

— Vino mai aproape cu lumânarea aia, să văd dacă-i aşa cum spui, îi porunci verişoara ei, neîncrezătoare.

Lina şi Mounia făcură ce li se cerea.

— Culcat, Brack. Culcat! lătră ea, acoperindu-l pe cel al lătratului animalului.

Molosul cu blana aspră, zbârlită pe spinare se lungi pe prag, dar fără să se potolească.

— Dacă ţip, atacă! le avertiză Catarina, smulgând felinarul din mâna Linei.

Apoi, ca să-şi dea seama cine sunt, începu să le dea ocol, scăldându-le în lumină. După aceea, cu o mişcare mai iute decât a unei viespi, ciupi tare obrazul Mouniei, care ţipă atât de durere, cât şi de surprindere.

Lina izbucni într-un râs sonor.

— După câte văd, nu te-ai schimbat! Urmăreşti şi acum duhurile rele!

Un zâmbet ştirb se îndură în cele din urmă să lumineze chipul uscăţiv al Catarinei:

— Chiar aşa. În nopţile cu lună plină se dezlănţuie întotdeauna. Prieteni, îi strigă ea câinelui, care încetă să-şi mai arate colţii chiar în clipa când cele două verişoare se îmbrăţişau.

*

Migrena le sfredelea amândurora ţestele în acelaşi fel, ca fi cum cineva ar fi bătut toba în timpanele lor ca să-i pedepsească. Refuzând să se dea bătut, Mathieu îşi înclină capul şi-şi scutură încă o dată, dincolo de pragul odăii, pletele ude, proiectând pe pietrişul din jur un semicerc de picături fine, întoarcerea la realitate fusese brutală. Cele două fete se întorseseră împreună cu un valet, aducând un hârdău cu apă, iar el şi Janisse fuseseră apucaţi de picioare şi vârâţi cu capul în apa rece din hârdău. Fireşte că-şi reveniseră din beţie. Dar ar fi fost o adevărată minune ca, după un asemenea tratament, să nu dea afară tot ce mâncaseră, îşi spuse brutarul, râgâind, cu stomacul gata să se revolte. Nici Janisse care, la câţiva paşi de el, aproape că se lipise de focul din vatră ca să-şi usuce partea de sus a veşmântului nu părea într-o dispoziţie mai bună. Mai ales că fusese nevoie de patru oameni ca să-l ridice şi că, văzându-l pe Mathieu cu capul în apă, împărţise ceva palme în jur, ca să nu păţească acelaşi lucru. Philippine, care asistase la întreaga scenă, oscilând între râs şi furie, îl certa acum, ameninţându-l cu arătătorul.

— Să vă fie ruşine! Să vă fie ruşine, Janisse! Norocul tău că Algonde şi-a revenit, altfel Gersende nu te-ar ierta niciodată pentru ce-ai făcut!

El lăsă capul în jos şi-şi şterse lacrimile din ochi. Nu plângea din pricina vinului care fusese mai tare decât părea, nici fiindcă i-ar fi fost frică de logodnica lui, ci pentru că dislocase maxilarul unui confrate de-al său care venise în ajutorul valeţilor, iar nenorocitul hotărâse imediat să-i interzică să mai calce în bucătărie. Uite cum îl pedepsise Dumnezeu, tocmai el care era atât de lacom! De-acum se

terminase cu miresmele acelea care-i lăsau gura apă, atâta vreme cât vor mai rămâne la Bâtie.

— Adevărul e că am fost deja aspru pedepsit. Da, mi-am şi primit pedeapsa, afirmă el, muşcându-şi obrajii pe dinăuntru.

Mathieu închise uşa şi-şi netezi cu palma părul scurt, retezat drept mai sus de umeri.

De fapt, încă nu ştia ce hotărâre să ia. Nu ştia dacă va birui iubirea sau răzbunarea în clipa când se va afla în faţa ei. În faţa lor. La vederea lui Philippine, care tuna şi fulgera, îi venea să lovească pe cineva. Din pricina tonului pe care-i spusese, cu câteva minute înainte, că acum, după naşterea Elorei, nici nu se mai punea problema să stea prea mult pe gânduri. Nu fusese ea cea care împreună cu tatăl ei uneltiseră să-l despartă de Algonde? îşi ceruse scuze pentru asta, fireşte. Dar prea repede, prea neconvingător, înainte de a-l îmboldi să se căsătorească. Mathieu se săturase să fie mutat de colo colo, dat la o parte, pălmuit, certat. Dacă nu l-ar fi durut atât de tare capul, i-ar fi spus toate lucrurile astea în loc să tacă şi să încuviinţeze, ba chiar da, cu riscul de a fi biciuit până la moarte, i-ar fi turnat în cap apa rămasă în hârdău ca s-o oprească să mai ţipe la bietul Janisse, care nu făcuse decât să încerce să-i abată gândurile negre.

În loc de asta, stătea cu braţele atârnându-i pe lângă trup printre scaune şi bănci răsturnate pe podeaua udă şi, în ciuda cicatricei înfricoşătoare de la ochi, pe care refuza s-o ascundă, părea un băieţel care abia aşteaptă să fie luat de mână şi condus acolo unde trebuia să meargă.

*

Imensă pe un cer presărat cu stele, luna rotundă părea acum agăţată de vârful turnului masiv al imensului nuraghe aflat mai jos de pinnettu. Împrumutând vocile stridente ale păsărilor de noapte, uriaşii îi adresau rugăciuni, le spusese pe un ton solemn Catarina, după care adăugase că toţi

ceilalţi trebuiau aduşi cât mai repede la adăpostul casei ei, altfel sufletele lor şi-ar fi luat zborul.

Coborâseră toate trei să-i caute, cu câinele în urma lor, iar acum se aflau la picioarele turnului, lângă mormântul uriaşilor,

— Căruţa poate rămâne aici. Nimeni nu cutează să umble noaptea prin locurile astea, îl asigură Catarina pe Enguerrand, în timp ce copilaşul cel mai mic, trezit din somn, se agăţa de gâtul maică-sii, închizându-şi din nou ochii. Mounia îi luase de mână pe următorii doi, care se clătinau pe picioare de oboseală.

— Nu te supăra, Catarina, dar n-am bătut atât drum păzind butoiaşele astea ca să le abandonez acum în mijlocul landei. Luaţi-o înainte, copii, până le pun pe catâr, hotărî Enguerrand, trecând în faţa animalului care, de câteva minute, dădea semne de nervozitate. Oare simţea ameninţarea nevăzută despre care le vorbise păstoriţa de capre sau îl speria câinele, care ba lătra, ba scheuna? Oricum ar fi fost, Enguerrand nu era omul care să se lase prea uşor impresionat.

Catarina privi în jur, adulmecă aerul încărcat cu miresme de cimbru şi de iarbă-neagră, apoi grăbi pasul.

— Nu zăbovi prea mult, se mulţumi ea să-i spună, obişnuiţi ca oamenii să n-o creadă.

Mounia şi Lina urcau deja poteca, ducându-şi bagajele, precedate de cei doi copii mai mari. Enguerrand rămase singur. Stăpânindu-şi fiorul stârnit de o suflare mai rece de vânt, deznodă chingile cu care era legat catârul între hulube, înclină apoi şareta ca partea din spate să atingă pământul şi aduse animalul mai aproape. Catârul azvârlea cu copita în pământul negru, fornăind puternic, cu urechile culcate pe spate.

— Hai, drăguţule, puţină răbdare, n-o să dureze mult, îl încurajă Enguerrand înainte de a-i lega hăţul de bara din spatele şaretei, ca să-l ţină pe loc.

De cum intră în pinnettu, Mounia simţi în jur suflul de magie care plutea în jurul păstoriţei de capre. Se linişti imediat şi pregăti culcuşul copiilor, pe o pătură aşternută

direct pe lutul bătătorit, în încăperea strâmtă pe care Catarina o împărţea cu Brack.

O saltea de paie, o masă, un cufăr şi un lighean făcut dintr-un pietroi scobit alcătuiau tot mobilierul. În mijlocul odăii, un şir de pietre înnegrite, aşezate în cerc, dovedea că în tavanul din crengi ar fi trebuit să existe o deschizătură, dar, ridicându-şi privirea, Mounia constată că aceasta fusese astupată. Ferestrele, de asemenea, erau acoperite cu nişte obloane interioare. Cuprinsă din nou de nelinişte, le lăsă singure pe cele două verişoare şi deschise uşa, să vadă dacă sosea Enguerrand.

De cum trecu pragul, simţi un vânt neobişnuit de rece pentru anotimpul acela. Măturând cu privirea cărarea, se înfăşură mai strâns în şal. Nici ţipenie de om, gândi ea deodată, tremurând de frig. Unde era Enguerrand?

— Bărbatul tău e curajos, însă nu ştie ce forţe se ascund în nuraghe.

Mounia întoarse capul către Catarina, care apăruse brusc în prag, şi veni lângă ea, cu mâinile la spate, dreaptă ca un chiparos.

— Mi-e frig.

— Aşa simt întotdeauna cei care le percep prezenţa, zise Catarina, apoi arătă cu degetul în josul potecii. Uite-l că urcă. Îl vezi?

Mounia îşi miji ochii în lumina lunii şi oftă uşurată. Mergând încet, pentru ca animalul să nu-şi rupă vreun picior pe stânci, Enguerrand lăsa puţin câte puţin în urmă turnul păgân.

Se relaxă la vederea lui, în ciuda frigului tot mai puternic.

— N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Mor de frig. De unde vine?

— Nu ştiu. Eu m-am născut cu acest dar, fără să ştiu nici de ce, nici pentru ce mi-a fost hărăzit. Acolo!

Arătă din nou cu degetul, indicând de astă dată către nuraghe.

— Vezi?

Da, Mounia vedea. Un nor albăstrui care ieşea din miezul pietrelor şi tremura ca o ceaţă fină aşternută pe suprafaţa lunii, Apoi încă unul şi încă unul.

— Doamne Isuse, ce-i asta? începu ea să tremure.

— Sufletele celor morţi, murmură stins Catarina, după care adăugă: Vino. E timpul să ne întoarcem în casă.

— Dar el? se îngrozi Mounia, văzând că baletul straniu urca deasupra pietrelor, deasupra lui Enguerrand, fără ca el să observe.

Degetele Catarinei se încleştară autoritar pe braţul ei.

— Haide. Nu-l poţi ajuta cu nimic, îl vor lua.

Avea dreptate. Mounia simţea că avea dreptate. Aşa era. Ştia. Simţi că o doare inima, că o doare braţul tras înapoi cu acea putere a voinţei pe care o capătă oamenii când viaţa le este în primejdie. În câteva clipe, tot cerul fusese acoperit de formele străvezii care se adunau tot mai aproape de Enguerrand şi ale căror râsete le putea auzi. Îl văzu ridicându-şi ochii, lăsând din mână frâul catârului ca să scoată spada din teacă şi, în clipa aceea când ştia că-l va pierde, toată fiinţa ei se încordă ca să împiedice acest lucru. Se smulse violent din mâna femeii care voia s-o tragă după ea şi, în timp ce catârul o lua la fugă, iar soţul ei spinteca aerul cu spada, se repezi pe cărare ca să moară alături de el.

28

Neştiind în ce farfurie turnase Francine otrava, Algonde nu se atinsese de mâncare, iar acum, şi ea, şi Gersende erau moarte de foame.

— Ar fi trebuit să coborâm noi la bucătărie, se plânse ea, auzind cum îi chiorăie maţele.

Chiorăiala nu păru s-o deranjeze pe Elora, care sugea cu lăcomie, frământându-i sânul cu degeţelele ei subţiri.

— Lasă, o să avem şi mai multă poftă de mâncare după aceea, se consolă maică-sa, privind mişcată scena.

— Totuşi, de ce le trebuie atât timp să vină? După cum îl cunosc eu pe Mathieu, pun pariu că se lasă rugat, suspină fata.

— N-aş vrea să-ţi faci prea multe iluzii, Algonde! El te ştia slujnică, acum te găseşte domniţă. Nu cred că o să-l bucure situaţia.

— Dar eu sunt de vină pentru asta?

Gersende îşi scutură capul rotund cu cosiţele împletite din nou şi răsucite deasupra urechilor.

— Nu, dar pe lângă cele petrecute înainte... Ştii şi tu cât de mult doresc să vă căsătoriţi, prigoria mea, dar, în acelaşi timp, cu siguranţă că el te va face să fii mult mai vulnerabilă în faţa harpiei.

Algonde îşi pironi ochii mari de culoarea muşchiului în ochii ei.

— Sunt conştientă de acest lucru, mamă, dar nu ştiu dacă voi avea puterea să-l pierd iar. Îmi lipseşte atât de mult!

— Să sperăm că...

Restul frazei muri pe buzele lui Gersende. Philippine deschisese uşa şi intrase, urmată de cei doi bărbaţi.

— Iată-ne, în sfârşit. Îţi vine să crezi, Algonde, că împiedicaţii ăştia s-au ciocnit unul de celălalt şi au răsturnat un hârdău cu apă pe care-l cărau doi servitori? A trebuit să-i punem la uscat, exclamă domniţa, izbucnind în râs, apoi se dădu la o parte şi le făcu loc să se apropie.

Îmbărbătat de versiunea aceasta, jupânul Janisse îşi umflă pieptul şi deschise larg braţele la vederea fotoliilor în care şedeau cele două femei.

— Pe legea mea, ce mai puicuţe! Îţi vine să le mănânci!

Şi, unind vorba cu fapta, se năpusti ca un vultur spre ele să le îmbrăţişeze.

Depuse două sărutări zgomotoase pe obrajii prigoriei lui, apoi, ghemuit la picioarele ei, îşi frânse mâinile de emoţie privind-o pe micuţă. În timpul acesta, Philippine, obosită de atâta efort, ocupase ultimul fotoliu liber. Considera că acum rolul ei se sfârşise.

Mathieu însă rămăsese în prag, nemişcat, stingherit în ciuda surâsului îmbietor pe care i-l adresa Algonde pe deasupra capului chel al lui Janisse. Era neschimbată, aşa cum o lăsase pe malul râului anul trecut. Şi-o închipuise grasă din cauza sarcinii, când colo era aproape slabă, desigur că din cauza bolii care o măcinase. Da, era aceeaşi, recunoştea iubirea din privirea îndreptată spre el, încrederea cu care-i întindea mâna. Era aceeaşi.

Iar el o iubea şi acum. Doamne, cât o iubea! Dar printre aurăriile acelea, printre candelabrele din argint în odaia aceea cu duşumeaua prea lustruită, cu mobile sculptate, cu tapiserii viu colorate, cu farfurii elegante puse pe masă, lângă o supieră din faianţă, descoperea parcă pe altcineva, nu pe ea.

Când îl văzu atât de stânjenit, atât de nehotărât, Algonde simţi că ochii i se umplu de lacrimi.

— Vino… îl imploră ea. Te rog!

Dându-şi subit seama că în încăpere domnea o atmosferă încordată, Janisse se răsuci pe genunchii înţepeniţi.

— Ei, ce s-a întâmplat? se miră el.

Toate privirile se aţintiră asupra lui Mathieu, încărcate de atâta speranţă, încât se simţi prins în capcană. „*Nu aşa, îşi spuse el făcând un pas înapoi. Nu asta voiam. Nu aşa.*“

Mâna întinsă a lui Algonde căzu descurajată. În tăcerea care se lăsase, Mathieu se răsucise pe călcâie şi fugise din nou.

*

Enguerrand n-ar fi putut spune ce anume îi atrăsese atenţia mai întâi. Senzaţia tot mai puternică de frig, lumina schimbată din jur, până sus pe stânci, atitudinea celor două femei stând pe dealul de care ajunsese deja atât de aproape încât, chiar dacă nu le deslușise cuvintele, auzise panica din glasurile lor. Oricum ar fi fost, atunci când catârul îl împinsese cu capul, iar apoi îl muşcase de umăr, se întorsese şi-i văzuse dansând sub luna plină. Reacţionase din instinct. Se dăduse la o parte, lăsând animalul s-o ia la goană în susul potecii, de parcă acolo, în vârf, ar fi avut scăpare. Scosese sabia să se apere. O apărare iluzorie. O luptă zadarnică. Dar altă speranţă nu avea, convins că, dacă nu făcea faţă, această legiune diafană de ceţuri care chicoteau l-ar fi străpuns dintr-o parte în cealaltă şi s-ar fi prăbuşit cu faţa în pietriş. Era cavaler de Sassenage. Dacă-i sosise ceasul, va muri în picioare, ca un războinic. Furios că se lăsase surprins şi conştient de ceea ce avea să i se întâmple, n-o observă pe Catarina intrând în casă. N-o văzu pe Mounia coborând în fugă panta.

Lupta, având în urechi şuierul ascuţit al duhurilor cenuşii, prin care tăişul spadei trecea fără să le oprească. Nu zări nici catârul care, abătându-se de la cărare ca să ajungă la pinnettu pe drumul cel mai scurt, incomodat de greutatea încărcăturii, îşi frânse o gleznă şi căzu pe o parte, răgând de groază în faţa acestor chipuri danteşti ale morţii. Enguerrand nu văzu nimic din toate acestea.

Mounia urmărise totul. Încă mai avea timp să renunţe, să se pună la adăpost, îi striga vocea înţelepciunii. Dar mai

puternică era altă voce. Vocea morţilor, care o chema. „*Îi aud*“, îşi repeta ea, sărind peste pietre, cu riscul de a-şi rupe gâtul. Era răscolită. „*Le aud. Astea nu sunt râsete, nu, ci strigăte de durere. Doamne, cât suferă!*” Mai avea câţiva paşi de făcut.

În faţa ei, Enguerrand, epuizat, icnea, învârtindu-se pe loc şi biciuind aerul cu spada. În timp ce făcea o piruetă, încercând să destrame vălul îngheţat care-i fâlfâia pe umeri, o zări repezindu-se spre el. Abia atunci îl cuprinse teama. Se temea pentru ea. Uitând de el, se avântă s-o apere.

„*Să le vorbesc. Trebuie să le vorbesc. Asta vor. Să li se vorbească, să le asculte cineva.*“ Ajunsese la această concluzie în clipa când trupurile lor se întâlniseră şi se înlănţuiseră, sub o horă nebunească de duhuri care se roteau.

Schimbară o privire în care Enguerrand înţelesese iubirea aceea absolută pe care i-o purta ea.

— E zadarnic, gâfâi ea pe buzele lui. E zadarnic.

El îşi desfăcu degetele. Spada căzu pe pietre, ricoşă, apoi rămase nemişcată. Atunci, sfidând umbrele, Enguerrand o sărută fierbinte, prelung, ca ea să nu vadă moartea venind să-i ia.

*

Disperarea ei nu dură mult. Un singur hohot nestăpânit, pe care cei din jurul ei şi-l înăbuşiră în piept.

— Biata micuţă! Ce nerod e! Şi cât ne-am străduit să-l pregătim, se lamentă Janisse, luând-o de mâini.

Fu de-ajuns pentru ca Algonde să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Nu-i nimic, dragă Janisse. O să fie bine, îl asigură ea, ştergându-şi nasul.

— Ar fi trebuit să ne aşteptăm. Pe legea mea, când o să-l găsim, pun ciomagul pe el! scrâşni Philippine, bătând din picior.

Prin gestul lui, netrebnicul acela îi nesocotise autoritatea. De data asta, era hotărâtă să nu-l lase să scape nepedepsit. Ghicind ameninţarea care plutea asupra capului brutarului, Algonde o fulgeră cu privirea pe Philippine.

— În cazul acesta, sper să nu-l găsim niciodată!

— Dar, totuşi…

— Niciun „totuşi”! Nu vă spusesem să-l lăsaţi în pace?

Philippine ridică vocea, încruntându-se şi înălţând bărbia, ofensată că-i vorbise pe tonul acela de faţă cu ceilalţi.

— Ăsta nu-i un motiv ca să te trateze aşa! Şi nici pe mine! Nu uita că numai eu am autoritate asupra voastră în casa asta!

Elora terminase de supt. Algonde o puse în braţele lui Gersende, care nu spusese nimic până atunci.

— Culc-o tu, bine?

Gersende încuviinţă. Le fusese de-ajuns să schimbe o privire, nu mai era nevoie de cuvinte. Janisse, încurcat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, se ridicase şi se trăsese, prudent, mai la o parte, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt. Dacă Philippine se înfuria şi mai tare, ar fi putut vorbi despre faptul că se îmbătase în halul acela, iar Gersende s-ar fi supărat pe el. Deci era mai bine să treacă neobservat. Se strecură spre leagăn, unde Gersende îşi făcea de lucru. Algonde se ridică şi ca, înfruntând-o pe Philippine cu o expresie îndârjită.

— Te întreb ceva, domniţă Helene. Vrei, de data asta, să mă redai bărbatului pe care-l iubesc sau să mă ţii pentru totdeauna lângă tine?

Uluită de prestanţa şi de autoritatea pe care le arăta camerista ei, domniţa de Sassenage se făcu parcă mai mică în fotoliu, iar mâinile aşezate pe rezemători începură să-i tremure.

— Iartă-mă, făcu pe un ton ţâfnos. Te asigur că acum voiam…

Algonde nu mai stătu s-o asculte. porni hotărâtă spre uşă.

— Unde te duci? o întrebă Philippine, simţindu-se vinovată.

— Să iau aer. Am stat prea multe zile închisă în casă.

Înăbuşindu-şi dorinţa de-a o însoţi, Philippine rămase locului. Atitudinea plină de siguranţă a lui Algonde o înfioră. Oare era un efect al poţiunii pe care i-o administrase Gersende? N-ar fi putut explica în ce fel anume, dar era limpede că Algonde se schimbase.

*

Mounia era toată numai durere. Durerea lor. Simţea în toată fiinţa ei, ca nişte ace de foc, agonia lentă care precedase moartea lor stupidă. Câmpia era acoperită de sânge. Se luptaseră vitejeşte. Cu cine? Atâţia străini veniseră să cucerească aceste meleaguri! Oare erau cei din nuraghi, acel popor de uriaşi al mării despre care Lina vorbea cu respect, sau alţii, şi mai vechi? N-ar fi putut spune, însă le răspundea în limba faraonilor, care nu mai era folosită de la invaziile arabilor, dar pe care ea o învăţase încă din leagăn, fiindcă mama ei dorea ca limba aceasta să nu cadă pradă uitării. Acum, Mounia simţea doar că ei o puteau înţelege, puteau citi în mintea ei mesajele de iubire şi de pace care nu treceau de buzele ei pecetluite de sărutul lui Enguerrand.

Deodată, văzu în minte o imagine. Se smulse aproape brutal din strânsoare.

— Vino, strigă ea, apucându-l strâns de mână.

Vântul puternic şi rece stârnit de vârtejul sufletelor care se roteau în continuare deasupra capetelor lor ridica praful din jur. Ei alcătuiau mijlocul unei tornade care se strângea tot mai mult, iar ierburile smulse din pământ şi pietricelele albe le loveau spatele şi picioarele.

Şuieratul acela îl împiedică pe Enguerrand să-i spună că erau prizonieri, dar se lăsă tras de mână, convins că ea încerca totuşi să ajungă până la pinnettu. Constată însă uimit că ea, cu o forţă nebănuită, depăşi bariera de praf şi începu să coboare spre mormânt.

*

Mathieu se opri brusc pe peronul din faţa impunătoarei construcţii. Se rătăcise în labirintul de coridoare şi alergase până când găsise o scară pe care pornise în goană. Să coboare. Să iasă. Doar asta voia. Să respire. Îşi trase sufletul pe trepte, sub mantia înstelată a cerului. Era singur. Era seară. Nişte râsete înăbuşite îi ajunseră la urechi. În boschetele grădinii din apropiere erau perechi care se giugiuleau, în timp ce un imn religios se înălţa din capela al cărei colţ împodobit cu vitralii îl putea vedea.

Se orientă. Dacă ocolea clădirea pe la răsărit, ajungea la grajduri, unde era şareta lor şi, pitită în spatele osiei, spada. După aceea va putea pleca. Într-un fel sau în altul. Bun. Însă, în loc să pornească, se aşeză pe piatra rece şi-şi rezemă coatele pe genunchi, iar bărbia – în palme. De fapt, n-avea curajul să plece de-acolo. Luna plină era rotundă ca sânul pe care-l întrezărise, ca acel căpşor pe care-l văzuse culcat pe sân. La amintirea lor i se tăiau picioarele.

Privea ţintă astrul nopţii, liniştit de aerul proaspăt, fără să-şi dea seama că pe chip i se aşternea treptat un surâs înduioşat.

*

Duhurile se deplasau deasupra lor, cu aceeaşi viteză. Enguerrand nu înţelegea. Nimic altceva nu se mai petrecea. Atacul încetase în clipa când lăsase sabia să-i cadă din mână. Oare demonii se jucau cu ei? De ce căuta Mounia intrarea în mormântul uriaşilor, strângându-l atât de tare de mână încât, în ciuda forţei lui, avea impresia că-i frânge oasele?

Intrară într-un coridor lung de piatră, strâmt şi pătrat, care ducea sub pământ. După câţiva stânjeni, o tăcere macabră luă locul şuierului vântului.

Enguerrand se opri. Mounia întoarse capul, scrutând bezna.

— Trebuie să înaintăm, îi spuse.

— De ce? De aici au ieşit.

Ea se apropie şi se lipi de el.

— Ai încredere în mine. Te rog! Trebuie să ne mişcăm repede. O să-ţi explic după aceea.

Căutând zadarnic vreun argument, Enguerrand cedă în faţa siguranţei din vocea ei.

*

Îndată ce trecu de canaturile larg deschise ale porţii castelului, Algonde recunoscu pletele ondulate şi umerii laţi ai lui Mathieu, iar inima începu să-i bată nebuneşte. Nu plecase încă, nu era totul pierdut. Se apropie pe nesimţite, ca să nu-l sperie.

Mathieu îi ghicise prezenţa. Poate după mireasma pielii ei, care nu se schimbase. Briza o adusese până la el. Chiar dacă îşi dădea aere de domniţă, prigoria îşi freca şi acum trupul cu frunze proaspete de mentă, cum făcea înainte, când era aşa cum ar fi dorit el să rămână.

Algonde se aşeză lângă el, pe trepte, lăsând o distanţă mică între ei. Fără să-l privească. Fără să forţeze lucrurile. Doar aşteptând. Singuri sub privirea lunii. Lăsându-se înghiţiţi de întuneric.

*

Se făcu lumină din nou. Duhurile se întorceau în mormânt. Tăcute, de astă dată. Rămâneau la distanţă, plutind ca nişte nori albăstrui pe lângă zidurile pe care le îmbrăcau într-un văl fremătând. Uimitor, dar spaima pe care o simţise Enguerrand dispăruse. Avea certitudinea că erau călăuziţi de mâna destinului.

Ajunseseră într-o sală circulară, din care porneau, la distanţe egale, coridoare care se pierdeau în întuneric. Într-un singur loc, peretele era lipsit de coridoare.

— Acolo e.

Degetul Mouniei arătă spre stela grandioasă din mijlocul încăperii. Era înaltă de cel puţin doi stânjeni.

— Chiar acolo, spuse ea, lăsând mâna lui Enguerrand ca să se apropie de stelă.

Îşi trecu palma peste o deschizătură mică în formă de piramidă, aşezată cu vreo zece degete mai sus de capul ei. Un şănţuleţ îngust pornea de la vârful triunghiului şi împărţea partea de sus a pietrei în două părţi distincte printre care se strecură o rază de lună ce pătrunsese prin bolta de sus.

Enguerrand venise alături de ea. Încă nu înţelegea ce se întâmplă, dar era limpede că răposaţii îi mânaseră acolo paşii Mouniei.

— Ce vor? întrebă el, văzând că duhurile înconjuraseră stela, în faţa tunelelor care se răsfirau în formă de stea.

Mounia nu-i răspunse. Îşi dezlegă de la brâu un săculeţ din pânză. Inima lui Enguerrand porni să bată mai tare. Era oare posibil?

De parcă ar fi vrut să-i dea dreptate, în încăpere se înălţă un cânt, ca un izvor ce ţâşnea de pretutindeni, în clipa când Mounia scoase din săculeţ flaconul piramidal furat de la prinţul Djem şi-l ridică deasupra capului.

*

Coatele lor se atinseră. Din nebăgare de seamă? Niciunul din ei nu fu sigur de asta, însă contactul îi făcu să-şi întoarcă în acelaşi timp capetele unul către celălalt.

— Eşti tare departe de casă, prigorie, zise el schiţând un surâs.

— De când ai venit tu, nu mai sunt atât de departe.

— Văd că nu-l pui deloc la socoteală pe jupânul Janisse, se strâmbă el, umflându-şi obrajii ca pe vremuri.

Ea râse. Mathieu ridică braţul şi-i cuprinse umerii. Ea nu se feri.

— Crezi că mai avem vreo şansă, noi doi?

Picături fine începură să curgă din ochii lui Algonde. Li se va mai lăsa vreo şansă? „*Da*“, ţipă sufletul ei. „*Da*“, ţipă inima ei. Ştia că de asta îi fusese dată puterea celor vechi. Totuşi, copleşită de emoţie, rămase fără grai.

— Mi-e greu să trăiesc fără tine, prigorie. Dar ura mi-a rămas în suflet.

Îi prinse bărbia şi o ridică. Privi îndelung lacrimile care-i alunecau pe obraji. Ar fi vrut să le soarbă, dar se stăpâni.

— O să am mereu îndoieli. În privinţa Elorei.

— Eu nu am.

Mathieu dădu din cap. Păru să fie de acord cu ea.

— Ce-ar face o doamnă aşa cum ai devenit tu cu un ţopârlan ca mine?

Ea îşi muşcă buza. Acum. Aici. Sau niciodată.

— Nu sunt o doamnă, Mathieu. M-am născut zână, cu mult înainte ca Melusine să-mi impună legea ei.

*

Dopul odată scos, flaconul în formă de piramidă se potrivi perfect în scobitura din stelă, de parcă pe măsura lui ar fi fost făcută cu secole în urmă. Mounia se întoarse spre Enguerrand.

— Vino.

Din câţiva paşi fu lângă ea, cu spatele lipit de stelă, ca şi Mounia, privind cum norii deveneau siluete şi se întindeau spre bolta mormântului în timp ce raza lunii străbătea elixirul aflat în flacon. Cântul deveni mai amplu. Degetele li se împletiră. Nu le mai era frig, aproape că transpirau, fiindcă piatra din spatele lor începuse să se încălzească. Pe obrajii Mouniei curgeau lacrimi.

Fusese călăuzită de imaginea acestui loc, având o configuraţie asemănătoare cu desenul trasat pe harta tatălui ei. Ca şi cum ar fi fost limpede de la bun început că ea va ajunge acolo. Ca şi cum ea, egipteanca, urmaşa faraonilor, n-ar fi recuperat această mică piramidă decât pentru ca sufletele urmaşilor să poată trece, în sfârşit, dincolo. Plină de mândrie şi de iubire, le vedea acum pătrunse de lumina lunară care trecea prin sticlă, urmărind arabescurile de argint şi desenând pe ele semne ciudate. Degetele lui Enguerrand le strânseră mai tare pe ale ei. Urmărea şi el reîncarnarea lor lentă.

Mai întâi apăreau trupurile, apoi chipurile. Bărbaţi şi femei. Atât de înalţi, încât Enguerrand fu nevoit să ridice capul ca să le întâlnească privirile. Iar atunci căzu, ca şi Mounia, în genunchi. Teama pe care o simţise în landă se prefăcuse în iubire şi se simţi ca un nemernic fiindcă îi atacase cu spada.

*

Mathieu se ridicase în picioare încă de la primele cuvinte ale lui Algonde, îndată ce pomenise de Marthe.

— Să nu stăm aici, spusese el cu o voce gravă, stăpânindu-şi cu greu jena.

Porniseră în fugă prin grădină, cât mai departe de castel, până acolo unde copacii erau atât de deşi încât lumina nu mai ajungea până la tufişuri. Acolo unde nu-i putea auzi nimeni, Mathieu înţelesese că ceea ce ea îi mărturisea, în sfârşit, respirând precipitat, le pecetluia pe veci destinul. Şi nu voia martori. Nici măcar luna.

Aşezată lângă el între rădăcinile unui stejar bătrân, Algonde îi povestise tot. De la ziua când căzuse pentru prima dată în Furon până la dezmierdările lui Philippine, fără să uite de legătura atât de strânsă dintre ea şi uliu. Nu mai voia să-i ascundă nimic. Îl voia liber. Liber s-o iubească aşa cum era diferită, cu povara ei, cu sfâşierile şi cu speranţele ei. Liber s-o urască pentru alegerile ei din trecut, păcatele ei trupeşti, latura ei monstruoasă. Liber să rămână sau să plece. După ce termină de vorbit, stând cu capul pe umărul lui, se simţi şi ea eliberată. Şi orice s-ar întâmpla, mai puternică. Mai puternică indiferent de alegerea lui.

Pentru că aceasta fusese cea mai mare dovadă de dragoste pe care i-o putea da.

*

Pe măsură ce raza de lună acţiona asupra elixirului, lumina devenea mai densă, mai intensă şi fură nevoiţi să-şi mijească ochii ca să urmărească semnul făcut cu capul de

uriaşi în direcţia peretelui lipsit de coridoare. Acea parte a flaconului care, spre deosebire de celelalte, nu era învelită în reţeaua de argint, se afla îndreptată către acel loc.

— Vino, îi porunci iar Mounia, obligându-l pe Enguerrand să se ridice.

Se apropiară de peretele fără deschizături. Ridicându-se pe vârfuri, cum făcuse şi ca să aşeze flaconul la locul lui, Mounia apăsă tare pe o ieşitură din centrul triunghiului, apoi se dădu într-o parte. Peretele începu să lunece încet, deschizând o uşă ascunsă în zid. Dincolo de ea se găsea un dolmen. Poate un altar, înconjurat de o oglindă translucidă de apă. „*Un puţ sacru*“, îşi spuse Enguerrand. Mounia se dezbrăcă şi-l îndemnă, zâmbind, s-o imite. Părea condusă de o voinţă străină, dar spaima lui trecuse de mult. Chiar dacă toate acestea îi depăşeau înţelegerea, simţea că se supuseseră fără să ştie destinului care le fusese hărăzit de la începuturile lumii.

Mădularul i se învârtoşă îndată ce Mounia străbătu bazinul cu apă şi se lungi pe dolmen, cu faţa spre el, cu coapsele desfăcute.

*

— Cred că Janisse ar fi încântat dacă ne-am căsători şi noi în aceeaşi zi cu el, murmură pe neaşteptate Mathieu.

Inima lui Algonde tresări.

— E adevărat, mă mai vrei? îl întrebă ea tremurând, înălţând o privire recunoscătoare spre el.

— Vă vreau pe amândouă, o corectă Mathieu înainte de a-i acoperi buzele cu ale lui şi de-a o culca printre rădăcini.

*

Imediat ce trupurile lor se uniră, în sala cea mare avu loc fuziunea. Fulgerate de lumină, spiritele eterate ale uriaşilor explodară, devenind mai luminoase decât raza pe care le-o oferise luna, apoi fură aspirate prin orificiul deschis în tavanul stelei, pătrunzând în interiorul flaconului piramidal.

Atunci totul se linişti. Nu se mai auzi alt zgomot în afara răsuflării precipitate a perechii care făcea dragoste deasupra puţului sacru. Erau înconjuraţi de noapte. O noapte neagră, străbătută doar de fasciculul albastru şi triunghiular care pornea de la stelă şi se oprea la şoldurile lui Enguerrand. Dacă cei doi ar fi urmărit scena din sală, s-ar fi întrebat de ce, în locul odihnei pe care crezuse Mounia că şi-o doreau, sufletele uriaşilor preferaseră să se dizolve în elixirul din flacon, întreţinând lumina aceea.

*

Dar pentru aceasta ar fi trebuit să ştie, ca şi cealaltă pereche – Mathieu şi Algonde – că noaptea respectivă nu le aparţinea lor. Era în întregime legată de profeţie şi de puterea celor trei.

29

Djem era atât de agitat încât nu putuse închide un ochi toată noaptea. Nici s-o onoreze pe Almeida nu putuse. În cele din urmă o gonise din patul lui.

— Te porţi aşa din cauza fetei ăleia, Helene! se răzvrătise grecoaica, jignită că Djem nu cedase farmecelor ei.

— Taci! Nu ştii ce spui, obiectase prinţul cu o voce lipsită de convingere care-o făcuse să se ridice în genunchi, cu sânii ei tari dezgoliţi, peste cearşaful sub care stătuse lungită cu o clipă mai înainte.

Întins pe spate, cu braţele încrucişate sub ceafă, Djem nici măcar n-o privise.

— E creştină! Şi i-a fost făgăduită câinelui de Montoison. Ştii cât rişti?

— Ţi-am spus să taci, mă oboseşti.

— Cutează să spui că n-o placi! Am văzut că n-o scăpai din ochi nicio clipă, când a fost aici! O doreai!

De data asta, prinţul se enervă. De ce-l deranja din visurile sale dulci cu gelozia ei copilărească? Dar, până la urmă, aşa-i trebuia! Greşise lăsând-o pe Almeida să capete o asemenea autoritate asupra celorlalte soţii ale lui, pe care, practic, nu mai primea deloc în aşternut. Privirea lui Djem deveni aspră. Era timpul să ia măsuri.

— Linişte ori vei fi biciuită!

Almeida tăcu. Ştia până unde putea întinde coarda. Îl cunoştea bine, fiindcă-l iubea mult. Şi-ar fi pus ameninţarea în practică. Din moment ce se purta atât de aspru pentru o nimica toată însemna că nu se înşelase. Zizim, iubitul ei Zizim, căzuse în mrejele franţuzoaicei aceleia cu pielea ca laptele.

— Cum doreşti, prinţe, dar să nu zici că nu te-am prevenit. Există terenuri prea bine păzite ca să poţi vâna acolo.

El nu replicase. Almeida plecase, dreaptă şi cu fruntea sus. Oare ar fi fost în stare să se răzbune dacă o neglija? Da. Fără să ezite. Dar era sigur că, spre deosebire de Mounia, nu l-ar fi trădat. Prea se temea să nu-l piardă. Pentru Helene însă ar trebui să-şi facă griji, dacă…

Avea inima frântă. Se gândea întruna la ceea ce-i spusese Anwar despre capcana în care fusese prinsă domniţa de Sassenage. Mânia Almeidei nu însemna nimic pe lângă primejdia pe care-o reprezenta pentru Helene alianţa dintre fratele ei şi cavaler.

Bântuit de aceste gânduri, se sculase din pat la ivirea zorilor, cu ochii încercănaţi de nesomn, şi începuse să numere orele, urmărind drumul soarelui pe cer. Se întreba dacă ea va veni la întâlnire.

*

Nici Philippine nu dormise prea bine.

Cu o seară înainte, când se dusese la bucătărie să caute ceva de mâncare, însoţită de jupânul Janisse care, trădat de răsuflarea mirosindu-i a băutură, trebuise să-şi mărturisească pozna, Gersende n-o găsise acolo pe Algonde. Janisse, în timp ce o aştepta afară, pe coridor, îndurând atât pedeapsa supărării ei, cât şi pe cea a mirosurilor îmbietoare la care nu mai avea acces şi plângându-şi soarta, întrebase şi el în dreapta şi în stânga dacă n-o văzuse cineva pe prigorie în vreo parte a casei. Toată lumea îi dăduse acelaşi răspuns: la ora asta, stăpânii lor s-au dus la culcare. Cei cărora avusese stângăcia să le amintească adevărata condiţie a lui Algonde îi zâmbiseră cu răutate, sfătuindu-l să nu mai răspândească acest zvon. După ce mâncase, Gersende urcase din nou la etaj. Singură. Janisse se dusese să se culce în grajd, în şaretă, unde-şi lăsase pătura.

Şi Philippine trecuse după cină pe la camerista ei. Elora dormea. Gersende căsca. Domniţa de Sassenage stătuse puţin de vorbă cu ea, apoi, cum Algonde nu apărea, se dusese în odaia ei, unde constatase că patul nu fusese făcut pentru noapte. Philippine îşi spusese că acum, după ce Algonde îşi revenise, Francine se întorsese, probabil, la sarcinile ei iniţiale. Prea obosită ca să mai aştepte, se prăbuşise îmbrăcată peste cuvertură. Acolo, de cum pusese capul pe pernă, îşi amintise ce-i ceruse Djem şi-şi petrecuse restul nopţii înjghebând cu înfrigurare tot soiul de planuri ca să scape de sub supravegherea lui Louis când va sosi ora întâlnirii cu prinţul.

Aţipise abia când perdelele patului şi ale ferestrelor, care nu fuseseră trase peste noapte, lăsau să intre în odaie lucirea sângerie a răsăritului de soare.

Străbătând umbrele negre ale unui coşmar, un râcâit familial o făcu să se trezească tresărind. Venise Francine? Se ridică în capul oaselor.

Revenită la îndatoririle ei, Algonde încerca să aţâţe focul scormonind cărbunii din vatră. Zadarnic. Nu se mai pusese nimic pe foc din ajun şi era complet stins.

— Lasă asta, Algonde, se înduioşă Philippine.

Algonde îşi îndreptă spatele, cu o privire plină de remuşcări.

— Te rog să mă ierţi, Helene. După reproşurile pe care i le-am făcut ieri lui Francine, ar fi trebuit să-mi dau seama că-şi va neglija treburile. Nu m-am gândit decât la mine.

— Vino-ncoace.

Algonde lăsă jos găleata cu apă în care jucau frunzuliţe de melisă şi se apropie de mâna întinsă a lui Philippine.

— Uite cum ţi s-a şifonat rochia, domniţa mea. Ce dezastru! îşi reproşă Algonde, aşezându-se pe marginea patului.

Îşi plimbă un deget printre zulufii ieşiţi din cosiţe. Boneta zăcea undeva printre meandrele cuverturii. Cât despre rochia de mătase pe care Philippine nu şi-o scosese, era

aşa de boţită încât Algonde nu credea că va mai putea fi purtată.

Philippine ridică din umeri.

— Trebuie doar să mă piepteni puţin şi gata. Avem probleme mai grave decât asta. E vorba despre Mathieu. Îmi pare atât de rău, Algonde! Nu voiam să…

Chipul lui Algonde se lumină.

— Totul s-a aranjat. Ne-am împăcat. Şi chiar am hotărât să ne căsătorim.

Philippine rămase mută de uimire.

— Dar… tu…

Ochii lui Algonde sclipiră.

— L-am găsit aseară pe treptele de la intrare şi, pe legea mea, am avut o noapte foarte lungă…

Începu să râdă văzând că Philippine se bosumflase brusc.

— Ei, ce s-a întâmplat? Te-ai răzgândit iar? De data asta e prea târziu, domniţă. M-a iertat şi îl iubesc prea mult ca să mă mai lipsesc de el.

— Nu, nu despre aste era vorba. Dimpotrivă. Mă bucur să te văd fericită. Atâta doar că speram să mă ajuţi să-mi îndeplinesc planurile.

— În legătură cu prinţul Djem?

— Trebuie să mă văd azi cu el, în taină, şi, dacă presimţirile mele se vor adeveri, după întâlnirea aceasta vor urma şi altele, la fel de discrete. Dacă nu mă vei însoţi tu când voi ieşi călare, mă tem că Louis va pune pe altcineva să mă supravegheze.

Algonde se rezemă cu spatele de colţul pernei şi-şi trecu braţul pe după umerii lui Philippine, trăgând-o mai aproape.

— N-am să-i las nici pe Louis, nici pe Philibert ăla să te împiedice să te întâlneşti cu bărbatul pe care-l iubeşti.

Inima lui Philippine bătu mai puternic.

— Dar dacă pleci?

— De ce-aş pleca?

Philippine îi aruncă o privire plină de speranţă.

— Păi, nu vei dori să te întorci la Sassenage?

Radiind de fericirea complicităţii ei cu Mathieu, Algonde dădu din cap în semn că nu.

— Şi el? se miră Philippine, muşcându-şi buzele ca să nu adauge că, judecând după cicatricele lui, Mathieu nu părea nici acum un candidat potrivit pentru trupa lui Dumas.

— Când ne-am despărţit, discuta cu brutarul castelului. Cu droaia de curteni de aici, bietul om ar avea nevoie de nişte ajutoare. Aşa că Mathieu va rămâne la Bâtie. Amândoi rămânem, Helene.

Philippine se lipi de ea, cu un suspin de satisfacţie.

Algonde o lăsă să-şi savureze bucuria, apoi adăugă pe un ton mai grav:

— I-am mărturisit tot. Despre noi două.

După cum presimţise Algonde, Philippine se crispă.

— Chiar era nevoie s-o faci?

Întrebarea sunase ca un reproş.

— Nu, desigur, dar, mai devreme sau mai târziu, şi-ar fi dat oricum seama, iar eu nu vreau să-l mai mint.

Philippine rămase însă la fel de tensionată.

— Şi? întrebă ea.

Algonde închise ochii. Aceeaşi întrebare pusă de Mathieu îi dăduse mult de furcă.

— Tu ce-ai face în locul lui, Helene?

Philippine păstră o tăcere înăbuşită, ca şi bătăile inimii ei. Se simţea atât de bine aşa, în braţele lui Algonde.

„*Jenant! Împotriva naturii! Imoral!*“ aproape că se sufocase abatele Mancier atunci când domniţa de Sassenage îi mărturisise la spovedanie dulcele ei păcat. La trei zile după ce-l comisese pentru prima oară. Şi jurase pe Sfânta Biblie că nu se va mai repeta. Philippine îşi muşcă buza de jos. Oare de câte ori mai greşise după aceea? Uitase să numere, dar, de fiecare dată când Sfinţia Sa îşi dregea glasul şi întreba pe un ton sepulcral din spatele grilajului dacă… „*în sfârşit, ştii tu… copila mea… Ai mai…? …*“ Philippine nega în grabă, iar el suspina uşurat. Desigur că va fi osândită. Da, fără îndoială. Dar se împăcase cu acest gând, fiindcă nu era în stare să se lipsească de Algonde. Oare va reuşi acum, dacă iubita ei cameristă rămânea la castel? Nu i se va rupe inima când îşi va imagina zbenguielile celor doi în spatele uşii dintre odăile

lor? Cum să evite chinul? Unde să-i mute? Oricum, nu la etaj. Nu putea acorda acest privilegiu unui brutar. Fiindcă atunci adevărul ar fi ieşit la lumină, iar curtenii ar fi trebuit să se împace cu gândul că au fost păcăliţi. Disperarea i se strecura în suflet. Nu putea avea totul fără să dea nimic în schimb. Dacă reuşea să-l convingă pe Djem să treacă la creştinism, putea spera să-i acorde cerul ceva indulgenţă. Dar altfel stăteau lucrurile în ceea ce-i privea pe semenii ei. Ce să facă? Să pretindă că doamnei Algonde i se aprinseseră călcâiele după un brutar până acolo încât voia să-l ia de bărbat? Era jenant. Nepotrivit. Contra naturii. Acestea erau cuvintele pe care le-ar fi folosit acum nu Biserica, ci nobilii. Să transforme minciuna în realitate? Să-l înnobileze pe Mathieu? Sub ce pretext? Exista oare vreun precedent? Iar dacă tatăl ei i-ar fi permis s-o facă, cum ar fi reacţionat Louis? Şi, chiar presupunând că ar fi reuşit să rezolve toate aceste contradicţii, de fiecare dată când degetele lui Algonde i-ar fi atins pletele, muşcătura dorinţei i-ar fi ars măruntaiele… N-o simţea deja acum, când de atâtea săptămâni trebuise să se abţină, cauza nevinovată fiind Elora? Cu toate că inima ei bătea la amintirea lui Djem aşa cum nu mai bătuse niciodată până atunci.

Oftă:

— Sunt sigură că te vrea numai pentru el. Dar cred că o să am nevoie de ceva timp ca să mă împac cu gândul acesta.

Algonde îi ridică bărbia cu arătătorul. Primise răspunsul la care spera.

— Nu-i nicio grabă, doamna mea. Sunt convinsă că mă vei uita foarte repede în braţele lui Djem.

— Foarte repede? Nici gând! N-am s-o fac decât după căsătorie. Ştii doar cât de complicată e problema.

— Nimic nu-i simplu, Helene dragă. Nu, nimic nu-i simplu. Dar de un lucru poţi fi sigură: orice s-ar întâmpla, voi fi alături de tine.

*

— Sunt aici! O, Doamne! Sunt aici!

Strigătul acesta o făcu pe Mounia să deschidă ochii. Un alt strigăt ascuţit de spaimă străbătu bariera mâinilor pe care Lina şi le dusese la gură când zărise printre pietre, în mijlocul drumului, trupurile îmbrăţişate ale celor doi. Lina făcu un pas înapoi, se împiedică şi ar fi căzut dacă n-ar fi sprijinit-o la vreme Catarina, care sosea pe urmele ei.

— Ţi-am spus eu, verişoară, că trebuia să mă laşi să vin singură, bodogăni păstoriţa de capre în timp ce, tremurând de emoţie, Lina îşi regăsea echilibrul.

— Acolo… e dia… dia… diavolul…

— Nu-ţi face griji, el iese numai noaptea, râse Catarina, urmărind cu privirea degetul întins al Linei.

Încremeni. Îşi făcu cruce, apoi se repezi într-acolo.

Copiii mai mici, care nu ştiau ce se petrecuse peste noapte, fuseseră trimişi să păzească turma pe celălalt versant al colinei. Din când în când, printre buhăituri răzbăteau râsetele lor vesele, aduse de vânt, însufleţind cât de cât, odată cu razele soarelui, tăcerea grea care domnea în *pinnettu*.

— Şi chiar nu vă amintiţi? insistă Catarina, umplând cele două căni de lut pe care le pusese în faţa lor.

— Absolut nimic, o asigură Enguerrand, masându-şi capul.

Suferise o comoţie, aşa-i spusese Catarina. Pesemne că o piatră îl lovise în ceafă şi-l făcuse să-şi piardă cunoştinţa. Totuşi, în pofida golului negru care-i întuneca amintirile, lui nu-i venea să creadă. Se revedea cuprinzând-o în braţe pe Mounia, auzea zăngănitul spadei pe piatră când o lăsase să-i cadă din mână, dar avea senzaţia confuză că se mai întâmplase şi altceva. Mounia răspunse, ca şi el, clătinând din cap în semn că nu. Avea aceleaşi simptome. Intuia şi ea acelaşi lucru.

Aşezată de cealaltă parte a mesei, în faţa lor, Lina îşi frământa mâinile.

— În orice caz, aţi supravieţuit. Nu ca bietul catâr. I-am auzit răgetele în ciuda furtunii. Oh! Doamne Isuse, dacă aş fi avut ceva curaj…

— Ai fi murit împreună cu el, o întrerupse tăios Catarina, ţinându-şi privirea aţintită asupra celor doi străini care sorbeau cu înghiţituri mici şi fără să se strâmbe ceaiul amar.

Îl făcuse cu apă sfinţită. „*Dacă sunt stăpâniţi de diavol, au să-l vomite şi se vor zvârcoli până ce se vor întoarce la loc în iad*“, îşi spunea ea, mijindu-și ochii. Căci, spre deosebire de Lina, Catarina nu credea că s-a întâmplat o minune. Nu mai văzuse acolo, în nopţile cu lună plină, nicio altă minune, Niciodată. Cine ieşea murea. Aşa era de când apăruseră uriaşii pe meleagurile acelea. De când trăia ea acolo, în vecinătatea morţilor, ascultându-le gemetele şi înfruntându-i. Exista cu siguranţă un motiv pentru care cei doi scăpaseră cu viaţă.

Mounia lăsă cana din mână şi se strădui să zâmbească În ciuda migrenei care o chinuia.

— Aş mai vrea puţin, dacă a mai rămas.

Ochii Catarinei se îngustară şi mai mult.

— Eşti sigură?

— Da. Îmi face bine.

Catarina goli ibricul în cana Mouniei. Ori diavolul îşi bătea joc de ea, ori trebuia să admită că însuşi Cel de Sus îi ocrotise pe oamenii ăştia.

— La noapte o să staţi în casă, hotărî ea.

— Nu contează, nu se vor mai întoarce…

Cei doi se priviră uimiţi. Rostiseră aceleaşi cuvinte. În aceeaşi clipă. Afirmând acelaşi lucru. Privirea Catarinei trecu de la unul la celălalt. Alarmată de un plânset adus de vânt, Lina se ridicase şi se aplecase peste pervazul ferestrei deschise.

— La nuraghe, murmură Mounia.

— La nuraghe, încuviinţă Enguerrand.

— Ce e la nuraghe? îşi pierdu răbdarea Catarina, care începea să simtă fiori reci pe şira spinării.

Cuprinsă brusc de o emoţie intensă, Mounia îl prinse de mână pe Enguerrand.

— Îţi aminteşti să te fi dus acolo?

— Dacă era aşa, de unde aş fi căpătat lovitura asta la cap? Şi cum de am fost găsiţi fără cunoştinţă exact în locul unde ai venit la mine?

— Eşti sigur că locul era acelaşi? insistă Mounia, fără să le acorde vreo atenţie Catarinei, care nu-şi lua ochii de la ea, şi Linei, care, uşurată să audă din nou râsete, se întorsese la masă.

— Chiar tu mi-ai ridicat de jos spada…

— Ai dreptate, încuviinţă cu părere de rău Mounia. Timp de o clipă totuşi aş fi putut să jur că…

— Probabil că amândoi am visat ceva, încheie Enguerrand.

Nu vomitau. Dar fuseseră posedaţi. Acum, Catarina era sigură de asta. Rămânea de ştiut pentru ce. Şi, mai cu seamă, dacă demonii ieşiseră din ei. Trebuia să treacă la fapte, hotărî ea. Întorcându-le spatele, tropăi ca un şoricel până la pat, ridică salteaua şi cotrobăi la căpătâi.

— Dar mirodeniile? întrebă Enguerrand, ca să se întoarcă de tot la realitate.

— Două butoiaşe sunt neatinse, altul e crăpat, dar conţinutul poate fi recuperat. Ultimul s-a spart de pietre, probabil în clipa când a căzut catârul, iar vântul a împrăştiat tot ce era în el, îi înşiră Lina, care scoase apoi o exclamaţie de uimire.

Mounia şi Enguerrand întoarseră capetele şi o descoperiră, la rândul lor, pe Catarina, sfidătoare, având în mână un crucifix.

Mounia reacţionă cea dintâi. Şovăind între râs şi respect.

— După ceea ce mi-ai povestit ieri, îţi înţeleg neliniştea, Catarina. Ce vrei să facem?

— Sărutaţi crucea, porunci sarda, cu o voce ameninţătoare.

— Doar nu-ţi închipui că… se posomorî Enguerrand, înainte de a se supune rugăminţii mute a soţiei lui, care se ridicase deja în picioare.

— Ei bine, şi acum? întrebă el după ce făcuse ce i se cerea.

Ceva mai liniştită, văzând că niciunul din ei nu dispăruse într-un nor de fum, Catarina îi ciupi de obrazul drept şi-i lovi cu piciorul în tibie, mormăind o litanie de neînţeles, apoi se propti în faţa lor cu mâinile în şoldurile osoase. Fără să-i pese de strâmbăturile lor de durere şi de râsul isteric la Linei, îşi înălţă bărbia.

— Acum, zise ea cu emfază, coborâm la nuraghe!

30

Plin de neastâmpăr. Aşa se simţea Djem în timp ce-şi îmboldea bidiviul să galopeze pe cărările de munte, ocolind tufişurile şi evitând crengile joase printr-o gimnastică ce-i menţinea toate simţurile treze. Aruncă o privire peste umăr. Nassouh abia reuşea să se ţină după el, cu toate că – îşi spuse Djem – trecea drept un călăreţ excelent. Începu să râdă. Iubirea îi dădea aripi. Se simţea ca un vultur care planează deasupra piscurilor, dominând cu un dispreţ suveran amărâtele circumvoluţiuni omeneşti. Liber. Da, pentru prima oară după mult timp gusta din nou beţia libertăţii. Din ceas în ceas, din minut în minut, din clipă în clipă, totul în jurul lui prindea culoare, de parcă acea lumină interioară s-ar fi răsfrânt asupra oricărui lucru. Pământul şi cerul se amestecau, înghiţite în goană. Verdele părea mai intens, albastrul mai viu, galbenul şi roşul mai aprinse. Până şi miresmele pe care pământul însetat le recăpătase după scurta furtună din noaptea trecută erau mai accentuate. Nu era vorba despre fericire însă. Fericirea era o capcană de care învăţase să se ferească. Fericirea însemna să reţii între degete o clipă perfectă. Or, clipa aceasta nu era desăvârşită. Nu va fi desăvârşită atâta vreme cât Helene de Sassenage nu se va afla în faţa lui, atâta vreme cât nu va putea verifica dacă ea îi împărtăşea sentimentele.

Cu pieptul culcat pe coama calului, îi dădu pinteni, cu toate că animalul nu putea mai mult. Dar n-avea importanţă. Prinţul se bucura că putea înghiţi timpul şi distanţele. În acea zi de 30 mai, Djem luptătorul, Djem sultanul detronat, Djem prizonierul nu mai era decât micul

Zizim al măicuţei lui. Un poet care-şi îndestula ochii, nările şi inima cu emoţiile de care fusese lipsit atâta vreme.

*

Dacă ar fi depins de ea, Philippine ar fi preferat să-şi ridice fustele şi să încalece bărbăteşte. În poziţia în care erau obligate să stea pe cal doamnele, din pricina rochiilor, nu putea merge prea repede. Oare îl va mai găsi acolo pe Djem dacă întârzia? Algonde venea în urmele ei, supraveghind marginile drumului şi încercând să-şi ia un aer nepăsător. Amândouă erau îngrijorate, fiindcă nu-l văzuseră la castel pe Louis. Ar fi putut să le iasă oricând în cale, de pe drumul care ducea la Rochechinard, de pe cel care cotea spre Bourne sau din pădure. Tare-ar fi vrut Philippine să ştie unde era fratele ei, dar nici valetul lui, a căruţ complicitate o dobândise cu o zi înainte, nu ştia. Louis dispăruse încă din zori. Putuseră verifica la grajd că boxa calului său era goală. Asupra expediţiei lor plana o ameninţare tăcută, care le obliga să meargă la pas, de parcă s-ar fi plimbat. Iar Philippine de Sassenage ardea de nerăbdare, în timp ce împărţea zâmbete şi semne celor care le salutau trecând pe lângă ele.

Soarele se afla la zenit. Era ora prânzului. Djem ajunsese la timp. Cercetă cu privirea poiana. Era primul. Sau poate singurul? Inima i se strânse. Îşi stăpâni nerăbdarea sărind jos de pe calul cu nările acoperite de spumă. Animalul necheză, iar Djem lăsă frâul din mână. Recunoscând, cu siguranţă, locul, calul porni fără să ezite spre izvorul care susura.

Strunit cu măiestrie din galop, roibul lui Nassouh se opri alături de el. Nassouh descălecă şi el.

— Aici te-ai despărţit de Houchang? întrebă, lovind cu palma coapsa animalului şi lăsându-l liber.

Djem dădu din cap. Nerăbdarea precum şi amintirea prietenului său îi puseseră un nod în gât. Din motive de securitate, la Rochechinard nu pomeneau niciodată despre el.

— Nicio veste de la el.

— Cum ar putea trimite veşti?

Încrucişându-şi mâinile la spate ca să se liniştească, Djem începu să se plimbe de colo colo prin luminişul îngust, cu o formă neregulată, în preajma căruia ciripitul păsărilor, întrerupt de năvala lor, începuse din nou să răsune.

— Uneori mă întreb dacă a fost o idee bună. Acum, convertită la creştinism, Mounia ar putea fi, de fapt, oriunde. Oriunde, dar nu în Egipt, unde credea el că s-a întors.

Nassouh zâmbi, dând la iveală un şir de dinţi albi ca laptele, care păreau şi mai strălucitori din pricina tenului său smead.

— Unde trebuia neapărat să se întoarcă, Zizim, dacă vrea să-ţi facă vreun rău. Haide prietene, prinţul meu! Fără tristeţe astăzi, ia ascultă…

Inima lui Djem tresări. Îl strânse în braţe pe Nassouh înainte de a-l lăsa să plece pe urmele cailor. Se auzea tropot de copite. Doi cai se apropiau la pas.

*

— El e, gemu Philippine, gata să cadă din şa la vederea siluetei cu turban dincolo de ultimii copaci.

Se întoarse pe sfert către Algonde.

— Cum arăt?

Lui Algonde îi veni să râdă, dar se stăpâni.

— Palidă.

Philippine trase de frâu şi privi cu nelinişte în jos.

— O, Doamne Dumnezeule, Algonde! Repede, nişte urzici, să mă frec pe obraji cu ele.

Mişcată, Algonde veni alături de ea.

— Pe aici nu sunt urzici. Ciupeşte-i, dacă vrei să te îmbujorezi, dar eu cred că n-are rost. Eşti minunată din pricina emoţiei care te stăpâneşte. Eu o cunosc, scumpa mea, şi ştiu, fiindcă am avut parte de ea, cât de mult îi tulbură pe cei care te iubesc. Să mergem. Abia aşteaptă să te vadă.

— Crezi? fremătă Philippine, scrutând cu privirea luminişul.

Djem dispăruse.

În loc de răspuns, Algonde lovi cu palma crupa iepei.

Tremura. El, care condusese fără să clipească o armată în luptă, retezase capete şi membre, trecuse de sute de ori pe lângă moarte şi o înfruntase de sute de ori. Tremura în faţa femeii care trecea pe sub bolta alcătuită de doi frasini care se înălţau printre ferigi ca două coloane acoperite cu scoarţă. Ierburile înalte şi zdrenţuite, de un verde adânc, măturau cu frunzele lor mătasea imaculată a fustei ei lungi, ca nişte degete. Ar fi vrut ca degetele acelea să fie ale lui, ca să-i poată ghici rotunjimea graţioasă a pulpei. Îşi umflă pieptul ca să se scuture de ameţeală şi, stingherit de propriile mâini dornice să mângâie, le propti una în brâul care-i strângea în talie pantalonii bufanţi, iar cealaltă, pe mânerul sabiei. Stând drept ca un trunchi tânăr din pădurea aceea unde nimeni nu s-ar fi gândit să-i surprindă, o lăsă să se apropie de el în pasul calului, deşi ar fi vrut să-i alerge în întâmpinare. Dar nu era în stare să se mişte. Ca în ziua când o urmărise şi subjugat de frumuseţea chipului pe care-l întorsese spre el, se oprise, ameţit, în mijlocul drumului. De vârful heninului ei albastru, legat sub bărbie cu panglici de aceeaşi culoare, era prins un voal de mătase. „*L-a ales ca să se asorteze la culoarea ochilor mei*“, îşi spuse el mişcat şi plin de mândrie. Se simţi la fel de uşor ca eşarfa aceea care fâlfâia în jurul ei, dând impresia că părul ei împletit în cosiţe încerca să se elibereze din strânsoare.

Philippine opri iapa la câţiva paşi de el. Tare-ar fi dorit ca Algonde, care pornise spre izvor, să fi rămas lângă ea ca să-i potolească tumultul din suflet. Dacă s-ar fi apropiat mai mult de el, ar fi leşinat. Oare asta era dragostea? Senzaţia aceea că nu-ţi mai aparţii? Că eşti stăpânită de o putere din afara ta, care-ţi ia minţile şi te controlează? Nici dacă i-ar fi spus cineva că va muri pe loc n-ar fi fost mai tulburată. Cu toate acestea, văzându-i prestanţa, se feri să-şi trădeze trăirile şi se mulţumi să-i surâdă cu blândeţea care pornea

direct din inima ei, deşi sufletul i se zbătea între război şi pace.

„*Hai, Djem, curaj, ce naiba!*“ se îndemnă el. Ieri fusese mult mai uşor. În mijlocul tuturor, în ciuda surprinderii. Se cercetaseră deja reciproc. Se aşteptau. Sperau să se întâlnească. Hai odată! Timiditatea nu-şi găsise niciodată până acum loc în gândurile lui. Doar nu era să rămână înlemnit locului, ca un bleg! Făcu un efort şi se urni din loc.

Gâtuită de emoţie, privindu-l în ochi, se sprijini de mâna pe care i-o întindea el ca s-o ajute să descalece, alunecă din şa, intră în panică simţind cămaşa prinţului lipită de corsajul ei, iar atunci când Djem se retrase, de parcă şi pe el l-ar fi ars acest contact, nu-şi dădu seama dacă se simţea uşurată sau dezamăgită.

El îşi drese glasul. Trebuia să vorbească. Altfel ar fi cuprins-o în braţe. Ar fi sărutat-o. Trebuia să revină la ceea ce era esenţial. La sordida realitate. Ca să ocrotească şi mai bine visul prezenţei ei.

— Ai avut grijă să nu fii urmărită?

— Louis nu era la castel când am plecat.

— Era aşteptat de cavalerul de Montoison. Aseară, după ce aţi plecat, a început să se laude, afirmând că ai consimţit să te căsătoreşti cu el, iar marele prior a fost nevoit să-i atragă atenţia că ar trebui să fie mai discret în această privinţă atât timp cât se mai află în rândurile ordinului. Se pare că derogarea pe care a solicitat-o întârzie mai mult decât se aştepta.

— Norocul nos…

Îşi muşcă buza. O luase gura pe dinainte. Să rectifice, folosind singularul? Lăsă ochii în jos, înroşindu-se, apoi îi înălţă din nou spre el. Era cu un cap mai înalt decât ea. Zâmbea, luminat de azurul privirii. Philippine nu mai văzuse niciodată ochi de culoarea asta, atât de adânci, atât de pătrunzători. Lăsă acest început de complicitate în suspans.

— Hai să facem câţiva paşi, vrei?

Ea dădu din cap. Sigur că voia. Alături de el. Departe de Philibert de Montoison şi de Louis. Departe de toţi şi de toate. El îşi potrivi pasul după al ei. Înainte de a intra cu el în pădure, Philippine aruncă o privire spre izvor. Aşezată la umbră, pe o piatră, lângă Nassouh, Algonde vorbea. Glasul întrerupt uneori de râsete cânta bucuria de a-l fi regăsit pe Mathieu, dincolo de replicile banale pe care le schimba cu Nassouh. Philippine era sigură că turcul îi vorbea despre ţara lui. Ce repede se împrieteniseră! Oare îi spusese Algonde că era logodită?

— Ai căzut pe gânduri, dulcea mea prietenă… Te îndoieşti cumva de discreţia acestei domniţe a cărei prezenţă, după câte văd, îl face fericit pe tovarăşul meu?

— Deloc, prinţe. Algonde îmi este la fel de credincioasă cum îţi este ţie Nassouh. Şi este, fără îndoială, singura persoană căreia i-aş încredinţa, la nevoie, viaţa mea.

El se opri în faţa ei, cu o expresie gravă pe chip.

— Ieri l-am pus pe fratele meu de lapte să vă urmărească. Ar fi intervenit dacă Philibert de Montoison ar fi încercat să te dezonoreze. Mi-a povestit ce ţi-a spus. Nişte lucruri abjecte. A pomenit şi numele lui Algonde. Nu ea este cea pe care cavalerul pretindea că o otrăveşte în doze mici?

— Ba da.

— Prin ce minune… se sufocă el de uimire.

— E vorba despre un elixir, prinţe. O vrăjitoare de pe moşia noastră de la Sassenage i l-a dat mamei ei ca să-i salveze viaţa.

Djem începu să respire precipitat. În urechi, îi răsuna un zumzet adus de un val de dogoare.

— Ce ai? se sperie Philippine în faţa tulburării lui evidente.

— Ai văzut cumva flaconul care conţinea acest elixir?

Ochii i se roteau ca ochii unui animal hăituit, iar Philippine nu se putu abţine să nu pună o mână liniştitoare pe încheietura lui.

— Da, l-am văzut. Dar ce importanţă are asta, prinţe? Mă înspăimânţi.

— Te rog să mi-l descrii. E un lucru de care ar putea să depindă viaţa mea.

— Era în formă de piramidă. Din sticlă albastră…

— … Şi îmbrăcat pe trei laturi într-o dantelă de argint, sfârşi el, cuprinzându-i mâna într-a lui.

— Într-adevăr, era îmbrăcat într-o dantelă din fire de argint. Dar de unde ştii?

Philippine era perplexă, derutată. Tulburată. Se linişti văzând că expresia de pe chipul lui Djem revine la normal, cu toate că vocea îi era încă întretăiată când îi explică:

— Flaconul acela… elixirul acela… l-am primit în Anatolia, de la o vrăjitoare… pe când mă pregăteam să-mi conduc armata în lupta împotriva fratelui meu. Mi l-a dat ca să nu fiu ucis de otrava cu care spera el să mă asasineze.

— Ce spui, prinţe? Nu poate fi acelaşi.

El duse la buze mâna care începuse să-i tremure într-a lui, Atâtea speranţe reînviate deodată!

— Ba da, dulcea mea, draga mea Helene. Mi-a fost furat, cu câteva luni în urmă, de una dintre soţiile mele care apoi m-a trădat şi a fost alungată.

Philippine scoase un ţipăt de uimire.

— Prima oară când ne-am văzut aici… Când te-ai bătut cu cel care te însoţea şi care după aceea a plecat. Din cauza asta s-a întâmplat, nu-i aşa?

El o privi mirat.

— Da. Dar nu credeam că ai asistat şi la încăierarea aceea.

— Te rog să mă ierţi pentru că am făcut-o, prinţe. Venisem să-mi adăp calul la izvor când te-am văzut descălecând. În clipa următoare vă băteaţi şi…

Domniţa lăsă ochii în jos ca să-şi astâmpere tulburarea trezită de acea amintire. În jurul lor pădurea se îndesise. Vocea fetei coborî până ajunse un murmur:

— Ar fi trebuit să plec, dar eram fascinată. Voiam să ştiu care din voi va învinge. Şi după aceea…

El se apropie şi mai mult, ducând la inimă mâna ei gingaşă pe care o păstrase într-a lui.

— Şi după aceea, domniţă Helene?

Ea nu mai încerca să gonească imaginile care-i reveneau în minte. Şi nici emoţia care-o gâtuia când simţea bătăile acelea dezordonate sub palma ei deschisă. Mărturisea ca să explice totul. Ca să fie legaţi pe vecie.

— ...Trosnetul umărului tău. Durerea care ţi se citea pe faţă. Curajul tău. Reacţia lui Houchang când l-ai provocat. Nesăbuinţa ta. M-au tulburat adânc.

Cuteză, în sfârşit, să ridice privirea. Ochii lui o întâmpinară plini de aceeaşi iubire pe care o exprimau şi ai ei.

— N-am avut curajul să plec până când expresia de pe chipul tău, după plecarea lui Houchang, m-a liniştit. Auzindu-ţi calul în spatele meu, am înţeles că tot ce surprinsesem fără voie trebuia să rămână, cu orice preţ, o taină. Nu te-aş fi trădat, Djem, dar îndârjirea cu care luptai, hotărârea cu care mă urmăreai... eram foarte speriată, mărturisesc.

— Te-am căutat la Bâtie în ziua când am vânat cerbul acela.

— Ca să-mi închizi gura?

El zâmbi.

— Da. Ca să-ţi închid gura...

O strânse la piept, iar ea nu găsi puterea să se împotrivească.

— ...Cu o sărutare...

Ea aşteptă sărutarea. Djem se mulţumi să-i soarbă cu o privire lacomă buzele, apoi continuă, respirând precipitat:

— ...Eu sunt musulman. Tu, creştină. Aveam oare dreptul să sper măcar la...

— Dumnezeul creştinilor n-a interzis nimănui să iubească...

— De fapt, nici cel al musulmanilor.

Se atinseră, cu ochii închişi, simţindu-şi unul altuia răsuflarea, apoi nimiciră opreliştile convenienţelor şi ale religiei în flacăra unui sărut ameţitor.

31

Totul era acolo aidoma cu amintirile lor redobândite. Coridorul lung, sala, stela. Totuşi, fură nevoiţi să recunoască faptul că doar în vis coborâseră până la nuraghe şi pătrunseseră în mormântul uriaşilor. Fiindcă, îndată ce trecuseră de poarta din piatră, fuseseră opriţi de pânzele de păianjen care se întindeau de la un perete la celălalt şi le rupseseră ca să poată înainta. Lăsându-le să se prefacă în cenuşă la flacăra torţei pe care o luaseră cu ei, merseseră până în mijlocul mormântului, apărându-se de sutele de păianjeni. Dacă ar fi fost acolo şi în ziua precedentă, locul n-ar mai fi arătat astfel. Mounia era însă nedumerită.

Îşi trecu din nou mâna peste unul dintre pereţii circulari. Nu găsi nicio asperitate. Niciun mecanism. Nicio sală secretă. Şi nici vreo adâncitură piramidală săpată în monolitul care atingea bolta găurită. Granitul părea cioplit dintr-o singură bucată.

— Ai vreo explicaţie, Catarina? întrebă Enguerrand, scărpinându-se în barba neagră care-i împodobea bărbia de când părăsiseră coasta.

Femeia nu scosese până atunci niciun cuvânt. Ochii ei negri se mulţumiseră să le pândească reacţiile în timp ce redescopereau la lumina torţei locurile şi retrăiau amintiri şi emoţii. Prudentă, ca şi Lina, care refuzase să li se alăture, Catarina strângea la piept crucea de lemn pe care-o luase cu ea.

— Niciuna.

Mounia se răsuci pe călcâie, apoi îşi pironi din nou privirea asupra stelei.

— Totul este atât de asemănător! Şi în acelaşi timp atât de diferit. Mai există şi alte astfel de locuri?

Catarina rânji.

— Cu sutele. Nu le-ai văzut pe când călătoreaţi?

Mounia îşi stăpâni iritarea în faţa cinismului afişat de sardă şi continuă:

— Ba da, fireşte. Dar şi interiorul lor e identic?

Catarina ridică din umeri.

— De unde să ştiu? N-am mai profanat niciun mormânt până acum. Şi n-aş fi făcut nici vizita asta dacă nu m-aş fi temut că sunteţi stăpâniţi de un diavol care-şi bate joc de mine.

Enguerrand se posomorî.

— Doar nu crezi şi acum că suntem posedaţi!

— N-am spus asta.

El se enervă.

— Atunci ce vrei? Să ne lăsăm zidiţi de vii în încăperea asta ca să-ţi dovedim contrariul?

— Dacă tot ţi-a venit ideea… ripostă netulburată sarda.

Râsul Mouniei ricoşă de pereţii boltiţi, înseninând atmosfera,

Flacăra torţei din mâna ei, apropiată de stelă, întâlnise conturul unei piramide în centrul unui oval abia schiţat în piatră, aproape invizibil la prima vedere.

— Gata, ajunge!

Din câţiva paşi, măturând cu poala rochiei podeaua din pământ bătătorit, ajunse în faţa Catarinei, care se postase între ei şi ieşire.

— Sunt sigură că înţelegi foarte bine ce ni s-a întâmplat. Nu este vorba nici despre Dumnezeu, nici despre diavol, ci despre un secret pe care trebuie să-l păstrezi aici cu şi mai multă grijă decât îţi păzeşti caprele.

Catarina nici nu clipi. Uimit de siguranţa din glasul soţiei sale, se apropiase şi Enguerrand.

— Foarte bine, hotărî Mounia. Pentru ca între noi să domnească încrederea, trebuie să-ţi spunem, la rândul nostru, tot adevărul.

Îi dădu torţa lui Enguerrand, apoi scoase de sub fuste flaconul din sticlă albastră. Întinse mâna şi-l ţinu sub ochii femeii.

— Profeţia… Asta este cheia profeţiei.

Crucea de lemn din braţele Catarinei căzu în praful milenar.

*

Îşi reluaseră plimbarea. Nu mai cutezau să se privească sau să se atingă, ca să nu cedeze impulsului de a se arunca din nou unul în braţele celuilalt. Ca să nu se întâmple ireparabilul. Nu trebuia. Djem se stăpânise primul. Nu era în Anatolia, lângă vreuna dintre femeile lui. Nu putea s-o întindă pe iarbă, ca pe o sclavă, şi să cedeze dorinţelor sale. Să se supună iubirii. Aici lucrurile nu erau atât de simple. Tuşind ca să-şi limpezească vocea, o luă de braţ ca s-o conducă spre luminiş, spre Nassouh şi Algonde. Prezenţa lor era o garanţie.

Philippine era atât de tulburată încât, dacă Djem nu i-ar fi oferit braţul pe care îşi sprijinea degetele tremurânde, ar fi cuprins-o ameţeala. Tăcerea însufleţită de trilurile păsărilor şi de vocile familiare ale însoţitorilor lor i se părea plină de făgăduieli. Îi creştea inima.

— Clipa aceasta este atât de dulce încât aş vrea să nu se mai sfârşească niciodată, prinţe.

— Te rog, spune-mi Zizim.

— Zizim, repetă ea, aruncându-i o privire curioasă, furişă, prima de când se sărutaseră.

— Aşa-mi zicea mama pe când eram copil. Numele acesta cântă în inima mea, ca şi cel de Helene într-a ta. Cei apropiaţi mie l-au adoptat, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul tău.

Ea se înfioră.

— Şi soţiile tale te numesc aşa?

El îi mângâie zâmbind degetele tremurătoare.

Această înţepătură bruscă de gelozie, trezită de noua lor relaţie, strângea şi mai mult legătura dintre ei.

— Nu-ţi face sânge rău din pricina lor, Helene. În ţara mea o normal să ai un harem.

— Dar în faţa lui Dumnezeu este inadmisibil.

El se rezemă cu spatele de trunchiul unui copac, iar ea se aşeză pe un bolovan înalt şi plat, în faţa lui, cu fusta ca o corolă părând şi mai strălucitoare prin contrast cu verdele intens al ferigilor din jur.

— Le iubeşti? întrebă ea, ghicind că el nu voia să readucă între ei greutatea diferenţei dintre culturile lor.

— Mama e grecoaică. De o frumuseţe trufaşă, pe care vârsta i-a îndulcit-o albindu-i părul şi trăsăturile. Cred că e singura femeie pe care tatăl meu a iubit-o cu adevărat.

— Dar tu? Pe care dintre ele o preferi? Pe Almeida? Te sorbea din priviri, iar când se uita la mine, ochii ei căpătau strălucirea oţelului, insistă ea.

El o privi lung, atent la fiecare freamăt al chipului ei neliniştit. Gropiţa care se săpa în obrazul drept, mica aluniţă care-i sublinia pometele, nasul cu vârful uşor ridicat, linia părului buclat la marginea heninului. Nu voia să-i ascundă nimic ei, care în acest ţinut ostil îl făcea să se simtă renăscut.

— Pentru mine, Almeida nu înseamnă, de fapt, nimic. Prima mea soţie se află în Egipt. Mi-a dăruit deja doi fii. Cu toţii sunt sub protecţia sultanului mamelucilor, totuşi mă tem încă pentru ea. Şi pentru copii. De multe ori le simt lipsa.

Philippine dădu din cap. Deşi vorbele lui îi străpunseseră inima ca un pumnal, prefera rivalităţii Almeidei amintirea acelei femei pe care el n-avea s-o mai revadă vreodată.

El se dezlipi de copac şi veni să se aşeze la picioarele ei, cuprinzându-i din nou mâna de alabastru într-a lui.

— Nu vreau să fii una dintre femeile mele, Helene!

Decepţie. Sau uşurare. Inima lui Philippine oscilă între aceste sentimente. Întoarse capul.

— Dar ce sunt eu pentru tine atunci?

— Singura femeie din lume pentru care mi-aş renega până şi Dumnezeul, dacă mi-ai cere-o.

Ea închise ochii. Oare visul ei se îndeplinea? Era prea devreme, îşi spuse. Era încă prea devreme.

— Creştinarea ta nu i-ar face nici pe cavalerul de Montoison, nici pe fratele meu să renunţe la proiectele lor sinistre.

El oftă.

— Şi nici să-i ucid pe amândoi n-ar fi bine pentru planurile noastre. Să mai aşteptăm câtva timp, dulcea mea Helene, vrei? Voi găsi o cale de a le opri avântul. Dar, ca s-o pot face, trebuie să mă feresc de fratele meu, sultanul. Trebuie să recuperez elixirul acela care a salvat-o pe Algonde a ta.

Philippine înălţă spre el o privire dezolată.

— Aş vrea să ţi-l pot înapoia, dar, din păcate, n-am cum. Algonde a băut tot conţinutul flaconului.

Pus în faţa fatalităţii, el scrâşni din dinţi.

— Atunci, totul e pierdut. Fără poţiunea aceea, voi muri, mai devreme sau mai târziu.

Disperarea lui frânse inima domniţei.

— Renunţă la credinţa ta, Djem. Baiazid va uita de tine dacă nu vei mai reprezenta o ameninţare pentru el…

Prinţul clătină din cap.

— Voi vorbi cu marele prior. Dar nu acum. Nu vreau să asocieze această cerere cu întâlnirea noastră. El ţine la ideea căsătoriei tale cu Philibert de Montoison, de care este ataşat. Dacă-mi ghiceşte sentimentele, se va împotrivi.

Spintecă aerul cu un gest hotărât al mâinii.

— Allah e mare. Nu va îngădui să mor înainte de-a te salva din mâinile acestui ticălos.

Amintindu-şi deodată de sora Albrante, Philippine îşi umflă pieptul.

— Şi Dumnezeu este de partea noastră, Zizim. Ştiu unde se află un alt flacon, identic cu cel despre care mi-ai vorbit.

Djem păli:

— Încă unul, spui? Identic? Eşti sigură?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Iar elixirul pe care-l conţine are aceleaşi efecte.

— Două flacoane… repetă Djem, sfâşiat între îndoială şi speranţă.

Philippine îi strânse mâinile.

— Îl are infirmiera de la mănăstirea în care am fost crescută după moartea mamei. Mă voi duce chiar mâine s-o întreb de la cine l-a primit. Dacă refuză să mi-l dea, o voi trimite pe Algonde la Sassenage să-i ceară ajutorul vrăjitoarei. Nu ziceai că îl ai de la o altă vrăjitoare? Unele secrete trec peste toate graniţele.

— Ca şi iubirea.

— Da, Zizim, ca şi iubirea.

Domniţa îi dezmierdă conturul obrazului, se miră, ca şi mai înainte, de moliciunea bărbii lui tunse în forma unui vârf de lance. El îşi desfătă ochii cu căldura privirii ei. Pentru prima oară de când se afla în captivitate, simţea că nu regretă nimic. Nici ţara lui, nici făţărnicia ospitalierilor, nici periplul la care fusese constrâns de ei. Toate acestea nu făcuseră decât să-l aducă aici, lângă femeia de care depindea acum toată viaţa lui. Femeia căruia îi fusese menit dintotdeauna. Stăpânindu-şi cu greu dorinţa de-a o lua în braţe, se îndepărtă de ea, ridicându-se, cu privirea mândră, cu o ţinută semeaţă.

— Voi veni aici în fiecare zi, când soarele se va afla la zenit. Fie că poţi sau nu să vii şi tu să ne întâlnim, te voi aştepta aici.

Îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

— E târziu. Trebuie să te întorci la castel.

32

Atitudinea plină de mândrie a Catarinei se făcuse praf şi pulbere. Răvăşită, cu degetele tremurând, femeia se aşezase pe una dintre pietrele puse ca nişte mici altare în faţa fiecărui coridor care ducea spre alte încăperi funerare. Pe vremuri, probabil că pe ele erau depuse ofrandele care însoţeau funeraliile. Cioplite din granit, ca şi stela, acum serveau drept adăpost pentru gângănii.

Catarina sucea şi răsucea între degete flaconul piramidal, la lumina torţei pe care Enguerrand o pusese într-un suport de pe zid, iar ochii umezi de emoţie ai femeii se pierdeau în albastrul intens şi neobişnuit al acestuia. Mounia, în ciuda exaltării care o stăpânea, nu voi s-o smulgă brusc din contemplare şi se apropie de soţul ei. Amândoi aşteptau ca păstoriţa de capre să-şi revină din şocul pe care i-l provocaseră cele aflate de la ei în legătură cu harta şi cu intenţiile lor. În cele din urmă, Catarina îşi ridică spre ei ochii negri ca două bile, care nu mai exprimau cinism, nici teamă, ci un respect uimitor. Fără să-i pese că-şi murdăreşte rochia, Mounia îngenunche lângă sardă şi acoperi cu palma flaconul din mâna acesteia. Degetele amândurora se uniră în jurul acestui secret.

— Am nevoie să ştiu, Catarina, fiindcă eu vin dintr-o ţară în care piramidele sunt nişte morminte a căror taină n-o cunoaşte nimeni. Trebuie să înţeleg. Despre ce profeţie vorbeai?

Un zâmbet, primul zâmbet adevărat pe care-l vedeau pe chipul tăbăcit al acestei femei, îi îmblânzi buzele subţiri.

— E o poveste lungă, copii. De pe vremea când pe aceste meleaguri domneau uriaşii. Ei mi-au spus-o. Îi aud încă de când eram copil. Şi le vorbesc şi eu.

— Le-am vorbit şi eu, o asigură Mounia.

— Ştiu, fetiţo. Acum ştiu.

Sarda îi restitui flaconul şi-şi scutură capul cu părul strâns într-un coc bine prins în creştet, sub basmaua neagră pe care n-o dădea jos decât când se ducea la culcare. Respiră adânc şi-şi şterse palmele de şorţ, aşa cum făcea întotdeauna înainte de a se apuca de vreo treabă grea.

— Dar mai întâi trebuie să vă vorbesc despre bunica mea. Era o persoană importantă pe insulă. Toţi o respectau pentru înţelepciunea ei şi, fără îndoială, pentru darul pe care-l avea, la fel ca mine. Locuia la capătul satului, în faţa bisericii, iar seara se aşeza la fereastră şi-i privea pe cei morţi trecând pe uliţă de parcă s-ar fi dus şi ei să asculte slujba. Prima oară când m-am aşezat alături de ea, mi s-a părut firesc să văd procesiunea lor. Abia când am înţeles că mama nu-i vedea mi-am dat seama că noi eram altfel decât ea. Şi am început să mă duc pe la buna cât de des puteam, ca să-mi explice, să mă înveţe. Cred că spera să-i iau, într-o zi, locul.

— Şi profeţia? făcu nerăbdător Enguerrand.

Catarina îl fulgeră cu privirea, iar el se aşează, resemnat, pe una dintre pietrele dreptunghiulare.

— În cele din urmă, m-am săturat să-i văd pe morţi hoinărind fără ţel de colo colo. Umbre printre umbre. Mă obişnuisem cu această privelişte. Îmi vorbeau despre lucruri obişnuite. Aşa i-am spus bunicii mele. Ea s-a supărat. Primisem un dar de la Dumnezeu şi făceam pe deşteapta zicând că m-am plictisit de el. Mi-a spus să nu mai vin pe la ea atâta vreme cât nu mă voi simţi demnă de onoarea care mi se făcuse. Orgolioasă cum eram deja, n-am zis nimic nimănui. Cu atât mai puţin mamei, care, ca să-i facă bunicii pe plac, mă scutea de treburi. Timpul pe care nu mi-l mai petreceam la bunica l-am folosit ca să cercetez împrejurimile. Aşa am ajuns până la nuraghe.

Un văl de tristeţe îi umbri chipul.

— Acest loc m-a fascinat atât de mult încât nu am văzut că se lasă seara, iar luna apăruse pe cer, rotundă. Am simţit frigul şi în aceeaşi clipă, cred, am auzit şi primul chicotit. Un impuls necontrolat m-a făcut s-o iau la fugă spre coliba pe care o observasem pe deal. Nu m-am mai oprit decât în faţa uşii, unde am întors capul şi am privit înapoi.

— Şi i-ai văzut aşa cum i-am văzut noi ieri, se cutremură Mounia.

— Da. Nu semănau cu cei care se plimbau liniştiţi prin sat. Deloc. Urlau, se zbăteau în noapte de parcă ar fi fost prizonierii unei forţe malefice care voia tot mai mult. Tot mai multe suflete pe care să le ia ca să le tortureze. Am intrat în *pinnettu*. Am blocat uşa şi am aşteptat. Toată noaptea. Cercetau cu privirea crăpăturile din pereţi şi din tavan, convinsă că vor veni să mă prindă. Dar nu s-a întâmplat nimic. Dimineaţa, am pornit spre sat şi am găsit-o pe bunica. Murise de spaimă lângă *domus de janas*. Am fost convinsă că morţii ei îi spuseseră unde mă aflam, şi că, ştiindu-mă în pericol, înfruntase demonii ca să mă salveze. Se sacrificase.

Se lăsă o tăcere grea.

— Dar de ce ai venit să locuieşti aici, după aceea?

Ea rânji.

— Credeţi că am avut de ales? Ca o proastă, am alergat la mama. În disperarea mea, i-am povestit totul. S-a dus împreună cu unchiul meu să ia trupul, a trimis după preot şi m-a pus să mă spovedesc. M-au lăsat în pace până la înmormântare. A doua zi, mama mi-a pus lucrurile într-o boccea. Sfatul bătrânilor satului mă alungase. Bunica le interzisese tuturor să se apropie de vreun nuraghe în nopţile cu lună plină. Ea ştia. Ar fi putut să-mi spună. Ar fi trebuit să-mi spună şi mie. Dar, dacă ar fi făcut-o, aş fi ascultat-o oare?

— N-ai fi putut să te muţi în satul vecin?

Catarina scutură din cap.

— N-aş fi fost lăsată în pace nicăieri. Mândria de a avea acest dar mi-am dobândit-o prin disperare şi prin această sentinţă. Am rămas aici în amintirea bunei. Şi fiindcă nu mă vedeam trăindu-mi viaţa cu povara acestei vinovăţii. Curând se vor împlini douăzeci şi opt de ani de-atunci. Douăzeci şi opt de ani de când ascult sufletele uriaşilor mugind pe câmpie.

Enguerrand se scărpină în barbă, încruntat. Era nedumerit.

— Cum se face că nu te-au luat? Pereţii şi obloanele nu-i puteau opri, din moment ce treceau prin zidurile astea.

— Pesemne fiindcă vă aşteptau.

Mounia şi Enguerrand se priviră, tulburaţi.

— La început, am crezut că se jucau cu mine. Aşteptam să mor în furtunile pe care le stârneau în cabană. Dar în zori încetau, lăsându-mă epuizată, cu mintea plină de cuvinte neînţelese, de imagini incredibile. Cu trecerea timpului, am înţeles şi eu, şi sătenii că nu mă vor lua. Oamenii au început să se teamă de mine, să mă respecte, să-mi încredinţeze caprele să le duc la păscut, să-mi aducă din când în când de-ale gurii. Familia mea mi-a deschis din nou uşa. M-aş fi putut întoarce în sat, dar fricii i-a urmat curiozitatea. Mi-am făcut obloane ca să mă apăr de ploaie şi de vânt, am reparat casa. Şi am început să îi ţin locul bunicii mele, ca mijlocitoare între morţi şi cei vii, atunci când mi se cerea.

— Dar uriaşii? întrebă Mounia ridicându-se, căci îi înţepeniseră încheieturile de când stătea în genunchi lângă sardă.

— Erau furioşi pentru că nimeni nu-i asculta. Totul le era ostil. Urmaşii lor fuseseră măcelăriţi, amintirile le fuseseră distruse, izvoarele sfinte fuseseră pângărite de sângele bătăliilor. Acest pământ pe care-l iubiseră nu mai ştia cântul originii sale. Mi-a trebuit mult timp ca să-i pot înţelege. Am reuşit numai fiindcă îmi transmiteau imagini ca ecou al vorbelor lor.

O năpârcă groasă cât pumnul lui Enguerrand şerpui printre pietre, deranjată de tropăitul Mouniei, care încerca

să-şi gonească furnicăturile din pulpe. Egipteanca nici n-o băgă în seamă.

— Vorbeau în limba faraonilor, îşi aminti ea.

— De fapt, e limba pe care faraonii au moştenit-o de la ei. Asta ţine de originile lumii noastre. Cu mult înainte ca ea să semene cu cea pe care o cunoaştem noi. Pe atunci, după cum mi-au spus spiritele, la începutul timpurilor, pe pământ nu exista decât un singur continent pierdut în imensitatea apelor.

— Un singur continent? Nu se poate, Catarina, se sufocă de uimire Enguerrand.

— Unul singur. Pe care-l împărţeau oameni şi animale gigantice, pe măsura acelui continent. Am văzut totul în vis. Aş putea să vă desenez animalele acelea, dacă vreţi.

— Poate erau dragoni, de ce nu? râse sceptic Enguerrand.

Catarina întoarse capul spre Mounia, care-i sorbea cuvintele, şi continuă:

— Uriaşii, care fuseseră iniţial nişte făpturi rudimentare, dobândiseră o înţelepciune de necrezut. Oraşele lor străluceau pretutindeni, chiar dacă, periodic, stânci în flăcări cădeau din cer, incendiind şi dislocând acest continent unic, care s-a fragmentat în mai multe bucăţi, despărţindu-i pe locuitori unii de ceilalţi. O primă civilizaţie s-a stins printre gheţuri. Alta a renăscut în dogoarea focului, îmbogăţită de vestigiile celei dinainte. Şi aşa mai departe, până ce, în urmă cu vreo două sute cincizeci de milioane de ani, pământurile s-au unit din nou într-un continent, lăsând la răsărit o insulă care, dincolo de o mare interioară, oprea vederea spre larg.

— Nu te supăra, Catarina, dar ai idee ce înseamnă două sute cincizeci de milioane de ani? explodă Enguerrand, sărind de pe scaunul său improvizat.

Nebună, femeia asta era nebună, iar el o asculta! Începu să se plimbe prin sală, tulburând flacăra liniştită a torţei, care începu să pâlpâie, proiectând pe perete contururi capricioase. Calmă, Catarina continuă să vorbească:

— O insulă, după cum spuneam, izolată de acele creaturi monstruoase, în care şi-au aflat adăpost cei mai înţelepţi dintre uriaşi. Au trecut mii de ani, civilizaţia lor a atins apogeul, când acea lume în continuă zvârcolire a apropiat insula de continent, care, până la urmă, a înghiţit-o. Totul a fost însă reconstruit şi, timp de o sută de milioane de ani, a domnit liniştea, înainte ca înfăţişarea lumii să se schimbe încă o dată, devenind aşa cum o ştim astăzi.

Enguerrand se opri în faţa ei.

— Tot ce spui e absurd. Nimic din cele scrise în Sfânta Biblie nu vine în sprijinul argumentelor tale. Absolut nimic! Aceşti douăzeci şi opt de ani ţi-au deranjat mintea, Catarina!

— Ba nu, ea spune adevărul, interveni Mounia. Multe dintre lucrurile acestea sunt desenate pe harta tatălui meu.

El încremeni, cu gura căscată. Încurajată de vorbele Mouniei, Catarina continuă.

— Când a început noua eră a gheţarilor, creaturile uriaşe au pierit, nemaiavând hrană. La fel s-a întâmplat şi cu trei sferturi din civilizaţie. Când clima a devenit mai blândă, s-a dezvoltat o altă rasă de oameni. O rasă care nu ştia nimic despre vechea lume şi care abia bâjbâia. Puţinii uriaşi care mai rămăseseră au decăzut. Dar amintirea înţelepţilor a stăruit pretutindeni pe pământ. Cei care aveau sarcina s-o transmită au lăsat pe alocuri urma trecerii lor înălţând nuraghi, piramide, temple sau menhiri care să păstreze această amintire. Amintirea acelei insule şi a forţelor care sălăşluiau acolo în vremurile ei de glorie, acum două sute cincizeci de milioane de ani. O insulă aparte, care aproape că închidea marea interioară formată între cele două braţe ale continentului, o insulă binecuvântată de zei şi care, dăinuind în legende, l-a inspirat chiar pe Platon.

— Tu, o simplă păstoriţă, ai auzit de Platon? se miră Enguerrand.

Catarina îşi înălţă cu mândrie bărbia.

— E adevărat că, spre deosebire de voi, nu ştiu nici să scriu, nici să citesc, dar deţin o mulţime de cunoştinţe pe

care mi le-au oferit chiar cei care le-au dobândit şi m-au considerat demnă să le aflu.

Enguerrand îşi plecă privirea şi se scuză.

— N-am vrut să te jignesc, Catarina. Continuă, te rog!

— Cu mult înainte de domnia celui dintâi faraon, pe lume nu mai rămăseseră decât vreo câteva sute de uriaşi. Dar se bucurau încă de mult respect datorită înţelepciunii lor. S-au împărţit în două. O parte care refuza să-şi altereze şi mai mult rasa împerechindu-se cu populaţia autohtonă din alte ţinuturi, cealaltă care, dimpotrivă, susţinea că aceasta era singura soluţie pentru supravieţuire. Primul grup s-a stabilit pe meleagurile noastre şi a construit aceste nuraghi. După câteva secole, uriaşii de aici s-au stins în timp ce membrii celuilalt grup, care degeneraseră, dădeau un nou chip Egiptului. Nu şi-au dat seama că faraonii, răpindu-le până şi mândria, se foloseau tot mai mult de ei pentru a îndeplini treburi murdare. Aceşti *shardana*, cum erau numiţi, devenind mercenarii faraonilor, au vărsat sânge. Refuzând această ultimă decădere, câţiva înţelepţi s-au exilat, au trecut marea şi, găsind aici vestigii ale vremurilor lor de măreţie, s-au stabilit pe insula noastră, pe care au numit-o Sardinia, dar n-au avut, vai, mijloacele necesare pentru a reda civilizaţiei lor ceea ce-i conferise pe vremuri renumele. N-au putut decât să-i transmită mai departe legenda. Pe care a preluat-o şi Platon, întări Catarina, aruncând spre Enguerrand o privire autoritară şi plină de mândrie.

— Dar profeţia? cuteză acesta.

— Ajung şi la ea. Dar mai întâi trebuie să vă spun cum arăta puterea pe acea insulă numită pe timpuri Ţinuturile de Sus. Provenea dintr-un oraş alb, din centrul căruia izvorau râuri fermecate care nu se vărsau în mare, ci, printr-o vrajă puternică, ajungeau în alte locuri sacre şi nevăzute. În vârful unui turn acoperit cu o cupolă de cristal, se afla o încăpere asemănătoare cu interiorul acestui mormânt. Cei vechi se adunau acolo, în jurul unei hărţi din sticlă pe care erau aşezate trei flacoane piramidale. Acestea le dădeau puterea de a se regenera. Din nefericire, într-o zi, atât harta, cât şi cele trei flacoane au fost furate

de Morlat, unul dintre ei, a cărui dorinţă de a cuceri era nestăvilită. După comiterea nelegiuirii, Morlat a stat ascuns timp de o sută de ani, aşteptând moartea oraşului, pentru ca apoi să se poată întoarce acolo. Nu se gândise că, odată cu cei vechi, vor dispărea şi râurile vrăjite, pe cursul cărora fugise el. A fost nevoit să se întoarcă pe mare, orientându-se cu ajutorul hărţii pe care era notată poziţia insulei. A fost prins de piraţi, în ciuda forţei sale uriaşe. Separate, trecând din mână în mână, harta şi cele trei flacoane s-au pierdut. Niciunul dintre puţinii uriaşi care mai rămăseseră în lume n-a mai putut să se întoarcă în Ţinuturile de Sus. Au tot căutat, din generaţie în generaţie, vreun mijloc s-o facă. În cele din urmă, s-au adunat aici, unde şi-au găsit sfârşitul, suferind şi mai mult fiindcă sufletul negru al lui Morlat a reuşit să găsească drumul şi domneşte şi acum în oraşul legendar.

Mounia îşi muşca obrazul pe dinăuntru. Gândurile îi goneau năvalnic prin minte. Tot ce povestise Catarina găsea un ecou în amintirile ei. În noaptea aceea, spiritul uriaşilor încredinţase memoriei Mouniei lucrurile despre care vorbea Catarina. Îşi readuse în amintire circumvoluţiile uimitoare de pe hartă. Harta aceea era gravată pe o bucată de piele. Aşadar, nu era cea originală, cum îi spusese tatăl ei, ci o copie. Începu să aibă îndoieli, Oare de ce tatăl ei, acţionând aşa cum nu-i stătea în fire, scotocise prin bagajele prinţului Djem la Cairo? Înainte de a descoperi unul dintre flacoanele piramidale într-un sipet, nu-i pomenise niciodată Mouniei despre ele. În acea zi, pe când plângea la gândul că va fi sacrificată în patul lui Djem, tatăl ei afirmase că flacoanele acelea erau necesare pentru a afla amplasarea a ceea ce el pretindea că ar fi o nouă lume. Cum putuse el să recunoască flaconul? Pe hartă, locurile lor erau indicate prin nişte triunghiuri. Şi admiţând că el nu crezuse de cuviinţă să-i explice totul, de ce, când descoperise flaconul, nu-l furase imediat, în loc s-o oblige pe ea, propria fiică, la căsătoria aceasta şi, fără să-i pese de pericolul la care o expunea, să-i ceară să i-l aducă de îndată ce se va ivi prilejul? Oare credea că prinţul ştia unde se află

celelalte flacoane şi că-i va încredinţa şi ei acest secret? Dacă era aşa, de ce nu i-o spusese în faţă? N-avea niciun sens. Până acum, impresionată de cunoştinţele tatălui ei, de atracţia şi respectul pe care i le trezise harta aceea, Mounia se supusese fără a-şi pune întrebări despre el. Acum însă umbrele care ascundeau motivaţiile acestui om pe care-l venera îi întunecau gândurile. Cu atât mai mult cu cât mama ei era descendenta directă a ultimului faraon. Oare din acest motiv o luase tatăl ei de soţie? Pentru ca ea să-i înveţe să vorbească limba faraonilor, transmisă urmaşilor lor din generaţie în generaţie, limba care, în noaptea aceea, îi îngăduise Mouniei să comunice cu uriaşii, iar lor – să ghicească cine era ea?

Cu inima îndurerată de sentimentul că fusese trasă pe sfoară, Mounia înălţă capul.

— Trebuie să găsim ţinutul acela, Catarina.

— Într-adevăr, ăsta e destinul tău, afirmă sarda, ridicându-se.

Ceasul ei de glorie, cel pentru care bunica ei voise s-o pregătească, sosise. Îşi aranjă fusta, îşi uni degetele ca de rugăciune, respiră adânc şi declară cu o voce solemnă:

— De fapt, nu atât voi, cât copilul pe care l-aţi conceput azi-noapte este aşteptat acolo. Dar nu se va duce singur. Vor fi trei. Fiecare dintre ei fiind purtătorul unui flacon sacru, fiecare dintre ei fiind purtătorul puterii Strămoşilor pentru a izbăvi Ţinuturile de Sus de puterea malefică a lui Morlat. Dacă reuşesc, unul va deveni rege, cea de-a doua – regină, iar cel de-al treilea va trezi la viaţă izvorul şi-i va reda oraşului vechea strălucire. Iată ce mi-au prezis uriaşii în aceşti douăzeci şi opt de ani de când spiritul lor veghează asupra mea. Acesta este motivul care v-a adus aici.

33

După ce-şi pecetluiră înţelegerea şi se despărţiră de Aymar de Grolee, Jacques de Sassenage şi Francois se întoarseră acasă. Noaptea se lăsase deja asupra castelului de la Bâtie când descălecară în faţa grajdurilor, sub clarul de lună care luminase ultima parte a drumului lor.

— Du-te la culcare, fiule! îl trezesc eu pe grăjdar, i se adresă Jacques mezinului său care căsca de-şi rupea fălcile.

— Din noi doi, eu sunt cel care ar trebui să îndeplinească această sarcină, se împotrivi băiatul, îndreptându-şi spinarea, nemulţumit că se arătase slab.

Jacques îl bătu afectuos pe umăr.

— Te aşteaptă alte sarcini, mult mai importante. Du-te când îţi spun, mie nu mi-e somn.

Francois şovăi o clipă, apoi plecă. Şi-ar fi supărat tatăl dacă mai insista.

Jacques legă frâul de inelul din zid, apoi intră în grajd. Se îndreptă cu paşi siguri către aşternutul din paie unde ştia că-l va găsi pe grăjdar, un tinerel roşcovan care emana un miros mai puternic decât animalele de care se îngrijea.

O tuse urmată de un glas timid:

— Domnia Voastră sunteţi, baroane? Îl făcu să se întoarcă spre o şaretă de care tocmai trecuse.

Vocea i se părea cunoscută, dar n-o putea identifica. Îşi miji ochii scrutând bezna şi puse instinctiv mâna pe spadă când văzu o siluetă desprinzându-se şi coborând greoi de pe platforma şaretei.

— Cine e? întrebă Jacques fără teamă, dar convins, după statura celuilalt, că nu era grăjdarul.

— Eu… Sunt eu. Janisse de la Sassenage.

— Jupânul Janisse? La naiba, dar ce cauţi aici?

Scărpinându-şi cu o mână burta proeminentă şi frecându-şi cu cealaltă ochii umflaţi de somn, bucătarul căsca, apropiindu-se cu paşi nesiguri de el.

— Vă aşteptam, afirmă el, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Această afirmaţie nelalocul ei, în care se regăsea temperamentul fericit al omului fu ca un balsam pentru inima baronului, îi surâse binevoitor bucătarului.

— Nu este o oră prea potrivită pentru jalbe.

— E ceva important, căscă din nou Janisse, fără a se mai obosi să-şi acopere cu palma hăul pătrat al gurii.

Un alt stăpân s-ar fi încruntat văzând atâta impertinenţă, dar Jacques abia îşi putu stăpâni râsul. Povara sufletească îi părea mai uşoară. La urma urmei, acest episod care se petrecea înainte cu el să se întoarcă sub jugul lui Marthe îl va ajuta să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Fie, hotărî el. Dacă tot ţi-ai dat osteneala să faci călătoria asta, aşteaptă doar să mă duc să-l trezesc pe băiatul de la grajduri. Iar după aceea, pe legea mea, voi asculta ce ai de spus.

— Duceţi-vă, duceţi-vă, îi îngădui Janisse, făcând un semn larg cu mâna şi rezemându-se fără graţie de stinghia şaretei.

Jacques se îndepărtă, spunându-şi amuzat că atitudinea lui Janisse era demnă de cea a unui senior plin de indulgenţă faţă de valetul lui. Dacă n-ar fi avut probleme mai grave de rezolvat, l-ar fi mustrat. Doar aşa, de formă, fiindcă îl ştia pe jupânul Janisse prea devotat ca să fi intenţionat măcar pentru o clipă să se arate lipsit de respect.

Îl zgâlţâi pe roşcovan, care mârâi, se răsuci în culcuş, apoi sări brusc în picioare recunoscând vocea baronului. Jacques nu trebui să-i mai spună nimic. Ciufulit şi plin de paie, grăjdarul se grăbi să se ducă la cai să le scoată şeile. Jacques se întoarse la jupânul Janisse care, cu capul căzându-i mereu, era pe punctul de a începe să sforăie. La apropierea baronului, se scutură, se dezlipi de stinghia

şaretei şi, când Jacques ajunse în faţa lui, îi propuse să facă împreună câţiva paşi.

— O să vă ajute să rămâneţi treaz, îi spuse, cu acelaşi tupeu inconştient, crezând că stăpânul său era la fel de somnoros ca el.

Erau singuri, cu excepţia băiatului de la grajduri care, abia aşteptând să-şi continue somnul, se grăbea să termine ce avea de făcut. Jacques îşi potrivi paşii după cei târşâiţi ai bucătarului. Se îndepărtară de clădire, iar mirosul de grajd fu înlocuit de cel al liliacului înflorit de pe marginea aleii care ducea spre grădină. Ascunse în frunzişul ramurilor înalte ale castanilor în floare, care se înălţau ici şi colo, privighetori îşi răspundeau cu melodii la fel de înflorite ca şi aerul înmiresmat.

— E vorba despre Gersende, începu în sfârşit Janisse care, cu nasul în vânt, nu se putuse opri să viseze, timp de o clipă, la o plăcintă de mere.

— Aha!

— Acum, că prigoria nu mai e otrăvită şi se va mărita, am vrea şi noi să facem acelaşi lucru.

Jacques de Sassenage îl privi nedumerit. Discursul acesta nebulos nu-i trezea în minte nimic concret.

— Bunul meu Janisse, mă tem că nu înţeleg ce spui.

Luptând cu foamea şi cu somnul, Janisse interpretă pe dos vorbele baronului. Îşi propti mâinile în şolduri, roşu la faţă de nelinişte şi de reproş, şi se opri în faţa acestuia.

— Ei, uite că pe asta n-o pricep! Dacă am fi omorâţi în bătaie ca fata aia, biata de ea, azi-noapte, pe legea mea, n-ar fi plăcut, dar ar fi o fatalitate. Însă nici Gersende, nici eu nu v-am greşit cu nimic, domnule baron! De ce nu ne lăsaţi să ne căsătorim?

Surprins, Jacques de Sassenage înălţă din sprâncene:

— Cine a fost omorât în bătaie cât am lipsit?

— Ce ştiu eu? O slujnică, mi se pare. Mathieu a văzut un valet care scotea afară trupul. Dar nu despre asta era…

— Mathieu e aici?

În mod limpede, lucrurile luau nişte întorsături nebănuite.

Trezit acum pe de-a-ntregul, Janisse strânse din buze, se încruntă şi strâmbă nasul.

— Domnia Voastră, cu tot respectul pe care vi-l datorez şi de la care nu vreau să mă abat ca să nu fiu biciuit, vă bateţi cumva joc de mine?

— Asta crezi că fac, Janisse? se răsti baronul, ca să-l pună la locul lui pe bucătar.

Janisse se lăsă de pe un picior pe celălalt înainte de a-şi da seama că, până şi la lumina slabă a lunii, cuta aceea de pe fruntea baronului exprima reproş, nu ironie. Încurcat, începu să-şi frământe degetele ca un copil neastâmpărat, surprins pe când făcea o poznă.

— Iertare, messire. M-am lăsat dus de val. Fiindcă o aşteptam de atâta vreme pe Gersende…

Cu blândeţe, deşi încă circumspect, Jacques de Sassenage îl bătu pe umăr.

— Ne-am înţeles, o să vă căsătoriţi, dar, mai întâi, pentru că se pare că amândurora ne-a pierit somnul, mi-ar plăcea să-mi istoriseşti toată povestea asta.

— Cu de-amănuntul?

— Păi, nu asta-i specialitatea ta, Janisse?

Când ajunse în apartamentul lui, două ore mai târziu, după ce Mathieu, care dormea în şaretă, fusese trezit ca să lămurească spusele bucătarului, Jacques de Sassenage aflase, în mare, cum stăteau lucrurile. Ceea ce nu-l bucurase deloc, ba dimpotrivă. Algonde fusese otrăvită puţin câte puţin de Francine, care se pusese în serviciul cavalerului de Montoison, acesta intenţionând să facă astfel presiuni asupra lui Philippine, ca s-o oblige să se mărite cu el. Din fericire, Algonde scăpase datorită leacurilor vrăjitoarei de la Sassenage. Iată ce-i spusese Mathieu, înainte de a-i cere din nou promisiunea de a se căsători cu Algonde, acum că fiica lor se născuse. Jacques de Sassenage consimţise fără şovăire. Fie că Algonde era măritată sau nu, dacă Melusine se încarnase în ea, ceea ce trebuia să se întâmple se va întâmpla. Totuşi, baronul hotărî să discute între patru ochi cu ea şi, de data asta, să-i

vorbească deschis. Din moment ce aveau un duşman comun, trebuia să se unească pentru a lupta cu el.

În rest, moartea lui Francine confirma, din nefericire, temerile de până atunci ale baronului. Alianţa dintre cavalerul de Montoison şi Louis, fiul său mai mare. Dintre toţi cei din casă, Louis, a cărui cruzime o cunoştea, era singurul care ar fi putut s-o ucidă pe fata aceea. Nu era prima dată când bătea o slugă. Până atunci, o făcuse doar la beţie. Jacques de Sassenage nu ştia ce hotărâre să ia. Să-l pedepsească sau să tacă? Dacă-l certa, se dădea de gol că ştie nu numai despre această întâmplare, ci şi despre alianţa dintre Louis şi cavaler. Şi nici nu putea fi vorba să-i ceară socoteală lui Philibert de Montoison fără să-şi atragă fulgerele marelui prior din Auvergne. Jacques n-avea nevoie la uşă de încă un război. Era mai bine să aştepte, să clarifice chestiunile care rămăseseră nelămurite şi să-i lase lui Aymar de Grolee timpul s-o ducă pe Jeanne într-un loc sigur şi să nu se grăbească să acţioneze. Trebuia să se resemneze. Pentru moment, avea să afişeze o docilitate totală.

Lăsându-şi pe coridor cizmele de călărie, intră în odaie, păşind pe vârfuri. Lumânarea fusese de mult stinsă. Doar o rază de lună pătrundea printre obloanele interioare. La lumina ei, se asigură că Marthe nu se afla acolo şi că uşa spre camera ei era închisă. Apoi se apropie de pat şi ridică perdeaua de catifea. Sidonie dormea. Singură. Marthe nu considerase necesar să-i invadeze şi patul ca s-o poată supraveghea mai bine. Câtă încredere avea diavolul acela de femeie în sine şi în teama pe care o inspira! „*Cu atât mai bine*“, îşi spuse baronul. Absenţa lui prelungită de acasă şi ora târzie la care sosise îi erau de folos. Până în zori, nu va fi deranjat.

Lăsă perdeaua să cadă în spatele lui, ca să fie şi mai izolaţi, se aplecă şi, în timp ce punea mâna pe umărul lui Sidonie, îi acoperi gura cu palma cealaltă, ca s-o împiedice să ţipe. Ea deschise ochii mari, speriată.

— Să nu faci niciun zgomot, scumpa mea! Trebuie să discutăm ceva. Între patru ochi, îi şopti el la ureche.

Îşi ridică mâna de pe buzele ei.

— Nu aici. Ea ne-ar putea auzi…

Vocea lui Sidonie, deşi aproape neauzită, îi îngădui lui Jacques să îi ghicească tulburarea. O mângâie tandru pe obraz. Acum, când situaţia i se dezvăluise în toată cruzimea ei monstruoasă, îşi făcea reproşuri fiindcă o acuzase pe nedrept. Şi, cu toate că simpla apariţie a lui Jeanne era o justificare, avântul iubirii sale pentru Sidonie îi stăruia în inimă.

— Vino, zise el, ridicând perdeaua.

Ea îl urmă ca o umbră tăcută şi diafană în cămaşa de noapte, desculţă, păşind cu grijă ca nu cumva vreo scândură din duşumea să trosnească sub covoarele groase pe care călcau. În pragul uşii deschise, Jacques aruncă o privire pe coridor. Era pustiu şi întunecat, cum fusese şi când sosise. Toţi ai casei dormeau. Întoarse capul, verificând să vadă dacă nici în odaie nu se schimbase nimic, apoi, luând-o de mână pe Sidonie, ca o făgăduială de împăcare, o călăuzi prin întuneric până la etajul inferior. Trecu pragul uneia dintre sălile de muzică, se îndreptă către o tapiserie d’Aubusson care acoperea un perete întreg şi trecea drept o capodoperă vestită în tot ţinutul. O fereastră dublă cu ochiuri mici, împodobite cu vitralii înflorate, lăsă să pătrundă lumina palidă a lunii, îmblânzind-o şi mai mult.

În timp ce păşea în urma lui Jacques, Sidonie simţea un nod în gât, atât de nelinişte, cât şi de fericire. Bărbatul pe care-l iubea venise la ea. Nu-i păsa ce anume voia să-i spună el. Afecţiunea şi gingăşia de care dădea iarăşi dovadă îi alinau chinul din ultimele zile. El ridică partea de jos a tapiseriei şi dădu la iveală o uşiţă boltită, despre existenţa căreia Sidonie habar n-avea, dar faptul acesta nu i se păru mai uimitor decât iertarea pe care şi-o dorise atât de mult.

Tapiseria d’Aubusson căzu din nou acoperind uşa închisă în urma lor. Pătrunseseră într-o odăiţă cufundată în beznă,

în care domnea un iz de umezeală, în pofida curentului de aer proaspăt care-i gâdila genele. Era limpede că de acolo începea unul dintre numeroasele tuneluri subterane ale castelului. Jacques lăsase mâna lui Sidonie, care se simţea acum ca o orfană. Stătea locului, cu braţele atârnându-i pe lângă trup, la câţiva paşi de el, fără să fie în stare să scoată vreo vorbă sau să facă vreun gest, ea, care de atâtea ori până acum se dovedise hotărâtă şi curajoasă.

El o ghici fragilă, rănită, o victimă. Inima i se strânse. Se apropie spontan de ea şi o strânse în braţe, mai-mai s-o sufoce.

— Oh, Jacques, dac-ai şti, sughiţă ea, cu obrazul lipit de haina lui care mirosea a sudoare şi a cal.

Izbucni în hohote nestăpânite de plâns.

„*De câţi ani nu mai plânsese?* se întrebă Jacques, legănând-o la piept. *Câteva lacrimi, fireşte, la moartea micuţei Claudine.*" I se citea disperarea în ochi, în gesturi, dar atitudinea ei rămăsese mereu demnă. Prin minte i se perindau imagini. Imaginile fericite ale întâlnirilor lor, din ce în ce mai apropiate, ale îmbrăţişărilor şi ale râsetelor lor. Ea îl ajutase să revină la viaţă după înmormântarea lui Jeanne. N-o făcuse ostentativ. Nu, fusese întotdeauna discretă. Cu toate că-l iubea şi în ciuda uneltirilor lui Marthe. Ba chiar împotrivindu-se, la primele lui încercări de a o săruta. Parc-o vedea respingându-l, invocând memoria lui Jeanne, tremurând atât de tare încât abia după doi ani reuşise Jacques să-i învingă rezistenţa. Oare cum o pedepsise atunci Marthe pentru că nu voise să-i cedeze atât timp?

— Povesteşte-mi, dulcea mea iubită! Vreau să aflu tot. Absolut tot, o rugă el, acoperindu-i chipul cu sărutări.

Ea îl lăsă să-i soarbă de pe obraji apa aceea care o purifica, înainte de a evoca amintirea celeilalte. A lui Jeanne. Ploaia de lacrimi conteni. Măturată de o furtună interioară. Care era mai puternică decât nevoia de el. I se desprinse din braţe şi se dădu înapoi până când se lovi cu umerii de o piatră ieşită în afară a zidului. Durerea loviturii, întâlnindu-se cu cea care-i sfredelea pântecele, îi smulse un ţipăt uşor de animal rănit.

— Nu mă atinge, Jacques! Nu mă mai atinge! Te iubesc. O, da, te iubesc mai mult decât propria viaţă, dar tu eşti al ei. Numai al ei. Nici nu ştii câte reproşuri îmi fac fiindcă te-am minţit.

— Dar nu tu ai făcut-o. Numai Marthe e de vină, ştiu asta. Iar eu sunt la fel de vinovat.

— Tu? Îi pieri glasul lui Sidonie.

— Da. Pentru că şi eu te iubesc, iar acum eşti la fel de importantă pentru mine ca şi Jeanne.

Se apropie de ea şi-i căută mâinile prin întuneric, păstrându-le într-ale lui.

— Nu mai tremura, Sidonie, şi dezvăluie-mi tot ce ştii. Indiferent ce ne-ar aduce ziua de mâine, vreau să te salvez, ca şi pe Jeanne.

*

Totuşi, era prea mult. Dacă nu făcea nimic, noaptea aceea era irosită. Lângă el, în şaretă, jupânul Janisse, care se culcase la loc în urmă cu douăzeci de minute, sforăia atât de tare încât Mathieu abia mai auzea şuieratul grăjdarului cufundat probabil în vreun vis urât pe salteaua lui din paie. Aşezat turceşte pe pătură, băiatul nu se hotăra dacă să-l ciupească de nas sau să-l înghiontească în coaste. Căscă zgomotos, apoi, optând pentru prima soluţie, strânse între degetul mare şi arătător proeminentul apendice nazal care vibra când Janisse trăgea aer în piept. Lipsit de aerul urât mirositor din grajd, bucătarul scoase nişte gâlgâituri cumplite înainte de a începe să respire mai discret. Mathieu îi dădu drumul, îşi şterse degetele de pătură şi oftă uşurat. Dar nici n-apucă să-şi sprijine ceafa pe braţul îndoit, când Janisse începu să sforăie din nou. Mathieu se întoarse pe spate şi-şi astupă urechile. Zadarnic însă. Ca şi cum ar fi vrut să se răzbune, sforăielile deveneau cu fiecare respiraţie mai zgomotoase. În scurt timp, şareta începu să vibreze, iar Mathieu îşi spuse că nu va putea dormi decât sub cerul liber, ca în noaptea trecută.

Luându-şi pătura făcută sul sub braţ, cu ochii cârpiţi de somn, ieşi din grajd, o luă pe cărarea pe care se plimbaseră bucătarul şi baronul şi ajunse la adăpostul copacilor. Pipăi cu mâna câţiva, apoi alese un castan care-i oferea drept pernă o rădăcină acoperită de muşchi. Se întinse şi trase cu urechea la zgomotele din jur. Cu excepţia strigătului unei bufniţe care tulbura concertul privighetorilor, domnea liniştea. În noaptea aceea conspiratorii dormeau. „*Cu atât mai bine*“, îşi spuse el, căscând din nou, cu privirea pierdută în frunzişul foşnitor. Ici şi colo, printre ramuri, strălucea câte o stea, sfidând discul palid al lunii. O căută pe cea mai strălucitoare dintre ele, ca să-şi aţintească privirea asupra ei, sperând că, atunci când nu-i va mai putea suporta sclipirea, va adormi. Începu să asculte zgomotele din preajmă. Ţârâitul insectelor. Pisicile care vânau în umbra tufişurilor. Veveriţele pe trunchiurile copacilor. Bâzâitul muştelor. Zumzetul ţânţarilor. Recunoştea toate aceste sunete, care-i legănaseră adesea visele în nopţile de vară la Sassenage. Acordându-se la ritmul lor, împiedica năvala gândurilor care nu-i dădeau pace. Doar pentru moment, desigur. Ştia că vechile-i frământări reînviaseră în clipa când, trezit brusc din somn, văzuse chipul baronului aplecat asupra lui. Primul reflex fusese să caute cu mâna sabia, înainte de a-şi aminti că n-o avea la îndemână, fiindcă o legase sub platforma şaretei şi, pe de altă parte, că nu mai avea de gând să-l ucidă pe baron din moment ce se hotărâse să-l ierte. Fusese doar o clipă. Plină de ură. O ascunsese cu grijă. Plin de bunăvoinţă, baronul îşi ceruse scuze pentru că-l trezise, mai înainte de a-i pune întrebări.

Mathieu suspină. Nici în noaptea asta nu va putea dormi, ca şi în noaptea trecută. Trebuia să se resemneze. Aşa că era mai bine să înfrunte situaţia decât să se amăgească. Cuvintele lui Algonde îi răsunară din nou în minte. Pentru a nu ştiu câta oară. Îl obsedaseră toată ziua. Povestea aceea, povestea ei, povestea lor era atât de tulburătoare, atât de incredibilă încât îi venea încă greu s-o accepte. Ştia totuşi că Algonde nu minţea. Mathieu constatase pe propria piele

puterile malefice ale harpiei şi ale uliului. O văzuse pe Algonde ieşind vie din apele Furonului, deşi ar fi trebuit să se înece acolo. Nu se mai îndoia de ea. De abnegaţia ei. De lupta pe care o ducea. Şi de iubirea pe care i-o purta ea. Însă mai rămânea un „dar“. O văzuse întorcându-se de la plimbare împreună cu Philippine, îi văzuse pe curteni roind în jurul ei în grădină, felicitând-o pentru frumuseţea ei, pentru că s-a însănătoşit, pentru strălucirea chipului ei. Când urcase treptele peronului de la intrare, ridicându-şi cu ambele mâini poalele rochiei, ca să nu mătură praful de pe jos, trăsăturile ei aveau atâta graţie şi distincţie încât se frecase la ochi ca să nu fie orbit. Şi ca să încerce să regăsească în ea prigoria cu mâinile murdare şi cu genunchii osoşi care îl însoţea la pescuit de broaşte. Lumea în care trăia acum i se potrivea de minune ei, urmaşa zânelor. Cât de bine i se potrivea!

Oare avea să-şi găsească şi el locul aici? El, care deunăzi, ca să-şi vadă fiica, fusese nevoit să-şi pună livreaua unui valet? Algonde afirmase că da. Pretinsese că lua parte la această mascaradă doar fiindcă n-avea încotro. Mathieu însă nu mai era supărat pe ea din cauza asta. Fusese de-ajuns s-o ţină în braţe pe Elora, să-i simtă degeţelele strângându-i arătătorul şi privirea verde ca muşchiul de pădure măsurându-l, s-o vadă surâzând fericită, ca s-o considere a lui pe copiliţa aceea deosebită, născută să salveze lumea. Dar asta nu însemna că ura lui se stinsese. Chiar dacă Algonde îi dăduse explicaţii în legătură cu baronul şi cu Philippine. Simţea că turbează când îşi închipuia alte mâini atingându-i pielea albă ca laptele. Şi când îşi dădea seama că nu putea interveni, n-o putea susţine, n-o putea călăuzi, n-o putea apăra. Ce rol îi revenea lui, brutarului Mathieu, în profeţia aceea? Să stea cu braţele încrucişate, aşteptând să se împlinească? Aşteptând ca ea să tulbure viaţa lui şi a familiei lui, să-i spulbere visurile? Văzuse lumina albastră emanată de Elora când o sărutase pe frunte, îi simţise blândeţea şi forţa. Când făcuse dragoste cu Algonde în tufişurile din grădină, deslușise pe chipul ei acea putere pe care o moştenise ea

de la Strămoşi şi ale cărei însuşiri încă nu le cunoştea, de fapt. Ceea ce-i înzecise plăcerea de bărbat, la fel cum se întâmplase când era sub puterea harpiei atunci, la Sassenage. Avea o senzaţie de frustrare. Intensă. Care făcea din el un om ca oricare altul. Un bărbat ca oricare altul. „*De neînlocuit*“, îi murmurase Algonde. Pentru ce?

Închise ochii căci îl usturau după ce îţi ţinuse atâta vreme privirea aţintită asupra stelei lui. Era oare o stea bună sau una rea? După ce Algonde plecase de lângă el, noaptea trecută, ca s-o hrănească pe Elora, era prea tulburat. Părăsise locul acela în care mai stăruia parfumul ei şi pornise fără ţintă pe cărările de pe domeniu, ca să-şi limpezească gândurile. Se îndepărtase de castel, fără să iasă însă din incintă. Când auzise paşi în spatele lui, se ascunsese instinctiv în spatele unui nuc stufos. Ca să se asigure că nu-l urmărea Marthe. Pe lângă el trecuse un vlăjgan în livrea, purtând pe umăr, ca pe un sac, un trup inert de femeie. Avea aceeaşi statură ca Algonde. Părul lung ca al ei. Mathieu simţise că i se sfâşie inima. Fusese surprinsă pe când urca în odaia ei? Valetul îşi lăsase jos povara la câţiva paşi de el, iar obrazul tumefiat al fetei se înclinase într-o parte. Nu, nu era prigoria lui. Se liniştise. Vlăjganul îşi scuipase în palme şi se apucase să sape o groapă cu lopata pe care o adusese. Îşi făcuse apoi în grabă o cruce, în loc de slujbă funebră, şi o îngropase. După aceea plecase, fără să mai privească în urmă. „*Ce viaţă de câine!*“ îşi spusese Mathieu, în care oamenii de rând nu mai au respect unii faţă de ceilalţi, deşi împart aceeaşi nefericire. Se întorsese apoi şi el. Pe drum, îşi amintise cum i-o descrisese Algonde pe Francine. Şi căpătase brusc convingerea că aceasta fusese cea de care cineva se descotorosise atât de discret. Avusese o senzaţie ciudată la gândul că, poate, chiar Algonde o executase. Oare o surprinsese dându-i târcoale Elorei? Ideea că logodnica lui ar fi fost în stare să ucidă ca să se răzbune sau să-i apere pe ai ei îl îmbărbătase. Se simţea mai puţin dezorientat de propriile impulsuri. Deşi acum ştia că prigoria lui n-avea nicio legătură cu dispariţia slujnicei, că, dimpotrivă, îl

căutase toată ziua ca să afle de la el ce se întâmplase, această posibilitate nu-l părăsise. Era o posibilitate care îl disculpa de ceea ce era el însuşi capabil să simtă.

Mathieu alungă un ţânţar care-i bâzâia lângă ureche. Avea nevoie de timp. De mai mult timp, ca să se împace cu acest destin, pe care nu şi-l alesese niciunul din ei. Începând din noaptea următoare, va coace pâine pentru cei din castel, ca să rămână alături de ea şi s-o sprijine în epopeea ei. El va rămâne în umbră. Ea – în lumină. Elora îi va uni.

Tânărul căscă, biruit de oboseală. Timp. De asta avea nevoie. Dar nu prea mult. Se dusese deja la preot. După ce se va întoarce baronul, îi spusese abatele Mancier. Acum, totul era în regulă. Jacques de Sassenage fusese de acord. Algonde nu ştia încă, dar poimâine, la ivirea zorilor, în capela castelului şi cu cea mai mare discreţie, fără alţi martori decât Janisse, Gersende, Philippine şi însuşi baronul, aveau să se căsătorească. Toţi ceilalţi vor trebui să se împace cu acest gând. Începând cu harpia. În legătură cu ea, Mathieu îşi făcuse un plan. Pe care nu voia să-l împărtăşească nimănui. Avea să fie propria luptă, răzbunarea lui pentru uliu şi, în acelaşi timp, poate singurul mod în care putea să acţioneze şi să le dovedească şi lui Algonde, şi Elorei, cât de mult le iubea.

Uşurat la gândul acestei certitudini, adormi. Departe, foarte departe, deasupra lumii, luna plină surâdea.